

Dienasgrāmata

Quod sentimus loquamur,
quod loquimur sentiamus!

VEcordia

Izvilkums L-BIBLE1

Atvērts: 2009.02.07 21:55
Slēgts: 2009.12.30 08:07
Versija: 2018.03.08 11:33

ISBN 9984-9395-5-3

Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2016

ISBN 9984-564-38-X

Bībele. Mozus Grāmatas

© public domain

A. Dīrers. Ādams un Ieva. 1504. g.

Bībele

MOZUS GRĀMATAS

Ar Valda Egles komentāriem

Impositum

Grīziņkalns 2016

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

10. GENESIS

PIRMĀ MOZUS GRĀMATA (SAUKTA GENESIS)

(V.E.: Krievu Bībelē: «Первая книга Моисеева. БЫТИЕ» {[R-BIBLE1](#)})

1. nodaļa

¹ Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.

² Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.

³ Un Dievs sacīja: «Lai top gaisma.» Un gaisma tapa.

⁴ Un Dievs redzēja gaismu labu esam, un Dievs šķīra gaismu no tumsas.

⁵ Un Dievs nosauca gaismu: diena, – un tumsu nosauca: nakts. Un tapa vakars un tapa rīts – viena diena.

⁶ Tad Dievs sacīja: «Lai top velve ūdeņu vidū, kas lai šķir ūdeņus no ūdeņiem.»

⁷ Un Dievs radīja velvi un šķīra ūdeņus, kas zem velves, no ūdeņiem virs velves. Un tā tapa.

⁸ Un Dievs nosauca velvi: debesis. Un tapa vakars un tapa rīts – otra diena.

⁹ Tad Dievs sacīja: «Lai saplūst vienkopus ūdeņi, kas zem debesīm, ka sausums taptu redzams.» Un tā tapa.

¹⁰ Un Dievs nosauca sausumu: zeme, – bet ūdeņu krājumu nosauca: jūras. Un Dievs redzēja to labu esam.

¹¹ Tad Dievs sacīja: «Lai zeme izdod zāli un augus, kas sēklu nes, un augļu kokus, kas augļus nes, pēc savas kārtas, kam sēkla sevī, virs zemes.» Un tā tapa.

¹² Un zeme izdeva zāli un augus, kas savu sēklu nes, pēc savas kārtas, un kokus, kas augļus nes, kam sēkla sevī, pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.

¹³ Un tapa vakars un tapa rīts – trešā diena.

¹⁴ Tad Dievs sacīja: «Lai top spīdekļi debess velvē, lai šķirtu dienu no nakts, un tie lai ir par zīmēm un laikiem, un dienām, un gadiem, ¹⁵ un tie lai ir par spīdekļiem debess velvē gaismot pār zemi.» Un tā tapa.

¹⁶ Tad Dievs radīja divus lielus spīdekļus: lielāko spīdekli, lai valdītu dienu, un mazāko spīdekli, lai valdītu nakti, un zvaigznes radīja.

¹⁷ Un Dievs tos lika debess velvē, lai tie gaismotu pār zemi ¹⁸ un valdītu dienā un naktī un lai šķirtu gaismu no tumsas. Un Dievs redzēja to labu esam.

¹⁹ Un tapa vakars un tapa rīts – ceturtais diena.

²⁰ Tad Dievs sacīja: «Lai ūdeņos mudžēt mudž dzīvu radījumu pulki, un putni lai lido pār zemi, pār debess velvi.»

²¹ Un Dievs radīja lielus jūras zvērus un visus dzīvus radījumus, kas rāpo un pulkiem mudž ūdeņos, pēc to kārtas un ikvienu spārnainu putnu pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.

²² Un Dievs svētīja tos, sacīdams: «Vaislojieties un vairojieties un piepildiet ūdeņus jūrā, un putni lai vairojas virs zemes.»

²³ Un tapa vakars un tapa rīts – piektā diena.

²⁴ Tad Dievs sacīja: «Lai zeme izdod dzīvus radījumus pēc viņu kārtas, lopus, rāpuļus un zemes zvērus pēc viņu kārtas.» Un tā tapa.

²⁵ Un Dievs radīja zemes zvērus pēc viņu kārtas un lopus pēc viņu kārtas, un visus rāpuļus pēc viņu kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.

²⁶ Tad Dievs sacīja: «Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū.»

²⁷ Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.

²⁸ Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: «Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi.»

²⁹ Un Dievs sacīja: «Redzi, Es jums esmu devis visus augus, kas nes sēklu, kas vien ir zemes virsū, un visus kokus, kas augļus nes, kam sēkla sevī; tie lai jums būtu par ēdamo.

³⁰ Bet visiem zemes zvēriem un visiem putniem gaisā, un visiem rūpuļiem, kas rāpo pa zemes virsu, kam dzīvība, Es dodu visu zaļo zāli par barību.» Un tā tapa.

³¹ Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs. Un tapa vakars un tapa rīts – sestā diena.

2. nodaļa

¹ Tā tika pabeigtas debesis un zeme un visi to pulki.

² Un Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis.

³ Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis.

⁴ Šis ir stāsts par debesīm un zemi, kad tās tapa radītas. Laikā, kad Dievs Tas Kungs zemi un debesis radīja, ⁵ zemes virsū vēl nebija neviena lauku krūma un vēl neviena lauku zāle nezēla, jo Dievs Tas Kungs vēl nebija licis lietum līt pār zemi, un vēl nebija neviena cilvēka, kas zemi koptu.

⁶ Tad avotu ūdeņi cēlās no zemes un apūdeņoja visu zemes virsu.

⁷ Un Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pīšļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli.

⁸ Un Dievs Tas Kungs dēstīja dārzu Ēdenē, austrumos, tur Viņš ielika cilvēku, ko bija veidojis.

⁹ Un Dievs Tas Kungs lika izaugt no zemes ikvienam kokam, kuru bija patīkami uzlūkot un kas bija labs, lai no tā ēstu, bet dārza vidū dzīvības kokam un laba un ļauna atzīšanas kokam.

¹⁰ Un upe iztecēja no Ēdenes apūdeņot dārzu; un no turienes tā dalījās četrās galvenās straumēs:

¹¹ vienas vārds ir Pišona, tā plūst apkārt visai Havilas zemei, kur ir zelts.

¹² Un šīs zemes zelts ir labs. Tur ir arī aromātiski sveķi un onikss.

¹³ Otrās upes vārds ir Gihona, tā plūst apkārt visai Kuša zemei.

¹⁴ Bet trešās upes vārds ir Hidekela, tā plūst austrumos no Asuras. Ceturtās upes vārds ir Eifrata.

¹⁵ Un Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu.

¹⁶ Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: «No visiem dārza kokiem ēzdams ēd, ¹⁷ bet no laba un ļauna atzīšanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.»

¹⁸ Un Dievs Tas Kungs sacīja: «Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam.»

¹⁹ Tad Dievs Tas Kungs veidoja no zemes ikvienu lauka zvēru un ikvienu putnu gaisā un pieveda tos pie cilvēka, lai redzētu, kādā vārdā viņš tos nosauks, un, kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvu radījumu, tāds lai būtu tā vārds.

²⁰ Un cilvēks nosauca vārdā visus lopus, visus putnus gaisā un visus lauka zvērus, bet viņš neatrada palīga, kas viņam atbilstu.

²¹ Un Dievs Tas Kungs lika cietam miegam nākt pār cilvēku; un tas aizmiga, un Viņš izņēma vienu no viņa ribām, aizpildīdams vietu ar miesu.

²² Šo ribu, ko Viņš no cilvēka bija ņēmis, Dievs Tas Kungs izveidoja par sievu un pieveda to pie cilvēka.

²³ Tad cilvēks sacīja: «Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! Un viņa sauksies par sievu, jo tā ir no vīra ņemta.

²⁴ Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.»

²⁵ Un tie abi – cilvēks un viņa sieva – bija kaili, bet tie nekaunējās viens otra priekšā.

3. nodaļa

¹ Bet čūska bija visviltīgākā no visiem lauku zvēriem, ko Dievs Tas Kungs bija radījis. Tā teica sievai: «Vai tad tiešām Dievs ir teicis: neēdiet ne no viena koka dārzā?»

² Sieva teica čūscai: «Mēs ēdam no koku augļiem dārzā, ³ bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs teicis: no tā jums nebūs ēst, nedz to aiztikt, citādi jūs mirsit.»

⁴ Tad čūska teica sievai: «Jūs mirt nemirsit, ⁵ bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsīt, jūsu acis atvērsies un jūs būsīt kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.»

⁶ Un sieva redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru. Un viņa ņēma no tā augļiem un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņš ēda.

⁷ Tad viņu abu acis tapa atvērtas, un viņi atzina, ka viņi bija kaili, un viņi savija vīģes lapas un taisīja sev gurnu apsējus.

⁸ Tad viņi sadzirdēja Dieva Tā Kunga balsi, kas dārzā staigāja dienas vēsumā; tad cilvēks un viņa sieva paslēpās starp dārza kokiem Dieva Tā Kunga priekšā.

⁹ Un Dievs Tas Kungs sauca cilvēku, sacīdams: «Kur tu esi?»

¹⁰ Tas atbildēja: «Es dzirdēju Tavu balsi dārzā, un mani pārņēma bailes, jo es esmu kails, un es paslēpos.»

¹¹ Bet Viņš sacīja: «Kas tev ir teicis, ka tu esi kails? Vai tu neesi ēdis no koka, no kura Es tev aizliedzu ēst?»

¹² Un cilvēks sacīja: «Tā sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu.»

¹³ Un Dievs Tas Kungs sacīja sievietei: «Ko tu esi darījusi?» Un sieva sacīja: «Čūska mani pievīla, un es ēdu.»

¹⁴ Un Dievs Tas Kungs sacīja čūskai: «Tādēļ ka tu to esi darījusi, tu esi nolādēta visu lopu un lauku zvēru vidū! Uz sava vēdera tev būs līst un pīšļus ēst visas tavas mūža dienas.

¹⁵ Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.»

¹⁶ Sievai Viņš sacīja: «Vairodams Es vairošu tavas sāpes un tavu radību mokas – sāpēs tev būs bērnus dzemdēt; un tev būs kārot pēc sava vīra, un viņam būs valdīt pār tevi.»

¹⁷ Un cilvēkam Viņš sacīja: «Tā kā tu esi klausījis savas sievas balsij un esi ēdis no šī koka, par kuru Es tev pavēlēju, sacīdams: tev nebūs no tā ēst, – lai zeme ir nolādēta tevīs dēļ; tev, smagi strādājot, būs maizi ēst visas sava mūža dienas.

¹⁸ Ērkšķus un dadžus lai tā tev dod, no lauka augiem tev būs pārtikt.

¹⁹ Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: jo tu esi pīšļi, un pie pīšļiem tev atkal būs atgriezties.»

²⁰ Un cilvēks nosauca savas sievas vārdu: Ieva,¹ jo viņa ir visu dzīvo māte.

²¹ Un Dievs Tas Kungs darīja cilvēkam un viņa sievietei drānas no ādām un tajās iegērba viņus.

²² Un Dievs Tas Kungs sacīja: «Redzi, cilvēks ir kļuvis kā kāds no mums, zinādams labu un ļaunu! Bet ka tas tagad neizstiepj savu roku un neņem arī no dzīvības koka, un neēd, un nedzīvo mūžīgi!»

²³ Tā Dievs Tas Kungs izraidīja viņu no Ēdenes dārza, lai viņš apstrādātu zemi, no kuras viņš tika ņemts.

²⁴ Un Viņš izdzina cilvēku ārā; un Viņš nolika uz austrumiem no Ēdenes dārza ķerubus un abpus liesmojošu zobenu, lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.

4. nodaļa

¹ Tad cilvēks atzina Ievu, savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Kainu, sacīdama: «Es esmu ieguvusi zēnu ar Tā Kunga palīdzību.»

² Un vēl viņa dzemdēja tā brāli Ābelu. Un Ābels kļuva avju gans, bet Kains kļuva zemes kopējs.

³ Pēc kāda laika Kains nesa no zemes augļiem upuri Tam Kungam,⁴ un arī Ābels nesa upuri no avju pirmdzimušiem un no viņu taukiem. Un Tas Kungs uzlūkoja Ābelu un viņa upuri.

⁵ Bet Kainu un viņa upuri Dievs neuzlūkoja. Tad Kains iededzās bardzībā, un viņa vaigs raudzījās nikni.

⁶ Tad Dievs sacīja Kainam: «Kāpēc tu esi apskaities? Kāpēc tavš vaigs raugās nikni?»

⁷ Vai nav tā: ja tu esi labs, tu savu galvu vari pacelt, bet, ja tu dari ļaunu, tad grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis. Bet tev būs valdīt pār viņu!» Un Kains runāja ar savu brāli Ābelu.

⁸ Un notika, kad viņi abi bija tīrumā, Kains cēlās pret savu brāli Ābelu un viņu nokāva.

⁹ Un Dievs sacīja uz Kainu: «Kur ir Ābels, tavš brālis?» Tas atbildēja: «Es nezinu; vai tad es esmu sava brāļa sargs?»

¹⁰ Bet Viņš teica: «Ko tu esi darījis? Tava brāļa asinis brēc uz Mani no zemes.

¹¹ Tādēļ tu būsi nolādēts zemes virsū, kurai bija jāatver sava mute, lai no tavām rokām saņemtu tava brāļa asinis.

¹² Kad tu zemi apstrādāsi, tā tev vairs nedos savu spēku; tekulis un bēgulis tu būsi virs zemes!»

¹³ Tad Kains sacīja Dievam: «Mans noziegums ir tik liels, ka es to nespēju panest.

¹⁴ Lūk, Tu šodien mani esi padzinis no zemes virsus, un Tavu acu priekšā man jāpaslēpjas; tekulis un bēgulis es virs zemes esmu kļuvis, un katrs, kas mani atradīs, mani nokaus.»

¹ Dzīvā.

¹⁵ Un Dievs sacīja viņam: «Ne tā! Ikvienam, kas Kainu nokauj, tiks septiņkārt atriebts.» Un Dievs pielika Kainam zīmi, lai tas, kas viņu sastaptu, to nenokautu.

¹⁶ Un Kains aizgāja no Dieva acīm un dzīvoja Noda zemē, austrumos no Ēdenes.

¹⁷ Un Kains atzina savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja viņam Ēnohu. Un viņš uzcēla pilsētu un nosauca pilsētu sava dēla vārdā par Ēnohu.

¹⁸ Un Ēnoham tika dzemdēts Irads, bet Irads dzemdināja Mehujaēlu, un Mehujaēls dzemdināja Metusaēlu, un Metusaēls – Lamehu.

¹⁹ Bet Lamehs ņēma sev divi sievas; vienas vārds ir Ada, bet otras – Cilla.

²⁰ Un Ada dzemdēja Jābalu, viņš ir tēvs telts iemītniekiem un ganiem.

²¹ Un viņa brāļa vārds ir Jūbals; viņš ir tēvs tiem, kas spēlē cītaras un stabules.

²² Un arī Cilla dzemdēja – Tubal-Kainu, kas bija visādu vara un dzelzs rīku kalējs; bet Tubal-Kaina māsa bija Naāma.

²³ Un Lamehs sacīja savām sievām: «Ada un Cilla! Klausiet manu balsi, Lameha sievas, dzirdiet, ko es jums saku: vīru es nokāju par savu ievainojumu un zēnu par savu vāti.

²⁴ Ja Kains tiek atriebts septiņkārt, tad Lamehs septiņdesmit septiņkārt.»

²⁵ Un Ādams vēlreiz atzina savu sievu, un tā viņam dzemdēja dēlu un nosauca tā vārdu: Sets, jo «Dievs man ir devis citu dēlu pēc Ābela, jo to nokāva Kains».

²⁶ Un arī Setam piedzima dēls, un viņš nosauca tā vārdu: Ēnošs. Tas sāka piesaukt Dieva Vārdu.

5. nodaļa

¹ Šie ir Ādama ciltsraksti. Tai dienā, kad Dievs radīja cilvēku, Viņš to radīja Dieva līdzībā.

² Viņš tos radīja vīrieti un sievieti, un Viņš tos svētīja un deva tiem vārdu «cilvēks» tanī dienā, kad Viņš tos radīja.

³ Un Ādamam bija simts trīsdesmit gadi, un viņš dzemdināja dēlu, pēc savas līdzības, pēc sava izskata, un viņš nosauca tā vārdu: Sets.

⁴ Un Ādama dzīvības laiks pēc Seta dzemdināšanas vēl bija astoņi simti gadu, un viņš dzemdināja dēlus un meitas.

⁵ Un viss Ādama mūžs bija deviņi simti trīsdesmit gadi, tad viņš nomira.

⁶ Un Setam bija simts pieci gadi, kad viņš dzemdināja Ēnošu.

⁷ Pēc Ēnoša dzemdināšanas Sets dzīvoja vēl astoņi simti septiņus gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

⁸ Un viss Seta mūžs bija deviņi simti divpadsmit gadi, tad viņš nomira.

⁹ Un Ēnošam bija deviņdesmit gadi, kad viņš dzemdināja Kānaānu.

¹⁰ Pēc Kānaāna dzemdināšanas Ēnošs dzīvoja vēl astoņi simti piecpadsmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

¹¹ Un viss Ēnoša mūžs bija deviņi simti pieci gadi, tad viņš nomira.

¹² Un Kānaānam bija septiņdesmit gadi, kad viņš dzemdināja Mahalaleēlu.

¹³ Pēc Mahalaleēla dzemdināšanas Kānaāns dzīvoja vēl astoņi simti četrdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

¹⁴ Un viss Kānaāna mūžs bija deviņi simti desmit gadi, tad viņš nomira.

¹⁵ Un Mahalaleēlam bija sešdesmit pieci gadi, kad viņš dzemdināja Jaredu.

¹⁶ Pēc Jareda dzemdināšanas Mahalaleēls dzīvoja vēl astoņi simti trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

¹⁷ Un viss Mahalaleēla mūžs bija astoņi simti deviņdesmit pieci gadi, tad viņš nomira.

¹⁸ Un Jaredam bija simts sešdesmit divi gadi, kad viņš dzemdināja Ēnohu.

¹⁹ Pēc Ēnoha dzemdināšanas Jareds dzīvoja vēl astoņi simti gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

²⁰ Un viss Jareda mūžs bija deviņi simti sešdesmit divi gadi, tad viņš nomira.

²¹ Un Ēnoham bija sešdesmit pieci gadi, kad viņš dzemdināja Metuzālu.

²² Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu un pēc Metuzāla dzemdināšanas dzīvoja vēl trīs simti gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

²³ Un viss Ēnoha mūžs bija trīs simti sešdesmit pieci gadi.

²⁴ Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu; tad viņa vairs nebija, jo Dievs ņēma viņu pie Sevis.

²⁵ Un Metuzāls bija simts astoņdesmit septiņus gadus vecs, kad viņš dzemdināja Lamehu.

²⁶ Pēc Lameha dzemdināšanas Metuzāls dzīvoja vēl septiņi simti astoņdesmit divus gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

²⁷ Viss Metuzāla mūžs bija deviņi simti sešdesmit deviņi gadi, tad viņš nomira.

²⁸ Un Lameham bija simts astoņdesmit divi gadi, kad tas dzemdināja dēlu.

²⁹ Viņš nosauca to par Nou, jo viņš teica: «Šis mūs mierinās mūsu pūļņos un mūsu roku darbā, kas cēlies no šīs zemes, ko Tas Kungs ir nolādējis.»

³⁰ Un Lamehs pēc Noas dzemdīnāšanas dzīvoja vēl pieci simti deviņdesmit piecus gadus un dzemdīnāja dēlus un meitas.

³¹ Un viss Lameha mūžs bija septiņi simti septiņdesmit septiņi gadi, tad viņš nomira.

³² Un Noa bija pieci simti gadu vecs, kad viņš dzemdīnāja Šemu, Hamu un Jafetu.

6. nodaļa

¹ Un notika, kad cilvēki sāka vairoties virs zemes un tiem dzima arī meitas, ² tad Dieva dēli vēroja, ka cilvēku meitas bija skaistas, un tie ņēma tās sev par sievietēm, kas tiem labāk patika.

³ Tad Dievs sacīja: «Mans Gars nevar mūžīgi būt ar cilvēku, jo tas ir miesa. Viņa mūžs lai ir simts divdesmit gadi.»

⁴ Tanīs dienās milži bija zemes virsū, arī pēc tam, kad Dieva dēli bija gājuši pie cilvēku meitām un tās bija dzemdējušas bērņus. Tie bija varoņi, kas bija senlaikos, vīri ar vārdu.

⁵ Kad Dievs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāta tieksmes ik dienas vērsās uz ļaunu, ⁶ tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku zemes virsū bija radījis, un Viņš Savā sirdī ļoti noskuma.

⁷ Un Dievs sacīja: «Es iznīcināšu no zemes virsus cilvēku, kuru Es esmu radījis; cilvēku līdz ar lopiem un rāpuļiem, un putņiem gaisā, jo Man ir žēl, ka Es tos esmu radījis.»

⁸ Bet Noa atrada labvēlību Dieva acīs.

⁹ Šis ir stāsts par Nou: Noa bija taisns un bezvainīgs vīrs savā ciltī, jo Noa vadīja savas gaitas ar Dievu.

¹⁰ Un Noa dzemdīnāja trīs dēlus: Šemu, Hamu un Jafetu.

¹¹ Bet zeme bija samaitāta Dieva priekšā un pilna varas darbu.

¹² Un skatīja Dievs to zemi, un redzi, tā bija samaitāta, jo ikviena radība savu ceļu samaitāja uz zemes.

¹³ Tad Dievs sacīja Noam: «Ikvienas radības gals nāk Manā priekšā; jo zeme ir pilna varas darbu, ko tie dara; tādēļ Es viņus izdeldēšu kopā ar zemi.

¹⁴ Taisi sev šķirstu no sveķainiem skuju kokiem; ar nodalījumiem tev to šķirstu būs taisīt, un no iekšpuses un no ārpuses tev to būs iztriept ar darvu.

¹⁵ Lūk, kādu tev to būs taisīt: garumā trīs simti olektis un platumā piecdesmit, un augstumā trīsdesmit olektis.

¹⁶ Jumtu šķirstam tev būs taisīt virspusē, un durvis šķirstam tev būs likt tā sānos. Trijos stāvos tev būs to taisīt.

¹⁷ Jo redzi, Es likšu nākt ūdensplūdiem zemes virsū, kas iznīcinās visu radību zem debesīm, kam vien ir dzīvības dvaša: visam, kas zemes virsū, būs nobeigties.

¹⁸ Bet ar tevi Es celšu derību. Tu iesi šķirstā, tu, tavi dēli, tava sieva un tavu dēlu sievas līdz ar tevi.

¹⁹ Bet tev būs ņemt līdzī šķirstā no visa, kas dzīvo, no ikvienas radības divus, no visiem, lai tie līdz ar tevi paliktu dzīvi: tēviņam un mātītei tiem būs būt.

²⁰ No putņiem pēc viņu kārtas un no lopiem pēc viņu kārtas, no visiem zemes rāpuļiem pēc viņu kārtas, pa divi no visiem lai iet līdz ar tevi, ka viņi paliktu dzīvi.

²¹ Un tu ņem sev no visa ēdamā priekš ēšanas un sakrāj to pie sevis, ka tev un viņiem būtu ko ēst.»

²² Un Noa darīja, kā Dievs sacīja.

7. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja Noam: «Ej šķirstā, tu un viss tavs nams, jo Es esmu vērojis, ka tu esi Manā priekšā taisns šīnī ciltī.

² No visiem šķīstiem lopiem ņem sev līdzī pa septiņiem; tēviņu un mātīti, bet no lopiem, kas nav šķīsti, ņem divus, tēviņu un mātīti.

³ Arī no putņiem ņem pa septiņi, tēviņu un mātīti, lai tie būtu par sēklu zemes virsū.

⁴ Jo pēc septiņām dienām Es likšu lietum līt virs zemes četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Es iznīcināšu no zemes virsus visu dzīvo, ko Es biju radījis.»

⁵ Un Noa darīja visu, kā Tas Kungs to bija sacījis.

⁶ Un Noa bija seši simti gadu vecs, kad ūdensplūdi sākās zemes virsū.

⁷ Tad Noa iegāja šķirstā un viņa dēli, un viņa sieva, un viņa vedeklas kopā ar viņu, glābdamies no ūdensplūdiem.

⁸ No šķīstiem lopiem un no tiem lopiem, kas nav šķīsti, un no visiem putniem un rāpuļiem zemes virsū ⁹ pa divi līdz ar Nou iegāja šķirstā, tēviņš un mātīte, gluži kā Dievs Noam bija pavēlējis.

¹⁰ Un notika, ka septītajā dienā ūdeņi sāka pārplūdināt zemi.

¹¹ Seši simtajā Noas mūža gadā, otrā mēnesī un septiņpadsmitajā mēneša dienā, tieši tanī dienā, pārplūda lielo dzelmju avoti un tika atvērti debesu logi.

¹² Un lietus lija pār zemi četrdesmit dienas un četrdesmit naktis.

¹³ Tanī pat dienā Noa iegāja šķirstā un Šems, Hams un Jafets, Noas dēli, kā arī Noas sieva un trīs Noas vedeklas līdz ar viņiem, ¹⁴ paši un visi zvēri pēc to kārtas, visi lopi pēc to kārtas, visi rāpuļi, kas rāpo pa zemi, pēc to kārtas, visi putni pēc to kārtas un spārnotie dzīvnieki, – ¹⁵ tie visi iegāja pie Noas šķirstā, pa divi no katras radības, kurā mīt dzīvības dvasa.

¹⁶ No visiem, kas iegāja šķirstā, bija tēviņš un mātīte, un tie iegāja, kā Dievs bija pavēlējis. Pēc tam Tas Kungs aizdarīja šķirstu aiz viņiem.

¹⁷ Un ūdensplūdi turpinājās četrdesmit dienas virs zemes, un ūdeņi vairojās, un tie pacēla šķirstu, ka tas tika augsti uzcelts virs zemes.

¹⁸ Un ūdeņi pieņēmas spēkā un palielinājās virs zemes, un šķirsts peldēja pa ūdens virsu.

¹⁹ Un ūdeņi pieņēmas spēkā aizvien vairāk un vairāk zemes virsū, tā ka tie apsedza visus kalnus, kas bija zem debesīm.

²⁰ Piecpadsmit olekšu augstumā ūdeņi pacēlās pār virsotnēm un aplāja kalnus.

²¹ Tad nobeidzās ikviena radība, kas kustēja zemes virsū, putni, lopi, zvēri un visi radījumi, kas pulkiem mudž uz zemes, un visi cilvēki.

²² Viss, kam bija dzīvības dvasa, kas dzīvoja sausumā, nobeidzās.

²³ Tā Viņš iznīcināja visu dzīvo, kas bija zemes virsū, no cilvēka līdz pat lopiem, rāpuļiem un putniem gaisā visi tika iznīcināti. Palika vienīgi Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā.

²⁴ Un ūdeņi pieņēmas spēkā zemes virsū simts piecdesmit dienas.

8. nodaļa

¹ Tad Dievs atcerējās Nou, kā arī visus zvērus un visus lopus, kas bija ar viņu šķirstā. Un Dievs lika vējam pūst pār zemi, tad ūdeņi kritās.

² Dzelmjū avoti un debesu logi aizvērās, un lietus mitējās līt no debesīm.

³ Un ūdeņi sāka kristies pēc simts piecdesmit dienām, šurpu turpu noskriedami.

⁴ Un šķirsts septītā mēneša septiņpadsmitajā dienā nolaidās uz Ararata kalniem.

⁵ Un ūdeņi notecēja, šurp un turp bēgot, līdz desmitajam mēnesim. Bet desmitā mēneša pirmajā dienā nāca redzamas kalnu virsotnes.

⁶ Un pēc četrdesmit dienām Noa atvēra šķirsta logu, ko bija taisījis, ⁷ un izlaida kraukli. Tas laidās, šurp un turp lidinādamies, kamēr ūdeņi nokritās zemes virsū.

⁸ Tad viņš izlaida balodi no to vidus, kas bija ar viņu šķirstā, lai vērotu, vai ūdeņi nav noskrējuši zemes virsū.

⁹ Bet balodis neatrada vietu, kur apmesties, un atgriezās šķirstā pie viņa, jo ūdeņi vēl bija pār visu zemi. Viņš izstiepa savu roku, satvēra to un ienesa pie sevis šķirstā.

¹⁰ Un viņš gaidīja vēl septiņas dienas un pēc tam atkal izlaida balodi no šķirsta.

¹¹ Tad balodis atgriezās tā ap vakara laiku, un redzi, noplūkta olīvas lapa bija viņa knābī, un Noa tūdaļ noprata, ka ūdeņi zemes virsū bija noskrējuši.

¹² Tad viņš gaidīja vēl nākošās septiņas dienas un izlaida balodi, bet tas vairs neatgriezās pie viņa.

¹³ Un notika seši simti pirmajā gadā, pirmā mēneša pirmajā dienā, ka ūdeņi bija izsīkuši zemes virsū; tad Noa noņēma šķirsta jumtu un redzēja, ka zemes virsa bija apžuvusi.

¹⁴ Otrā mēneša divdesmit septītajā dienā zeme bija nožuvusi.

¹⁵ Un Dievs teica uz Nou:

¹⁶ «Izej no šķirsta, tu un tava sieva, tavi dēli un tavas vedeklas līdz ar tevi.

¹⁷ Un visi dzīvie radījumi, kas ir ar tevi, ikviena radība: putni, lopi, rāpuļi, kas rāpo pa zemi, lai iznāk līdz ar tevi ārā un lai piepilda zemi lieliem pulkiem un augļojas un vairojas zemes virsū.»

¹⁸ Tad Noa izgāja un viņa dēli, viņa sieva un viņa vedeklas kopā ar viņu.

¹⁹ Un visi zvēri, visi rāpuļi un visi putni, viss, kas vien kust virs zemes, pēc viņu sugām iznāca no šķirsta.

²⁰ Un Noa uzcēla Tam Kungam altāri un ņēma no ikviena šķīsta lopa un no ikviena šķīsta putna un upurēja dedzināmo upuri uz altāra.

²¹ Kad Tas Kungs oda patīkamo smaržu, Viņš sacīja Savā sirdī: Es turpmāk vairs nenolādēšu zemi cilvēka dēļ, jo cilvēka sirds tieksmes ir ļaunas no mazām dienām, un Es arī turpmāk vairs neiznīcināšu visu dzīvo, kā Es to esmu darījis.

²² Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts.

9. nodaļa

¹ Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus un sacīja: «Augļojieties, vairojieties un piepildiet zemi.

² Bailes un izbīšanās jūsu priekšā lai pārņem visus zemes zvērus, visus putnus gaisā un visus tos, kas vien kust zemes virsū, un visas zivis jūrā. Jūsu rokās tie ir nodoti.

³ Viss, kas vien kust un kam ir dzīvība, lai jums ir par barību. Es jums to visu nododu, tāpat kā zaļos augus, lai tie jums noder barībai.

⁴ Vienīgi miesu tās dzīvībā, tās asinīs, jums nebūs ēst.

⁵ Bet par jūsu asinīm, jūsu dzīvību, Es prasīšu atbildību: no ikviena zvēra Es to prasīšu un no katra cilvēka, no ikviena jūsu vidū Es to prasīšu; cilvēka dzīvību Es atprasīšu.

⁶ Kas izlej cilvēka asinis, tā asinis caur cilvēkiem tiks izlietas, jo pēc Dieva tēla Viņš cilvēku ir radījis.

⁷ Bet jūs augļojieties, vairojieties un piepildiet zemi lieliem pulkiem.»

⁸ Un Dievs sacīja Noam un viņa dēliem, kas bija kopā ar viņu, teikdams:

⁹ «Redzi, Es tagad ceļu Savu derību ar jums un ar jūsu pēcnācējiem pēc jums, ¹⁰ arī ar visiem dzīvjiem radījumiem, kas pie jums: ar putniem, lopiem un visiem zemes zvēriem, kas pie jums; ar visiem, kas iznākuši no šķirsta, ar ikvienu zemes zvēru.

¹¹ Es ceļu Savu derību ar jums, ka visa radība vairs netiks izdeldēta ūdens plūdus un ka plūdi vairs nemaitās zemi.»

¹² Tad Dievs sacīja: «Šī ir Mana derības zīme, ko Es celšu starp Sevi un jums un ikvienu dzīvu radījumu, kas ir ar jums, uz mūžu mūžiem.

¹³ Savu varavīksni Es lieku padebešos, tā lai ir par derības zīmi starp Mani un pasauli.

¹⁴ Ja Es ar mākoņiem pārklāšu zemi un padebešos parādīsies varavīksne, ¹⁵ tad Es pieminēšu Savu derību, kas ir starp Mani un jums un ikvienu dzīvu radījumu, ikvienu miesu; un ūdeņi nekad vairs neklūs par plūdiem, kas visu radību izdeldēs.

¹⁶ Kad varavīksne pacelsies mākoņos un Es to ieraudzīšu, tad Es arī pieminēšu mūžīgo derību starp Dievu un ikvienu dzīvu radījumu, ikvienu miesu, kāda vien ir pasaulē.»

¹⁷ Un Dievs sacīja Noam: «Tā ir derības zīme, ko Es ceļu starp Sevi un ikvienu radību, kāda vien ir pasaulē.»

¹⁸ Un Noas dēli, kas iznāca no šķirsta, bija Šems, Hams un Jafets. Un Hams ir Kānaāna tēvs.

¹⁹ Šie trīs ir Noas dēli, un no viņiem cēlušies visi zemes iedzīvotāji.

²⁰ Noa sāka kopt zemi un iestādīja vīna dārzu.

²¹ Un Noa dzēra vīnu, un viņš piedzērās un gulēja kails savā teltī.

²² Kad Hams, Kānaāna tēvs, redzēja sava tēva kailumu, viņš to pateica saviem divi brāļiem.

²³ Tad Šems un Jafets paņēma tēva virsvalku, un abi uzlika to uz saviem pleciem un atmuguriski iegāja un apsedza sava tēva kailumu, savas sejas nogriezdami, tā ka tie sava tēva kailumu neredzēja.

²⁴ Kad Noa pamodās no sava skurbuma, tad viņš dabūja zināt, ko viņa jaunākais dēls tam bija nodarījis.

²⁵ Un viņš sacīja: «Lai Kānaāns ir nolādēts; viņš lai kļūst par vergu savu brāļu vergiem.»

²⁶ Un viņš sacīja: «Svētīts lai ir Tas Kungs, Šema Dievs, bet Kānaāns lai top tam par vergu.

²⁷ Dievs lai vairo Jafetu, ka viņš mīt Šema teltīs, bet Kānaāns lai ir viņam vergs.»

²⁸ Un Noa dzīvoja pēc ūdensplūdiem trīs simti piecdesmit gadus.

²⁹ Un visi Noas mūža gadi bija deviņi simti piecdesmit, tad viņš nomira.

10. nodaļa

¹ Šie ir Noas dēlu ciltsraksti: Šemam, Hamam un Jafetam pēc ūdensplūdiem piedzima dēli.

² Jafeta dēli ir: Gomers un Magogs, Madajs, Javans, Tubals, Mešehs un Tīrass.

³ Bet Gomera dēli: Aškanass, Ripats un Togarma.

⁴ Un Javana dēli: Elīsa, Taršišs, kitieši un dodajieši.

⁵ No šiem atzarojās salu iedzīvotāji savās zemēs, pēc savām valodām, pēc savām ciltīm savās tautās.

⁶ Bet Hama dēli ir: Kušs, Mizraims, Puts un Kānaāns.

⁷ Bet Kuša dēli ir: Seba, Havila, Sabta, Raāma un Sabteka; bet Raāmas dēli ir: Saba un Dedans.

⁸ Kušs dzemdināja Nimrodu; tas sāka varoņu gaitas zemes virsū.

⁹ Viņš bija varonīgs mednieks Tā Kunga priekšā, kādēļ tiek sacīts: kā Nimrods, tik varens mednieks Tā Kunga priekšā.

¹⁰ Un viņa ķēniņa valsts sākums bija Babilonijā, Arakā, Akadā un Kalnē – Sineāras zemē.

¹¹ No šīs zemes izgāja Asurs² un uzcēla Ninivi, Rehobotas pilsētu un Kalni, ¹² arī Reseni starp Ninivi un Kalni – šī ir tā lielā pilsēta.

¹³ Bet Mizraims³ dzemdināja Ludimu, Anamimu, Leobimu un Naftuimu, ¹⁴ arī Patrusimu un Kasluhimu; no tiem cēlušies filistieši un kaftorieši.

¹⁵ Bet Kānaāns dzemdināja Sidonu, savu pirmdzimto, un Hetu, ¹⁶ un jebusiešus, amoriešus un gīrgasiešus, ¹⁷ hīviešus, arkiešus un sīniešus, ¹⁸ arvadiešus, cemariešus un hamatiešus, un pēc tam kānaāniešu ciltis sadalījās.

¹⁹ Šī bija robeža kānaāniešiem: no Sidonas virzienā uz Gerāru līdz Gazai, bet virzienā uz Sodomu, Gomoru, Ādamu un Cebojimu līdz Lāšai.

²⁰ Tie bija Hama dēli pēc savām dzimtām, pēc savām valodām, savās zemēs un savās tautās.

²¹ Un arī Šemam dzima dēli; viņš ir visu Ēbera dēlu tēvs, Jafeta vecākais brālis.

²² Šema dēli ir: Ēlams un Asurs, Arpahsads, Luds un Arams.

²³ Arama dēli ir: Ūcs un Hūls, Gēters un Mašs.

²⁴ Bet Arpahsads dzemdināja Šelu, bet Šela – Ēberu.

²⁵ Bet Ēberam tika dzemdēti divi dēli: viena dēla vārds ir Pelegs, jo tas dzima zemes sadalīšanas laikā, bet viņa brāļa vārds ir Joktans.

²⁶ Bet Joktans dzemdināja Almodadu, Šalepu, Hazarmavetu un Jarahu, ²⁷ Hadorāmu, Ūzēlu un Diklu, ²⁸ Obelu, Abimaēlu un Sebu, ²⁹ Ofīru, Havilu un Jobabu. Šie visi ir Joktana pēcnācēji.

³⁰ Un viņu dzīves vietas sniedzās no Mešas virzienā uz Sefaru austrumu kalnājos.

³¹ Tie ir Šema dēli pēc savām ciltīm, pēc savām valodām, savās zemēs un savās tautās.

³² Un šīs ir Noas dēlu ciltis pēc savām dzimtām savās tautās, un no tiem pēc plūdiem izplatījās šīs tautas zemes virsū.

11. nodaļa

¹ Visai pasaulei toreiz bija viena mēle un vienāda valoda.

² Un, kad nu tie savas teltis pārcēla austrumu virzienā, tad tie atrada līdzenumu Sineāras zemē un tur apmetās, ³ un teica cits citam: «Iesim un taisīsim ķieģeļus un dedzināt tos dedzināsim,» – jo ķieģeļi tiem noderēja akmeņu vietā un zemes piķis kaļķu vietā.

⁴ Un tie teica: «Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs! Ar to mēs sev sagādāsim vārdu un netiksim izkaisīti pa visu zemi.»

⁵ Un Tas Kungs nonāca, lai apraudzītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla.

⁶ Un Tas Kungs sacīja: «Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekā, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams.

⁷ Iesim, nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu, ka tie vairs nesaprot cits cita valodu.»

⁸ Un Tas Kungs tos izklīdināja no tās vietas pa visu zemes virsu, un viņi mitējās celt pilsētu.

⁹ Tāpēc tās vietas vārds tika nosaukts: Bābele⁴, jo tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodas, un no turienes Viņš tos izklīdināja pa visu zemes virsu.

¹⁰ Šie ir Šema ciltsraksti: Šems bija simts gadu vecs, kad viņš dzemdināja Arpahsadu – divi gadus pēc plūdiem.

¹¹ Un Šems pēc Arpahsada dzemdināšanas nodzīvoja vēl pieci simti gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

¹² Un Arpahsads bija trīsdesmit piecus gadus vecs, kad tas dzemdināja Šelahu.

¹³ Un Arpahsads pēc Šelaha dzemdināšanas nodzīvoja vēl četri simti trīs gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

¹⁴ Un Šelahs bija trīsdesmit gadus vecs, kad tas dzemdināja Ēberu.

¹⁵ Un Šelahs pēc Ēbera dzemdināšanas nodzīvoja vēl četri simti trīs gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

¹⁶ Un Ēbers bija trīsdesmit četrus gadus vecs, kad tas dzemdināja Pelegu.

² Asīrija.

³ Ēģipte.

⁴ Vārds Bābele skan līdzīgi senebr. val. vārdam sajaukt.

¹⁷ Un Ēbers pēc Pelega dzemdināšanas nodzīvoja vēl četri simti trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

¹⁸ Un Pelegam bija trīsdesmit gadi, kad tas dzemdināja Reu.

¹⁹ Un Pelegs pēc Reus dzemdināšanas nodzīvoja vēl divi simti deviņus gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

²⁰ Un Reus bija trīsdesmit divus gadus vecs, kad tas dzemdināja Serugu.

²¹ Un Reus pēc Seruga dzemdināšanas nodzīvoja vēl divi simti septiņus gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

²² Un Serugs bija trīsdesmit gadus vecs, kad tas dzemdināja Nahoru.

²³ Un Serugs pēc Nahora dzemdināšanas dzīvoja vēl divi simti gadu un dzemdināja dēlus un meitas.

²⁴ Un Nahors bija divdesmit deviņus gadus vecs, kad tas dzemdināja Teru.

²⁵ Un Nahors pēc Teras dzemdināšanas nodzīvoja vēl simts deviņpadsmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.

²⁶ Un Tera bija septiņdesmit gadus vecs, kad tas dzemdināja Ābrāmu, Nahoru un Hāranu.

²⁷ Un šie ir Teras ciltsraksti: Tera dzemdināja Ābrāmu, Nahoru un Hāranu, bet Hārāns dzemdināja Latu.

²⁸ Hārāns nomira pirms Teras, sava tēva, savā dzimtajā zemē, kaldeju Ūrā.

²⁹ Un Ābrāms un Nahors ņēma sev sievas. Ābrāma sievas vārds ir Sāraja, bet Nahora sievas vārds ir Milka, Hārāna meita. Viņš bija Milkas un Iskas tēvs.

³⁰ Bet Sāraja bija neauglīga, tai nebija bērnu.

³¹ Un Tera ņēma savu dēlu Ābrāmu un dēladēlu Latu, Hārāna dēlu, un savu vedeklu Sāraju, Ābrāma, sava dēla, sievu, un lika tiem iziet no kaldeju Ūras un iet uz Kānaāna zemi. Un tie nonāca līdz Hārānai un apmetās tur.

³² Un viss Teras mūžs bija divi simti pieci gadi, un viņš nomira Hārānā.

12. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja uz Ābrāmu: «Izej no savas zemes, no savas cilts un no sava tēva nama uz zemi, kuru Es tev rādīšu.

² Un Es tevi darīšu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību.

³ Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis.»

⁴ Un Ābrāms izgāja, kā Tas Kungs to viņam bija sacījis, un līdz ar viņu izgāja Lats. Bet Ābrāms, izejot no Hārānas, bija septiņdesmit piecus gadus vecs.

⁵ Un Ābrāms ņēma Sāraju, savu sievu, un savu brāļadēlu Latu un visu mantību, ko tie bija ieguvuši, un visas dvēseles, kādas tie Hārānā bija iemantojuši, un tie izgāja, lai dotos uz Kānaāna zemi. Un tie nogāja uz Kānaāna zemi.

⁶ Un Ābrāms pārstaigāja šo zemi līdz pat vietai, vārdā Sihema, līdz Mamres ozolam; bet tolaik tai zemē dzīvoja kānaānieši.

⁷ Un Tas Kungs parādījās Ābrāmam un sacīja: «Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi.» Un viņš uzcēla tur altāri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies.

⁸ Un no turienes viņš devās kalnos, austrumos no Bēteles, un nostiprināja savas teltis, tā ka Bētele bija rietumos un Aja austrumos; un viņš uzcēla tur altāri Tam Kungam un piesauca Tā Kunga Vārdu.

⁹ Un Ābrāms devās tālāk un tālāk uz dienvidiem.

¹⁰ Bet tanī zemē bija bads, un Ābrāms nogāja uz Ēģipti, lai tur mistu, jo bads bija ļoti smags tanī zemē.

¹¹ Un notika, kad viņš tuvojās Ēģiptei, viņš sacīja Sārajai, savai sievai: «Lūk, es zinu, ka tu esi ļoti skaista sieva, ¹² un, kad ēģiptieši tevi ieraudzīs, tad var gadīties, ka tie saka: tā ir viņa sieva. – Viņi nokaus mani, bet tevi tie atstās dzīvu.

¹³ Tādēļ saki: es esmu viņa māsa, – lai man klātos labi tevis dēļ un es palieku dzīvs tevis labad.»

¹⁴ Un notika, kad Ābrāms nāca Ēģiptē, ēģiptieši ieraudzīja viņa sievu, ka tā bija ļoti skaista.

¹⁵ Un faraona virsnieki ieraudzīja viņu un slavināja to faraona priekšā; un šī sieva tika paņemta faraona namam.

¹⁶ Bet Ābrāmam tas parādīja labvēlību viņas dēļ; tam tika doti sīklopi, liellopi un ēzeļi, kalpi un kalpones, ēzeļu mātes un kamieļi.

¹⁷ Bet Tas Kungs piemeklēja faraonu ar lielām mocībām, tāpat arī viņa namu Sārajas, Ābrāma sievas, dēļ.

¹⁸ Tad faraons aicināja Ābrāmu un sacīja: «Kāpēc tu esi man to darījis? Kāpēc tu man neesi sacījis, ka viņa ir tava sieva?»

¹⁹ Tu teici: tā ir mana māsa, – un es to esmu ņēmis par sievu. Bet tagad: še tava sieva, ņem viņu un ej.»

²⁰ Un faraons deva pavēles viņa dēļ vīriem, un tie viņu pavadīja un viņa sievu līdz ar visu, kas tiem bija.

13. nodaļa

¹ Un Ābrāms devās no Ēģiptes uz dienvidu zemi, viņš un viņa sieva līdz ar visu, kas tiem bija, un arī Lats bija kopā ar viņu.

² Ābrāms bija ļoti bagāts ar lopiem, sudrabu un zeltu.

³ Un viņš savos pārgājienos gāja no dienvidiem uz Bēтели līdz tai vietai, kurā viņa telts sākumā bija stāvējusi: starp Bēтели un Aju, ⁴ līdz tai vietai, kurā viņš sākumā bija cēlis altāri; un Ābrahāms tur piesauca Tā Kunga Vārdu.

⁵ Un arī Latam, kas ceļoja ar Ābrāmu, bija sīklopi un liellopi un teltis.

⁶ Bet zeme nevarēja viņus uzturēt, ka tie varētu kopā dzīvot, jo viņu mantība bija liela, un tie nevarēja kopā dzīvot.

⁷ Tā izcēlās strīdus starp Ābrāma lopu ganiem un Lata lopu ganiem; arī kānaānieši un ferisieši toreiz dzīvoja tanī zemē.

⁸ Un Ābrāms teica Latam: «Lai nebūtu strīdus starp mani un tevi, starp maniem ganiem un taviem ganiem, jo mēs esam brāļi.

⁹ Vai visa zeme nav tavā priekšā? Labāk šķiries no manis; ja tu gribi iet pa kreisi, es iešu pa labi; bet, ja tu gribi iet pa labi, es iešu pa kreisi.»

¹⁰ Un Lats pacēla savas acis un ieraudzīja savā priekšā visu Jordānas apgabalu, ka tas bija bagāts ar ūdeni – pirms Dievs izpostīja Sodomu un Gomoru – kā Tā Kunga dārzis līdz pat Coārai, līdzīgs Ēģiptei.

¹¹ Un Lats izraudzīja sev visu Jordānas apgabalu un aizgāja austrumu virzienā; tā viņi šķīrās viens no otra.

¹² Ābrāms apmetās Kānaāna zemē, bet Lats apdzīvoja apkārtējās pilsētas un izplēta teltis līdz Sodomai.

¹³ Bet Sodomas ļaudis bija ļoti ļauni un grēcīgi Tā Kunga priekšā.

¹⁴ Un Tas Kungs teica Ābrāmam pēc tam, kad Lats no viņa bija šķīries: «Pacel savas acis un raugies no tās vietas, kur tu atrodies, uz ziemeļiem un dienvidiem, uz austrumiem un rietumiem, ¹⁵ jo visas tās zemes, ko Es tev rādu, Es uz mūžīgiem laikiem došu tev un taviem pēcnācējiem.

¹⁶ Un Es darīšu tavus pēcnācējus itin kā zemes pīšļus; ja kāds var saskaitīt zemes pīšļus, tas arī tavus pēcnācējus varēs saskaitīt.

¹⁷ Celies, pārstaigā zemi tās garumā un platumā, jo tev Es gribu to dot.»

¹⁸ Un Ābrāms cēla teltis, gāja un apmetās pie Mamres ozoliem Hebronā; un viņš uzcēla tur altāri Tam Kungam.

14. nodaļa

¹ Un tas notika Sineāras ķēniņa Amrāfela, Ēlasara ķēniņa Arjoha, Ēlamas ķēniņa Kedarlaomera un Tidalu, tautu ķēniņa, dienās.

² Tie sāka karot pret Sodomas ķēniņu Bēru, Gomoras ķēniņu Birsu, Admas ķēniņu Sineabu, Cebojimas ķēniņu Simoberu un Belas, tas ir, Coāras ķēniņu.

³ Tie visi sapulcējās Sidimas ielejā, kur tagad Sāls jūra.

⁴ Divpadsmit gadus tie bija kalpojuši Kedarlaomeram, bet trīspadsmitajā tie atkrita.

⁵ Un četrpadsmitajā gadā nāca Kedar-laomers un tie ķēniņi, kas bija ar viņu biedrojušies, un sakāva refajiešus pie Aštorot-Karnajimas, zuziešus pie Hāmas un emiešus Kirjatajimas ielejā, ⁶ un horiešus Seīra kalna zemē līdz pat El Paramai, kas ir pie tuksneša.

⁷ Tad tie griezās atpakaļ un gāja līdz Ajin-Mišpatai, kas ir Kadeša, un izpostīja visu amalekiešu apgabalu un arī amoriešus, kas mīta Hazon-Tāmarā.

⁸ Tad iznāca Sodomas ķēniņš, Gomoras ķēniņš, Admas ķēniņš, Cebojimas ķēniņš un Belas ķēniņš, tas ir, Coāras ķēniņš; un tie taisījās karam ar viņiem Sidimas ielejā ⁹ pret Ēlamas ķēniņu Kedarlaomeru, tautu ķēniņu Tidalu, Sineāras ķēniņu Amrāfelu un Ēlasara ķēniņu Arjohu – četri ķēniņi pret pieciem.

¹⁰ Bet Sidimas ieleja bija bagāta ar zemes piķa bedrēm, un Sodomas un Gomoras ķēniņi bēga un iekrita tanīs, bet pārējie aizbēga kalnos.

¹¹ Un tie paņēma visu Sodomas un Gomoras mantību un pārtiku un aizgāja.

¹² Un tie sagūstīja arī Latu līdz ar viņa mantību, viņš bija Ābrāma brāļadēls, un aizgāja. Bet tas bija dzīvojis Sodomā.

¹³ Tad kāds bēglis nāca un vēstīja ebrejam Ābrāmam, kas dzīvoja pie amorieša Mamres ozoliem; tas bija Eškola un Anera brālis; tie bija ar Ābrāmu derības biedri.

¹⁴ Kad Ābrāms dzirdēja, ka viņa radnieks aizvests gūstā, tad viņš lika nostāties savam karaspēkam, mājās dzimušiem vergiem, trīs simti astoņpadsmit vīriem, un viņš dzinās tiem pakaļ līdz Danai.

¹⁵ Un viņš dalīja savus ļaudis un uzbruka tiem naktī, sita tos un dzinās tiem pakaļ līdz Hobai, ziemeļos no Damaskas.

¹⁶ Un viņš atveda atpakaļ visu mantību, un arī Latu, savu radnieku, viņš atveda atpakaļ līdz ar tā mantību, arī sievas un ļaudis.

¹⁷ Un Sodomas ķēniņš gāja tam pretim Savas ielejā, tā ir ķēniņu ieleja, pēc tam, kad viņš bija atgriezies no Kedarlaomera un to ķēniņu sakāves, kas bija ar to.

¹⁸ Un Melhisedeks, Salemas ķēniņš, iznesa vīnu un maizi; viņš bija visuaugstā Dieva priesteris.

¹⁹ Un viņš to svētīja un sacīja: «Lai svētī Ābrāmu Visuaugstais, kas radījis debesis un zemi.

²⁰ Un slavēts lai ir visuaugstais Dievs, kas tavus ienaidniekus devis tavās rokās.»

²¹ Un Ābrāms deva tam desmito tiesu no visa, kas tam piederēja.

²² Tad Sodomas ķēniņš sacīja viņam: «Dod man dzīvus, bet mantību paturi sev.»

²³ Un Ābrāms sacīja Sodomas ķēniņam: «Es paceļu savu roku uz To Kungu, visuaugsto Dievu, kam pieder debesis un zeme; nevienu pavedienu, nevienu kurpju siksnu, nedz citu ko es neaiztikšu no tā, kas tev pieder, lai tu neteiktu: es esmu Ābrāmu darījis bagātu, – ²⁴ tikai to, ko šie jaunekļi ir patērējuši, un to vīru daļu, kas nākuši ar mani: Aners, Eškols un Mamre lai ņem savu daļu.»

15. nodaļa

¹ Pēc šiem notikumiem Tas Kungs runāja uz Ābrāmu, viņam parādīdamies un sacīdams: «Nebīsties, Ābrām, Es esmu tavs vairogs, un tava alga ir ļoti liela.»

² Un Ābrāms atbildēja: «Dievs mans Kungs, ko Tu man gribi dot? Redzi, es palieku bez bērniem, un mana nama mantinieks būs šis damaskietis Ēliēzers.»

³ Un Ābrāms teica: «Redzi, Tu man neesi devis pēcnācējus. Viens no mana nama ļaudīm būs mans mantinieks.»

⁴ Un tad Tā Kunga vārds nāca pār viņu: «Šis gan nebūs tavs mantinieks, bet gan tas, kas no tavām miesām nāks, būs tavs mantinieks.»

⁵ Un Viņš tam lika iziet ārā un sacīja: «Skaties uz debesīm un skaiti zvaigznes; vai tu spēj tās izskaitīt? Tikpat daudz būs tev pēcnācēju.» Viņš tam sacīja.

⁶ Un Ābrāms uzticējās Tam Kungam, un Dievs to viņam pieskaitīja par taisnību.

⁷ Un Viņš sacīja uz to: «Es esmu Tas Kungs, kas tev lika iziet no kaldeju Ūras, lai tev dotu šo zemi iemantot.»

⁸ Bet tas sacīja: «Kungs, mans Dievs, no kā lai es noprotu, ka es to iemantošu?»

⁹ Un Viņš sacīja uz to: «Atnes Man triju gadu jaunlopu, triju gadu kazu un triju gadu aunu, balodi un ūbeli.»

¹⁰ Un tas Viņam atnesa visus tos un dalīja tos uz pusēm, un lika vienu gabalu pret otru, bet putnus tas nedalīja.

¹¹ Un vanagi krita uz kustoņiem, bet Ābrāms tos aizdzina.

¹² Un, kad saule bija tuvu rietam, tad Ābrāmam uznāca miegs, un redzi, izbailes un liela tumsa nolaidās pār viņu.

¹³ Un Viņš sacīja uz Ābrāmu: «Piemini, zināt zini, ka tavi pēcnācēji būs svešinieki zemē, kas tiem nepieder, un viņi tiem vergos, un viņus pazemos četri simti gadu.

¹⁴ Bet arī to tautu, kas tos verdzinās, Es tiesāšu; pēc tam tie izies ar lielu mantību.

¹⁵ Bet tu noiesi mierā pie saviem tēviem; un tu tiks apglabāts sirmā vecumā.

¹⁶ Un ceturta paauzde atgriezīsies šeit, jo amoriešu grēku mērs vēl nav pilns.»

¹⁷ Un notika, kad saule bija nogājusi un bija iestājusies pilnīga tumsa, tad it kā dūmains ceplis un degoša lāpa parādījās starp tiem gabaliem.

¹⁸ Tanī dienā Tas Kungs noslēdza ar Ābrāmu derību, sacīdams: «Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi, no Ēģiptes upes līdz lielajai upei – Eifratas upei, ¹⁹ arī keniešus, kadmoniešus, hetiešus, serifiešus, refajiešus, amoriešus, kānaāniešus, gīrgaziešus un jebusiešus.»⁵

16. nodaļa

¹ Bet Sāraja, Ābrāma sieva, tam nebija dzemdējusi, un tai bija kalpone no Ēģiptes, tās vārds bija Hagara.

² Un Sāraja teica Ābrāmam: «Redzi, Tas Kungs man nav devis iespēju dzemdēt, ej pie manas kalpones, varbūt no viņas man tiks doti pēcnācēji.» Un Ābrāms paklausīja Sārajas balsij.

³ Un Sāraja, Ābrāma sieva, paņēma ēģiptieti Hagaru, savu kalponi, un deva to Ābrāmam par sievu pēc tam, kad tas desmit gadus bija nodzīvojis Kānaāna zemē.

⁴ Un viņš gāja pie Hagaras, un tā tapa grūta. Un, kad tā redzēja, ka ir grūta, tad viņas kundze tai likās nicināma.

⁵ Tad Sāraja sacīja Ābrāmam: «Netaisnība, kāda man notikusi, lai nāk pār tevi; es esmu devusi savu kalponi tavā klēpī, bet, kad tā redzēja, ka ir grūta, es kļuvi nicināma viņas acīs; lai Tas Kungs tiesā starp mani un tevi.»

⁶ Tad Ābrāms teica Sārajai: «Redzi, tava kalpone šeit ir tavās rokās, dari viņai, kas tavām acīm labpatīk.»

⁷ Tad Sāraja viņu pazemoja. Bet viņa aizbēga prom no tās. Bet Tā Kunga eņģelis to atrada pie ūdens avota tuksnesī, pie avota ceļā uz Šūru.

⁸ Un viņš sacīja Hagarai, Sārajas kalponei: «No kurienes tu nāc, un kurp tu ej?» Bet tā sacīja: «No savas valdnieces Sārajas es esmu bēgusi.»

⁹ Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz viņu: «Atgriezies pie savas valdnieces un pazemojies zem tās rokas.»

¹⁰ Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz viņu: «Es vairodams vairošu tavus pēcnācējus, un tie nebūs saskaitāmi lielā daudzuma dēļ.»

¹¹ Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz viņu: «Redzi, tu esi grūta, un tu dzemdēsi dēlu un sauksi viņa vārdu: Ismaēls⁶, jo Tas Kungs tevi ir uzklauzījis tavās bēdās.

¹² Viņš būs savvaļas vīrs; viņa roka būs pret katru, un ikviena roka būs pret viņu, un viņš nevienam savu brāļu starpā negriezīs ceļu.»

¹³ Un viņa nosauca Tā Kunga Vārdu, kas bija runājis uz viņu: Tu esi manas parādības Dievs, jo viņa teica: «Vai tad es neesmu Viņu redzējusi, kas mani redz!»

¹⁴ Tāpēc šo avotu sauc Beer la kaj roi.⁷ Tas ir starp Kadešu un Baradu.

¹⁵ Un Hagara dzemdēja Ābrāmam dēlu, un Ābrāms nosauca savu dēlu, ko Hagara bija dzemdējusi, vārdā Ismaēls.

¹⁶ Un Ābrāmam bija astoņdesmit seši gadi, kad Hagara dzemdēja Ābrāmam Ismaēlu.

17. nodaļa

¹ Un Ābrāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad Tas Kungs atklājās Ābrāmam un sacīja uz viņu: «Es esmu tas visuvarenais Dievs, staigā sava Dieva priekšā, tad tu būsi taisns.

² Un Es celšu derību starp Sevi un tevi, un Es tevi vairodams vairošu.»

³ Tad Ābrāms noietās uz sava vaiga, un Dievs sacīja uz viņu:

⁴ «Mana derība ar tevi ir šī: tu būsi par tēvu daudzām tautām.

⁵ Un tavu vārdu turpmāk nebūs saukt: Ābrāms, bet tavam vārdam būs būt: Ābrahāms, jo par daudz tautu tēvu Es tevi esmu nolīcis.

⁶ Un Es tevi darīšu ļoti auglīgu, un daudzām tautām un ķēniņiem būs nākt no tevis.

⁷ Un Es uzcelšu Savu derību starp Sevi un starp tevi un taviem pēcnācējiem pēc tevis, uz cilšu ciltīm par mūžīgu derību un būšu par Dievu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis.

⁸ Un Es tev un taviem pēcnācējiem došu šo zemi, kurā tu miti kā svešinieks, visu Kānaāna zemi par mūžīgu īpašumu; un Es tiem būšu par Dievu.»

⁹ Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: «Bet tu sargā Manu derību, tāpat tavi pēcnācēji uz cilšu ciltīm pēc tevis.

⁵ V.E.: krievu Bībelē 19.pants sadalīts trijos: 19–21.

⁶ Dievs uzklauza.

⁷ Dzīvajo aka, kas mani uzlūko.

¹⁰ Bet tā ir Mana derība starp Mani un tevi un taviem pēcnācējiem pēc tevis, ka jātop apgraizītam ikvienam vīram.

¹¹ Un apgraizītai jātop jūsu miesas priekšāda, un tā lai ir derības zīme starp Mani un starp jums.

¹² Astoņu dienu vecumā ikviens no vīriešu kārtas jūsu vidū lai top apgraizīts uz cilšu ciltīm; ikviens, kas mājās dzimis, un ikviens, ko tu par savu naudu esi pircis no visiem tiem svešinieku bērniem, kas nav no taviem pēcnācējiem.

¹³ Patiesi, apgraizītiem jātiek visiem, kas tavā namā dzimuši un kas par naudu ir pirkti; lai Mana derība pie jūsu miesām ir mūžīga derība.

¹⁴ Bet neapgraizītais no vīriešu kārtas, kam miesas priekšāda nav apgraizīta, tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas, Manu derību tas ir lauzis.»

¹⁵ Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: «Tavas sievas vārds turpmāk lai nav Sāraja, bet Sāra lai ir viņas vārds.

¹⁶ Jo Es to svētīšu un no viņas tev došu dēlu; Es viņu tā svētīšu, ka viņa kļūs par tautām un tautu ķēniņi celsies no tās.»

¹⁷ Un Ābrahāms noiet uz sava vaiga, pasmējās un domāja savā sirdī: kā tad simts gadus vecam vēl var bērni būt, un kā Sāra, kurai ir deviņdesmit gadu, varētu vēl dzemdēt?

¹⁸ Un Ābrahāms sacīja uz Dievu: «Ka tik Ismaēls Tavā priekšā paliktu pie dzīvības.»

¹⁹ Un Dievs sacīja: «Nē, Sāra, tava sieva, dzemdēs dēlu, un tu sauksi viņa vārdu: Īzāks, un Es celšu Savu derību ar viņu par mūžīgu derību ar viņa pēcnācējiem pēc viņa.

²⁰ Bet par Ismaēlu Es tevi esmu uzklaušījis; Es svētīšu arī viņu; Es likšu tam būt auglīgam un viņu ļoti, ļoti vairošu; divpadsmit valdnieki viņam tiks dzemdēti; un Es viņu darīšu par lielu tautu.

²¹ Bet Savu derību Es celšu ar Īzāku, ko tev dzemdēs Sāra šinī laikā nākamajā gadā.»

²² Un, kad Dievs beidza ar Ābrahāmu runāt, Viņš uzbrauca no Ābrahāma uz debesīm.

²³ Tad Ābrahāms ņēma Ismaēlu, savu dēlu, un visus viņa namā dzimušos un visus par naudu pirktos, ikvienu, kas vīriešu kārtas Ābrahāma namā, un apgraizīja viņu miesu priekšādas tanī pašā dienā, kā Dievs to viņam bija sacījis.

²⁴ Un Ābrahāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad miesu priekšādas tika apgraizītas.

²⁵ Un Ismaēls, viņa dēls, bija trīspadsmit gadu vecs, kad viņa miesas priekšāda tika apgraizīta.

²⁶ Tanī pašā dienā tika apgraizīti Ābrahāms un viņa dēls Ismaēls.

²⁷ Un ikviens vīrs viņa namā, gan viņa namā dzimušais, gan par naudu pirktais no svešinieku bērniem, tika apgraizīts līdz ar viņu.

18. nodaļa

¹ Un Tas Kungs parādījās viņam pie Mamres ozoliem, kad tas dienas tveicē sēdēja savas telts durvīs.

² Un viņš pacēla savas acis un skatījās, un raugi, trīs vīri stāvēja viņa priekšā.

³ Tos ieraudzījis, viņš steidzās tiem pretim no telts durvīm, noliecās līdz zemei un sacīja: «Mans Kungs, ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad, lūdzams, neej savam kalpam garām.

⁴ Es likšu atnest drusku ūdens, ko nomazgāt kājas, tad apmetieties zem šī koka.

⁵ Un es dabūšu kumosu maizes, ka jūs varat savas sirdis stiprināt, pēc jūsu varat atkal doties ceļā, jo kādā citā nolūkā tad jūs būtu iegriezušies pie sava kalpa?» Un tie teica: «Labi, dari, kā tu esi sacījis.»

⁶ Un Ābrahāms iesteidzās teltī pie Sāras un sacīja: «Steidzies, paņem trīs mērus miltu no smalkajiem miltiem, iejauc tos un taisi plāceņus.»

⁷ Un Ābrahāms skrēja pie lopiem un paņēma labu un mīkstu telēnu un deva to puisim, steidzinādams to sagatavot.

⁸ Tad viņš paņēma raudzētu un svaigu pienu un sagatavoto teļu un cēla to viņiem priekšā, bet pats viņš stāvēja pie viņiem zem koka, kamēr viņi ēda.

⁹ Un tie sacīja viņam: «Bet kur ir Sāra, tava sieva?» Viņš atbildēja: «Lūk, teltī.»

¹⁰ Bet tas sacīja: «Es atgriezīšos pie tevis pēc gada šinī laikā, un redzi, tavai sievai Sārai būs dēls.» Bet Sāra stāvēja, klausīdamās pie telts durvīm, kas bija aiz viņiem.

¹¹ Bet Ābrahāms un Sāra bija jau padzīvojuši, gados veci, un Dievs Sārai jau bija pārtraucis tās norises, kas sievietēm mēdz būt.

¹² Un tad Sāra smējās pie sevis, sacīdama: «Pēc tam kad es esmu sākusī novēcot, lai es vēl iedegtos? Un mans kungs jau ir vecs.»

¹³ Un Tas Kungs sacīja uz Ābrahāmu: «Kāpēc tad Sāra smējās, sacīdama: vai es patiešām vēl dzemdēšu, veca būdama?»

¹⁴ Vai Tam Kungam kaut kas būtu neiespējams? Nolikātā laikā Es atgriezīšos pie tevis nākamā gadā, un Sārai būs dēls.»

¹⁵ Un Sāra meloja, teikdama: «Es neesmu smējusies,» – jo viņai bija bailes. Bet Viņš sacīja: «Kā tad ne – tu smējies.»

¹⁶ Un tie vīri cēlās no turienes un devās uz Sodomas pusi, un Ābrahāms gāja ar viņiem, tos pavadīdams.

¹⁷ Un Tas Kungs sacīja: «Vai Man no Ābrahāma būs slēpt, ko Es gribu darīt?»

¹⁸ Jo Ābrahāmam būs tapt par lielu un varenu tautu, un viņā būs svētītas visas zemes tautas.

¹⁹ Es esmu viņu izredzējis, lai viņš saviem bērniem pavēl un savam namam pēc viņa, ka tie sargā Tā Kunga ceļu, lai darītu taisnību un tiesas, ka Tas Kungs liktu nākt pār Ābrahāmu tam, ko Viņš ir sacījis viņam.»

²⁰ Un Tas Kungs sacīja: «Brēkšana par Sodomu un Gomoru patiešām ir liela, un viņu apgrēcība ir ļoti smaga.

²¹ Es iešu un lūkošu, vai viņi ir darījuši pēc tās brēkšanas, kas aizsniegusi Mani, vai ne; to Es gribu uzzināt.»

²² Un vīri nogriezās no turienes un gāja uz Sodomu; bet Ābrahāms stāvēja vēl Tā Kunga vaiga priekšā.

²³ Un Ābrahāms tuvojās Viņam un sacīja: «Vai Tu tiešām gribi iznīcināt taisno kopā ar bezdievīgo?»

²⁴ Varbūt atrastos piecdesmit taisnie šinī pilsētā? Vai Tu tiešām iznīcināsi tos un nesaudzētu šo vietu to piecdesmit taisno dēļ, kas ir viņas vidū?»

²⁵ Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Nemūžam! Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?»

²⁶ Un Tas Kungs sacīja: «Ja Es Sodomas pilsētā atradīšu piecdesmit taisnus, Es saudzēšu visu šo vietu viņu dēļ.»

²⁷ Un Ābrahāms atbildēja un sacīja: «Es esmu uzdrošinājies runāt ar savu Kungu, lai gan es esmu pīšļi un pelni.

²⁸ Varbūt pieci iztrūkst no piecdesmit taisniem, vai Tu tad arī šo piecu dēļ iznīcinātu visu pilsētu?» Un Viņš sacīja: «Nē, Es neiznīcināšu, ja atradīšu tur četrdesmit piecus.»

²⁹ Un tas turpināja runāt ar Viņu un sacīja: «Var būt, ka tiek atrasti tur četrdesmit.» Un Viņš sacīja: «Nē, Es to nedarīšu šo četrdesmit dēļ.»

³⁰ Un tas sacīja: «Lūdzams, nedusmojies, mans Kungs, ka es gribu runāt; varbūt tur atrastos trīsdesmit?» Un Viņš sacīja: «Es to nedarīšu, ja tur atrastos trīsdesmit.»

³¹ Un tas sacīja: «Es esmu uzdrošinājies runāt ar savu Kungu; varbūt tur atrastos divdesmit?» Un Viņš sacīja: «Es to neizpostīšu šo divdesmit dēļ.»

³² Un tas sacīja: «Kaut nedusmotos mans Kungs. Es runāšu vēl reizi; varbūt atrastos tikai desmit?» Un Viņš atbildēja: «Es to neizpostīšu šo desmit dēļ.»

³³ Un Tas Kungs aizgāja, kad bija beidzis runāt ar Ābrahāmu. Bet Ābrahāms atgriezās savā vietā.

19. nodaļa

¹ Un divi eņģeļi nonāca vakarā Sodomā, bet Lats dzīvoja Sodomas pievārtē. Un, tos ieraudzījis, Lats cēlās viņu priekšā un palocījās ar savu vaigu līdz zemei.

² Un viņš sacīja: «Dariet man patikšanu, mani kungi, un ņemiet sava kalpa namā naktsmājas, mazgājiet savas kājas un atpūties; pēc tam, rītā cēlušies, ejiet savu ceļu.» Bet tie teica: «Nē, mēs pārnakšņosim laukā uz ielas.»

³ Bet viņš tos lūgdams lūdza, un tie iegriezās pie viņa un iegāja viņa namā, un viņš tiem sarīkoja dzīres un cepa neraudzētas maizes, un tie ēda.

⁴ Vēl tie nebija apgūlušies, kad Sodomas pilsētas vīri aplenca namu, zēni un sirmgalvj, visādi ļaudis no visām malām.

⁵ Un tie aicināja Latu ārā un sacīja: «Kur ir tie vīri, kas pie tevis iegriezās naktī? Liec tiem iznākt ārā pie mums; un mēs iepazīsim tos.»

⁶ Un Lats izgāja pie viņiem ārā, vārtos, durvis aizbultēdams aiz sevis, un sacīja:

⁷ «Brāļi, nedariet taču tādu grēku!»

⁸ Redziet, man ir divas meitas, kuras neviens nav atzinis; es likšu viņām iznākt pie jums, un jūs varat tām darīt, kā jums labpatīk, tikai tiem vīriem nedariet nekā, tāpēc ka tie nākuši mana jumta pavēnī.»

⁹ Bet viņi teica: «Ej nost.» Un tie pretojās: «Šis viens ir atnācis kā svešinieks, un nu viņš grib tiesāt? Tagad mēs tev vairāk ļauna darīsim kā tiem.»

¹⁰ Un tie uzmācās ar varu šim vīram Latam un grasījās durvis atlauzt. Bet tie vīri izstiepa savas rokas un ievilka Latu pie sevis namā, un durvis tie aizbultēja.

¹¹ Bet tie, kas atradās nama vārtos, tika sisti ar aklumu, gan mazie, gan lielie, tā ka tie nevarēja vārtus pat atrast.

¹² Un vīri sacīja Latam: «Vai tev te vēl ir kāds znots vai dēli, vai meitas, vai cits kāds, kas pieder tev šinī pilsētā? Izved tos no šīs vietas.

¹³ Mēs gribam izpostīt šo vietu, jo liela brēkšana par to nākusi Tā Kunga priekšā, un Tas Kungs mūs ir sūtījis to izpostīt.»

¹⁴ Un Lats izgāja un runāja ar saviem znotiem, kas gribēja viņa meitas ņemt, un sacīja: «Celieties, ejiet prom no šīs pilsētas, jo Tas Kungs šo pilsētu izpostīs.» Bet viņš likās savu znotu acīs smieklīgs.

¹⁵ Un, tiklīdz rīts ausa, eņģeļi skubināja Latu, teikdami: «Celies, ņem savu sievu un abas savas meitas, kas atrodas še, ka tu neej bojā šīs pilsētas nozieguma dēļ.»

¹⁶ Bet viņš vēl kavējās. Tad tie vīri satvēra viņu pie rokas, tāpat viņa sievu un abas viņa meitas, tāpēc ka Tas Kungs gribēja viņus pataupīt, un tie viņu izveda un atstāja ārpus pilsētas.

¹⁷ Un notika, kad tie bija viņu izveduši ārā, kāds sacīja: «Izglāb savu dzīvību, neskaties atpakaļ un nepaliec visā šinī apgabalā stāvam, glābies kalnos, ka tu netiktu iznīcināts.»

¹⁸ Un Lats sacīja viņiem: «Nē jel, mans Kungs.

¹⁹ Redzi, Tavs kalps ir atradis labvēlību Tavās acīs, un Tu man esi lielu žēlastību parādījis, saglabādams manu dzīvību, bet es nevaru glābties kalnos; es miršu, iekāms ļaunums mani sasniegs.

²⁰ Lūk, te tuvumā ir kāda pilsēta, kur es varētu glābties, es tanī gribu paglābties, tā ir tik maza. Tur es būtu glābts.»

²¹ Un Viņš sacīja tam: «Lūk, Es paklausīšu tevi arī šinī lietā; Es neizpostīšu šo pilsētu, par kuru tu esi runājis.

²² Steidzies, glābies tur, jo Es nevaru nekā darīt, iekāms tu neesi tur nonācis.» Tāpēc tās pilsētas vārds ir Coāra.⁸

²³ Saule uzlēca pār zemi, kad Lats nonāca Coārā.

²⁴ Bet Tas Kungs lika līt sēram un ugunij pār Sodomu un Gomoru no Tā Kunga, no debesīm.

²⁵ Un Viņš izpostīja šīs pilsētas un visu apgabalu un visus pilsētas iedzīvotājus, arī zemes augus.

²⁶ Bet viņa sieva paskatījās atpakaļ un kļuva par sāls stabu.

²⁷ Un Ābrahāms cēlās no rīta, lai dotos uz to vietu, kur Tā Kunga priekšā bija stāvējis.

²⁸ Un viņš skatījās uz Sodomu un Gomoru un visu tā apgabala apkārtni, un redzi, no zemes pacēlās dūmi, it kā kāda cepļa dūmi.

²⁹ Pēc šī apgabala pilsētu izpostīšanas Dievs pieminēja Ābrahāmu, un Viņš izveda Latu no šīs posta vietas, kad Viņš tās pilsētas bija izpostījis, kurās Lats bija dzīvojis.

³⁰ Un Lats atstāja Coāru un dzīvoja kalnā, un abas viņa meitas kopā ar viņu, jo viņam bija bailes dzīvot Coārā. Un viņš ar abām savām meitām apmetās alā.

³¹ Un tad pirmdzimtā sacīja jaunākai: «Mūsu tēvs ir vecs, un neviena vīra nav virs zemes, kas varētu nākt pie mums, kā tas ir virs zemes parasts.

³² Lai ejam un dodam savam tēvam vīnu dzert un lai tad guļamies pie sava tēva, lai no sava tēva mums būtu pēcnācēji.»

³³ Un viņas naktī savu tēvu piedzirdīja ar vīnu. Un pirmdzimtā gāja un apgūlās pie sava tēva, bet viņš nepamanīja nedz viņas apgulšanos, nedz viņas piecelšanos.

³⁴ Un nākamajā dienā pirmdzimtā sacīja jaunākai: «Lūk, es vakar esmu gulējusi ar savu tēvu. Dosim viņam vīnu dzert arī šodien, ej tad tu un guli pie viņa, lai mums būtu pēcnācēji no sava tēva.»

³⁵ Un viņas piedzirdīja arī šinī naktī savu tēvu ar vīnu, un jaunākā cēlās un apgūlās pie viņa. Bet viņš nepamanīja nedz viņas apgulšanos, nedz viņas piecelšanos.

³⁶ Tā abas Lata meitas kļuva grūtas no sava tēva.

³⁷ Un pirmdzimtā dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu: Moābs,⁹ tas ir moābiešu tēvs līdz šai dienai.

³⁸ Un arī jaunākā dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu: Ben-Ammi.¹⁰ Viņš ir amoniešu tēvs līdz šai dienai.

⁸ Mazā.

⁹ Vārds Moābs skan līdzīgi senebr. val. vārdiem no tēva.

¹⁰ Manas tautas dēls.

20. nodaļa

¹ No turienes Ābrahāms devās uz kādu zemi dienvidos, kur apmetās dzīvot starp Kedemu un Šūru un uzskavējās kā svešinieks Gerārā.

² Un Ābrahāms sacīja par Sāru, savu sievu: «Tā ir mana māsa.» Tad Gerāras ķēniņš Abimelehs sūtīja un paņēma viņu.

³ Bet Dievs naktī parādījās Abimeleham kādā sapnī un sacīja tam: «Redzi, tev jāmirst tās sievas dēļ, kuru tu esi paņēmis, jo viņa ir precēta sieva.»

⁴ Bet Abimelehs nebija tai tuvojies, un viņš sacīja: «Tu, Kungs, taču neizdeldēsi nevainīgus ļaudis!

⁵ Vai viņš neteica man: tā ir mana māsa? – Bet viņa pati taču arī teica: tas ir mans brālis.– Sirds nevainībā un tīrām rokām es to esmu darījis.»

⁶ Un Dievs sacīja viņam sapnī: «Arī Es zinu, ka tu ar nevainīgu sirdi to esi darījis, un Es pats atturēju tevi, ka tu negrēko pret Mani, tāpēc Es tevi pasargāju, ka tu viņu neaiztiki.

⁷ Bet tagad atdod šo sievu viņas vīram, jo viņš ir pravietis, viņš lai aizlūdz par tevi, tad tu paliksi dzīvs; bet, ja tu viņu neatdosi, tad zini: tu mirdams mirsi, tu un viss, kas tev pieder.»

⁸ Un Abimelehs no rīta steigšus sasauca savus kalpus un viņiem atklāti izstāstīja visu, kas bija noticis, un vīri ļoti izbijās.

⁹ Tad Abimelehs ataicināja Ābrahāmu un sacīja viņam: «Kāpēc tu to mums esi nodarījis? Vai es kādā lietā pret tevi biju noziedzies, ka tu pār mani un pār manu valsti esi uzlicis tik lielu vainu? Lietas, kādas nedrīkst notikt, tu man esi darījis.»

¹⁰ Un Abimelehs jautāja Ābrahāmam: «Ko tu turēji savā prātā, kad tu to darīji?»

¹¹ Ābrahāms sacīja: «Es tāpēc runāju, jo domāju, ka šinī vietā nav Dieva bijības un ka viņi nokaus mani manas sievas dēļ.

¹² Un, patiešām, viņa ir arī mana māsa – viņa ir mana tēva meita, bet nav manas mātes meita, un viņa ir kļuvusi mana sieva.

¹³ Un, kad Dievs man lika apkārt klīst projām no savām tēva mājām, tad es sacīju viņai: lai tā ir tava laipnība, kādu tu man parādi, – ikvienā vietā, kurā mēs nonāksim, saki par mani: tas ir mans brālis.»

¹⁴ Un Abimelehs ņēma liellopus un sīklopus, kalpus un kalpones un deva tos Ābrahāmam un atdeva tam arī viņa sievu Sāru.

¹⁵ Un Abimelehs teica: «Lūk, mana zeme ir tavā priekšā, dzīvo, kur tavām acīm labi patīk.»

¹⁶ Bet Sārai viņš sacīja: «Redzi, es tūkstoš sudraba gabalus esmu devis tavam brālim; tā lai ir atvainas maksa, lai visi, kas ar tevi, zina, ka tu esi attaisnota.»

¹⁷ Un Ābrahāms lūdza Dievu, un Dievs dziedināja Abimelehu, viņa sievu, viņa kalpones, ka tās atkal varēja dzemdēt.

¹⁸ Jo Dievs bija slēgtin aizslēdzis ikvienu klēpi Abimeleha namā Ābrahāma sievas Sāras dēļ.

21. nodaļa

¹ Bet Tas Kungs Sāru uzlūkoja, kā Viņš to bija teicis; un Tas Kungs darīja Sārai, kā Viņš bija pavēstījis.

² Un Sāra tapa grūta un dzemdēja dēlu, Ābrahāmam vecam esot, laikā, kādu Dievs iepriekš viņam bija pateicis.

³ Un Ābrahāms nosauca savu dēlu, kas viņam bija piedzimis, ko Sāra viņam dzemdēja, par Īzāku.

⁴ Un Ābrahāms apgraizīja savu dēlu Īzāku astoņu dienu vecumā, kā Dievs to viņam bija pavēlējis.

⁵ Bet Ābrahāms bija simts gadu vecs, kad Īzāks, viņa dēls, tam piedzima.

⁶ Un Sāra sacīja: «Dievs man sagādājis apsmieklu; ikviens, kas par to dzirdēs, smiesies par mani.»

⁷ Un viņa teica: «Kas gan būtu vēstījis Ābrahāmam: Sāra ir bērnu zīdītāja. Jo viņa vecumā es esmu dzemdējusi viņam dēlu.»

⁸ Un bērns auga un tika atšķirts no krūts. Ābrahāms sarīkoja lielas dzīres tai dienā, kad Īzāku atšķīra no krūts.

⁹ Un Sāra redzēja kalpones, eģiptietes Hagaras, dēlu Ismaēlu, kuru viņa bija dzemdējusi Ābrahāmam, smejamies.

¹⁰ Un viņa sacīja Ābrahāmam: «Padzen šo kalponi un viņas dēlu, lai šīs kalpones dēls nebūtu mantinieks kopā ar manu dēlu Īzāku.»

¹¹ Bet šis vārds ļoti nepatika Ābrahāmam sava dēla dēļ.

¹² Un Dievs runāja uz Ābrahāmu: «Lai tas nav netīkami tavam prātam nedz zēna dēļ, nedz arī tavas kalpones dēļ: paklausī Sārai visās lietās, kā viņa tev saka, jo no Īzāka tiks dēvēti tavi pēcnācēji.

¹³ Bet arī šīs kalpones dēlu Es darīšu par tautu, jo tas ir tavs dzimums.»

¹⁴ Un Ābrahāms nākamā rītā cēlās, lai dotos ceļā; viņš paņēma maizi un ūdens trauku un deva tos Hagarai un lika uz viņas pleciem arī zēnu, un aizraidīja viņu; un viņa aizgāja un klīda pa Bēršebas tuksnesi.

¹⁵ Un ūdens izsīka traukā, un viņa pameta zēnu zem kāda krūma.

¹⁶ Un pati aizgāja un apsēdās gabalu nost, apmēram bultas šāviena attālumā, jo tā sacīja: «Es nevaru noraudzīties zēna miršanā.» Viņa apsēdās pretī un pacēla savu balsi un raudāja.

¹⁷ Un Dievs dzirdēja zēna balsi, un Dieva eņģelis sauca Hagarai no debesīm un sacīja uz to: «Kas tev, Hagar? Nebīsties, jo Dievs ir dzirdējis zēna balsi no tās vietas, kur viņš atrodas.

¹⁸ Celies, paņem zēnu un turi to stingri pie rokas, jo Es to gribu darīt par lielu tautu.»

¹⁹ Un Dievs atdarīja viņas acis, ka tā ieraudzīja ūdens avotu; un viņa aiztecēja, piepildīja ūdens trauku ar ūdeni un deva zēnam padzerties.

²⁰ Un Dievs bija ar zēnu, un tas pieauga un apmetās tuksnesī, un kļuva par strēlnieku.

²¹ Un viņš mita Pāranas tuksnesī, un viņa māte tam paņēma sievu no Ēģiptes zemes.

²² Un ap šo laiku notika, ka Abimelehs un Pikols, viņa karaspēka virsnieks, sacīja Ābrahāmam: «Dievs ir ar tevi visās lietās, ko tu dari.

²³ Bet tagad apstiprini man šeit ar zvērestu pie Dieva, ka tu nelauzīsi uzticību nedz man, nedz maniem bērniem, nedz maniem bērnu bērniem, ka to žēlastību, kādu es tev esmu parādījis, arī tu gribi parādīt man un visai zemei, kurā tu dzīvo kā svešinieks.»

²⁴ Un Ābrahāms atbildēja: «Es zvērēšu.»

²⁵ Un Ābrahāms pārmeta Abimeleham par ūdens aku, kuru Abimeleha kalpi bija atņēmuši.

²⁶ Abimelehs atbildēja: «Es nezinu, kas to ir darījis; tu arī man to neesi sacījis, un es līdz šai dienai to nebiju dzirdējis.»

²⁷ Bet Ābrahāms paņēma sīklopus un liellopus un deva tos Abimeleham. Un abi noslēdza derību.

²⁸ Un Ābrahāms nolika savrup septiņus jērus.

²⁹ Un Abimelehs prasīja Ābrahāmam: «Ko nozīmē šie septiņi jēri, kurus tu esi nolīcis savrup?»

³⁰ Viņš atbildēja: «Lai tu šos septiņus jērus paņemtu no manas rokas, lai tā būtu man liecība, ka es šo aku esmu racis.»

³¹ Tāpēc viņš šo vietu nosauca: Bēršeba,¹¹ jo šinī vietā abi apmainījās zvērestiem.

³² Un viņi noslēdza derību pie Bēršebas. Un Abimelehs un Pikols, viņa karaspēka virsnieks, cēlās un atgriezās filistiešu zemē.

³³ Un Ābrahāms dēstīja tamarisku Bēršebā un piesauca Tā Kunga, mūžīgā Dieva, Vārdu.

³⁴ Un Ābrahāms dzīvoja kā svešinieks filistiešu zemē daudz gadu.

22. nodaļa

¹ Un notika, ka pēc šīm lietām Dievs pārbaudīja Ābrahāmu un viņam sacīja: «Ābrahām!» Un tas atbildēja: «Te es esmu.»

² Tad Viņš teica: «Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu.»

³ Un Ābrahāms no rīta posās ceļam; apsegloja savu ēzeli, paņēma sev līdzī divus savus puišus, kā arī savu dēlu Īzāku; sacirta malku dedzināmam upurim un devās uz to vietu, kuru Dievs viņam bija norādījis.

⁴ Un trešajā dienā Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja to vietu iztālēm.

⁵ Un Ābrahāms sacīja saviem puišiem: «Palieciet jūs ar ēzeli šeit. Bet es ar zēnu gribu iet turp, un mēs gribam pielūgt, bet pēc tam atkal atgriezīsimies pie jums.»

⁶ Un Ābrahāms paņēma dedzināmo malku un to uzlika Īzākam, savam dēlam, bet pats savā rokā ņēma uguni un nazi, un abi soļoja viens otram līdzās.

⁷ Tad Īzāks sacīja Ābrahāmam, savam tēvam: «Mans tēvs!» Un viņš sacīja: «Te es esmu, mans bērns.» Tas sacīja: «Te ir uguns un malka, bet kur tad ir upurējamais jērs?»

⁸ Ābrahāms sacīja: «Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim, mans dēls.» Un abi soļoja viens otram līdzās.

⁹ Un tie nonāca līdz vietai, kādu tam Dievs bija noteicis, un Ābrahāms uzcēla tur altāri, sakārtoja malku, sasēja savu dēlu Īzāku un uzcēla to uz altāra virs malkas.

¹⁰ Un Ābrahāms izstiepa savu roku un satvēra nazi, lai nokautu savu dēlu.

¹¹ Bet Dieva eņģelis no debesīm sauca viņam: «Ābrahām! Ābrahām!»

¹¹ Septiņu aka jeb zvēresta aka.

¹² Bet tas sacīja: «Te es esmu.» Un viņš sacīja: «Neizstiep savu roku pret savu dēlu un nedari tam it nekā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dieva un neesi taupījis savu vienīgo dēlu Manis labad.»

¹³ Un Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja aunu aiz sevis, kas ar saviem ragiem bija saķēries krūmājos, un Ābrahāms piegāja klāt, paņēma aunu un nolika to par dedzināmo upuri sava dēla vietā.

¹⁴ Un Ābrahāms nosauca šīs vietas vārdu: Jahve-jire.¹² Tā vēl šodien mēdz teikt: uz kalna Dievs izredz.

¹⁵ Tad Dieva eņģelis sauca Ābrahāmu otrreiz no debesīm ¹⁶ un sacīja: «Es esmu zvērējis, saka Tas Kungs, ka tāpēc, ka tu to esi darījis un neesi taupījis savu vienīgo dēlu, ¹⁷ Es tevi svētīdams svētīšu un vairodams vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes, kā smiltis jūras malā.

¹⁸ Un tavi pēcnācēji iekaros tavu ienaidnieku vārtus. Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, tāpēc ka tu esi paklausījis Manai balsij.»

¹⁹ Un Ābrahāms atgriezās pie saviem puīšiem, un tie cēlās un gāja kopā uz Bēršebu, un Ābrahāms dzīvoja Bēršebā.

²⁰ Un pēc šiem notikumiem Ābrahāmam tika pateikts: «Redzi, arī Milka ir dzemdējusi bērnus Nahoram, tavam brālim:

²¹ Ucu, viņa pirmzimto, un Buzu, tā brāli, un Kemuēlu, aramiešu tēvu, ²² arī Kesedu, Hazu, Pildašu, Jidlapu un Betuēlu.»

²³ Un Betuēls dzemdina Rebeku. Visus šos astoņus dzemdēja Milka Nahoram, Ābrahāma brālim.

²⁴ Un arī viņa blakussieva, vārdā Reuma, dzemdēja dēlus: Tebahu, Gahamu, Tahasu un Maāhu.

23. nodaļa

¹ Un Sārai bija simts divdesmit septiņi gadi, tāds bija Sāras vecums.

² Un Sāra nomira Kirijat-Arbā, tā ir Hebrona, Kānaāna zemē, un Ābrahāms gāja sērot par Sāru un to apraudāja.

³ Tad Ābrahāms cēlās no sava mirušā apstāvēšanas un sacīja Heta bērniem:

⁴ «Es kā svešinieks dzīvoju pie jums; atvēliet man kapa vietu, ka es varētu apglabāt savu mirušo, kas pie manis.»

⁵ Un Heta bērni atbildēja Ābrahāmam, sacīdami tam:

⁶ «Uzklausī mūs, kungs! Tu esi Dieva paaugstināts mūsu vidū, labākajā no mūsu kapu vietām apglabā savu mirušo. Nevienš no mums tev neliegs savu kapu, ka tu nevarētu apglabāt savu mirušo.»

⁷ Un Ābrahāms cēlās un zemu palocījās tās zemes iedzīvotāju, Heta bērnu, priekšā.

⁸ Un viņš sacīja viņiem, teikdams: «Ja tas jums pa prātam, ka es apglabāju savu mirušo, kas pie manis, tad klausiet jēl mani un griezieties manis labā pie Efrona, Cohara dēla, ⁹ ka viņš man dotu alu Makpelā, kas viņam pieder un atrodas viņa tīruma galā. Par pilnu samaksu lai viņš dod to man jūsu klātbūtnē par kapa vietu.»

¹⁰ Bet Efrons atradās turpat starp Heta bērniem. Un hetietis Efrons atbildēja Ābrahāmam, visiem Heta bērniem, kas bija ienākuši pa pilsētas vārtiem, dzirdot:

¹¹ «Ne tā, kungs. Klausī mani. Es tev atdodu tīrumu un alu, kas tanī; es tev to dāvinu, savu brāļu klātbūtnē es tev to dāvinu, apglabā savu mirušo.»

¹² Un Ābrahāms palocījās tās zemes iedzīvotāju priekšā ¹³ un sacīja Efronam, tās zemes iedzīvotājiem dzirdot: «Ja tu gribi būt mans draugs, tad klausies: es tev došu samaksu par tīrumu, pieņem to no manis, lai es tur varu apglabāt savu mirušo.»

¹⁴ Tad Efrons atbildēja Ābrahāmam, sacīdams:

¹⁵ «Kungs, uzklusi mani: maksa par zemi – četri simti sudraba seķeļu; ko tas gan nozīmē mūsu starpā! Apglabā, lūdzams, savu mirušo.»

¹⁶ Un Ābrahāms paklausīja Efronam un nosvēra Efronam naudu, kādu tas bija minējis, Heta bērniem dzirdot, – četri simti sudraba seķeļu pēc parastās tirgus vērtības.

¹⁷ Tā Ābrahāma īpašumā nonāca tīrums pie Makpelas iepretim Mamrei – tīrums līdz ar alu, kas tanī, līdz ar visiem kokiem, kas atradās tīrumā, visās tā robežās, – ¹⁸ visu Heta bērnu klātbūtnē, kas vien tās pilsētas vārtos bija sapulcējušies.

¹⁹ Un Ābrahāms apglabāja savu sievu Sāru tanī alā, kas atrodas Makpelas tīrumā iepretim Mamrei, tas ir, Hebronai, Kānaāna zemē.

²⁰ Tā tīrums un ala, kas tanī bija, nonāca Ābrahāma īpašumā no Heta bērniem par kapa vietu.

¹² Dievs izrauga.

24. nodaļa

¹ Un Ābrahāms bija vecs, padzīvojis vīrs, un Tas Kungs Ābrahāmu bija svētījis pie visa.

² Un Ābrahāms teica savam kalpam, sava nama vecākajam, kas pārvaldīja it visu, kas tam piederēja: «Liec savu roku zem manas ciskas ³ un zvēri man pie Tā Kunga, debesu Dieva un zemes Dieva, ka tu manam dēlam neņemsi sievu no kānaāniešu meitām, kuru vidū es dzīvoju, ⁴ bet ka tu iesi uz manu zemi un pie maniē cilts piederīgiem un tur ņemsi sievu manam dēlam Īzākam.»

⁵ Tad kalps sacīja: «Varbūt sieva nevēlēšies nākt man līdzī uz šo zemi, vai man tad tavu dēlu aizvest atpakaļ uz zemi, no kuras tu izgāji?»

⁶ Un Ābrahāms sacīja viņam: «Sargies, ka tu neaizved manu dēlu turp.

⁷ Tas Kungs, debesu Dievs, kas mani izvedis no mana tēva nama un no manas dzimtās zemes un kas sacījis man un zvērējis man, sacīdams: taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi, – Tas sūtīs Savu eņģeli tev pa priekšu, kad tu ņemsi manam dēlam sievu no turienes.

⁸ Bet, ja sieva negribēs tev sekot, tad tu no šī mana zvēresta būsi brīvs, tikai manu dēlu neved turp atpakaļ.»

⁹ Un kalps lika savu roku zem sava kunga Ābrahāma ciskas un zvērēja tam par šo lietu.

¹⁰ Un kalps paņēma desmit kamieļus no sava kunga kamieļu pulka un devās ceļā, līdzī paņēmis visādas sava kunga mantas; un viņš cēlās un nonāca Mezopotāmijā Nahora pilsētā.

¹¹ Un viņš lika kamieļiem apmesties pilsētas ārpusē pie akas, pret vakaru, laikā, kad ūdens smēlējas mēdza nākt, ¹² un sacīja: «Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, liec, lai man šodien veicas, un parādi žēlastību manam kungam Ābrahāmam.

¹³ Lūk, te es stāvu pie ūdens avota, un pilsētas iedzīvotāju meitas nāks smelt ūdeni.

¹⁴ Tad lai notiek, ka tā meita, kurai es teikšu: padod savu trauku, es gribu dzert, – un kura sacīs: dzer, un es padzirdīšu arī tavus kamieļus, – būtu tā, kuru Tu esi novēlējis Savam kalpam Īzākam, un pēc tā es zinātu, ka Tu esi žēlastību parādījis manam kungam.»

¹⁵ Un notika, iekāms viņš bija beidzis runāt, ka nāca Rebeka; viņa bija meita Betuēlam, kas bija Milkas un Ābrahāma brāļa Nahora dēls, un tai uz pleca bija ūdens trauks.

¹⁶ Un meita bija ļoti skaista izskata jaunava, un to neviens nebija aizticis, un tā nokāpa akā, pildīja savu ūdens trauku ar ūdeni un kāpa ārā.

¹⁷ Un kalps skrēja tai pretim un sacīja: «Ļauj man drusku nodzerties no tava trauka.»

¹⁸ Tad viņa atbildēja: «Dzer, mans kungs!» Veikli viņa nolaida trauku savā rokā un dzirdīja viņu.

¹⁹ Un, kad viņa bija beigusi dot viņam dzert, tā teica: «Es pasmelšu arī taviem kamieļiem, līdz tie būs padzēruši.»

²⁰ Un tā steidzās un izlēja savu trauku dzirdināmā silē un tecēja vēlreiz uz avotu, lai smeltu no jauna, un tā smēla visiem viņa kamieļiem.

²¹ Bet vīrs noraudzījās viņā klusēdams, lai dabūtu zināt, vai Tas Kungs licis izdoties viņa ceļam vai ne.

²² Un, lūk, kad kamieļi bija beiguši dzert, vīrs paņēma zelta pieres sprādzi pusseķeļa svarā un divas zelta rokassprādzes viņas rokām desmit seķeļu svarā ²³ un sacīja: «Kā meita tu esi? Un saki man – vai tava tēva namā ir vieta, kur mēs varētu pārnakšņot?»

²⁴ Un tā atbildēja: «Es esmu Betuēla, Milkas dēla, meita, kuru tā dzemdēja Nahoram.»

²⁵ Un viņa sacīja tam: «Gan salmu, gan sienu mums ir daudz, kā arī vietas pārnakšņošanai.»

²⁶ Tad tas vīrs zemu noliecās un pielūdza To Kungu ²⁷ un sacīja: «Slavēts lai Tas Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, kas Savu žēlastības solījumu nav aizmīrsis un nav atrāvis Savu uzticību manam kungam; taisnā ceļā Tas Kungs mani ir novedis mana kunga brāļa namā!»

²⁸ Bet jaunava skrēja un paziņoja mātei mājās, kas bija noticis.

²⁹ Un Rebekai bija brālis, vārdā Lābans, un Lābans steidzās pie vīra ārā pie avota.

³⁰ Bet, kad tas ieraudzīja pieres sprādzi un rokassprādzes uz savas māsas rokām un dzirdēja savas māsas Rebekas stāstu: tā un tā tas vīrs ar mani runājis, – tad tas izgāja pie šī vīra. Bet tas stāvēja pie kamieļiem pie akas, un Lābans teica:

³¹ «Nāc iekšā, tu, Tā Kunga svētītais! Kādēļ tu gribi ārā stāvēt? Jo es esmu uzpisis namu un vietu kamieļiem.»

³² Un vīrs devās uz māju, viņi noseģloja kamieļus un deva salmus un sienu kamieļiem, arī ūdeni, lai tas nomazgātu savas kājas, tāpat arī vīriem, kas bija ar viņu, kāju mazgāšanai.

³³ Bet, kad viņam lika priekšā ēdienu, viņš sacīja: «Es neēdīšu, pirms nebūšu pateicis, kādā lietā es esmu še.» Tie sacīja: «Runā!»

³⁴ Viņš sacīja: «Es esmu Ābrahāma kalps.

³⁵ Un Tas Kungs manu kungu ir bagāti svētījis, tas ir audzis augumā, jo Viņš tam ir devis sīklopus un liellopus, sudrabu un zeltu, kalpus un kalpones, kamieļus un ēzeļus.

³⁶ Un mana kunga sieva Sāra dzemdējusi manam kungam dēlu, kad tas jau bija sirmgalvis. Tam viņš novēlējis visu, kas tam ir.

³⁷ Un mans kungs lika man zvērēt, piekodinādams: tev nebūs manam dēlam sievu ņemt no Kānaāna meitām, kaut arī es dzīvoju viņa zemē.

³⁸ Bet tev būs noiet uz mana tēva namu un manu cilti, lai manam dēlam gūtu sievu.

³⁹ Es iebildu savam kungam: varbūt šī sieva nesekos man?

⁴⁰ Tad viņš sacīja man: Tas Kungs, kura priekšā esmu staigājis, – Viņš sūtīs Savu eņģeli tev līdzi un liks tavam ceļam labi izdoties, ka tu varēsi manam dēlam gūt sievu no manas cilts un no mana tēva nama.

⁴¹ Tikai tad tu būsi atbrīvots no sava zvēresta, ja tu gan nonāksi pie manas cilts, bet tie tev to nedotu; tad tu būsi no zvēresta solījuma brīvs.

⁴² Un es šodien nonācu pie akas un sacīju: Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, ja Tu gribi būt tas, kas manam ceļam ļaus sekmēties, kuru esmu uzņēmis, – ⁴³ redzi, es stāvu te pie ūdens avota, – lai tad notiktu, ka tā jaunava, kura iznāks smelt ūdeni un kurai es teikšu: dod, lūdzama, man nodzerties no sava trauka, – ⁴⁴ lai viņa man atbildētu: dzer, un arī tavus kamieļus es gribu dzirdīt, – ir tā sieva, kuru Tas Kungs ir izraudzījis mana kunga dēlam.

⁴⁵ Un, iekāms es biju beidzis savā sirdī tā spriest, redzi, nāca Rebeka, un trauks tai bija uz viņas pleca, un viņa nokāpa akā un smēla ūdeni, bet es viņai sacīju: dod, lūdzu, arī man dzert.

⁴⁶ Tad tā steidzās un nolaida trauku un sacīja: dzer, un arī taviem kamieļiem es došu dzert. Un es dzēru, un arī manus kamieļus tā dzirdīja.

⁴⁷ Tad es jautāju viņai un sacīju: kā meita tu esi? Un tā atbildēja: Milkas. Un es liku viņai pieres sprādzi pie vaiga un rokassprādzes ap viņas rokām.

⁴⁸ Es zemu noliecās un pielūdzu To Kungu, un es slavēju To Kungu, mana kunga Ābrahāma Dievu, kas mani bija vadījis pa taisnu ceļu, lai ņemtu brāļa meitu mana kunga dēlam par sievu.

⁴⁹ Bet tagad, ja jūs patiesi gribat mīlestību un uzticību parādīt manam kungam, sakiet man to; un, ja ne, sakiet arī to man, lai es varētu doties pa labi vai pa kreisi.»

⁵⁰ Un Lābans un Betuēls atbildēja un sacīja: «No Tā Kunga tas ir nācis – mēs nevaram tev teikt ne labu, ne ļaunu.

⁵¹ Lūk, Rebeka stāv tavā priekšā; ņem to un ej. Un viņa lai ir Tava kunga dēla sieva, kā Tas Kungs to ir gribējis.»

⁵² Un notika, kad Ābrahāma kalps dzirdēja viņu vārdus, viņš metās zemē Tā Kunga priekšā.

⁵³ Pēc tam tas izņēma visas sudraba un visas zelta dārglietas un drēbes un deva tās Rebekai; viņš deva dārgas dāvanas arī viņas brālim un viņas mātei.

⁵⁴ Un viņi ēda un dzēra – viņš un arī tie vīri, kas bija ar viņu, un tie palika pa nakti; un tie cēlās no rīta, un viņš sacīja: «Atlaid mani pie mana kunga.»

⁵⁵ Bet viņas brālis un viņas māte sacīja: «Ļauj, lai meitene paliek kādas pāris desmit dienas vēl pie mums, pēc tu varēsi iet.»

⁵⁶ Bet viņš sacīja tiem: «Neaizturiet mani! Tas Kungs manam ceļam ir licis labi izdoties, atlaidiet mani, ka es noeimu pie sava kunga.»

⁵⁷ Tad tie sacīja: «Ataicināsim meiteni un jautāsim viņai.»

⁵⁸ Un viņi pasauca Rebeku un jautāja viņai: «Vai tu gribi sekot šim vīram?» Un viņa atbildēja: «Es iešu.»

⁵⁹ Un tie atlaida Rebeku un tās aukli, un Ābrahāma kalpu, un tos vīrus, kas tam bija.

⁶⁰ Un viņi svētīja Rebeku un sacīja viņai: «Tu, mūsu māsa, topi par tūkstošu tūkstošiem, un lai tavi pēcnācēji ieņem savu naidnieku vārtus.»

⁶¹ Un Rebeka cēlās ar savām kalponēm un sēdās uz kamieļiem un jāja aiz kalpa. Tā tas kalps, paņēmis Rebeku, devās ceļā.

⁶² Bet Īzāks nāca no Lehaj-roi avota, jo viņš bija Negebas iemītnieks.

⁶³ Īzāks ap vakara laiku bija izgājis laukā Dievu pielūgt. Tas pacēla savas acis un ieraudzīja tanī brīdī kamieļus nākam.

⁶⁴ Un Rebeka pacēla savas acis un, ieraudzījusi Īzāku, nolaidās no kamieļa.

⁶⁵ Un viņa sacīja kalpam: «Kas ir šis vīrs, kas tur staigā pa lauku un nāk mums pretim?» Un kalps atbildēja: «Tas ir mans kungs.»

⁶⁶ Tad viņa paņēma savu plīvuru un apsedzās.¹³

⁶⁷ Un kalps izstāstīja Īzākam visu, ko bija darījis.

⁶⁸ Un Īzāks veda Rebeku uz savas mātes telti, un viņš to ņēma, un tā kļuva viņa sieva, un viņš to mīlēja. Tā Īzāks atguva mieru pēc savas mātes nāves.

25. nodaļa

¹ Ābrahāms atkal ņēma sev sievu, tās vārds bija Ketūra.

² Un tā viņam dzemdēja Zimranu, Jokšanu, Medaanu, Midiānu, Jisbaku un Suahu.

³ Bet Jokšans dzemdināja Sebu un Dedanu, un Dedana pēcnācēji bija asurieši, letusieši un leumieši.

⁴ Bet Midiāna bērni ir: Eifa un Efers, Hanohs, Abida un Ēlda; visi tie ir Ketūras dzimuma.

⁵ Un Ābrahāms nodeva visu, kas tam bija, Īzākam.

⁶ Bet blakussievu bērniem, kas Ābrahāmam bija, Ābrahāms izdalīja dāvanas. Un viņš, vēl dzīvs būdams, šķīra tos no Īzāka, aizsūtīdams viņus pret rītiem uz austrumu zemi.

⁷ Un šie ir Ābrahāma mūža gadi – viņš piedzīvoja simts septiņdesmit piecus gadus.

⁸ Un viņš aizmiga un nomira lielā vecumā, pēc nodzīvotas dzīves, sirmgalvis būdams, un tika piepulcināts saviem tēviem.

⁹ Un Īzāks un Ismaēls, viņa dēli, viņu apglabāja Makpelas alā, kas atrodas hetieša Efrona, Zohāra dēla, tīrumā pretim Mamrei.

¹⁰ Tīrumā, kuru Ābrahāms bija pircis no Heta bērniem, Ābrahāms tika apglabāts, un arī Sāra, viņa sieva.

¹¹ Un notika, ka pēc Ābrahāma nāves Dievs svētīja Īzāku, viņa dēlu, un Īzāks apmetās pie Lehaj-roi avota.

¹² Šie ir Ābrahāma dēla Ismaēla ciltsraksti; viņu Ābrahāmam dzemdēja Hagara, Sāras ēģiptiešu kalpone.

¹³ Šie ir Ismaēla dēlu vārdi, pēc viņu ciltīm: Ismaēla pirmdzimtais Nebajots, Kēdars, Adbels un Mībsāms,¹⁴ Mīsama, Dūma un Masa,¹⁵ Hādads, Tema, Jeturs, Nafiss un Kedma.

¹⁶ Tie ir Ismaēla dēli, un tie ir viņu vārdi pēc viņu sētām un nometnēm: divpadsmit vadoņi pēc viņu ciltīm.

¹⁷ Un šie ir Ismaēla mūža gadi – simts trīsdesmit septiņi gadi, un viņš aizmiga, nomira un tika piepulcināts saviem tēviem.

¹⁸ Un viņš mita no Havilas līdz Šūrai, kas ir uz rītiem no Ēģiptes ceļā uz Asuru, iepretim visiem saviem brāļiem viņš bija apmeties.

¹⁹ Šie ir Ābrahāma dēla Īzāka ciltsraksti: Ābrahāms dzemdināja Īzāku.

²⁰ Un Īzākam bija četrdesmit gadi, kad viņš dabūja par sievu Rebeku no Mezopotāmijas, aramieša Betuēla meitu, aramieša Lābana māsu.

²¹ Un Īzāks savas sievas dēļ stipri pielūdza Dievu, jo tā bija neauglīga, un Dievs ļāvās pielūgties, un viņa sieva Rebeka kļuva grūta.

²² Un divi bērni rozījās viņas miesās, un viņa sacīja: «Vai tam tā būt? Kāpēc gan man tā notiek?»

²³ Un Tas Kungs viņai atbildēja: «Divi tautas ir tavā klēpī, un divi ciltis izraisīsies no tavām miesām. Un cilts sacentīsies ar cilti varas dēļ, un vecākais kalpos jaunākajam.»

²⁴ Un, kad viņas dienas piepildījās, lai tā dzemdētu, tad tiešām dvīņi bija tās klēpī.

²⁵ Tad pirmais iznāca, viss sarkans kā spalvainas apģērbs, tāpēc tie nosauca viņa vārdu Ēsavs.¹⁴

²⁶ Bet viņa brālis tam sekoja, un viņa roka bija satvērusi Ēsava papēdi, tāpēc viņa vārdu nosauca: Jēkabs;¹⁵ un Īzāks bija, tiem dzimstot, sešdesmit gadus vecs.

²⁷ Un zēni pieauga, Ēsavs kļuva izveicīgs mednieks, lauku cilvēks, bet Jēkabs bija klusas dabas vīrs un mājāja teltīs.

²⁸ Un Īzāks iemīlēja Ēsavu, jo medījumi bija pēc viņa garšas, bet Rebeka vairāk mīlēja Jēkabu.

²⁹ Un Jēkabs bija izvārtījis viru, bet Ēsavs nāca no tīruma un bija izsalcis.

³⁰ Un Ēsavs sacīja Jēkabam: «Ļauj man ēst no tā sarkanā, tā sarkanā viruma, jo es esmu izsalcis,» – tāpēc to dēvē par Edomu.¹⁶

¹³ **V.E.:** Krievu Bībelē šis nav patstāvīgs pants, bet pievienots iepriekšējam, un tālākajiem numerācija attiecīgi nobīdīta.

¹⁴ Matiem noaudzis.

¹⁵ Viņš satvēris papēdi.

¹⁶ Sarkanais.

³¹ Tad Jēkabs atbildēja: «Pārdod man papriekš savu pirmdzimtību.»

³² Un Ēsavs sacīja: «Man tā kā tā jāmirst, ko man tur līdz pirmdzimtība?»

³³ Un Jēkabs sacīja: «Zvēri man papriekš.» Tad viņš zvērēja un pārdeva Jēkabam savu pirmdzimtību.

³⁴ Bet Jēkabs deva Ēsavam maizi un lēcu virumu, un tas ēda un dzēra un cēlās un aizgāja. Tā Ēsavs nicināja savu pirmdzimtību.

26. nodaļa

¹ Un bads bija tai zemē, pēc pirmā bada, kas bija bijis Ābrahāma laikā, un Īzāks nogāja pie Abimeleha, filistiešu ķēniņa, uz Gerāru.

² Un Tas Kungs parādījās viņam un sacīja: «Nenoej uz Ēģiptes zemi; dzīvo tanī zemē, par kuru Es tev sacīšu.

³ Dzīvo kā svešinieks šinī zemē, un Es būšu ar tevi, un Es tevi svētīšu. Tev un taviem pēcnācējiem Es došu visas šīs zemes, un Es piepildīšu to derību, kuru Es tavam tēvam Ābrahāmam ar zvērestu esmu apsolījis.

⁴ Un Es vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un došu taviem pēcnācējiem visas šīs zemes, un tavos pēcnācējos visas zemes tautas tiks svētītas, ⁵ tāpēc ka Ābrahāms Manai balsij paklausīja un turēja Manus norādījumus un Manas pavēles, Manus likumus un Manu bauslību.»

⁶ Un Īzāks dzīvoja Gerārā.

⁷ Tad tās vietas iemītnieki vaicāja par viņa sievu. Un viņš atbildēja: «Tā ir mana māsa,» – jo viņam bija bailes sacīt «mana sieva», lai pilsētas vīri nenokautu viņu Rebekas dēļ, jo tā bija skaista.

⁸ Kad viņš tur bija pavadījis ilgu laiku, tad Abimelehs, filistiešu ķēniņš, reiz skatījās pa logu un ieraudzīja Īzāku smīdinām Rebeku, savu sievu.

⁹ Un Abimelehs pasauca Īzāku un sacīja: «Patiesi, tā taču tava sieva, kā tad tu esi sacījis: tā ir mana māsa.» Un Īzāks tam atbildēja: «Tāpēc ka es domāju, ka man būs jāmirst viņas dēļ.»

¹⁰ Un Abimelehs tad sacīja: «Kāpēc tu šādas lietas esi mums darījis? Daudz netrūka, lai kāds no šiem ļaudīm būtu gulējis ar tavu sievu. Tu pār mums būtu licis nākt tik lielai vainai!»

¹¹ Un Abimelehs pavēlēja visiem ļaudīm, sacīdams: «Kas aizskars šo vīru un tā sievu, tam mirtin jāmirst.»

¹² Un Īzāks sēja tanī zemē un saņēma simtkārtīgu ražu, jo Tas Kungs viņu bija svētījis.

¹³ Tā šis vīrs kļuva bagāts un augdams auga bagātībā, līdz kamēr kļuva ļoti bagāts.

¹⁴ Viņam piederēja sīklopu ganāmpulki un liellopu ganāmpulki un liels pulks kalpu, tā ka filistieši to apskauda.

¹⁵ Visas akas, kādas bija izrakuši viņa tēva kalpi viņa tēva Ābrahāma laikā, filistieši aizraka un aizbēra ar zemi.

¹⁶ Un Abimelehs sacīja Īzākam: «Aizej no manis, jo tu esi kļuvis varenāks par mums.»

¹⁷ Un Īzāks aizgāja no turienes un uzcēla savas teltis Gerāras ielejā un palika tur dzīvot.

¹⁸ Un Īzāks apmetās un no jauna atraka akas, kas viņa tēva Ābrahāma laikā bija izraktas un kuras filistieši pēc Ābrahāma nāves bija aizbēruši, un nosauca tās tādos pašos vārdos, kā viņa tēvs tās bija saucis.

¹⁹ Un Īzāka kalpi raka tanī ielejā un uzraka avotu ar dzīvu ūdeni.

²⁰ Un Gerāras gani strīdējās ar Īzāka ganiem, sacīdami: «Tas ir mūsu ūdens.» Un viņš nosauca šīs akas vārdu: Eseka,¹⁷ tāpēc ka ļaudis bija strīdējušies.

²¹ Tad viņi raka vēl vienu aku un strīdējās arī tās dēļ. Un viņš nosauca tās vārdu: Sitna.¹⁸

²² Viņš devās no turienes tālāk un raka citu aku, bet šoreiz nestrīdējās. Tāpēc viņš nosauca tās vārdu: Rehoboa,¹⁹ jo sacīja: «Tagad Dievs liek mums izplesties, un mēs varam augļoties šinī zemē.»

²³ Un viņš devās no turienes uz Bēršebu.

²⁴ Un Dievs parādījās viņam sapnī, sacīdams: «Es esmu tava tēva Ābrahāma Dievs, nebīsties, jo Es esmu ar tevi, Es tevi svētīšu, un Mana kalpa Ābrahāma dēļ Es tavus pēcnācējus vairošu.»

²⁵ Un viņš uzcēla tur altāri un piesauca Tā Kunga Vārdu, un uzcēla tur savas teltis, un Īzāka kalpi raka tur aku.

²⁶ Tad Abimelehs reiz nāca pie viņa no Gerāras kopā ar Ahuzatu, savu draugu, un Pikolu, savu karspēka virsnieku.

¹⁷ Strīds.

¹⁸ Apsūdzība.

¹⁹ Plašumi.

²⁷ Un Īzāks sacīja viņiem: «Kāpēc jūs nākat pie manis? Jo jūs taču ienīstat mani un esat mani aizsūtījuši prom no sevis.»

²⁸ Bet tie sacīja: «Mēs redzēt redzam, ka Tas Kungs ir bijis ar tevi; un mēs sacījām: lai būtu zvērests mūsu starpā – starp mums un starp tevi – un lai slēdzam derību ar tevi, ²⁹ ka tu nedarītu mums nekā ļauna, kā arī mēs tevi neesam pazemojuši, bet esam tev labu vien darījuši un tevi ar mieru atlaiduši, tu, Tā Kunga svētītais.»

³⁰ Un viņš tiem sarīkoja dzīres, un tie ēda un dzēra.

³¹ Un viņi cēlās no rīta un zvērēja cits citam. Tad Īzāks tos atlaida, un tie no viņa aizgāja ar mieru.

³² Un tanī dienā nāca Īzāka kalpi un pastāstīja viņam par aku, kādu tie bija rakuši, tam sacīdami: «Mēs esam atraduši ūdeni.»

³³ Un viņš to nosauca par Šebu,²⁰ tāpēc tās pilsētas vārds ir Bēršeba²¹ līdz pat šai dienai.

³⁴ Un Ēsavs bija četrdesmit gadus vecs, kad tas sev par sievu ņēma hetieša Bērija meitu Jūdīti un hetieša Elona meitu Basmati.

³⁵ Tās darīja sirdēstus Īzākam un Rebekai.

27. nodaļa

¹ Un notika, kad Īzāks bija palicis vecs un viņa acis bija kļuvušas tumšas, ka viņš vairs nevarēja redzēt, tad viņš ataicināja savu vecāko dēlu Ēsavu un sacīja tam: «Mans dēls.» Un tas viņam atbildēja: «Te es esmu!»

² Un viņš sacīja: «Redzi, es esmu vecs palicis, un es nezinu, kad miršu.

³ Tādēļ ņem savus ieročus, savu bultu maku un savu loku un izej laukā un medī man medījumu.

⁴ Gatavo man ēdienu, kā man patīk, un cel man to priekšā; es gribu ēst un tad tevi svētīt, pirms es mirstu.»

⁵ Bet Rebeka dzirdēja Īzāku ar Ēsavu, savu dēlu, tā runājam; un Ēsavs izgāja laukā, lai dotos medīt medījumu un lai to atnestu.

⁶ Tad Rebeka runāja ar savu dēlu Jēkabu: «Redzi, es dzirdēju, ka tavs tēvs runāja ar Ēsavu, tavu brāli, sacīdams: ⁷ atnes man medījumu un gatavo man ēdienu, ka varu ēst un tevi svētīt Tā Kunga priekšā, pirms es mirstu.

⁸ Bet tagad, mans dēls, klausī mani, kā es tev pavēlu: ⁹ ej tūdaļ pie sīklopiem un paņem no tiem divus labus āzišus. Es no tiem sagatavošu ēdienu tavam tēvam tā, kā viņam patīk.

¹⁰ Un tu tos aiznesīsi tēvam, lai viņš tevi pirms savas nāves svētī.»

¹¹ Un Jēkabs sacīja savai mātei Rebekai: «Redzi, mans brālis Ēsavs ir spalvainš vīrs, bet es esmu gluds.

¹² Varbūt mans tēvs mani aptausta, un tad es viņa acīs kļūšu par krāpnieku un likšu pār sevi nākt lāstam un ne svētībai.»

¹³ Tad viņa māte atbildēja: «Tavs lāsts lai tad nāk pār mani; paklausī mani un ej un dabū man.»

¹⁴ Un viņš aizgāja un ņēma, un atnesa savai mātei, un viņa māte sagatavoja ēdienu, kā viņa tēvam patika.

¹⁵ Un Rebeka paņēma Ēsava drēbes, sava vecākā dēla svētku drēbes, kas bija pie viņas, un uzgērba tās savam jaunākajam dēlam.

¹⁶ Bet kazlēnu ādas tā aplika ap viņa rokām un ap kaklu.

¹⁷ Un viņa lika Jēkaba, sava dēla, rokās ēdienu un maizi, ko bija gatavojusi.

¹⁸ Un viņš iegāja pie sava tēva un sacīja: «Mans tēvs.» Un tas atbildēja: «Te es esmu. Kas tu esi, mans dēls?»

¹⁹ Un Jēkabs sacīja savam tēvam: «Es esmu Ēsavs, tavs pirmdzimtais, es esmu darījis, kā tu man sacīji. Celies, atsēdies un ēd no mana medījuma, ka tu mani vari svētīt.»

²⁰ Un Īzāks sacīja savam dēlam: «Kā tu esi tik ātri to dabūjis, mans dēls?» Un viņš atbildēja: «Tas Kungs, tavs Dievs, man lika to dabūt.»

²¹ Tad Īzāks sacīja Jēkabam: «Nāc tuvāk, es tevi gribu aptaustīt, mans dēls, vai tu esi mans dēls Ēsavs vai ne.»

²² Un Jēkabs tuvojās savam tēvam Īzākam, un tas viņu aptaustīja un sacīja: «Balss ir Jēkaba balss, bet rokas ir Ēsava rokas.»

²³ Un viņš to nepazina, jo viņa rokas bija spalvainas, gluži kā viņa brāļa Ēsava rokas. Un viņš to svētīja.

²⁰ Zvērests jeb septiņi.

²¹ Zvēresta aka jeb septiņu aka.

- ²⁴ Un viņš sacīja: «Vai tu tiešām esi mans dēls Ēsavs?» Un viņš sacīja: «Es tas esmu.»
- ²⁵ Tad viņš sacīja: «Cel man to priekšā, lai es varu ēst no medījuma, mans dēls, ka varu tevi svētīt.» Un tas pienesa tam, un viņš ēda. Viņš arī atnesa vīnu, un viņš dzēra.
- ²⁶ Un viņa tēvs Īzāks sacīja viņam: «Nāc klāt un skūpsti mani, mans dēls.»
- ²⁷ Un viņš tam tuvojās un skūpstīja viņu, un viņš saoda viņa drēbju smaržu, un viņš to svētīja, sacīdams: «Patiešām, mana dēla smarža ir kā lauka smarža, ko Tas Kungs ir svētījis.
- ²⁸ Lai tad Dievs dod tev no debesu rasas un no zemes treknuma, un daudz labības un vīna.
- ²⁹ Un tautas lai smagi strādā tev, un ciltis lai zemojas tavā priekšā, un pats kļūsti pavēlnieks saviem brāļiem; tavas mātes dēli lai zemojas tavā priekšā; nolādēts lai tas, kas tevi lād, un svētīts, kas tevi svētī.»
- ³⁰ Un, tikko Īzāks bija pabeidzis svētīt Jēkabu un Jēkabs bija iznācis no sava tēva Īzāka, tā Ēsavs, viņa brālis, nāca no savām medībām.
- ³¹ Un arī tas sagatavoja ēdienu, nesa to savam tēvam un sacīja savam tēvam: «Piecelies, mans tēvs, ēd no sava dēla medījuma, lai tu varētu mani svētīt.»
- ³² Tad viņa tēvs Īzāks tam sacīja: «Kas tu esi?» Un viņš sacīja: «Es esmu tavs dēls, tavs pirmdzimtais, Ēsavs.»
- ³³ Tad Īzāks izbijās bez mēra un sacīja: «Kas tad bija tas, kas bija medījis medījumu un atnesis man, un es ēdu pirms tavas nākšanas, un es viņu jau esmu svētījis, un tas arī paliks svētīts.»
- ³⁴ Kad Ēsavs dzirdēja sava tēva vārdus, tad tas brēkdams brēca un rūgti raudāja un sacīja savam tēvam: «Svētī arī mani, mans tēvs.»
- ³⁵ Un viņš sacīja: «Tavs brālis ir nācis ar viltu un paņēmis tavu svētību.»
- ³⁶ Tad Ēsavs sacīja: «Patiešām, viņa vārds ir Jēkabs, un viņš mani ir divi reizes pievīlis: viņš paņēma manu pirmdzimtību, un tagad viņš paņēmis manu svētību.» Un tas teica: «Vai tev priekš manis vairs nav atlikusies nekāda svētība?»
- ³⁷ Un Īzāks atbildēja un sacīja Ēsavam: «Redzi, es viņu iecēlu par pavēlnieku tev, un visiem viņa brāļiem es esmu licis būt par kalpiem viņam, arī labību un vīnu es viņam esmu piešķīris; bet tev? Ko es vēl varētu tev dot, mans dēls?»
- ³⁸ Un Ēsavs sacīja savam tēvam: «Vai tad tev ir tikai šī viena svētība, mans tēvs? Svētī arī mani, mans tēvs.» Un viņš pacēla savu balsi un raudāja.
- ³⁹ Tad viņa tēvs Īzāks atbildēja un sacīja viņam: «Redzi, bez zemes treknuma būs tava apmešanās vieta un bez debess rasas no augšienes.
- ⁴⁰ No sava zobena tu dzīvosi, un savam brālim tu kalposi, bet notiks, ka tu sevi atbrīvosi, tad tu viņu jūgu nokratīsi nost no sava kakla.»
- ⁴¹ Un Ēsavs vajāja Jēkabu tās svētības dēļ, ar kādu viņa tēvs to bija svētījis, un sacīja savā sirdī: «Gan manam tēvam drīz nāks bēdu laiki; tad es nokaušu savu brāli Jēkabu.»
- ⁴² Bet Rebekai tika atstāstīti Ēsava, viņas vecākā dēla, vārdi, un viņa sūtīja kādu un pasauca Jēkabu, savu jaunāko dēlu, un sacīja tam: «Redzi, tavs brālis Ēsavs taisās tev atriebties, viņš tevi grib nokaut.
- ⁴³ Tagad, mans dēls, klausī mani, celies, bēdz pie mana brāļa Lābana uz Hāranu.
- ⁴⁴ Un paliec pie viņa kādu laiku, kamēr tava brāļa dusmas norimst, ⁴⁵ kamēr tava brāļa dusmas no tevīs novirzās un viņš aizmirst, ko tu viņam esi darījis, tad es sūtīšu un likšu tevi no turienes atvest. Kādēļ man zaudēt jūs abus vienā dienā?»
- ⁴⁶ Un Rebeka sacīja Īzākam: «Man ir apnicis dzīvot Heta meitu tuvumā. Ja Jēkabs arī ņem sievu no Heta meitām, šīs zemes meitām, kam tad man vairs dzīvot?»

28. nodaļa

- ¹ Tad Īzāks aicināja Jēkabu un svētīja to un pavēlēja tam, sacīdams: «Tev nebūs sievu ņemt no Kānaāna meitām.
- ² Celies, ej uz Mezopotāmiju, uz Betuēla, savas mātes tēva, namu un ņem sev sievu no turienes, no Lābana, savas mātes brāļa meitām.
- ³ Visuvarenais Dievs lai svētī tevi, ka tu augļojies un vairojies, un lai dara tevi par lielu tautu kopu, ⁴ un lai Viņš tev un taviem pēcnācējiem dod Ābrahāma svētību, ka tu iemanto to zemi, kurā tu mīti kā svešinieks un kuru Dievs ir devis Ābrahāmam.»
- ⁵ Tā Īzāks atlaida Jēkabu, un tas devās uz Mezopotāmiju pie aramieša Lābana, Betuēla dēla, Rebekas, Jēkaba un Ēsava mātes, brāļa.

⁶ Un Ēsavs redzēja, ka Īzāks Jēkabu bija svētījis un bija to sūtījis uz Mezopotāmiju ņemt sievu no turienes un ka viņš, to svētījot, bija tam pavēlējis, sacīdams: tev nebūs sievu ņemt no Kānaāna meitām, –
⁷ un ka Jēkabs bija uzklauzījis savu tēvu un savu māti un aizgājis uz Mezopotāmiju.

⁸ Un Ēsavs arī redzēja, ka Īzākam, viņa tēvam, Kānaāna meitas nebija pa prātam.

⁹ Tad Ēsavs devās pie Ismaēla un ņēma klāt pie savām sievietēm sev par sievu Mahalatu, Ismaēla, Ābrahāma dēla, meitu, Nebojota māsu.

¹⁰ Un Jēkabs atstāja Bēršebu un devās uz Hāranu.

¹¹ Un tam gadījās nonākt kādā vietā un palikt tur pa nakti, jo saule bija norietējusi. Un viņš ņēma vienu no akmeņiem, kas bija tur, un lika to sev pagalvī, un apgūlās tanī vietā.

¹² Un viņam bija sapnis, un redzi, uz zemes bija kāpnes uzslīetas, bet to augšgals sniedzās debesīs, un redzi, Dieva eņģeļi kāpa pa tām augšup un lejup.

¹³ Un redzi, Tas Kungs stāvēja augšgalā un sacīja: «Es esmu Tas Kungs, tava tēva Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs! To zemi, uz kuras tu guli, Es došu tev un taviem pēcnācējiem.

¹⁴ Un tavi pēcnācēji būs kā zemes pīšļi, un tu izpletīsies uz rietumiem un austrumiem, uz ziemeļiem un dienvidiem, un tevī un tavos pēcnācējos visas zemes tautas būs svētītas.

¹⁵ Un redzi, Es esmu ar tevi, un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu ej, un Es likšu tev atgriezties šinī zemē, jo Es tevi neatstāšu, līdz kamēr izdarīšu, ko Es esmu tev sacījis.»

¹⁶ Un Jēkabs uzmodās no miega un sacīja: «Tiešām, Tas Kungs ir šinī vietā, bet es to nezināju.»

¹⁷ Un viņam kļuva bail, un tas sacīja: «Cik bijājama ir šī vieta, te tiešām ir Dieva nams, un šie ir debesu vārti.»

¹⁸ Un Jēkabs pamodās no rīta un ņēma akmeni, ko savā pagalvī bija licis, un cēla to par piemiņas akmeni un lēja eļļu pār tā virsu.

¹⁹ Un viņš nosauca šīs vietas vārdu: Bētele,²² bet iepriekš pilsētu sauca Lūza.

²⁰ Un Jēkabs deva solījumu, sacīdams: «Ja Dievs būs ar mani un pasargās mani šinī ceļā, ko es eju, un dos man maizi, ko ēst, un drēbes, ar ko ģērbties, ²¹ un liks man sveikam atgriezties savā tēva namā, tad Tas Kungs man būs par Dievu.

²² Bet šis akmens, ko es esmu cēlis par piemiņas akmeni, taps par Dieva namu; un no visa, ko Dievs man dos, es desmito tiesu došu Viņam.»

29. nodaļa

¹ Un Jēkabs cēlās kājās un devās uz to ļaužu zemi, kas pret austrumiem.

² Un viņš ieraudzīja tīrumā aku, un trīs ganāmpulki bija apmetušies pie tās, jo no šīs akas ganāmpulki tika dzirdināti. Bet liels akmens bija uzlikts uz akas cauruma.

³ Kad visi ganāmpulki tur bija sadzīti, tad novēla akmeni no akas cauruma un dzirdīja lopus, un pēc tam atkal lika akmeni savā vietā uz akas cauruma.

⁴ Jēkabs viņiem sacīja: «Brāļi, no kurienes jūs esat?» Un tie sacīja: «Mēs esam no Hāranas.»

⁵ Un Jēkabs tiem sacīja: «Vai jūs pazīstat Nahora dēlu Lābanu?» Un tie sacīja: «Pazīstam.»

⁶ Tad viņš sacīja: «Vai viņam klājas labi?» Tie sacīja: «Labi, un redzi, tur nāk viņa meita Rahēle ar lopiem.»

⁷ Un viņš sacīja: «Vēl taču ir liela diena, un vēl nav pienācis laiks sadzīt lopus; dzirdiniet lopus un ejiet ganīt.»

⁸ Bet tie sacīja: «Mēs nevaram, pirms nav sadzīti visi ganāmpulki, tad akmens tiek novelts no avota cauruma, un mēs dzirdinām lopus.»

⁹ Kamēr viņš vēl ar tiem sarunājās, nāca Rahēle ar sava tēva sīklopiem, jo viņa bija gane.

¹⁰ Un notika, kad Jēkabs ieraudzīja Rahēli, savas mātes brāļa Lābana meitu, un savas mātes brāļa Lābana sīklopus, tad Jēkabs piegāja un novēla akmeni no avota un padzirdināja savas mātes brāļa Lābana sīklopus.

¹¹ Un Jēkabs skūpstīja Rahēli un, savu balsi pacēlis, raudāja.

¹² Un Jēkabs izstāstīja Rahēlei, ka viņš ir tās tēva radnieks un Rebekas dēls; tad viņa tecēja un izstāstīja to tēvam.

¹³ Un, kad Lābans dzirdēja vēsti par Jēkabu, savas māsas dēlu, tad viņš tam skrēja pretī, apkampa un skūpstīja un ievada savā namā. Un viņš izstāstīja arī Lābanam visus šos notikumus.

¹⁴ Un Lābans sacīja viņam: «Tiešām, tu esi no maniem kauliem un manas miesas!» Un viņš pie tā palika vienu mēnesi.

²² Dieva nams.

¹⁵ Un Lābans sacīja Jēkabam: «Kaut gan tu esi mans radnieks, bet vai tādēļ tev par velti kalpot? Saki man, kādu algu tu prasi?»

¹⁶ Bet Lābanam bija divi meitas: vecākās vārds bija Lea un jaunākās Rahēle.

¹⁷ Leas acis bija blāvas, bez spožuma, bet Rahēle bija skaista augumā un sejā.

¹⁸ Un Jēkabs iemīlēja Rahēli un sacīja: «Es kalpošu tev septiņus gadus par Rahēli, tavu jaunāko meitu.»

¹⁹ Tad Lābans sacīja: «Labāk es dodu to tev nekā kādam citam; paliec pie manis.»

²⁰ Un Jēkabs kalpoja par Rahēli septiņus gadus; un tie izlikās viņam kā dažas dienas, tik mīļa tā viņam bija.

²¹ Tad Jēkabs sacīja Lābanam: «Dod man tagad manu sievu, jo mans laiks ir pilns, ka es ietu pie viņas.»

²² Un Lābans sapulcēja visus tās vietas ļaudis un sarīkoja dzīres.

²³ Un vakarā viņš ņēma savu meitu Leu un ieveda pie viņa, un Jēkabs gāja pie tās.

²⁴ Un Lābans deva savu kalponi Zilfu savai meitai Leai par kalponi.

²⁵ Un no rīta izrādījās, ka tā bija Lea. Un viņš sacīja Lābanam: «Kāpēc tu man esi tā darījis? Vai es neesmu tev kalpojis par Rahēli? Kāpēc tu mani esi piekrāpis?»

²⁶ Bet Lābans sacīja: «Tā nemēdz šinī vietā darīt, ka izdod jaunāko pirms vecākās.

²⁷ Piepildi šīs septiņas dienas ar šo; tad mēs tev dosim arī to otru tavas kalpošanas dēļ, kad tu man kalposi vēl citus septiņus gadus.»

²⁸ Un Jēkabs darīja tā; un viņš piepildīja tās septiņas dienas, tad Lābans deva viņam savu meitu Rahēli par sievu.

²⁹ Un Lābans deva savu kalponi Bilhu savai meitai Rahēlei par kalponi.

³⁰ Un Jēkabs gāja arī pie Rahēles, un viņš mīlēja Rahēli vairāk nekā Leu. Un viņš kalpoja Lābanam vēl otru septiņus gadus.

³¹ Un Tas Kungs redzēja, ka Lea tika nicināta; tad Viņš atvēra tās klēpi, bet Rahēle bija neauglīga.

³² Un Lea tapa grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca tā vārdu: Rūbens,²³ jo viņa sacīja: «Tas Kungs ir uzlūkojis manas bēdas; un tagad noteikti mans vīrs mani mīlēs.»

³³ Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: «Tas Kungs ir dzirdējis, ka es esmu nicināta, un Viņš man arī šo ir devis.» Un viņa nosauca tā vārdu: Simeons.²⁴

³⁴ Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: «Tagad taču mans vīrs pieķersies man, jo es viņam esmu dzemdējusi trīs dēlus.» Un viņa nosauca tā vārdu: Levijs.²⁵

³⁵ Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: «Tagad es slavēšu To Kungu.» Un viņa nosauca tā vārdu: Jūda.²⁶ Un viņa mitējās dzemdēt.

30. nodaļa

¹ Kad Rahēle redzēja, ka viņa Jēkabam nedevis bērņus, tā sāka apskaust savu māsu un teica Jēkabam: «Gādā man bērņus, ja ne, es miršu.»

² Bet Jēkaba dusmas iekvēlojās pret Rahēli, un viņš sacīja: «Vai tad es esmu Dieva vietā, kas liedzis bērņus tavam klēpim?»

³ Tad tā teica viņam: «Lūk, mana kalpone Bilha, ej pie tās, lai tā dzemdē uz maniem ceļiem, lai man rastos caur viņu dzimums.»

⁴ Un viņa tam deva Bilhu, savu kalponi, par sievu, un Jēkabs gāja pie tās.

⁵ Un Bilha tapa grūta un dzemdēja Jēkabam dēlu.

⁶ Un Rahēle sacīja: «Dievs man piešķīris tiesu un ir paklausījis mani, un devis man dēlu.» Tādēļ viņa nosauca tā vārdu: Dans.²⁷

⁷ Un Bilha, Rahēles kalpone, tapa atkal grūta un dzemdēja Jēkabam otru dēlu.

⁸ Un Rahēle sacīja: «Es esmu izcīnījusi Dieva cīņu ar savu māsu un esmu uzvarējusi.» Un viņa nosauca tā vārdu: Naftalis.²⁸

⁹ Kad Lea redzēja, ka ir pārstājusi dzemdēt, tā ņēma savu kalponi Zilfu un deva to Jēkabam par sievu.

²³ Redzi, dēls.

²⁴ Viens, kas dzird.

²⁵ Vārds Levijs skan līdzīgi senebr. val. vārdam pieķeršanās.

²⁶ Vārds Jūda skan līdzīgi senebr. val. vārdam slavēšana.

²⁷ Tiesātājs.

²⁸ Mana cīnīšanās.

¹⁰ Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja Jēkabam dēlu.

¹¹ Un Lea teica: «Lai me nāk,» – un nosauca tā vārdu: Gads.²⁹

¹² Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja otru dēlu Jēkabam.

¹³ Un Lea teica: «Es – laimīgā, jo mani teiks laimīgu visas sievas.» Un tā nosauca viņa vārdu: Ašers.³⁰

¹⁴ Un kādu dienu Rūbens nāca ap kviešu pļaujamo laiku un atrada tīrumā mīlestības ābolus, un viņš tos atnesa savai mātei Leai. Tad Rahēle sacīja Leai: «Dod man kādu no sava dēla mīlestības āboliem.»

¹⁵ Tā teica: «Vai tad nav vēl diezgan, ka tu man esi atņēmusi manu vīru, tagad tu gribi paņemt arī mana dēla mīlestības ābolus?» Tad Rahēle sacīja: «Lai tad arī viņš guļ pie tevis šonakt tava dēla mīlestības ābolu dēļ.»

¹⁶ Un Jēkabs nāca vakarā no tīruma; tad Lea gāja tam pretī un sacīja viņam: «Tev jānāk pie manis, jo es tevi esmu pirkutin nopirkusi par sava dēla mīlestības āboliem.» Un viņš ar to gulēja tanī naktī.

¹⁷ Un Dievs paklausīja Leu, un tā tapa grūta un dzemdēja Jēkabam piekto dēlu.

¹⁸ Un Lea sacīja: «Dievs man ir atmaksājis to, ka es esmu devusi savu kalponi savam vīram.» Un viņa nosauca tā vārdu: Isašars.³¹

¹⁹ Un Lea atkal tapa grūta un dzemdēja Jēkabam sesto dēlu.

²⁰ Un Lea sacīja: «Dievs mani pieminējis ar labu piemiņu, dodams dāvanu; nu reiz mans vīrs cienīs mani, jo es tam esmu dzemdējusi sešus dēlus.» Un viņa nosauca tā vārdu: Zebulons.³²

²¹ Un pēc tā viņa dzemdēja meitu un nosauca viņas vārdu: Dīna.

²² Tad Dievs pieminēja Rahēli un paklausīja viņu, atverot tās klēpi.

²³ Un viņa tapa grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: «Dievs man ir atņēmis manu kaunu.»

²⁴ Un viņa nosauca viņa vārdu: Jāzeps,³³ sacīdama: «Lai Tas Kungs man pieliek vēl vienu dēlu.»

²⁵ Un notika, pēc tam kad Rahēle bija dzemdējusi Jāzepu, Jēkabs sacīja Lābanam: «Atlaid mani! Es gribu iet uz savu vietu savā zemē.

²⁶ Dod man manas sievas un manus bērnus, jo es tev par viņām esmu kalpojis, un es gribu doties ceļā; tu jau zini manu kalpošanu, ko esmu tev kalpojis.»

²⁷ Bet Lābans sacīja viņam: «Kaut es būtu atradis labvēlību tavās acīs; no zīmēm esmu nopratis, ka Tas Kungs mani ir svētījis tevis dēļ.»

²⁸ Un viņš sacīja: «Prasi man savu algu, un es to došu.»

²⁹ Un tas sacīja viņam: «Tu zini, kā es tev esmu kalpojis un kā tavs ganāmpulks pieaudzis manā laikā.

³⁰ Jo maz tev bija, pirms es atnācu, bet tas pieauga vairumā, un Tas Kungs tevi svētījis manu soļu dēļ. Bet tagad – kad lai es sāku gādāt arī par savu namu?»

³¹ Un viņš sacīja: «Ko lai es tev dodu?» Un Jēkabs sacīja: «Tev man nekā nav jādod. Ja tu man darīsi kādu lietu, es atkal ganīšu un sargāšu tavus sīklopus.

³² Es šodien apstaigāšu visus tavus sīklopus. Atšķir no tiem visas avis, kas ir raibas vai lāsainas, un visus melnos starp jēriem un lāsainās un raibās kazas starpā. Tā lai ir mana alga.

³³ Un mana taisnība lai dod liecību par mani nākamā laikā, kad nāksi pārbaudīt manu algu: kas nav raiba vai lāsaina starp kazām vai melns starp jēriem, to uzskati par manis zagtu.»

³⁴ Un Lābans sacīja: «Labi, lai notiek, kā tu esi sacījis.»

³⁵ Un viņš atšķīra tanī dienā raibos un lāsainos āžus un visas raibās un lāsainās kazas, visus, kam bija kāds baltums, un ikvienu melno starp jēriem un deva tos savu dēlu rokās.

³⁶ Un viņš lika atstarpi triju dienu gājumā starp Jēkabu un sevi, un Jēkabs ganīja pārējos Lābana sīklopus.

³⁷ Un Jēkabs ņēma svaigus dzinumus no apsēm, mandeļu kokiem un platānu kļāvām un izdrāza baltas svītras, atsegdams baltumu, kāds bija rīkstēm.

³⁸ Un šīs rīkstes, kuras viņš bija nomizojis, viņš lika sīklopu priekšā ūdens tvertnēs un dzirdināmās silēs, pie kurām sīklopi nāca dzert, ka tie, nākdami dzert, apietos.

³⁹ Un sīklopi apgājās pār šīm rīkstēm, un tiem atnesās raibi, svītraini un lāsaini jēri un kazlēni.

⁴⁰ Bet šos jērus Jēkabs atšķīra un vērsa visus sīklopu purnus uz svītrainajiem un melnajiem starp Lābana sīklopiem. Un viņš lika savus ganāmpulkus atsevišķi un nepievienoja tos Lābana sīklopiem.

²⁹ Laime.

³⁰ Laimīgais.

³¹ Vārds Isašars skan līdzīgi senebr. val. vārdam atmaksa.

³² Cieņa.

³³ Lai viņš pieliek.

⁴¹ Un vienmēr, kad spēcīgākie sīklopi apgājās, Jēkabs lika rīkstes sīklopu priekšā ūdens tvertnēs, lai tie pār šīm rīkstēm apietos.

⁴² Bet, vājākiem sīklopiem apejoties, viņš nelika tās; un tā vājākie sīklopi palika Lābanam, bet stiprākie Jēkabam.

⁴³ Tā šis vīrs kļuva ļoti bagāts, jo tam bija daudz sīklopu, kalpoņu, kalpu, kamieļu un ēzeļu.

31. nodaļa

¹ Bet viņš dzirdēja Lābana dēlus sakām: «Jēkabs ir piesavinājies it visu, kas mūsu tēvam bija. No tā, kas mūsu tēvam pieder, viņš sagādājis sev visu šo bagātību.»

² Un Jēkabs vēroja Lābana seju, un, lūk, tā nebija pret viņu tāda kā vakar un aizvakar.

³ Un Tas Kungs sacīja uz Jēkabu: «Atgriezies sava tēva zemē pie savas cilts, un Es būšu ar tevi.»

⁴ Un Jēkabs sūtīja ziņu un lika Rahēlei un Leai nākt uz lauka pie viņa sīklopiem.

⁵ Un viņš sacīja tām: «Es vēroju jūsu tēva seju, ka tā vairs nav pret mani tāda kā vakar un aizvakar; bet mana tēva Dievs ir ar mani, ⁶ un jūs zināt, ka es ar visiem saviem spēkiem esmu kalpojis jūsu tēvam.

⁷ Bet jūsu tēvs mani ir pievīlis, un viņš ir pārgrozījis manu algu desmitām reižu, bet Dievs nav ļāvis viņam ļaunu man darīt.

⁸ Ja viņš sacīja: lāsainie lai ir tava alga, – tad visiem sīklopiem atnesās lāsaini jēri un kazlēni. Bet, ja viņš sacīja: raibie lai ir tava alga, – visiem atnesās raibi jēri un kazlēni.

⁹ Tā Dievs ir atņēmis jūsu tēvam ganāmpulku un devis man.

¹⁰ Un notika, ap avju apiešanās laiku, es, savas acis pacēlis, sapnī redzēju: un, lūk, visi teķi, kas aplēca avis, bija svītraini, lāsaini un raibi.

¹¹ Un Dieva eņģelis sacīja man sapnī: Jēkab! – Un es sacīju: te es esmu.

¹² Un Viņš sacīja: atver savas acis un skaties: visi teķi, kas aplec avis, ir svītraini, lāsaini un raibi; jo Es esmu redzējis, ko Lābans tev ir darījis.

¹³ Es esmu tas Bēteles Dievs, kur tu piemiņas akmeni esi svaidījis, kur tu esi Man solījumu devis. Bet tagad celies, ej no šīs zemes projām un atgriezies savā dzimtajā zemē.»

¹⁴ Un Rahēle un Lea atbildēja viņam: «Vai mums vēl ir kāda daļa jeb mantojums mūsu tēva namā?

¹⁵ Vai viņš mūs netur kā svešinieces? Jo viņš mūs ir pārdevis un pats apēdis mūsu atlīdzības naudu.

¹⁶ Un visa bagātība, ko Dievs atņēmis mūsu tēvam, pieder mums un mūsu bērniem. Tad nu dari visu, ko Dievs tev ir sacījis.»

¹⁷ Un Jēkabs cēlās un uzsēdināja savus bērnus un savas sievas uz kamieļiem.

¹⁸ Un viņš savāca visus savus ganāmpulkus un visu savu mantību, ko bija ieguvis, ganāmpulkus, ko tas Mezopotāmijā bija ieguvis, lai ietu pie sava tēva Īzāka uz Kānaāna zemi.

¹⁹ Bet, kad Lābans gāja savas avis cirpt, Rahēle nozaga terafīmu, kas bija viņas tēvam.

²⁰ Un Jēkabs pievīla aramieti Lābanu, jo neko neteica tam par savu bēgšanu.

²¹ Un viņš bēga līdz ar visu, kas tam bija, un cēlās un pārgāja pāri upei, un virzījās uz Gileāda kalna pusi.

²² Bet Lābanam trešajā dienā tika paziņots, ka Jēkabs aizbēdzis.

²³ Tad viņš ņēma savus brāļus un dzinās tam pakaļ septiņu dienu gājumā un panāca viņu pie Gileāda kalna.

²⁴ Un Dievs nāca pie aramieša Lābana sapnī, nakts laikā, un sacīja: «Sargies, ka tu ar Jēkabu nerunā ne labu, ne ļaunu.»

²⁵ Un Lābans panāca Jēkabu; un Jēkabs savu telti bija uzcēlis kalnā; arī Lābans ar saviem brāļiem uzcēla savu telti Gileāda kalnā.

²⁶ Un Lābans teica Jēkabam: «Ko tu man esi darījis! Kāpēc tu esi mani pievīlis, manas meitas aizvezdams kā kara gūsteknes?

²⁷ Kāpēc tu esi slepeni aizbēdzis, mani pievildams, un neesi man to sacījis? Es tevi būtu pavadījis ar prieku un dziesmām, ar bungām un cītarām.

²⁸ Un tu neesi ļāvis man noskūpstīt manus bērnbērņus un manas meitas. Tiešām, tu esi aplam darījis.

²⁹ Mana roka gan ir pietiekami stipra, lai tev darītu ļaunu, bet tavu tēvu Dievs vakar runāja uz mani, sacīdams: sargies, ka tu ar Jēkabu nerunā ne labu, ne ļaunu.

³⁰ Nu labi, tu esi ietin aizgājis tāpēc, ka tu ilgodamies ilgojies pēc sava tēva nama; bet kāpēc tu esi nozadzis manus dievus?»

³¹ Un Jēkabs atbildēja un sacīja Lābanam: «Es baidījos, jo es domāju, ka tu man tik ar varu neatņem savas meitas.

³² Pie kā tiek atrasti tavi dievi, tas lai mitas dzīvot! Mūsu brāļu klātbūtnē pārmeklē to, kas man ir, un ņem to sev.» Bet Jēkabs nezināja, ka Rahēle bija tos nozagusi.

³³ Un Lābans iegāja Jēkaba teltī un Leas teltī, un abu kalpoņu teltīs, un viņš tur nekā neatrada; un viņš iznāca no Leas telts un iegāja Rahēles teltī.

³⁴ Un Rahēle bija paņēmusi terafīmu un ielikusi to kamieļa seglos un pati uzsēdusies tiem virsū. Un Lābans iztaustīja visu telti un nevarēja to atrast.

³⁵ Bet viņa sacīja savam tēvam: «Lai mans kungs nedusmojas, ka es viņa priekšā nevaru piecelties, jo man klājas, kā sievietēm mēdz būt.» Un viņš meklēja, bet neatrada terafīmu.

³⁶ Un Jēkabs sadusmojās un uzbruka Lābanam. Un Jēkabs atbildēja un sacīja Lābanam: «Ko es esmu pārkāpis, ko es esmu nogrēkojis, ka tu man dzenies pakaļ?

³⁷ Tu esi aptaustījis visas manas lietas. Ko tu esi atradis no sava nama lietām? Liec to tagad manu un savu brāļu priekšā, lai tie izšķir, kam taisnība.

³⁸ Divdesmit gadus es esmu bijis pie tevis; tavas avis un tavas kazas nav izmetušās, un tavu sīklopu aunos un āžus es neesmu ēdis.

³⁹ Saplosīto es neesmu tev atnesis atpakaļ, es esmu samaksājis; no manas rokas tu to atprasīji, vai nu tas bija zudis dienā, vai naktī.

⁴⁰ Es esmu tā dzīvojis, ka karstums mani ēda dienā, bet aukstums naktī. Un miegs bēga no manām acīm.

⁴¹ Es tev divdesmit gadus esmu kalpojis, četrpadsmit gadus es esmu kalpojis par tavām abām meitām un sešus gadus par taviem sīklopiem; desmitām reizi tu manu algu esi pārgrozījis.

⁴² Ja nebūtu bijis mana tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, un tas, ko Īzāks bīstas, ar mani, tad tagad tukšām rokām tu būtu mani atlaidis. Bet Dievs ir redzējis manas bēdas un manu roku darbu un šonakt lietu izšķīris.»

⁴³ Un Lābans atbildēja un sacīja Jēkabam: «Šīs meitas ir manas meitas, šie bērni – mani bērni un šie sīklopi – mani lopi, un viss, ko tu pārredzi, tas ir mans. Bet ko gan es šodien darīšu savām meitām vai viņu bērniem, kurus tās ir dzemdējušas?

⁴⁴ Tāpēc nāc, lai noslēdzam derību, es un tu, un lai tā ir liecība starp mani un tevi.»

⁴⁵ Un Jēkabs paņēma akmeni un cēla to par piemiņas akmeni.

⁴⁶ Un Jēkabs sacīja saviem brāļiem: «Salasiet akmeņus!» Un tie paņēma akmeņus un izveidoja akmens kaudzi un ēda tur pie tās akmens kaudzes.

⁴⁷ Un Lābans to nosauca: Jegar-Sahaduta,³⁴ bet Jēkabs to nosauca: Galeda.³⁵

⁴⁸ Un Lābans sacīja: «Šī kaudze lai ir par liecību šodien starp mani un tevi.» Tāpēc tas nosauca tās vārdu: Galeda⁴⁹ un arī Micpa,³⁶ tāpēc ka tas sacīja: «Tas Kungs lai ir sargs pār mani un pār tevi, kad mēs neredzamies.

⁵⁰ Ja tu ļauni apiesies ar manām meitām vai kad tu ņemsi citas sievas klāt pie manām meitām, kur neviena nav klāt, tad redzi: Dievs ir liecinieks mūsu vidū.»

⁵¹ Un Lābans sacīja Jēkabam: «Redzi, šī kaudze un šis piemiņas akmens, ko esmu uzcēlis starp mani un tevi: ⁵² liecinieces ir šī kaudze un šis akmens, ka es neiešu pāri pie tevis un tu nenāksi pāri pie manis, lai darītu ļaunu.

⁵³ Ābrahāma Dievs un Nahora Dievs lai ir soģis starp mums, viņu tēvu Dievs!» Un to Jēkabs apzvērēja pie Tā, ko Īzāks, viņa tēvs, bijās.

⁵⁴ Un Jēkabs sagatavoja upuri uz kalna un aicināja savus radus ēst maizi. Un viņi ēda maizi un pārnākšoja kalnā.

32. nodaļa

¹ Un Lābans pamodās nākamajā rītā, sagatavojās ceļam un, skūpstījis savus bērnbērņus un savas meitas, atgriezās savā dzīves vietā.³⁷

² Bet Jēkabs devās savā ceļā. Un Dieva eņģeļi tam parādījās.

³ Un, tos ieraudzījis, Jēkabs sacīja: «Šī ir Dieva karapulka nometne.» Un viņš nosauca šīs vietas vārdu: Mahanajima.

³⁴ Liecības kaudze (aram. val.).

³⁵ Liecības kaudze (senebr. val.).

³⁶ Sargu tornis.

³⁷ V.E.: Krievu Bībelē šis pants pieder iepriekšējai nodaļai, tāpēc 32.nodaļā visa numerācija nobīdīta.

⁴ Un Jēkabs sūtīja vēstnešus savā priekšā pie sava brāļa Ēsava uz Seīras zemes Edoma apgabalu ⁵ un tiem pavēlēja, sacīdams: «Sakiet tā manam kungam Ēsavam: tā saka tavs kalps Jēkabs: es esmu kā svešinieks mitis pie Lābana līdz šai dienai.

⁶ Un man ir vērši, ēzeļi, sīklopi, kalpi un kalpones, un es sūtu šo vēsti savam kungam, lai atrastu žēlastību tavās acīs.»

⁷ Un sūtņi atgriezās pie Jēkaba, teikdami: «Mēs nogājām pie tava brāļa Ēsava, un tas jau nāk tev pretī, un četri simti vīru ir ar viņu.»

⁸ Un Jēkabs ļoti izbijās, un smagas rūpes nospieda viņa sirdi, un viņš sadalīja ļaudis, kas bija ar viņu, tāpat sīklopus, liellopus un kamieļus divos pulkos, ⁹ un viņš domāja: ja Ēsavs uzbrūk vienam pulkam un to sakauj, tad atlikušais var mesties bēgt.

¹⁰ Un Jēkabs sacīja: «Tu, mana tēva Ābrahāma Dievs un mana tēva Īzāka Dievs, Tu, ak, Kungs, kas esi sacījis man: atgriezies savā zemē un pie savas cilts, tad Es tev darīšu labu, – ¹¹ es esmu pārāk niecīgs visas tās žēlastības un uzticības priekšā, ko Tu Savam kalpam esi parādījis: ar spieķi rokā es pārcēlos pāri šai Jordānai, un tagad es esmu tapis par divi pulkiem.

¹² Izglāb mani no mana brāļa rokas, no Ēsava rokas, jo es bīstos viņa, ka tas nenāk un nenokauj mūs, mātes un viņu bērņus.

¹³ Jo Tu esi sacījis: Es darīdams darīšu labu tev un vairošu tavus pēcnācējus kā jūras smiltis, kuru tik daudz, ka tās nevar saskaitīt.»

¹⁴ Un viņš pārņēma tur šo nakti un paņēma no tā, kas bija nācis viņa rokās, dāvanu savam brālim Ēsavam, ¹⁵ divi simti kazu, divdesmit ažus, divi simti avju un divdesmit aunus, ¹⁶ trīsdesmit zīdītājas kamieļu mātes līdz ar kumeļiem, četrdesmit govīs, desmit vēršus, divdesmit ēzeļu mātes un desmit ēzeļu kumeļus.

¹⁷ Un viņš tos deva savu kalpu rokās, katru ganāmpulku atsevišķi, un sacīja saviem kalpiem: «Ejiet manā priekšā, bet tā, lai paliek atstarpe starp vienu un otru pulku.»

¹⁸ Un viņš pavēlēja pirmajam un sacīja: «Kad tev nāk pretī mans brālis Ēsavs un prasa tev, sacīdams: kā vīrs tu esi, un kurp tu ej, un kam pieder tie, kas tavā priekšā? – ¹⁹ tad saki: tavam kalpam Jēkabam tie pieder, tā ir dāvana, ko viņš sūta savam kungam Ēsavam, un arī viņš pats nāk aiz mums.»

²⁰ Un viņš pavēlēja tāpat arī otram un trešajam, un arī visiem, kas ar ganāmpulkiem nāca aiz viņa, sacīdams: «Tā jums jāsaka Ēsavam, viņu sastopot.

²¹ Un arī tā vēl sakiet: redzi, tavs kalps Jēkabs mums seko.» Jo viņš domāja: es gribu remdināt viņa dusmas ar šo dāvanu, kas man iet pa priekšu, un tikai pēc tam es gribu pats rādīties viņa vaiga priekšā; varbūt viņš mani saņems draudzīgi.

²² Un tā dāvana devās viņam pa priekšu ceļā, bet viņš pa nakti palika nometnē.

²³ Un tai pašā naktī viņš piecēlās, paņēma abas savas sievas un abas savas kalpones, un savus vienpadsmit dēlus un cēlās pāri Jabokas upes braslam.

²⁴ Tad viņš ņēma tos un pārveda pāri upei, tāpat visu, kas tam pašam piederēja.

²⁵ Bet Jēkabs palika viens pats, un kāds ar viņu cīnījās līdz rīta ausmai.

²⁶ Kad tas redzēja, ka nespēj viņu pieveikt, tas aizskāra viņa ciskas kaulu, tā ka Jēkaba ciskas kauls izgriezās, cīnoties ar viņu.

²⁷ Un tas teica: «Atlaid mani, jo rīts sāk aust.» Bet Jēkabs teica: «Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.»

²⁸ Un tas vaicāja: «Kā tevi sauc?» Viņš atbildēja: «Jēkabs.»

²⁹ Bet tas viņam sacīja: «Tavs vārds turpmāk nebūs Jēkabs, bet Israēls, jo tu ar Dievu un ar cilvēkiem esi cīnījies un esi uzvarējis.»

³⁰ Un Jēkabs jautāja un sacīja: «Pasaki jel savu vārdu!» Bet tas sacīja: «Kādēļ tu man prasi manu vārdu?» Un Viņš to tur svētīja.

³¹ Un Jēkabs nosauca to vietu par Pniēlu,³⁸ jo: «Es esmu Dievu redzējis vaigu vaigā un esmu izglābis savu dzīvību.»

³² Un saule lēca, kad viņš Pniēlai gāja garām, bet viņš kliboja savas gūžas dēļ.

³³ Tāpēc Israēla bērni līdz šai dienai neēd gūžas dzīslu, kas iet pār ciskas locītavu, jo Jēkabam bija skarta gūžas dzīsla.

33. nodaļa

¹ Un Jēkabs pacēla savas acis un redzēja Ēsavu nākam un četri simti vīru ar viņu. Tad viņš sadalīja bērņus starp Leu, Rahēli un abām kalponēm.

³⁸ Dieva vaigs.

² Un viņš novietoja kalpones un viņu bērnus priekšgalā, bet aiz viņām Leu un tās bērnus, bet Rahēli un Jāzepu aiz viņiem.

³ Bet viņš pats gāja tiem pa priekšu un palocījās septiņas reizes līdz zemei, kamēr tas tuvojās savam brālim.

⁴ Bet Ēsavs steidzās tam pretim un to apkampa, krita tam ap kaklu un to skūpstīja, un tie raudāja.

⁵ Un viņš pacēla savas acis un ieraudzīja sievas un bērnus un sacīja: «Kas tie tur tev?» Un tas atbildēja: «Tie ir mani bērni, ar kuriem Dievs ir svētījis tavu kalpu.»

⁶ Tad kalpones pienāca ar saviem bērniem un palocījās.

⁷ Arī Lea un tās bērni nāca un palocījās viņa priekšā. Un pēc tam pienāca Jāzeps un Rahēle, un arī tie palocījās.

⁸ Un viņš sacīja: «Kas tas tev par pulku, ko es esmu sastapis?» Un tas atbildēja: «Lai atrastu labvēlību tavās acīs, mans kungs.»

⁹ Bet Ēsavs teica: «Man pašam ir diezgan, mans brāli, paturi, kas tev pieder.»

¹⁰ Bet Jēkabs sacīja: «To gan ne! Ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad saņem dāvanu no manām rokām, jo, tavu vaigu redzot, man bija, it kā es redzētu Dieva vaigu, tādu laipnību tu man parādīji.

¹¹ Pieņem svētības dāvanu, kāda tev atnesta, jo Dievs mani ir svētījis un man ir visa kā.» Un viņš tam to uzspieda, un tas pieņēma.

¹² Un Ēsavs sacīja: «Dosimies ceļā, lai ejam; bet es iešu tev pa priekšu.»

¹³ Un viņš sacīja: «Mans kungs, tu zini, pie manis ir vārgi bērni un aitu un govju mātes, un, kad es tos pārdzītu, tad nākamā dienā ietu bojā viss lopu pulks.

¹⁴ Dodies, mans kungs, kā pirmais tava kalpa priekšā, un es gribu lēnām sekot ar tiem, kas man uzticēti, ar kustoņiem un bērniem, līdz nonākšu pie mana kunga Seirā.»

¹⁵ Un Ēsavs sacīja: «Es, mazākais, atstāšu no tiem ļaudīm, kādi pie manis ir, dažus pie tevis.» Un viņš sacīja: «Kādēļ tas vajadzīgs? Ja es tik atrodu labvēlību sava kunga acīs.»

¹⁶ Un Ēsavs tanī dienā atgriezās, pa savu ceļu iedams, Seirā.

¹⁷ Bet Jēkabs devās uz Sukotu un uzcēla sev namu, bet lopiem viņš uzcēla laidarus; tādēļ šīs vietas vārdu sauc Sukota.³⁹

¹⁸ Un Jēkabs sveiks nonāca Sihemas pilsētā, kas atrodas Kānaāna zemē, nākot no Mezopotāmijas. Viņš apmetās iepretim pilsētai.

¹⁹ Un viņš nopirka to zemes gabalu, uz kura savu telti bija uzcēlis, no Hamora, Šehema tēva, bērniem par simts naudas gabaliem.

²⁰ Un viņš uzcēla turpat altāri un nosauca to: Dievs, Israēla Dievs.

34. nodaļa

¹ Un Dīna, kas bija Leas meita un kuru tā bija dzemdējusi Jēkabam, gāja iepazīties ar tās zemes meitām.

² Un viņu ieraudzīja Šehems, hīviešu valdnieka Hamora dēls, un viņš to paņēma, gulēja pie tās un nodarīja tai varasdarbu.

³ Un viņa sirds pieķērās Jēkaba meitai Dīnai, un viņš iemīlēja jaunavu un runāja laipnīgi ar viņu.

⁴ Un Šehems sacīja savam tēvam Hamoram: «Iegūsti man šo meitu par sievu.»

⁵ Jēkabs gan bija dzirdējis, ka tas bija apsmējis viņa meitu Dīnu; bet viņa dēli bija pie viņa ganāmpulkiem laukos, un Jēkabs klusēja līdz viņu pārnākšanai.

⁶ Un Hamors, Šehema tēvs, gāja pie Jēkaba aprunāties.

⁷ Pašreiz Jēkaba dēli arī nāca no lauka, un, tiklīdz tie to dzirdēja, tie pārskaitās, un tas tiem ļoti derdzās, jo, guļot pie Jēkaba meitas, tas kauna darbu bija nodarījis Israēlam. Tā tam nevajadzēja notikt.

⁸ Un Hamors runāja ar viņiem, sacīdams: «Šehema, mana dēla, sirds pieķērusies jūsu meitai, dodiet to viņam par sievu.

⁹ Saradojieties ar mums; jūsu meitas dodiet mums, mūsu meitas ņemiet jūs.

¹⁰ Dzīvojiet ar mums. Zeme, kas jūsu priekšā, jums atvērta; dzīvojiet tanī, staigājiet apkārt un apmetieties tajā.»

¹¹ Un Šehems sacīja viņas tēvam un viņas brāļiem: «Kaut es atrastu labvēlību jūsu acīs! Ko jūs no manis prasīsīt, to es došu.

¹² Lai cik lielu atpirkšanas maksu un cik daudz dāvanu jūs prasītu no manis, es tās došu, kā jūs sacīsīt man, tikai dodiet jaunavu man par sievu.»

³⁹ Laidars.

¹³ Un Jēkaba dēli atbildēja Šehemam un viņa tēvam Hamoram ar viltu, tāpēc ka viņš bija apsmējis Dīnu, viņu māsu, ¹⁴ un teica tam: «Mēs nevaram to pielaist, ka dodam savu māsu vīram, kas neapgraizīts, jo tas mums ir apkaunojums.

¹⁵ Tikai ar vienu noteikumu mēs to varam darīt, ka jūs kļūtu kā mēs, apgraizīdami visus vīrus.

¹⁶ Tad mēs dotu savas meitas jums un ņemtu jūsu meitas, un mēs dzīvotu ar jums un būtu viena tauta.

¹⁷ Bet, ja jūs nepaklausīsiet mums un neliksiet apgraizīties, tad mēs paņemsim savu meitu un aiziesim.»

¹⁸ Šie vārdi patika Hamoram un Šehemam, Hamora dēlam.

¹⁹ Un jauneklis nekavējās darīt, kā bija teikts, jo viņam labi patika Jēkaba meita, un viņš visā sava tēva namā bija godāts.

²⁰ Un Hamors ar savu dēlu Šehemu gāja pilsētas vārtos un runāja nopietni ar savas pilsētas ļaudīm, teikdami:

²¹ «Šie vīri tur labu prātu uz mums, atļaujiet tiem šinī zemē dzīvot un to pārstaigāt, jo zeme ir diezgan plaša viņu priekšā; mēs ņemsim viņu meitas sev par sievām un dosim savas meitas viņiem.

²² Bet tikai tad vīri ir ar mieru dzīvot ar mums un kļūt par vienu tautu, ja katrs vīrs, gluži tāpat kā tas ir pie viņiem, tiktu apgraizīts.

²³ Viņu ganāmpulki, viņu īpašumi un visi viņu lopī, vai tie nepiederēs mums? Izdabāsim viņu prātam, lai tie dzīvo ar mums!»

²⁴ Un visi, kas tik mēdza nākt pa viņu pilsētas vārtiem, paklausīja Hamoram un viņa dēlam, un visi vīri tika apgraizīti, visi, kas gāja pa viņu pilsētas vārtiem.

²⁵ Un notika, trešajā dienā, kad tiem bija sāpes, Simeons un Levijs, abi Jēkaba dēli, Dīnas brāļi, paņēma katrs pa zobenam, netraucēti ienāca pilsētā un apkāva visus vīrus.

²⁶ Un tie nokāva ar zobena asmeni Hamoru un viņa dēlu Šehemu un paņēma no Šehema nama Dīnu un izveda to ārā.

²⁷ Un Jēkaba dēli gāja pie pārmāktiem un aplaupīja pilsētu, kurā viņu māsa bija tikusi apsmieta.

²⁸ Viņu sīklopus un viņu liellopus, un viņu ēzeļus, un visu, kas bija pilsētā vai uz tīruma, tie nolaupīja.

²⁹ Un visu viņu bagātību un visu viņu bērnu pulku, un viņu sievas tie aizveda gūstā kā laupījumu.

³⁰ Un Jēkabs sacīja Simeonam un Levijam: «Jūs grūžat mani postā, padarīdami mani ienīstu šīs zemes iedzīvotāju kānaāniešu un ferisiešu starpā. Cik liels ir mūsu skaits? Ja tie sapulcējas pret mani, tie mani var sasist. Un es un mans nams tiksīm iznīcināti.»

³¹ Bet tie sacīja: «Vai viņš drīkstēja apieties ar mūsu māsu kā ar netikli?»

35. nodaļa

¹ Un Dievs sacīja uz Jēkabu: «Celies, ej uz Bēтели un paliec tur un taisi tur altāri Dievam, kas tev parādījās, kad tu bēgi no sava brāļa Ēsava.»

² Tad Jēkabs sacīja saviem mājiniekiem un visiem tiem, kas bija pie viņa: «Atmetiet svešos dievus, kādi vēl jūsu vidū, šķīstaities un mainiet savas drēbes.

³ Tad celsimies un noiesim uz Bēтели, un es tur uzcelšu altāri tam Dievam, kas mani paklausīja manās posta dienās un kas bija ar mani ceļā, ko esmu nostaigājis.»

⁴ Un viņi nodeva Jēkabam visus svešos dievus, kādi bija viņu rokās, un arī tos auskarus, kas bija viņu ausīs, un Jēkabs tos apraka zem ozola pie Sihemas.

⁵ Un viņi devās ceļā, bet Dievs uzsūtīja bailību pār pilsētām, kas bija viņu apkārtnē, un tie nedzinās Jēkabam un viņa dēliem pakaļ.

⁶ Un Jēkabs nonāca Lūzā, kas atrodas Kānaāna zemē, tas ir, Bētelē; viņš līdza ar visu, kas tam bija.

⁷ Un viņš uzcēla tur altāri un nosauca to vietu: Ēl-Bētele, jo tur Dievs viņam bija atklājies, kad viņš bēga no sava brāļa.

⁸ Bet Rebekas aukle Debora nomira un tika apglabāta pie Bēteles zem ozola, un šo vietu nosauca: Raudu ozols.

⁹ Un Dievs parādījās Jēkabam vēlreiz, kad tas nāca no Mezopotāmijas, un Viņš to svētīja.

¹⁰ Un Dievs sacīja viņam: «Tavs vārds ir Jēkabs, bet turpmāk tavs vārds nebūs Jēkabs, bet Israēls būs tavs vārds.» Un Viņš to nosauca par Israēlu.

¹¹ Un Dievs viņu pamācīja: «Es esmu visuspēcīgais Dievs; augļojies un vairojies. Tauta, jā, pat tautu kopa lai ceļas no tevis, un ķēniņi nāks no taviem gurniem.

¹² Un to zemi, ko Es biju devis Ābrahāmam un Īzākam, tev Es to došu, un taviem pēcnācējiem pēc tevis Es došu šo zemi.»

- ¹³ Un Dievs cēlās projām no viņa tai vietā, kur Viņš ar to bija runājis.
- ¹⁴ Bet Jēkabs uzcēla piemiņas akmeni vietā, kur viņš bija ar Viņu runājis, akmens stabu, un lēja pār to slakāmo upuri, un viņš lēja pār to arī eļļu.
- ¹⁵ Un Jēkabs nosauca vietu, kurā Dievs ar viņu bija runājis, par Bēтели.
- ¹⁶ Un viņi devās ceļā no Bēteles; un, kad vēl bija atlicis kāds zemes pārgājiens līdz Efratai, Rahēlei bija jādzemdē, bet viņai bija grūti dzemdēt.
- ¹⁷ Un, tā kā viņai bija grūti dzemdēt, tad vecmāte viņai sacīja: «Nebīsties, arī šoreiz tev būs dēls.»
- ¹⁸ Un notika, viņas dvēselei šķiroties, jo tai bija jāmirst, tā nosauca viņu par Benoni,⁴⁰ bet Jēkabs to nosauca par Benjamīnu.⁴¹
- ¹⁹ Un Rahēle nomira un tika apglabāta pie ceļa uz Efratu, tas ir, uz Bētlemi.
- ²⁰ Un Jēkabs uzcēla piemiņas akmeni pie viņas kapa vietas, tas ir Rahēles kapa akmens līdz šai dienai.
- ²¹ Un Israēls devās ceļā un uzcēla savu telti viņpus Migdalederas.
- ²² Un, kamēr Israēls vēl dzīvoja tanī zemē, Rūbens nāca un gulēja pie sava tēva blakussievas Bilhas, un Israēls to dabūja zināt. Un Jēkabam bija divpadsmit dēli.
- ²³ Leas dēli ir: Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais, Simeons, Levijs, Jūda, Isašars un Zebulons.
- ²⁴ Rahēles dēli ir: Jāzebs un Benjamīns.
- ²⁵ Un Rahēles kalpones Bilhas dēli ir: Dans un Naftalis.
- ²⁶ Un Leas kalpones Zilfas dēli ir: Gads un Ašers. Tie ir Jēkaba dēli, kas viņam tika dzemdēti Mezopotānijā.
- ²⁷ Un Jēkabs nāca pie sava tēva Īzāka uz Mamri, Kirijat-Arbas tuvumā. Tā ir Hebrona, kur Ābrahāms un Īzāks bija dzīvojuši kā svešinieki.
- ²⁸ Bet Īzākam bija simts astoņdesmit gadi.
- ²⁹ Un Īzāks kļuva vājš un nomira, un tika piepulcināts saviem ļaudīm, vecs un savu mūžu nodzīvojis, un Jēkabs un Ēsavs, viņa dēli, to apglabāja.

36. nodaļa

- ¹ Šie ir Ēsava, tas ir, Edoma, ciltsraksti.
- ² Ēsavs ņēma sievas no Kānaāna meitām, hetieša Elona meitu Adu un hetieša Cibeona dēla Anas meitu Oholibāmu,³ un Nebojota māsu, Ismaēla meitu Basmati.
- ⁴ Un Ada dzemdēja Ēsavam Ēlifasu, bet Basmate dzemdēja Reguēlu.
- ⁵ Oholibāma dzemdēja Jesusu, Jaālāmu un Korahu, tie ir Ēsava dēli, kas viņam tika dzemdēti Kānaāna zemē.
- ⁶ Un Ēsavs paņēma savas sievas, savus dēlus, savas meitas un visus sava nama iedzīvotājus, arī savus ganāmpulkus un visus liellopus, un visu savu mantību, kādu tas Kānaāna zemē bija ieguvis, un aizgāja uz citu zemi, prom no sava brāļa Jēkaba,⁷ jo viņiem bija pārāk daudz mantas, lai tie varētu dzīvot kopā, un zeme, kurā viņi mita kā svešinieki, tos nevarēja viņu lopu dēļ uzturēt.
- ⁸ Un Ēsavs mita Seīras kalnos. Ēsavs ir Edoms.
- ⁹ Šie ir edomieša Ēsava, kas mita Seīras kalnos, ciltsraksti.
- ¹⁰ Šie ir Ēsava dēlu vārdi: Ēlifass, Adas, Ēsava sievas, dēls; Reguēls, Basmates, Ēsava sievas, dēls.
- ¹¹ Un Ēlifasa dēli bija: Temans, Omārs, Cebo, Gaetams un Kenass.
- ¹² Bet Timna bija Ēlifasa, Ēsava dēla, blakussieva. Un tā dzemdēja Ēlifasam Amaleku. Tie ir Ēsava sievas Adas dēli.
- ¹³ Bet šie ir Reguēla dēli: Nahats, Zerahs, Šamma un Misa. Tie ir Ēsava sievas Basmates dēli.
- ¹⁴ Un šie ir Ēsava sievas Oholibāmas, Anas meitas, Cibeona dēla meitas, dēli, kurus tā dzemdēja Ēsavam: Jeuss, Jaālāms un Korahs.
- ¹⁵ Šie ir cilšu vadoņi Ēsava dēlu starpā, Ēlifasa, Ēsava pirmdzimtā, dēli: Temjmans – vadonis, Omars – vadonis, Zepo – vadonis, Kenass – vadonis,¹⁶ Korahs – vadonis, Gaetams – vadonis, Amaleks – vadonis. Tie ir Ēlifasa cilts vadoņi Edoma zemē; tie ir Adas dēli.
- ¹⁷ Un šie ir Ēsava dēla Reguēla dēli: Namjhats – vadonis, Zerahs – vadonis, Šamma – vadonis, Miza – vadonis; tie ir Reguēla cilts vadoņi Edoma zemē; tie ir Ēsava sievas Basmates dēli.
- ¹⁸ Un šie ir Ēsava sievas Oholibāmas dēli: Jeuss – vadonis, Jaālāms – vadonis, Korahs – vadonis; tie ir Oholibāmas cilts vadoņi, tā bija Anas meita un Ēsava sieva.

⁴⁰ Mans bēdu dēls.

⁴¹ Mans laimes dēls.

¹⁹ Tie ir Ēsava, tas ir, Edoma dēli, un tie ir viņu cilts vadoņi.
²⁰ Un šie ir horieša Seīra dēli, kas dzīvoja tanī zemē: Lotans, Šobals, Cibeons, Ana, ²¹ Dišons, Ecers un Rišons; tie ir horiešu cilts vadoņi, Seīra dēli, Edoma zemē.
²² Un Lotana dēli bija Horis un Heimams, un Lotana māsa bija Timna.
²³ Un šie ir Cobala dēli: Alvans, Manahats, Ēbals, Šefo un Onams.
²⁴ Un šie ir Cibeona dēli: Aja un Ana; šis ir tas Ana, kas tuksnesī atrada siltos avotus, kad tas sava tēva Cibeona ēzeļus ganīja.
²⁵ Un šie ir Anas bērni: Dišons un Oholibāma, Anas meita.
²⁶ Un šie ir Dišona dēli: Hamrans, Ešbans, Jitrans un Kerans.
²⁷ Un šie ir Ēcera dēli: Bilhans, Saāvans un Jaākans.
²⁸ Un šie ir Disana dēli: Ūcs un Arans.
²⁹ Šie ir horiešu cilts vadoņi: Lotans – vadonis, Sobals – vadonis, Cibeons – vadonis, Ana – vadonis, ³⁰ Dišons – vadonis, Ecers – vadonis, Disans – vadonis. Tie ir horiešu cilts vadoņi pēc viņu novadiem Seīras zemē.
³¹ Un šie ir tie ķēniņi, kas valdīja Edoma zemē, iekāms israēliešiem bija kāds ķēniņš.
³² Bela, Beoras dēls, valdīja Edomā, un viņa pilsētas vārds bija Dinhaba.
³³ Kad Bela nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Jobabs, Seraha dēls, no Bosras.
³⁴ Kad Jobabs nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Husams no temeniešu zemes.
³⁵ Kad Husams nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Hadads, Bedada dēls. Viņš ir tas, kas sakāva Midiānu Moāba laukos, un viņa pilsētas vārds ir Avita.
³⁶ Kad Hadads nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Samla no Masrekas.
³⁷ Kad Samla nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Sauls no Rehobotas pie lielās upes.
³⁸ Kad Sauls nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Baal-Hanans, Akbora dēls.
³⁹ Kad Baal-Hanans, Akbora dēls, nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Hadars, un viņa pilsētas vārds bija Pagu un viņa sievas vārds Mehetabēle, Matreda meita, no Mezahabas.
⁴⁰ Un šie ir Ēsava cilts vadoņu vārdi pēc viņu dzimtām, viņu dzīves vietām un viņu vārdiem: Timna – vadonis, Alva – vadonis, Jetets – vadonis, ⁴¹ Oholibāma – vadonis, Ēla – vadonis, Pinons – vadonis, ⁴² Kenass – vadonis, Temans – vadonis, Mibcars – vadonis, ⁴³ Magdiēls – vadonis, Jerams – vadonis. Tie ir Edoma cilts vadoņi pēc viņu novadiem zemē, ko viņi bija ieguvuši. Un Ēsavs ir edomiešu tēvs.

37. nodaļa

¹ Bet Jēkabs dzīvoja zemē, kurā viņa tēvs kā svešinieks bija mitis, Kānaāna zemē.
² Un šis ir stāsts par Jēkaba cilti: Jāzeps septiņpadsmit gadu vecumā bija gans savu brāļu sīklopiem. Viņš bija vēl zēns un bija kopā ar Bilhas un Zilfas, sava tēva sievu, dēliem. Un Jāzeps izstāstīja viņu jauno slavu tēvam.
³ Bet Israēls mīlēja Jāzepu vairāk nekā visus citus savus dēlus, tāpēc ka tas bija viņa vecumā dzimušais dēls. Un viņš tam taisīja svārkus ar piedurknēm.
⁴ Un viņa brāļi ievēroja, ka viņu tēvs to mīlēja vairāk nekā viņa brāļus. Un tie to ienīda un nevarēja laipni ar to runāt.
⁵ Bet Jāzeps sapņoja sapni, un, kad tas to izstāstīja saviem brāļiem, tie ienīda viņu vēl vairāk.
⁶ Un viņš teica tiem: «Uzklausiet šo sapni, ko es sapņoju.
⁷ Redzi, mēs sējām kūlīšus tīruma vidū, un mans kūlītis piecēlies stāvēja, bet jūsu apkārtstāvošie kūlīši klanījās līdz zemei mana kūlīša priekšā.»
⁸ Un viņa brāļi sacīja tam: «Vai tiešām tu būsi mūsu ķēniņš? Vai tu valdīdams valdīsi pār mums?» Un viņi turpmāk to ienīda vēl vairāk gan to sapņu, gan to vārdu dēļ.
⁹ Un vēlāk viņš sapņoja vēl vienu sapni un stāstīja arī to saviem brāļiem: «Redzi, es sapņoju vēl vienu sapni, un, lūk, saule un mēness, un vienpadsmit zvaigznes klanījās manā priekšā.»
¹⁰ Kad viņš to izstāstīja savam tēvam un saviem brāļiem, tad viņa tēvs to sarāja un sacīja tam: «Ko nozīmē sapnis, kuru tu sapņoji? Vai mums būtu ietin jāiet – man, tavai mātei un taviem brāļiem, lai klanītos tavā priekšā līdz zemei?»
¹¹ Un viņa brāļi to apskauda, bet viņa tēvs šo stāstu paturēja prātā.
¹² Reiz, kad viņa brāļi bija aizgājuši ganīt viņu tēva sīklopus Sihemā, ¹³ Israēls sacīja Jāzepam: «Vai tavi brāļi negana lopus pie Sihemas? Aizej, jo es gribu tevi sūtīt pie viņiem.» Un tas viņam atbildēja: «Es klausos.»
¹⁴ Un viņš tam sacīja: «Aizej taču un apskaties, kā taviem brāļiem un sīklopiem labi klājas, un pavēstī to man.» Un viņš to aizsūtīja no Hebronas ielejas, un tas gāja uz Sihemu.

¹⁵ Viņu sastapa kāds vīrs, kad viņš, lūk, maldījās pa lauku; un vīrs viņam jautāja: «Ko tu meklē?»

¹⁶ Un viņš atbildēja: «Es meklēju savus brāļus, saki man – kur viņi gana?»

¹⁷ Un tas cilvēks sacīja: «Viņi no šejienes ir aizgājuši; es dzirdēju viņus sakām: iesim uz Dotanu.»

Un Jāzepts sekoja saviem brāļiem un atrada tos Dotanā.

¹⁸ Kad viņi to iztālēm ieraudzīja un pirms tas viņus bija sasniedzis, viņi sarunājās to nokaut.

¹⁹ Un viņi cits citam sacīja: «Lūk, tur nāk tas lielais sapņotājs!»

²⁰ Nokaussim viņu un iemetīsim to kādā no bedrēm, un sacīsim: plēsīgs zvērs to ir aprijis, – tad mēs gan redzēsīm, kas būs ar viņa sapņiem.»

²¹ Kad Rūbens to dzirdēja, tad viņš to izrāva no viņu rokām un sacīja: «Neatņemsim viņam dzīvību.»

²² Un Rūbens viņiem sacīja: «Neizlejiet asinis; iemetīsim to šinī bedrē, kas te tuksnesī, bet nepieliksim roku pie viņa.» To viņš teica, lai izglābtu viņu no to rokām un atdotu to savam tēvam atpakaļ.

²³ Un notika, tiklīdz Jāzepts pienāca pie saviem brāļiem, tie novilka Jāzepam viņa svārkus – šos svārkus ar piedurknēm, kas tam bija mugurā, ²⁴ un sagraba to un iemeta bedrē; bet bedre bija tukša bez ūdens.

²⁵ Un viņi atsēdās, lai ieturētu azaidu. Bet, paceļot savas acis, viņi ieraudzīja ismaēliešu karavānu tuvojamies no Gileādas. Viņu kamieļi nesa dārgas zāles, balzamu un mirres; un viņi bija ceļā uz Ēģipti.

²⁶ Tad Jūda sacīja saviem brāļiem: «Ko tas mums dod, ka mēs savu brāli nokaujam un viņa asinis izlejam?»

²⁷ Iesim, pārđosim to ismaēliešiem, tad mēs savas rokas tam nebūsim pielikuši, jo viņš taču ir mūsu brālis un mūsu miesa.» Un viņa brāļi tam paklausīja.

²⁸ Un garām gāja midiāniešu tirgotāji, tad brāļi izvilka un izcēla Jāzepu no bedres ārā un pārdeva Jāzepu ismaēliešiem par divdesmit sudraba seķeļiem, un tie aizveda Jāzepu uz Ēģipti.

²⁹ Kad Rūbens atgriezās pie bedres, Jāzepa vairs nebija bedrē, un viņš saplēsa savas drēbes.

³⁰ Un, atgriezies pie saviem brāļiem, viņš sacīja: «Tā zēna tur vairs nav. Kurp lai es tagad eju?»

³¹ Un viņi paņēma Jāzepa svārkus, nokāva āzi, iemērcā svārkus asinīs ³² un lika aiznest svārkus ar piedurknēm un nogādāt tos viņu tēvam, sacīdami: «Tos mēs esam atraduši; aplūko, vai tie nav tava dēla svārki?»

³³ Un viņš tos pazina un sacīja: «Tie ir mana dēla svārki; plēsīgs zvērs ir viņu aprijis; tas Jāzepu ir plosīt saplosījis.»

³⁴ Un Jēkabs saplēsa savu apģērbu, lika ap gurniem maisa drēbi un daudz dienu sēroja Jāzepa dēļ.

³⁵ Tad cēlās visi viņa dēli un visas viņa meitas, lai viņu mierinātu, bet viņš negribēja ļaut mierināties un sacīja: «Sērodams es sekošu savam dēlam uz pazemi!» Un viņa tēvs to apraudāja.

³⁶ Bet midiānieši to pārdeva Ēģiptē Potifaram, faraona galma vīram, sardzes priekšniekam.

38. nodaļa

¹ Šinī laikā notika, ka Jūda nošķīrās no saviem brāļiem un apmetās pie kāda vīra no Adullāmas, vārdā Hiraha.

² Un Jūda tur ieskatīja kāda kānaānieša meitu, tā vārds bija Sua, un viņš to paņēma un gāja pie tās.

³ Un viņa tapa grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca tā vārdu: Gers.

⁴ Un tā tapa vēlreiz grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca viņa vārdu: Onans.

⁵ Un viņa dzemdēja vēl vienu dēlu un nosauca tā vārdu: Šela. Viņa atradās Kezibā, kad viņa to dzemdēja.

⁶ Un Jūda ņēma sievu Geram, savam vecākajam dēlam, un tās vārds bija Tamāra.

⁷ Bet Gers, Jūdas vecākais dēls, bija Tā Kunga acīs ļauns, un Tas Kungs tam lika mirt.

⁸ Un Jūda sacīja Onanam: «Ej pie sava brāļa sievas un ņem to kā svainis par sievu, lai tavam brālim būtu pēcnācēji.»

⁹ Bet Onans, zinādams, ka tie nebūs viņa pēcnācēji, pie sava brāļa sievas iedams, izkaisīja zemē, lai nerastos pēcnācēji viņa brālim.

¹⁰ Bet Tam Kungam nepatika, ko tas darīja, un Viņš lika mirt arī viņam.

¹¹ Un Jūda sacīja savai vedeklai Tamārai: «Atgriezies kā atraitne sava tēva mājās, kamēr mans dēls Šela pieaug.» – jo viņš domāja, ka nenomirst arī viņš, tāpat kā viņa brāļi. Un Tamāra atgriezās sava tēva namā.

¹² Bija pagājis ilgāks laiks, kad nomira Jūdas sieva, Suas meita. Kad Jūda bija beidzis sērot, viņš aizgāja pie savu avju cirpējiem uz Timnu; viņš, Jūda, un viņa draugs Hirahs no Adullāmas.

¹³ Un Tamārai tika teikts: «Redzi, tavs vīratēvs iet uz Timnu savas avis cirpt.»

¹⁴ Tad viņa novilkta savas atraitnes laika drēbes, apsedzās ar plīvuru un satinusies apsedās pie Enajimas vārtiem. Tā ir ceļā uz Timnu, jo viņa redzēja, ka Šela bija pieaudzis, bet viņa tam nebija dota par sievu.

¹⁵ Kad Jūda to ieraudzīja, tam šķita, ka tā ir netikle, tāpēc ka tai seja bija apsegta.

¹⁶ Un viņš nogriezās pie tās ceļa malā un sacīja: «Atļauj man nākt pie tevis,» – jo tas nezināja to esam savu vedeklu. Bet viņa sacīja: «Ko tu man dosi, ja tu nāksi pie manis?»

¹⁷ Un viņš sacīja: «Es atsūtīšu no saviem sīklopiem kādu āzīti.» Tad viņa sacīja: «Vai tu dotu ķīlu, kamēr tu to atsūti?»

¹⁸ Un viņš sacīja: «Kādu ķīlu lai es tev dodu?» Un viņa atbildēja: «Tavu cilts gredzenu, savu ķēdi un savu spieķi, kas tev rokā.» Un viņš tai deva tos un gāja pie tās, un tā tapa grūta no viņa.

¹⁹ Un tā piecēlās un aizgāja, nolika plīvuru un apvilka atkal savas atraitnes drēbes.

²⁰ Un Jūda ar savu draugu, kas bija no Adullāmas, atsūtīja āzi, lai paņemtu no tās rokām ķīlas, bet tas to sievu neatrada.

²¹ Un viņš taujāja tās vietas iemītniekus, teikdams: «Kur ir tā netikle, kas Enajimas ceļa malā bija?» Un tie atbildēja: «Te neviena netikle nav bijusi.»

²² Un tā viņš atgriezās pie Jūdas, sacīdams: «Es neesmu tādu atradis, un arī tās vietas iedzīvotāji saka, ka tur netikle nav bijusi.»

²³ Tad Jūda sacīja: «Lai viņa manis pēc to patur, tikai ka netopam kaunā! Piemini: es šo āzi esmu sūtījis, bet tu viņu neesi atradis.»

²⁴ Un notika trešajā mēnesī, ka Jūdam tika šādi vēstīts: «Tamāra, tava vedekla, ir piekopusi netiklību, un viņa ir arī kļuvusi grūta dēļ savas netiklības.» Un Jūda sacīja: «Izvediet to, lai tā top sadedzināta!»

²⁵ Kad viņa bija izvesta, tā sūtīja ziņu savam vīratēvam un sacīja: «No tā vīra, kam šīs lietas pieder, es esmu kļuvusi grūta. Vai pazīsti šo gredzenu, ķēdi un spieķi; kam tie pieder?»

²⁶ Un Jūda tos pazina un teica: «Tā sieva ir taisnīgāka par mani, jo es tai neesmu devis Šelu, savu dēlu.» Un viņš vairs turpmāk negāja pie tās.

²⁷ Un notika, viņas laikam pienākot dzemdēt, ka, lūk, dvīņi bija viņas miesās.

²⁸ Un, viņai dzemdējot, viens bērns izbāza roku, un vecmāte paņēma to un apsēja rokai sarkanu pavedienu, sacīdama: «Tas ir iznācis pirmais.»

²⁹ Tad tas atkal atvilka savu roku, un viņa brālis iznāca pirmais. Tad viņa sacīja: «Kāpēc tu esi viņai izplēsis plīsumu?» Un tā nosauca viņa vārdu: Perecs.⁴²

³⁰ Un pēc tam iznāca viņa brālis, kam ap roku bija sarkans pavediens, un tā viņa vārdu nosauca: Zerahs.⁴³

39. nodaļa

¹ Bet Jāzeps tika novests uz Ēģipti, un ēģiptietis Potifars, faraona galma vīrs, sardzes priekšnieks, to nopirka no ismaēliešiem, kas viņu turp bija noveduši.

² Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu un visam, ko vien tas darīja, lika labi izdoties. Un viņš piemājoja sava kunga, ēģiptieša, namā.

³ Kad viņa īpašnieks redzēja, ka Tas Kungs bija ar viņu un ka visam, ko vien tas darīja, Tas Kungs lika viņa rokās labi izdoties, ⁴ tad Jāzeps atrada labvēlību viņa acīs, viņam kalpodams, un viņš to iecēla par sava nama pārvaldnieku un ielika visu, kas tam bija, viņa rokās.

⁵ Un no tā laika, kad viņš to bija iecēlis par pārvaldnieku savam namam un pār visu, kas tam bija, Tas Kungs Jāzēpa dēļ svētīja ēģiptieša namu, un Tā Kunga svētība bija pār visu, kas tam piederēja gan namā, gan tīrumā.

⁶ Viņš uzticēja visu, kas tam bija, Jāzēpa rokām, un viņš nerūpējās pats ne par ko, izņemot par maizi, ko tas ēda. Bet Jāzeps bija skaists augumā un glīts izskatā.

⁷ Un pēc visiem šiem notikumiem gadījās, ka viņa kunga sieva meta savas acis uz Jāzepu un sacīja: «Guli pie manis.»

⁸ Bet viņš to noraidīja un sacīja sava kunga sievai: «Redzi, mans kungs nerūpējas ne par ko, kas te namā, un visu, kas tam pieder, viņš devis manās rokās.

⁹ Viņš pats šinī namā nav lielāks par mani, un viņš man neko nav šinī namā aizliedzis kā vien tevi, tāpēc ka tu esi viņa sieva. Kā lai es darītu tik lielu ļaunumu un grēkotu pret Dievu?»

⁴² Plīsums.

⁴³ Atspīdums.

¹⁰ Un notika, ka viņa diendienā tā runāja ar Jāzepu, bet viņš to neklausīja un negāja gulēt pie viņas.

¹¹ Tad kādu dienu, kad viņš bija ienācis namā, lai padarītu savu darbu, un neviens cilvēks no nama ļaudīm negadījās klāt, ¹² viņa sagrāba to pie viņa drēbēm, sacīdama: «Guli ar mani.» Bet viņš atstāja savas drēbes tās rokās, bēga un izskrēja ārā.

¹³ Kad tā redzēja, ka viņš savas drēbes ir pametis viņas rokās un izbēdzis ārā, ¹⁴ tā sasauca savus ļaudis un sacīja tiem: «Redziet, viņš atvedis pie mums šo ebreju vīru, lai mūs apsmietu; viņš nāca pie manis, lai ar mani gulētu, bet es sāku skaļā balsī kliegt.

¹⁵ Un notika, kad tas kļuva dzirdams, jo es savu balsi biju pacēlusī un brēcu, tad tas pameta savas drēbes pie manis un izbēga ārā.»

¹⁶ Un viņa paturēja tā drēbes pie sevis līdz tam laikam, kad viņas vīrs atgriezās savā namā.

¹⁷ Tad tā sacīja tam šos vārdus: «Tas ebreju vergs, kuru tu esi mums atvedis, nāca mani piesmiest.

¹⁸ Un, tiklīdz es pacēlu savu balsi un kļiedzu, viņš pameta savas drēbes pie manis un izbēga ārā.»

¹⁹ Kad nu viņa kungs dzirdēja savas sievas stāstu, kādu tā viņam izstāstīja, kādu pārestību viņa vergs tai bija nodarījis, viņš iekaisa dusmās.

²⁰ Un Jāzeps kungs paņēma to un iemeta cietumā, vietā, kur ķēniņa apcietinātie tika apsargāti, un nu viņš atradās tur, cietumā.

²¹ Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu un tam parādīja žēlastību, un tas ieguva labvēlību cietuma priekšnieka acīs.

²² Un cietuma priekšnieks uzticēja Jāzepam visus apcietinātos, kas bija cietumā, un visu, kas tur bija darāms, to viņš darīja.

²³ Un cietuma priekšnieks pats nerūpējās ne par vienu lietu, ko tas bija nodevis viņa rokā, tāpēc ka Tas Kungs bija ar viņu, un visam, ko vien viņš darīja, Tas Kungs lika labi izdoties.

40. nodaļa

¹ Un pēc šiem notikumiem Ēģiptes ķēniņa galvenais dzērienu devējs un galvenais maizes cepējs bija nogrēkojušies pret savu kungu – Ēģiptes ķēniņu.

² Tad faraons apskaitās uz saviem divi galma vīriem, galveno dzērienu devēju un galveno maizes cepēju.

³ Un viņš novietoja tos apcietinājumā sardzes namā, cietumā, kur arī Jāzeps atradās apcietinājumā.

⁴ Un sardzes virsnieks tiem pielika Jāzepu, lai Jāzeps tiem kalpotu. Un tie labu laiku bija cietumā.

⁵ Un Ēģiptes ķēniņa galvenais dzērienu devējs un galvenais maizes cepējs, kas bija tagad apcietināti cietumā, abi sapņoja vienā naktī katrs savu sapni ar savu nozīmi.

⁶ Un no rīta Jāzeps nāca tos apraudzīt un ievēroja, ka tie bija īgni.

⁷ Un viņš prasīja abiem galma vīriem, kas ar viņu bija kopā cietumā, viņa pavēlnieka namā, sacīdams: «Kāpēc šodien jūsu sejas ir īgnas?»

⁸ Un tie tam atbildēja: «Mēs redzējām sapni, bet nav neviena, kas to izskaidrotu.» Tad Jāzeps sacīja viņiem: «Vai Dievam nepiederas izskaidrot? Pastāstiet taču man.»

⁹ Tad galvenais dzērienu devējs izstāstīja savu sapni Jāzepam un sacīja viņam: «Es sapņoju, ka manā priekšā bija vīna koks.

¹⁰ Un pie vīna koka bija trīs stīgas, un te jau tās sāka zaļot, un arī ogas aizmetās, un ienācās ogu pilni ķekari.

¹¹ Un faraona kauss bija manās rokās; es paņēmu vīnogas un izspiedu tās faraona kausā un devu kausu faraonam rokā.»

¹² Un Jāzeps tam sacīja: «Šis ir tam izskaidrojums: trīs stīgas nozīmē trīs dienas.

¹³ Pēc trim dienām faraons pacels tavu galvu un atdos tev tavu amatu; un tu liksi faraona kausu atkal viņam rokā, gluži kā tas iepriekš bija parasts, kad tu biji viņa dzērienu devējs.

¹⁴ Bet piemini mani, kad tev labi klāsies, parādi man žēlastību un atgādini, lūdzu, mani faraonam, ka es tieku ārā no šī nama.

¹⁵ Jo zaģšus es esmu atvests no ebreju zemes, un arī te es neesmu neko tādu darījis, ka viņi mani varētu ielikt šinī sprostā.»

¹⁶ Kad galvenais maizes cepējs redzēja, ka izskaidrojums bija labvēlīgs, viņš stāstīja Jāzepam: «Arī man bija savs sapnis: uz manas galvas man bija trīs maizes grozi.

¹⁷ Augšējā grozā bija visādi faraonam gatavoti cepumi, un putni tos ēda no groza virs manas galvas.»

¹⁸ Un Jāzeps atbildēja un sacīja: «Šī ir sapņa nozīme: trīs grozi nozīmē trīs dienas.

¹⁹ Pēc trim dienām faraons paņems tevi un pakārs tevi kokā, un putni knābās tavu miesu.»

²⁰ Un trešajā dienā bija faraona dzimšanas diena, un tas rīkoja dzīres visiem saviem kalpiem un paaugstināja gan dzērienu devēju, gan maizes cepēju savu kalpu vidū.

²¹ Un viņš galveno dzērienu devēju no jauna iecēla amatā, un tas deva kausu faraona rokā.

²² Bet galveno maizes cepēju viņš pakāra, gluži kā Jāzeps to tiem bija paskaidrojis.

²³ Bet galvenais dzērienu devējs vairs nedomāja par Jāzepu un aizmirsu viņu.

41. nodaļa

¹ Pēc divi gadiem faraonam bija sapnis: viņš stāvēja upes grīvā.

² Un no upes grīvas izkāpa septiņas govīs, skaista izskata un jo treknām miesām. Un viņas ganījās meldros.

³ Un pēc tam atkal izkāpa septiņas citas govīs no upes, nejauka izskata un jo liesām miesām, un nostājās blakus pirmajām govīm upes malā.

⁴ Un govīs, kurām bija nejauks izskats un kuras bija liesām miesām, aprija tās septiņas treknām miesām un skaista izskata govīs. Un faraons pamodās.

⁵ Un viņš atkal iemīga un redzēja otru sapni: un redzi, septiņas vārpas auga uz viena stiebra, brangas un skaistas.

⁶ Un tad atkal radās septiņas plānas vārpas, kas bija austreņa kaltētas.

⁷ Un plānās vārpas aprija septiņas brangās un pilnās vārpas. Un faraons atmodās un saprata, ka tas bija sapnis.

⁸ Un no rīta viņš bija satraukts savā garā un lika saaicināt visus Ēģiptes zīlniekus un visus gudros vīrus. Un faraons izstāstīja viņiem savu sapni, bet nebija neviena, kas to varētu izskaidrot.

⁹ Tad galvenais dzērienu devējs bilda faraonam, sacīdams: «Šodien man jāpiemin mans grēks.

¹⁰ Faraons reiz bija apskaities uz saviem kalpiem, un viņš iemeta mani cietumā sardzes virsnieka namā, mani un galveno maizes cepēju.

¹¹ Un mēs vienā naktī redzējām sapņus: es un viņš, mēs sapņojām, un ikvienam sapnim bija savs saturs.

¹² Un tur kopā ar mums bija ebreju jauneklīs, sardzes priekšnieka kalps, tam mēs visu izstāstījām, un viņš mums izskaidroja mūsu sapņus, ko bijām sapņojuši, pateikdams katram viņa sapņa nozīmi.

¹³ Un, kā viņš tos bija izskaidrojis, tā arī notika: mani iecēla manā amatā, bet viņu pakāra.»

¹⁴ Un faraons lika ataicināt Jāzepu un lika tam steigšus atstāt cietumu. Un tas noskuvās, apmainīja savas drēbes un nāca pie faraona.

¹⁵ Un faraons sacīja Jāzepam: «Es redzēju sapni, bet nav neviena, kas to izskaidrotu, un tad es dzirdēju par tevi sakām, ka tev tikai jādzirdot sapnis, lai to izskaidrotu.»

¹⁶ Un Jāzeps atbildēja faraonam: «Tas nav manā varā, bet Dievs to var atklāt faraonam.»

¹⁷ Tad faraons sacīja Jāzepam: «Es sapņoju, ka stāvu upes malā.

¹⁸ Un redzi, no upes grīvas izkāpa septiņas treknām miesām un skaista izskata govīs un ganījās meldros.

¹⁹ Un tad septiņas citas govīs izkāpa pēc tām, un tās bija liesas un ļoti neglīta izskata, un kaulainas, un es tādās nebiju redzējis visā Ēģiptes zemē, tik vājas tās bija.

²⁰ Un kaulainās neglītās govīs aprija iepriekšējās treknās govīs.

²¹ Un tās nonāca viņu iekšās, bet nevarēja manīt, ka tās bija nonākušas viņu iekšās, jo viņu izskats bija tikpat neglīts kā iepriekš. Un es pamodos.

²² Un es atkal redzēju sapni: lūk, septiņas vārpas pacēlās no viena stiebra, pilnas un skaistas.

²³ Un redzi, septiņas izkaltušas, plānas un austreņa kaltētas vārpas auga aiz tām.

²⁴ Un plānās vārpas aprija septiņas brangās vārpas. Es sapņus izstāstīju zīlniekiem, bet nebija, kas man pateiktu, ko tie nozīmē.»

²⁵ Tad Jāzeps sacīja faraonam: «Abi faraona sapņi ir viens un tas pats: Dievs ir darījis zināmu, ko Viņš faraonam darīs.

²⁶ Septiņas brangās govīs ir septiņi gadi, un septiņas glītās vārpas arī ir septiņi gadi; tas ir viens sapnis.

²⁷ Un septiņas kaulainās un neglītās govīs, kas iznāca pēc viņām, ir septiņi gadi, un septiņas plānās un austreņa kaltētās vārpas arī ir septiņi gadi, bada gadi.

²⁸ Šis ir tas, par ko es sacīju faraonam: Dievs ir atklājis faraonam, ko Viņš darīs.

²⁹ Redzi, nāks septiņi gadi, kuros liela pārticība būs Ēģiptes zemē.

³⁰ Un tad nāks septiņi bada gadi pēc tiem, un tad aizmirsīs visu pārticību Ēģiptes zemē, jo bads aprīs zemi.

³¹ Un netiks vairs pieminēta pārticība tanī zemē bada dēļ, kas sekos, jo tas būs ļoti smags.

- ³² Un, ka sapnis divreiz ir rādījies faraonam, ir tāpēc, ka Dievs tā lēmis un steigsies to arī piepildīt.
- ³³ Un tagad lai faraons izrauga uzticamu un gudru vīru, to lai viņš ieceļ pār visu Ēģiptes zemi.
- ³⁴ Lai faraons tā dara un lai ieceļ uzraugus pār zemi, kas lai ņem piekto daļu septiņos pārticības gados.
- ³⁵ Un tie lai sakrāj visu maizes labību šinīs labajos gados un lai liek sabērt labību faraona virsuzraudzībā kā pārtiku pilsētās, lai tā tiktu saglabāta.
- ³⁶ Un šī pārtika būs zemei par krājumu septiņiem bada gadiem, kādi pēc tam nāks Ēģiptes zemē. Tā zeme no bada netiks izpostīta.»
- ³⁷ Un šie vārdi ļoti labi patika faraonam un viņa kalpiem.
- ³⁸ Un faraons sacīja saviem kalpiem: «Vai gan var atrast tādu vīru, kam ir Dieva Gars kā šim?»
- ³⁹ Un faraons sacīja Jāzepam: «Kad nu Dievs tev darījis zināmas visas šīs lietas, tad nav cita uzticamāka un gudrāka vīra par tevi.
- ⁴⁰ Tu būsi pārvaldnieks manā namā, un visai manai tautai būs pakļauties taviem vārdiem, tikai par troņa tiesu es būšu lielāks par tevi.»
- ⁴¹ Un faraons sacīja Jāzepam: «Redzi, es tevi ieceļu pār visu Ēģiptes zemi.»
- ⁴² Un faraons novilkā savu gredzenu no savas rokas un deva to Jāzepam rokā, un viņš apvilka tam dārgas drēbes un lika tam zelta ķēdi ap viņa kaklu.
- ⁴³ Un viņš lika tam braukt savos otrajos ratos, kas tam bija, un lika saukt viņa priekšā: «Metieties ceļos!» Tā viņš to iecēla pār visu Ēģiptes zemi.
- ⁴⁴ Un faraons sacīja Jāzepam: «Es esmu faraons, bet bez tavas ziņas lai neviens cilvēks nepaceļ nedz savu roku, nedz savu kāju visā Ēģiptes zemē.»
- ⁴⁵ Un faraons nosauca Jāzepu par Safnatpaneahu⁴⁴ un deva tam Onas priestera Potifara meitu Asnāti par sievu.
- ⁴⁶ Bet Jāzepam bija trīsdesmit gadi, kad viņš stājās amatā Ēģiptes ķēniņa faraona priekšā. Pēc tam Jāzeps aizgāja no ķēniņa un pārstaigāja visu Ēģiptes zemi.
- ⁴⁷ Un septiņos pārticības gados zeme izdeva pārpilnām augļu.
- ⁴⁸ Un viņš sakrāja visu labību, kas ienācās septiņos pārticības gados, kādi bija Ēģiptes zemē, un lika pārtiku pilsētās; to labību, kas bija pilsētu apkārtējos laukos, viņš novietoja pilsētās.
- ⁴⁹ Un Jāzeps sabēra labību lielā vairumā, kā jūras smiltis, ka to pārstāja mērīt, jo tā bija neizmērojama.
- ⁵⁰ Un Jāzepam piedzima divi dēli, iekāms atnāca tie bada gadi; tos viņam dzemdēja Onas priestera Potifara meita Asnāte.
- ⁵¹ Un Jāzeps nosauca vecākā dēla vārdu: Manase,⁴⁵ jo viņš teica: «Dievs ir licis aizmirst man visus manus grūtumus un mana tēva namu.»
- ⁵² Bet otra dēla vārdu viņš nosauca: Efraims,⁴⁶ jo: «Dievs mani darījis auglīgu manā posta zemē.»
- ⁵³ Un septiņi pārticības gadi, kas bija Ēģiptes zemē, gāja uz beigām.
- ⁵⁴ Un iesākās septiņi bada gadi, kā Jāzeps bija sacījis, un bads bija visās zemēs, bet Ēģiptes zemē bija maize.
- ⁵⁵ Kad arī visā Ēģiptes zemē iestājās trūkums, tad tauta kļiedza faraona priekšā pēc maizes. Bet faraons sacīja visiem ēģiptiešiem: «Ejiet pie Jāzepa, darait, kā viņš jums teiks.»
- ⁵⁶ Un bads bija pa visu zemes virsu. Tad Jāzeps atvēra visas noliktavas un pārdeva ēģiptiešiem, jo bads Ēģiptē pieauga.
- ⁵⁷ Un visi zemes iedzīvotāji nāca uz Ēģipti, lai pirktu labību pie Jāzepa. Jo bads bija ļoti smags pa visu zemi.

42. nodaļa

- ¹ Kad nu Jēkabs redzēja, ka Ēģiptē ir labība, tas sacīja saviem dēliem: «Kāpēc jūs skatāties cits uz citu?
- ² Redziet, es esmu dzirdējis, ka Ēģiptē ir labība, noejiet turp un pērciet mums to, lai mēs varētu palikt dzīvi un mums nebūtu jāmirst.»
- ³ Un Jāzepa desmit brāļi nogāja, lai iepirktu labību no Ēģiptes.
- ⁴ Bet Jāzepa brālim Benjamīnam Jēkabs neļāva iet brāļiem līdzī, jo viņš sacīja: «Ka tam nenotiek kāda nelaime.»

⁴⁴ Dievs runās; viņš dzīvos.

⁴⁵ Vārds Manase skan līdzīgi senebr. val. vārdam aizmirst.

⁴⁶ Vārds Efraims skan līdzīgi senebr. val. vārdiem divtik auglīgs.

⁵ Tā Israēla dēli nogāja citu gājēju vidū, lai pirktu labību, jo Kānaāna zemē bija bads.

⁶ Bet Jāzeps bija zemes pārvaldnieks un labības pārdevējs visiem zemes iedzīvotājiem. Kad Jāzeps brāļi nāca un klanījās līdz zemei viņa priekšā, ⁷ tad Jāzeps, ieraudzījis savus brāļus, tos pazina, tomēr viņš izlikās viņus nepazīstam un teica viņiem skarbi: «No kurienes jūs nākuši?» Un viņi atbildēja: «No Kānaāna zemes, lai pirktu labību.»

⁸ Un Jāzeps pazina savus brāļus, bet tie viņu nepazina.

⁹ Un Jāzeps atcerējās savus sapņus, kādus tas par viņiem bija sapņojis, un viņš sacīja tiem: «Jūs esat izlūki, jo jūs esat nākuši izpētīt zemes neapsargātās vietas.»

¹⁰ Un tie atbildēja: «Nē, kungs, tavi kalpi ir nākuši labību pirkt.

¹¹ Mēs visi esam viena vīra dēli, mēs esam godīgi ļaudis, tavi kalpi nav izlūki.»

¹² Bet viņš teica uz tiem: «Nē! Jūs esat nākuši izpētīt zemes neapsargātās vietas.»

¹³ Bet tie sacīja: «Mēs, tavi kalpi, bijām divpadsmit brāļi, viena tēva dēli Kānaāna zemē; jaunākais šobrīd vēl ir pie mūsu tēva, bet tā viena vairs nav.»

¹⁴ Tad Jāzeps viņiem sacīja: «Tas tā ir, kā es jums esmu teicis. Jūs esat izlūki.

¹⁵ Tik tiešām, ka faraons dzīvs, pie tā varēs pārbaudīt jūs; no šejienes jūs netiksiet prom, kamēr jūsu jaunākais brālis netiks atvests šurp!

¹⁶ Aizsūtiet vienu no jūsu vidus, tas lai paņem jūsu brāli, bet jūs esat apcietināti; tā jūsu vārdi tiks pārbaudīti, vai tie ir patiesība vai nav. Pie faraona dzīvības! Jūs esat izlūki.»

¹⁷ Un viņš tos ieslēdza cietumā trīs dienas.

¹⁸ Un Jāzeps sacīja viņiem trešajā dienā: «Darait tā, tad jūs paliksiet dzīvi, arī es bīstos Dieva.

¹⁹ Ja jūs esat uzticami ļaudis, tad lai viens no jums, brāļiem, paliek važās šinī apcietinājumā, bet jūs pārējie ejiet un aizvediet labību, tāpēc ka bads taču ir jūsu mājās.

²⁰ Atvediet savu jaunāko brāli pie manis, tad jūsu vārdi apstiprināsies un jūs nemirsit.» Un tie darīja tā.

²¹ Un tie cits citam sacīja: «Patiesi, mums tagad jāizpērk vaina mūsu brāļa dēļ; mēs redzējam viņa dvēseles bēdas, kad viņš lūdzās, lai mēs to apžēlotu, bet mēs viņu nepaklausījām; tāpēc tagad pār mums nāk šīs bēdas.»

²² Un Rūbens tiem atbildēja: «Vai es neteicu jums, sacīdams: neapgrēkosimies pie zēna, – bet jūs neklausījāt. Tagad viņa asinis tiek atprasītas.»

²³ Un viņi nezināja, ka Jāzeps viņus saprata, jo tur bija tulks starp tiem.

²⁴ Un viņš aizgāja no tiem un raudāja, bet tad atkal atgriezās pie viņiem un sarunājās ar tiem. Un viņš paņēma no viņu vidus Simeonu un saistīja to viņu acu priekšā.

²⁵ Un Jāzeps deva pavēli piepildīt viņu maisus ar labību, bet viņu naudu ielikt ikviena maisā un iedot ceļamaizi līdz ceļā. Un tā tika darīts.

²⁶ Tad tie uzkrāva labību saviem ēzeļiem un aizgāja no turienes.

²⁷ Kad nu viens no tiem atvēra savu maisu, lai mājvietā dotu barību savam ēzelim, tad tas ieraudzīja savu naudu, kas bija viņa barības maisa virsgalā.

²⁸ Un viņš sacīja saviem brāļiem: «Mana nauda ir atlikta atpakaļ, lūk, tā ir manā barības maisā.»

Un sirds tiem pamira, jo tie bija izbijušies un teica cits citam: «Ko Dievs mums ir darījis?»

²⁹ Un viņi nonāca pie sava tēva Jēkaba Kānaāna zemē un stāstīja viņam visu, kas tiem bija atgadījies, sacīdami:

³⁰ «Tas zemes kungs runāja ar mums bargi un turēja mūs par izlūkiem.

³¹ Bet mēs teicām viņam: mēs esam godīgi ļaudis, mēs neesam izlūki.

³² Mēs esam divpadsmit brāļi, viena tēva dēli, tā viena nav, un tikai jaunākais šobrīd ir pie mūsu tēva Kānaāna zemē.

³³ Un tas zemes kungs mums sacīja: pēc tā es pazīšu, vai jūs esat uzticami: vienu no jums, brāļiem, atstājiet pie manis, bet ņemiet labību, jo bads ir jūsu mājās, un ejiet.

³⁴ Un atvediet savu jaunāko brāli pie manis, tad es zināšu, ka jūs neesat izlūki, bet taisni ļaudis. Tad es jums atdošu jūsu brāli, un jūs varēsiet brīvi ceļot pa šo zemi.»

³⁵ Un, izberot savus maisus, viņi atrada ikviens savu naudas vīstokli savā maisā; un viņi un viņu tēvs, ieraudzījuši naudas vīstokļus, sabijās.

³⁶ Un Jēkabs, viņu tēvs, sacīja viņiem: «Jūs man atņemat manus bērnus! Jāzeps vairs nav, Simeona arī nav. Tagad arī Benjamīnu jūs gribat paņemt. Viss tas ir nācis pār mani!»

³⁷ Tad Rūbens sacīja savam tēvam: «Manus divi dēlus tu vari likt nonāvēt, ja es viņu tev neatvedīšu atpakaļ; dod viņu manā rokā, es tev viņu atvedīšu atpakaļ.»

³⁸ Un viņš sacīja: «Manam dēlam nebūs iet ar jums, jo viņa īstais brālis ir miris un viņš ir viens pats atlicies. Ja ceļā, kurā jūs dodaties, ar viņu kas notiek, tad jūs manu sirmo galvu ar skumjām novestu pazemē.»

43. nodaļa

¹ Bet bads bija smags tanī zemē.

² Un notika, kad tie jau bija patērējuši labību, kuru tie bija atveduši no Ēģiptes, tad viņu tēvs tiem sacīja: «Ejiet atkal un pērciet mums mazliet labības.»

³ Un Jūda tam sacīja: «Tas vīrs mums stingri piekodināja, teikdams: jums neredzēt manu vaigu, iekāms jūs neatvedīsīt savu brāli.»

⁴ Ja tu esi ar mieru atlaist mūsu brāli līdz ar mums, tad mēs gribam iet un gribam tev pirkt maizes labību.

⁵ Bet, ja tu neesi ar mieru sūtīt, mēs neiesim. Jo tas vīrs teica: jums neredzēt manu vaigu, iekāms jūsu brālis nav ar jums.»

⁶ Un Israēls sacīja: «Kādēļ jūs man esat tādas bēdas darījuši, izpauzdami tam vīram, ka jums vēl ir kāds brālis?»

⁷ Bet tie atbildēja: «Šis vīrs jautādams jautāja par mums un mūsu dzimtu, sacīdams: vai jūsu tēvs vēl ir dzīvs? Vai jums vēl ir kāds brālis? Tad mēs viņam skaidri pateicām, kāda tā lieta ir. Vai mēs varējām iedomāties, ka viņš mums sacīs: atvediet savu brāli.»

⁸ Tad Jūda sacīja Israēlam, savam tēvam: «Atlaid zēnu kopā ar mums, tad mēs celsimies un iesim, lai varam palikt dzīvi un lai mums nebūtu jāmirst, mums, tev un mūsu bērniem.»

⁹ Es par viņu galvoju, no manas rokas tu viņu varēsi atprasīt. Ja es to pie tevis neatvedīšu un nenolikšu viņu tavu acu priekšā, tad es visu savu mūžu gribu būt vainīgs tavā priekšā.

¹⁰ Ja mēs tā nebūtu vilcinājušies, mēs tagad jau otru reizi būtu atgriezušies.»

¹¹ Tad viņu tēvs Israēls tiem sacīja: «Ja tam tā jābūt, tad dariet arī tā. Ņemiet savos saiņos no šīs zemes augļiem un nonesiet to tam vīram kā dāvanu: mazliet balzama, mazliet medus, nardi, dārgas zāles, riekstus un mandeles.»

¹² Ņemiet arī divtik naudas sev līdzī; arī to naudu, kas atradās jūsu barības maisu virsgalā, paņemiet sev līdzī; var būt, ka notikusi pārskatīšanās.

¹³ Ņemiet arī savu brāli un celieties un ejiet pie tā vīra.

¹⁴ Un tas visuvarenais Dievs lai parāda jums žēlastību tā vīra priekšā, ka viņš atlaiž jums līdzī gan to jūsu brāli, gan Benjamīnu. Bet es esmu, kam bērni ir rautin atrauti.»

¹⁵ Tad brāļi paņēma dāvanas un divtik naudas un satvēra pie rokas Benjamīnu, cēlās un nogāja uz Ēģipti un nostājās Jāzepa priekšā.

¹⁶ Un Jāzeps, ieraudzījis viņus un Benjamīnu, sacīja sava nama pārraugam: «Ieved šos vīrus namā, liec barokli nokaut un sagatavot, jo šie vīri ar mani ēdīs pusdienu.»

¹⁷ Un tas vīrs darīja, kā viņam Jāzeps bija sacījis, un ievēda vīrus Jāzepa namā.

¹⁸ Un tie izbijās, ka tie tika Jāzepa namā ievesti, un sacīja: «Tas ir tās naudas dēļ, kas toreiz bija atlikta mūsu barības maisos, ka mēs tagad tiekam ievesti; viņi metīsies uz mums un ņems mūs ar mūsu ēzeļiem sev par vergiem.»

¹⁹ Un viņi aizgāja pie Jāzepa nama pārrauga un sarunājās ar to nama durvīs, ²⁰ sacīdami: «Piedod, mūsu kungs, mēs jau reiz bijām šeit, lai pirktu labību.»

²¹ Un, kad mēs bijām nonākuši savā mājvietā un bijām atraisījuši savus barības maisus, redzi, ikviens savā maisā, barības maisa virsgalā, atrada savu naudu, mūsu naudu pēc tās pilnā svara; mēs to esam līdzī atnesuši.

²² Arī citu naudu mēs vēl esam sev līdzī paņēmuši, lai pirktu barību. Mēs nezinām, kas naudu ir atlicis mūsu barības maisos.»

²³ Viņš sacīja: «Miers ar jums. Nebīstieties! Jūsu un jūsu tēvu Dievs ir jums kādu mantu ielicis jūsu barības maisos. Jūsu naudu es esmu dabūjis.» Un viņš lika izvest pie viņiem Simeonu.

²⁴ Tad tas vīrs ievēda viņus Jāzepa namā un deva tiem ūdeni, ka tie varēja mazgāt savas kājas, un barību viņu ēzeļiem.

²⁵ Un tie nolika dāvanu, pirms Jāzeps atnāca uz pusdienām, jo tie bija dzirdējuši, ka tie tur ēdīšot.

²⁶ Kad Jāzeps ienāca namā, tad viņi tam pienesā dāvanu, kas atradās viņu rokās, un tie klanījās viņa priekšā līdzī zemei.

²⁷ Un viņš tiem jautāja: «Kā jums klājas, un kā klājas jūsu sirmajam tēvam, par kuru jūs stāstījāt? Vai viņš vēl ir dzīvs?»

²⁸ Un tie sacīja: «Tavam kalpam, mūsu tēvam, klājas labi, un viņš vēl ir dzīvs.» Un tie noliecās un klanījās.

²⁹ Un viņš pacēla savas acis un ieraudzīja savu brāli Benjamīnu, savas mātes dēlu, un viņš sacīja: «Vai tas ir jūsu jaunākais brālis, par kuru jūs man stāstījāt?» Un viņš sacīja: «Lai Dievs tev parāda žēlastību, mans dēls!»

³⁰ Un Jāzeps steidzās, jo viņš bija pārāk aizkustināts, redzēdams savu brāli, un viņš meklēja, kur izraudāties; un, iegājis savā istabā, viņš tur raudāja.

³¹ Un, nomazgājis savu vaigu, viņš iznāca ārā un savaldīdamies teica: «Celiet priekšā ēdienu!»

³² Un tie nesa viņam atsevišķi un viņiem atsevišķi, un ēģiptiešiem, kas pie viņa ēda, atsevišķi, jo ēģiptieši nevar ēst ar ebrejiem kopā maizi. Jo tas ir apkaunojums ēģiptiešiem.

³³ Un viņi sēdēja viņa priekšā pēc sava vecuma, no pirmdzimtā pēc viņa dzimšanas līdz jaunākajam pēc viņa dzimšanas; par to tie cits par citu brīnījās.

³⁴ Un viņš deva tiem no sava galda goda daļu, bet Benjamīnam goda daļa bija piecas reizes lielāka par to, ko citi dabūja. Un tie dzēra un kļuva priecīgi.

44. nodaļa

¹ Un viņš pavēlēja sava nama pārraugam, sacīdams: «Pildi šo vīru barības maisus ar labību, cik viņi var pacelt, un liec ikvienu naudu viņa barības maisa virsgalā.

² Bet manu kausu, to sudraba kausu, liec jaunākā vīra maisā kopā ar naudu labībai virsū.» Un viņš darīja, kā Jāzeps bija sacījis.

³ No rīta, tiklīdz gaisma ausa, viņi tika atlaisti – viņi paši un viņu ēzeļi.

⁴ Viņi bija iznākuši no pilsētas, bet vēl nebija tālu aizgājuši, kad Jāzeps sava nama pārraugam sacīja: «Celies un dzenies vīriem pakaļ un panāc tos, un tad saki: kādēļ jūs esat atmaksājuši labu ar ļaunu un paņēmuši manu sudraba kausu?»

⁵ Tas taču ir tas, no kura mans kungs dzer un no kā viņš mēdz nākotni pareģot. Jūs gan esat ļaunu darījuši, tā darīdami.»

⁶ Un viņš tos panāca un tiem sacīja šos vārdus.

⁷ Bet tie tam sacīja: «Kāpēc mans kungs runā tādus vārdus? Lai neviens nedomā, ka tavi kalpi darītu tādu lietu.

⁸ Lūk, to naudu, ko mēs bijām atraduši savu barības maisu virsgalā, mēs atkal atnesām atpakaļ no Kānaāna zemes. Un kā gan mēs varētu zagt no mūsu kunga nama sudrabu vai zeltu?»

⁹ Pie kura no taviem kalpiem tas tiks atrasts, tam būs mirt, un mēs būsim mūsu kungam par vergiem.»

¹⁰ Un viņš sacīja: «Lai tagad arī notiek tā, kā jūs sakāt; pie kā tas tiks atrasts, tas lai ir man par vergu, bet jūs būsit brīvi.»

¹¹ Un viņi steidzīgi nolaida ikviens savu barības maisu zemē un atvēra ikviens savu maisu.

¹² Un viņš iesāka pārmeklēt; pie vecākā tas sāka un pie jaunākā tas beidza. Un kauss atradās Benjamīna barības maisā.

¹³ Un tie saplēsa savas drēbes, uzkrāva maisus katrs savam ēzelim un atgriezās pilsētā.

¹⁴ Un Jūda un viņa brāļi gāja Jāzepsa namā, jo tas vēl tur bija, un tie krita viņa priekšā pie zemes.

¹⁵ Un Jāzeps sacīja tiem: «Kas tā par lietu, ko jūs esat darījuši? Vai jūs nevarējāt iedomāties, ka tāds vīrs kā es to paredzēdams paredzēšu?»

¹⁶ Tad Jūda sacīja: «Kā lai mēs runājam uz savu kungu, kā lai mēs izskaidrojamies, kā lai mēs taisnojamies? Dievs tavu kalpu grēka darbu ir atklājis, un mēs tagad esam savam kungam vergi, kā arī tas, pie kura kauss tika atrasts.»

¹⁷ Tad viņš sacīja: «Lai nedomā neviens, ka es tā darīšu; tikai tas, pie kura atrasts kauss, būs man par vergu, bet jūs ejiet ar mieru pie sava tēva.»

¹⁸ Tad Jūda piegāja pie viņa un sacīja: «Ak, mans kungs! Kaut tavš kalps drīkstētu runāt tagad kādu vārdu un mans kungs neiekaistu dūsmās par savu kalpu, jo tu taču esi līdzīgs faraonam.

¹⁹ Mans kungs vaicāja saviem kalpiem: vai jums vēl ir tēvs vai brālis?»

²⁰ Tad mēs teicām savam kungam: mums ir tēvs sirmgalvis un jaunākais brālis, kas tam ir dzimis vecumā, bet viņa brālis ir miris; tas vienīgais ir atlicies no viņa mātes, un viņa tēvs to mīl.

²¹ Tad tu sacīji uz saviem kalpiem: atvediet to pie manis, un es gribu savām acīm to redzēt.

²² Tad mēs sacījām savam kungam: zēns nevar atstāt savu tēvu; un, ja tas atstāj savu tēvu, tad tas mirs.

²³ Un tu sacīji saviem kalpiem: ja jaunākais neatnāks kopā ar jums, tad jūs turpmāk vairs neredzēsiet manu vaigu.

²⁴ Un notika, kad mēs bijām nonākuši pie tava kalpa, mūsu tēva, un bijām izstāstījuši mūsu kunga vārdus, ²⁵ mūsu tēvs sacīja: ejiet un pērciet mums labību, mazliet, lai būtu ko ēst.

²⁶ Tad mēs sacījām: mēs nevaram noiēt, ja mūsu jaunākais brālis nav ar mums. Tikai ar viņu mēs iesim. Jo, kamēr mūsu jaunākā brāļa nav ar mums, tikmēr mēs nevaram rādīties tā vīra acīs.

²⁷ Tad tavs kalps, mans tēvs, sacīja mums: jūs zināt, ka mana sieva man divus dēlus dzemdējusi.

²⁸ Un tas pirmais man zudis; un es domāju: tas droši ir ticis saplosīts. Un es to neesmu redzējis līdz šai dienai.

²⁹ Un, ja tad jūs arī šo vēl paņemsit projām no manis un viņam kaut kas notiktu, tad jūs manu sirmo galvu ar sāpēm novestu kapā.

³⁰ Bet tagad, ja es atgriezīšos pie tava kalpa, sava tēva, un tas zēns nebūs kopā ar mums, jo tēva dvēsele ir sietin piesieta pie tā, ³¹ tad notiks gan, kad tas redzēs, ka zēna nav, ka viņš nomirs, un tavi kalpi būs tie, kas viņa sirmo galvu ar sāpēm noveduši kapā.

³² Jo tavs kalps ir galvojis par šo zēnu, sava tēva priekšā sacīdams: ja es neatvedīšu to pie tevis, es visu savu mūžu nesīšu vainu sava tēva priekšā.

³³ Tad nu lai tavs kalps paliek zēna vietā tev par vergu pie tevis, mana kunga. Bet zēns lai dodas ar saviem brāļiem mājup.

³⁴ Jo kā gan es varētu aiziet pie sava tēva, zēnam līdzī neesot? Es nevarētu noskatīties bēdās, kādas uzietu manam tēvam.»

45. nodaļa

¹ Tad Jāzepts nespēja vairs valdīties to priekšā, kas ap viņu stāvēja, un viņš sauca: «Lai aiziet visi, kas pie manis!» Tad neviena vairs nebija pie viņa, kad Jāzepts devās pazīstams saviem brāļiem.

² Un viņš pacēla savu balsi un sāka raudāt, tā ka to dzirdēja ēģiptieši un to dzirdēja faraona nams.

³ Un Jāzepts sacīja saviem brāļiem: «Es esmu Jāzepts! Vai mans tēvs vēl ir dzīvs?» Bet viņa brāļi nespēja atbildēt, jo tik iztrūkušies tie bija, viņa priekšā stāvot.

⁴ Un Jāzepts sacīja saviem brāļiem: «Nāciet tuvāk klāt!» Un tie pienāca. Un viņš sacīja: «Es esmu Jāzepts, jūsu brālis, kuru jūs pārdevāt uz Ēģipti.

⁵ Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību.

⁶ Jo šis ir otrais bada gads šinī zemē, un vēl būs pieci gadi, kuros nebūs nedz aršanas, nedz pļaušanas.

⁷ Bet Dievs mani jums pa priekšu ir sūtījis, lai jums būtu palikšana virs zemes un jums saglabātu dzīvu lielu izglābto pulku.

⁸ Tā ne jūs mani šurp esat sūtījuši, bet Dievs, un Viņš mani ir iecēlis faraonam par tēvu un par kungu visam viņa namam, un par valdnieku pār visu Ēģiptes zemi.

⁹ Steidzieties atgriezties pie mana tēva un sakiēt viņam: to tev liek teikt tavs dēls Jāzepts: Dievs mani ir nolīcis par kungu visai Ēģiptes zemei; nāc pie manis un nevilcinies!

¹⁰ Tu dzīvosi Gošenes zemē un būsi man tuvu, gan tu, gan tavi bērni, gan tavi bērnbērni, gan tavi sīklopi, gan tavi liellopi, gan viss, kas tev pieder.

¹¹ Un es tevi apgādāšu tur ar uzturu, ka tu nekļūsti nabags, nedz tu, nedz tavs nams, nedz kas tev ir, jo vēl būs pieci bada gadi.

¹² Jūsu acis redz, un mana brāļa Benjamīna acis redz, ka tā ir mana mute, kas uz jums runā.

¹³ Un stāstiet manam tēvam par visu manu godību Ēģiptes zemē un par visu, ko jūs esat redzējuši; steidzieties, noejiet pie mana tēva!»

¹⁴ Un viņš krita Benjamīnam, savam brālim, ap kaklu un raudāja; un Benjamīns raudāja pie viņa krūts.

¹⁵ Un viņš skūpstīja visus savus brāļus un, to darīdams, raudāja. Pēc tam viņa brāļi runāja ar to.

¹⁶ Un šī ziņa kļuva zināma faraona namā, proti, ka atnākuši Jāzēpa brāļi. Un tas patika faraonam un viņa kalpiem.

¹⁷ Un faraons sacīja Jāzēpam: «Saki tā saviem brāļiem: dariet to, apseglojiet savus lopus un dodieties ceļā, un ejiet uz Kānaāna zemi.

¹⁸ Paņemiet savu tēvu un savu iedzīvi un nāciet pie manis: un es jums gribu dot Ēģiptes zemes labumu, un jūs ēdīsīt šīs zemes labumu.

¹⁹ Un tu pavēli: tā jums būs darīt, ņemiet sev līdzī no Ēģiptes zemes ratus saviem bērniem un sievām un atvediet savu tēvu, un nāciet paši.

²⁰ Lai jūsu acīm nav žēl jūsu iedzīves, jo visas Ēģiptes zemes labumi būs jūsu.»

²¹ Un Israēla bērni darīja tā, un Jāzepts deva tiem ratus, kā faraons to bija teicis, un deva tiem ceļamaizi līdzī ceļā.

²² Un ikvienam viņš deva savu drēbju kārtu, bet Benjamīnam viņš deva trīs simti seķeļu sudraba naudas un piecas drēbju kārtas.

²³ Un savam tēvam viņš vēl sūtīja desmit ēzeļus, kas nesa dāvanas no Ēģiptes dārgumiem, desmit ēzeļu mātes, apkrautas ar labību, pārtiku un ceļamaizi tēvam.

²⁴ Tad viņš atlaida savus brāļus, un tie aizgāja, bet viņš tiem sacīja: «Ceļā būdami, esiet bez bailēm.»

²⁵ Tā viņi aizgāja no Ēģiptes un nonāca Kānaāna zemē pie sava tēva Jēkaba.

²⁶ Un tie pavēstīja viņam: «Jāzepts vēl ir dzīvs, un tas valda pār visu Ēģiptes zemi!» Bet viņa sirds neiesila, jo viņš tiem nespēja ticēt.

²⁷ Bet, kad tie atstāstīja viņam visus Jāzepsa vārdus, kurus tas bija runājis uz viņiem, un tas ieraudzīja ratus, ko Jāzepts bija atsūtījis, lai aizvestu viņu, tad viņu tēva, Jēkaba, gars atdzīvojās.

²⁸ Un Israēls sacīja: «Pietiek! Mans dēls Jāzepts vēl ir dzīvs. Es celšos, lai viņu redzētu, pirms mirstu.»

46. nodaļa

¹ Un Israēls devās ceļā ar visu, kas tam bija, un nonāca Bēršebā; un viņš upurēja kaujamos upurus sava tēva Īzāka Dievam.

² Un Dievs runāja ar Israēlu parādībā naktī un sauca: «Jēkab, Jēkab!» Un viņš teica: «Te es esmu.»

³ Un Viņš sacīja: «Es esmu Dievs, tava tēva Dievs, nebīsties noiet uz Ēģipti, jo Es tevi darīšu par lielu tautu.

⁴ Un Es iešu kopā ar tevi uz Ēģipti, un Es tevi atkal vezdams atvedīšu atpakaļ, un Jāzepts ar savu roku aizspiedīs tavas acis.»

⁵ Tad Jēkabs cēlās no Bēršebas, un Israēla bērni veda Jēkabu, savu tēvu, un savus mazos bērnus un savas sievas ratos, kurus faraons bija sūtījis, lai tos atvestu.

⁶ Un tie paņēma savus ganāmpulkus un savu mantību, ko tie Kānaāna zemē bija ieguvuši, un tie devās uz Ēģipti – Jēkabs ar saviem pēcnācējiem.

⁷ Viņa dēli un viņa dēlu dēli bija kopā ar viņu, arī viņa meitas un viņa mazmeitas, un viss viņa dzimums. Viņš tos veda sev līdzī uz Ēģipti.

⁸ Un šie ir Israēla bērnu vārdi, kas pārcēlās uz Ēģipti, Jēkabs un viņa dēli: Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais.

⁹ Rūbena dēli: Hanohs, Pallus, Hecrons un Karmijs.

¹⁰ Simeona dēli: Jemuēls, Jamīns, Ohads, Jahīns un Cohars un kānaānietes dēls Sauls.

¹¹ Levija dēli: Geršons, Kohats un Merārijs.

¹² Jūdas dēli: Gers, Onans, Šela, Perecs un Zerahs, bet Gers un Onans nomira Kānaānā. Bet Pereca dēli bija: Hecrons un Hamuls.

¹³ Isašara dēli: Tola, Pūva, Jobs un Šimrons.

¹⁴ Zebulona dēli: Sereds, Elons un Jahleēls.

¹⁵ Šie ir Leas bērni, kurus tā dzemdēja Jēkabam, Mezopotānijā esot, kā arī meita Dīna; visi viņa dēli un viņa meitas; kopā trīsdesmit trīs dzīvas dvēseles.

¹⁶ Gada dēli: Cipons, Hagijs, Šunijs, Ecbons, Herijs, Arodijs un Arelijs.

¹⁷ Un Ašera dēli: Jimna un Jišva, Jišvijs, Berija, kā arī Sāra, to māsa. Un Berijas dēli: Hebers un Malkiēls.

¹⁸ Tie ir Zilfas dēli, kuru Lābans bija devis savai meitai Leai. Viņa dzemdēja Jēkabam sešpadsmit dvēseles.

¹⁹ Jēkaba sievas Rahēles dēli: Jāzepts un Benjamīns.

²⁰ Un Jāzepam Ēģiptes zemē dzima dēli: Manase un Efraims. Tie piedzima no Onas priestera Potifara meitas Asnātes.

²¹ Benjamīna dēli: Bela, Bekers, Ašbels, Gera, Naamans, Ēhijs, Rošs, Mupims, Hupims un Ards.

²² Tie ir Rahēles bērni, kurus tā dzemdēja Jēkabam, kopā četrpadsmit dvēseles.

²³ Dana dēls bija Hušims.

²⁴ Naftaļa dēli: Jahceēls, Gunijs, Jecers un Šilems.

²⁵ Tie ir Bilhas dēli, kuru Lābans bija devis savai meitai Rahēlei, un tā dzemdēja tos Jēkabam, kopā septiņas dvēseles.

²⁶ Un visi, kas kopā ar Jēkabu pārcēlās uz Ēģipti; Jēkaba pēcnācēji, viņa dēlu sievas atskaitot, pavisam bija sešdesmit sešas dvēseles.

²⁷ Un Jāzeps dēli, kas viņam dzima Ēģiptē, bija divas dvēseles. Un visa Jēkaba nama dvēseļu skaits, kas nogāja uz Ēģipti, bija septiņdesmit.

²⁸ Bet Jūdu viņš sūtīja savā priekšā pie Jāzepsa, lai saņemtu norādītās vietas Gošenē pirms viņa ierašanās. Kad viņi nonāca Gošenē, ²⁹ tad Jāzeps lika sagatavot pajūgu un devās Israēlam pretī uz Gošeni. To ieraudzījis, tas krita viņam ap kaklu un ilgi raudāja pie viņa krūts.

³⁰ Un Israēls sacīja Jāzepam: «Tagad labprāt gribu mirt, jo esmu tevi redzējis un zinu, ka tu vēl esi dzīvs.»

³¹ Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem un sava tēva saimei: «Es iešu un paziņošu faraonam: mani brāļi un mans tēvs, kas mīta Kānaāna zemē, ir atnākuši pie manis.

³² Un tie vīri ir avju gani; viņi ir ļaudis ar ganāmpulkiem un ir atveduši savus sīklopus un savus liellopus un visu, kas tiem pieder.

³³ Kad nu faraons jūs liks saukt un prasīs: kāda ir jūsu nodarbošanās, – ³⁴ tad atbildiet: tavi kalpi no mazām dienām ir lopkopji, mēs un arī mūsu tēvi, līdz šai dienai, – lai jūs varētu dzīvot Gošenē, jo ēģiptiešiem avju gani ir nicināmi.»

47. nodaļa

¹ Tad Jāzeps gāja un sacīja faraonam: «Mans tēvs un mani brāļi ar saviem sīklopiem un ar saviem liellopiem un ar visu, kas tiem pieder, ir atnākuši no Kānaāna zemes un tagad ir Gošenes zemē.»

² Un viņš paņēma piecus vīrus no savu brāļu vidus un atveda tos pie faraona.

³ Un faraons sacīja viņa brāļiem: «Kāda jūsu nodarbošanās?» Tie atbildēja: «Tavi kalpi ir avju gani, kā mēs, tā arī mūsu tēvi.»

⁴ Un viņi sacīja faraonam: «Mēs esam nākuši, lai kā svešinieki piemājotu šinī zemē, jo nav ganību tiem sīklopiem, kas pieder taviem kalpiem, tāpēc ka bads Kānaāna zemē ir smags. Tad nu, lūdzams, atļauj taviem kalpiem dzīvot Gošenes zemē.»

⁵ Tad faraons sacīja Jāzepam, teikdams: «Tavs tēvs un tavi brāļi ir atnākuši pie tevis.

⁶ Ēģiptes zeme ir tavā priekšā; vislabākajā zemes daļā lai apmetas tavs tēvs un tavi brāļi – Gošenes zemē, un, ja tu atzīsti, ka starp viņiem ir krietni vīri, tad iecel tos par pārraugiem tiem lopiem, kas man pieder.»

⁷ Un Jāzeps atveda savu tēvu Jēkabu un stādīja priekšā to faraonam, un Jēkabs svētīja faraonu.

⁸ Un faraons prasīja Jēkabam: «Cik daudz tev gadu?»

⁹ Un Jēkabs sacīja faraonam: «Mani svešniecības gadi ir simts trīsdesmit; īsi un bēdu pilni ir mani mūža gadi, un tie nesasniedz manu tēvu mūža gadus viņu klejošanas laikos.»

¹⁰ Un Jēkabs svētīja faraonu un aizgāja prom no faraona.

¹¹ Tā Jāzeps iedeva savam tēvam un saviem brāļiem dzīves vietas un zemes īpašumus Ēģiptes labākajā daļā, Ramzesa novadā, kā to faraons bija pavēlējis.

¹² Un Jāzeps apgādāja savu tēvu un savus brāļus un visu sava tēva namu ar maizi pēc bērnu skaita.

¹³ Un nebija maizes visā tanī zemē, jo bads bija jo smags, tā ka Ēģiptes zemei un Kānaāna zemei draudēja izmiršana.

¹⁴ Un Jāzeps savāca visu naudu, kas bija Ēģiptes un Kānaāna zemē, par to labību, ko tie bija pirkuši, un aiznesa šo naudu faraona namā.

¹⁵ Kad nauda Ēģiptes zemē un Kānaāna zemē bija izsmelta, tad visi ēģiptieši nāca pie Jāzepsa, teikdami: «Dod mums maizi! Kāpēc mums mirt? Mums vairs nav naudas.»

¹⁶ Un Jāzeps atbildēja: «Atvediet man savus ganāmpulkus, tad es došu jums par jūsu lopiem, ja jums vairs nav naudas.»

¹⁷ Tad viņi atveda savus lopus pie Jāzepsa, un Jāzeps iedeva tiem maizi pret zirgiem, sīklopiem, liellopiem un ēzeļiem; un tanī gadā viņš tos apgādāja ar labību pret nodotiem lopiem.

¹⁸ Kad gads bija pagājis, tie arī nākamajā gadā nāca pie viņa un sacīja: «Mēs mūsu kungam nevaram slēpt, ka nauda ir pagalam, bet liellopi pieder mūsu kungam; mums nekā vairs cita nav mūsu kunga priekšā kā mēs paši un mūsu zeme.

¹⁹ Kāpēc lai mēs mirstam tavu acu priekšā, mēs un mūsu zeme? Pērc mūs un mūsu laukus pret maizi, tad mēs ar savu zemi būsīm faraona vergi. Tikai dod labību sēklai, ka mēs paliekam dzīvi un nemirstam un zeme nepaliek par tuksnesi.»

²⁰ Un Jāzeps nopirka faraonam visu Ēģiptes zemi, jo ēģiptieši pārdeva ikviens savu tīrumu, tāpēc ka pārāk nepanesams bija bads. Tā zeme nonāca faraona īpašumā.

²¹ Un tautu viņš pārvērtā par vergiem no viena Ēģiptes zemes gala līdz otram.

²² Tikai priesteru zemes viņš neuzpirka, jo priesteriem bija faraona dots likumīgs ienākums, un viņi pārtika no ienākuma, ko faraons viņiem bija nolīcis, un tādēļ tie savus tūrumus nepārdeva.

²³ Un Jāzeps sacīja tautai: «Redzi, es esmu tagad nopircis jūs un jūsu zemes faraonam. Te jums sēkla, ko savus laukus apsēt.

²⁴ Bet ar augļiem būs tā, ka jums piektā daļa jādod faraonam, bet četras daļas paliks jums gan tūruma sēklai, gan barībai jums un tiem, kas jūsu namā, un pārtikai jūsu mazajiem bērniem.»

²⁵ Un viņi atbildēja: «Tu mūsu dzīvības esi izglābis; ja mēs tikai varam atrast labvēlību sava kunga acīs, mēs būsim vergi faraonam.»

²⁶ Un Jāzeps to izdeva kā likumu, kas līdz pat šai dienai pastāv Ēģiptes zemē, ka piektā daļa jādod faraonam. Tikai priesteru zemes nebija pakļautas faraonam.

²⁷ Tā Israēls apmetās Gošenes zemē, Ēģiptē, un tiem bija tur īpašumi, un viņi augļojās un ļoti vairojās.

²⁸ Jēkabs nodzīvoja Ēģiptē septiņpadsmit gadus, un Jēkaba mūža gadi bija simts četrdesmit septiņi gadi.

²⁹ Kad tuvojās laiks, ka Israēlam bija jāmirst, tad viņš ataicināja savu dēlu Jāzepu un sacīja viņam: «Ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad liec savu roku zem mana ciskas kaula un parādi man žēlastību un mīlestību – neapglabā mani Ēģiptes zemē, ³⁰ bet ļauj man gulēt pie maniem tēviem. Aizved mani no Ēģiptes un apglabā mani viņu kapos.» Tad tas sacīja: «Es darīšu, kā tu saki.»

³¹ Un viņš sacīja: «Zvēri man!» Un tas zvērēja viņam. Tad Israēls zemu noliecās savas gultas galvgalī.

48. nodaļa

¹ Un pēc šiem notikumiem Jāzepam tika sacīts: «Tavs tēvs ir sasirdzis.» Tad viņš paņēma savus divi dēlus, Manasi un Efraimu, sev līdz ² un sacīja Jēkabam: «Redzi, tavs dēls Jāzeps nāk pie tevis!» Tad Israēls atguva spēkus un apsēdās savā gultā.

³ Un Jēkabs sacīja Jāzepam: «Tas visuvarenais Dievs parādījās man Lūzā, Kānaāna zemē, un svētīja mani, ⁴ un man sacīja: redzi, Es būšu tas, kas tev liek augļoties un vairoties un kas tevi darīs par tautu kopu, un Es došu šo zemi par mūžīgu īpašumu taviem pēcnācējiem pēc tevis.

⁵ Tad nu tavi divi dēli, kas tev ir dzimuši Ēģiptes zemē, pirms es atnācu uz Ēģipti, Efraims un Manase, būs manējie, līdzīgi Rūbenam un Simeonam.

⁶ Bet tavi bērni, kas tev dzimuši pēc viņiem, piederēs tev, tiem jānes savu brāļu vārdi savās īpašuma tiesībās.

⁷ Bet man, nākot no Mezopotāmijas, nomira Rahēle Kānaāna zemē, vēl ceļā esot, nelielā attālumā no Efratas, un es viņu apglabāju tur ceļā uz Efratu, tas ir, uz Bētlemi.»

⁸ Kad Israēls ieraudzīja Jāzepa dēlus, tas sacīja: «Kas tie tādi?»

⁹ Un Jāzeps sacīja savam tēvam: «Tie ir mani dēli, kurus Dievs man ir devis.» Un viņš sacīja: «Pieved tos man tuvāk, ka es tos svētīju.»

¹⁰ Israēla acis vecuma dēļ bija tumšas, un viņš nevarēja redzēt; un viņš tos tam pieveda klāt, un tas apkampa un skūpstīja.

¹¹ Un Israēls sacīja Jāzepam: «Es nedomāju, ka vēl redzēšu tavu vaigu, un redzi, tagad Dievs man līcis redzēt arī tavus pēcnācējus.»

¹² Un Jāzeps tos paņēma no viņa klēpja un noliecās viņa priekšā līdz zemei.

¹³ Un Jāzeps tos abus ņēma – Efraimu pie savas labās rokas, Israēlam pa kreisi, un Manasi kreisajā pusē, Israēlam pa labi, un tos pieveda viņam klāt.

¹⁴ Un Israēls izstiepa savu labo roku un lika to uz Efraima galvas, kaut gan tas bija tas jaunākais, un kreiso roku uz Manases galvas; viņš krusteniski lika savas rokas, kaut arī Manase bija pirmdzimtais.

¹⁵ Un viņš svētīja Jāzepu un sacīja: «Tas Dievs, kura priekšā staigāja mani tēvi, Ābrahāms un Īzāks, tas Dievs, kas man ir bijis mans gans visu manu mūžu, līdz pat šai dienai, ¹⁶ tas eņģelis, kas mani atpestījis no visa ļauna, tas lai svētī šos zēnus, ka viņu starpā dzīvo tālāk mans vārds, mana tēva Ābrahāma un Īzāka vārds, ka tie aug un vairojas zemes virsū.»

¹⁷ Un Jāzeps ievēroja, ka viņa tēvs savu labo roku lika uz Efraima galvas. Tas viņa acīm bija nepatīkami, un viņš satvēra sava tēva roku, lai to novirzītu no Efraima galvas uz Manases galvu.

¹⁸ Un Jāzeps sacīja savam tēvam: «Ne tā, mans tēvs, šis ir vecākais, liec savu labo roku uz viņa galvu.»

¹⁹ Bet viņa tēvs liedzās un sacīja: «Es zinu, mans dēls, es zinu ir to; arī tas taps par tautu, arī tas pieaugs, bet viņa jaunākais brālis būs lielāks par to, un viņa pēcnācēji būs tie, kas piepildīs zemi.»

²⁰ Un viņš to svētīja tanī dienā, sacīdams: «Tavā vārdā Israēla dēli svētīsies. Tie teiks: lai Dievs tev dara tā, kā Viņš Efraimam un Manasem ir darījis.» Un viņš cēla Efraimu pār Manasi.

²¹ Un Israēls sacīja Jāzepam: «Redzi, es mirstu, bet Dievs būs ar jums un vedīs jūs atpakaļ jūsu zemē.

²² Un es tev dodu vienu kalna muguru vairāk par taviem brāļiem, kuru es esmu ieguvis no amoriešiem ar savu zobenu un ar savu loku.»

49. nodaļa

¹ Un Jēkabs sasauca savus dēlus un sacīja: «Sapulcējieties, es jums gribu darīt zināmu, kas jūs gaida nākamajās dienās.

² Sapulcējieties un klausieties, Jēkaba dēli! Uzklausiet Israēlu, savu tēvu!

³ Rūben, mans pirmdzimtais, mans spēks un mana stipruma iesākums, pirmais augstībā un pirmais stiprumā.

⁴ Verdošs kā ūdens, tu nebūsi pārāks, jo tu gāji sava tēva atdusas vietā toreiz, tu apkrāvēs ar vainu, manā gultā kāpdams.

⁵ Simeons un Levijs – tie abi ir brāļi; varmācības rīki ir viņu cērtamie cirvji.

⁶ Viņu padomam lai nepiebidrojas mana dvēsele, viņu pulkam lai nepievienojas mana sirds, jo tie savās dusmās ir nokāvuši cilvēkus un savā patvaļā sakropļojuši vēršus.

⁷ Nolādētas lai ir viņu dusmas, jo tās ir varmācīgas, un viņu niknums, jo tas ir nežēlīgs! Es tos sadalīšu starp Jēkaba ciltīm un izkaisīšu viņus Israēlā.

⁸ Bet Jūda – tevi tavi brāļi teiks; tava roka grābs tavu ienaidnieku skaustu, un tavā priekšā lieksies tava tēva dēli.

⁹ Jauns lauva ir Jūda, no laupījuma tu augi liels, mans dēls! Tagad tas notupies, izstiepies kā lauva, kā lauvas māte. Kas gan viņu piecels?

¹⁰ Scepteris nezudīs no Jūdas, nedz valdības zizlis no viņa kājām, iekāms tas Šilo⁴⁷ nāks. Viņam tautas klausīs.

¹¹ Tas savu ēzeli sies pie vīna koka un pie vīna koka vītnēm savas ēzeļa mātes kumeļu.

¹² Viņš savas drēbes mazgā vīnā, savu apmetni vīnogu asinīs. Viņa acis ir sarkanas no vīna, un balti no piena viņa zobi.

¹³ Zebulons apmetas jūras malā, viņš mīt pie kuģu ostām, un viņa platība sniedzas līdz Sidonai.

¹⁴ Isašars ir kaulains ēzelis, viņš gul starp aplokiem.

¹⁵ Viņš redz, cik labi ir dusēt savā zemē, cik tā jauka, jo viņš ir liecis savu muguru zem nastas un klausībā kalpojīs kungiem.

¹⁶ Dans spriedīs tiesu savai tautai kā vienai no Israēla ciltīm.

¹⁷ Dans ir kā čūska uz ceļa, kā bīstama odze tekas malā, kas iedzeļ pat zirgam nagā, tā ka jājējs krīt atpakaļ.

¹⁸ Kungs, es ceru uz Tavu pestīšanu!

¹⁹ Gads – dzinēji viņu dzen, bet viņš dzenas tiem pa pēdām.

²⁰ Ašera maize būs trekna, un tas spēs pat ķēniņam dot gardumus.

²¹ Naftalis – tramīga stirna, kas pauž skaistus vārdus.

²² Augļu koks ir Jāzeps, augļu koks pie avota, kura zari stiepjas mūrim pāri.

²³ Strēlnieki cēla nemieru, viņi raidīja uz viņu bultas, karoja ar viņu, ²⁴ tomēr viņa loks nelūza, un viņa elkoņi palika stipri. To darīja Jēkaba stiprums, viņa gans – Israēla klints.

²⁵ No tava tēva Dieva nāk tev palīdzība, no Visuvarenā, kas tevi ir svētījis ar debesu svētībām no augšienes un svētībām no zemes dziļumiem, ar svētībām, kas nāk no mātes krūtīm un no mātes klēpja.

²⁶ Tava tēva svētības, kas ir pārākas par seno kalnu svētībām un pakalnu godību, tās lai ir pār Jāzēpa galvu un pār izraudzītā galvu starp brāļiem.

²⁷ Benjamīns ir plēsīgs vilks, kas no rīta ieguvumu ēd un vakarā laupījumu sadala.»

²⁸ Visas tās ir Israēla divpadsmit ciltis, un tie ir vārdi, kurus viņu tēvs viņiem sacīja, kad viņš tos svētīja, ikvienu ar savu īpašu svētību viņš tos svētīdams svētīja.

²⁹ Un viņš pavēlēja tiem, sacīdams: «Es tagad piepulcēšos savai tautai. Apglabājiet mani pie maniem tēviem tanī alā, kas atrodas hetieša Efrona tīrumā, ³⁰ tanī alā, kas atrodas Makpelas tīrumā, iepretim Mamrei, Kānaāna zemē, tanī laukā, kuru Ābrahāms nopirka no hetieša Efrona sev par kapa vietu.

⁴⁷ Miers.

³¹ Tur viņi ir apglabājuši Ābrahāmu un Sāru, viņa sievu, tur viņi apglabājuši arī Īzāku un Rebeku, tā sievu, un tur es esmu apglabājis Leu.

³² Tīrumā un alā, kas tanī ir, kas pirkti no Heta bērniem.»

³³ Un, kad Jēkabs bija beidzis dot pavēles saviem dēliem, viņš savilka savas kājas atpakaļ gultā; viņš nomira un tika piepulcināts savai tautai.

50. nodaļa

¹ Tad Jāzeps krita pie sava tēva vaiga, raudāja un skūpstīja viņu.

² Un Jāzeps pavēlēja dziedniekiem, saviem kalpiem, viņa tēvu iebalzamēt. Un dziednieki iebalzamēja Israēlu.

³ Tā pagāja četrdesmit dienas, jo tik daudz vajag balzamēšanai. Pēc tam ēģiptieši to apraudāja septiņdesmit dienas.

⁴ Un, kad viņa apraudāšanas laiks bija beidzies, tad Jāzeps sacīja faraona nama iedzīvotājiem: «Ja jūs esat man labvēlīgi, tad sakiet manā vietā faraonam: ⁵ mans tēvs lika man ar zvērestu apstiprināt, sacīdams: es mirstu, bet tu apglabā mani manā kapā, kuru esmu sev izcirtis Kānaāna zemē, tur tev mani jāapglabā.

⁶ Es tagad gribu doties turp un gribu apglabāt savu tēvu un tad griezties atpakaļ.»

⁷ Un Jāzeps aizgāja, lai apglabātu savu tēvu, un ar viņu kopā gāja visi faraona kalpi, viņa nama vecākie un visi Ēģiptes zemes vecākie, ⁸ un viss Jāzēpa nams un viņa brāļi un viņa tēva nams, tikai savus mazos bērnus, savus sīklopus un liellopus tie atstāja Gošenes zemē.

⁹ Līdz ar viņu devās ceļā arī rati un jātnieki, visi kopā ļoti liels pulks.

¹⁰ Un viņš aizgāja līdz Goren-atadaī, kas ir viņpus Jordānas; un viņi tur gauži apraudāja to. Viņš savam tēvam sarīkoja septiņas dienas sēras.

¹¹ Kad Kānaāna zemes iedzīvotāji vēroja mirušā apraudāšanu pie Goren-atadas, tad tie teica: ēģiptiešiem ir jo lielas sēras, – tādēļ to vietu pie Jordānas pārejas sauc Ebel-Mizrajima.⁴⁸

¹² Tā viņa dēli darīja, kā viņš tiem bija pavēlējis: ¹³ viņi to aizveda uz Kānaāna zemi un apglabāja Makpelas tīrumā, alā, kuru Ābrahāms kopā ar tīrumu bija pircis sev par kapa vietu no hetieša Efrona, iepretim Mamrei.

¹⁴ Un Jāzeps pēc tēva apglabāšanas atgriezās Ēģiptes zemē līdz ar saviem brāļiem un visiem tiem, kas bija gājuši ar viņu, lai apglabātu viņa tēvu.

¹⁵ Kad Jāzēpa brāļi redzēja, ka viņu tēvs ir miris, tad tie sacīja: «Ka tik Jāzeps mūs neienīst un neatmaksā visu to ļaunu, ko mēs viņam esam darījuši.»

¹⁶ Tādēļ tie pavēstīja Jāzēpam: «Tā tavš tēvs to ir pavēlējis, pirms nāves sacīdams: ¹⁷ sakait tā Jāzēpam: piedod, lūdzams, savu brāļu pārkāpumus un viņu grēkus, jo tie tev darījuši ļaunu! – Bet tagad piedod mūsu pārkāpumus tava tēva Dieva kalpiem!» Un Jāzeps raudāja, kad tie tā uz viņu runāja.

¹⁸ Tagad viņa brāļi paši nāca un krita viņa priekšā zemē un sacīja: «Redzi, mēs tev gribam būt vergi.»

¹⁹ Un Jāzeps sacīja viņiem: «Nebīstaities, vai tad es esmu Dieva vietā?

²⁰ Jūs gan bijāt iecerējuši man ļaunu darīt, bet Dievs to ir par labu vērsis, gribēdams, kā šodien redzams, daudz ļaužu saglabāt dzīvus.

²¹ Bet tagad nebīstaities, es gādāšu par jums un jūsu bērniem.» Tā viņš tos mierināja un runāja uz to sirdīm.

²² Tā Jāzeps apmetās Ēģiptē, viņš un viņa tēva nams. Un Jāzēpam bija simts desmit gadi.

²³ Jāzeps pieredzēja no Efraima bērniem trīs paaudzes, un arī Manases dēla Mahīra bērni piedzima uz Jāzēpa ceļiem.

²⁴ Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: «Es miršu, bet Dievs raudzīdamies raudzīsies uz jums un izvedīs jūs no šīs zemes uz to zemi, kuru Viņš ar zvērestu ir apsolijis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.»

²⁵ Un Jāzeps nozvērināja Israēla bērnus, teikdams: «Dievs patiešām raudzīsies uz jums, ka jūs aizvedat manus kaulus no šejienes.»

²⁶ Un Jāzeps nomira simts desmit gadus vecs, un to iebalzamēja un ielika Ēģiptē šķirstā.

⁴⁸ Ēģiptes sēras.

11. EXODUS

OTRĀ MOZUS GRĀMATA (SAUKTA EXODUS)

(V.E.: Krievu Bībelē: «Вторая книга Моисеева. ИСХОД» {[R-BIBLE1](#)})

1. nodaļa

¹ Šie ir Israēla bērnu vārdi, kas ar Jēkabu bija nonākuši Ēģiptē; ikviens ar savu saimi tie bija nākuši.

² Rūbens, Simeons, Levijis un Jūda, ³ Isašars, Zebulons un Benjamīns, ⁴ Dans, Naftalis, Gads un Ašers.

⁵ Un visu dvēseļu skaits, kas cēlušās no Jēkaba, bija septiņdesmit. Bet Jāzeps jau bija Ēģiptē.

⁶ Un Jāzeps nomira un visi viņa brāļi, un visa šī paaudze.

⁷ Bet Israēla bērni augļojās un ļoti pieauga un vairojās un tapa ļoti vareni, tā ka zeme bija piepildīta ar tiem.

⁸ Bet Ēģiptē cēlās jauns ķēniņš, kas par Jāzepu nezināja.

⁹ Un viņš sacīja saviem ļaudīm: «Šī tauta, Israēla bērni, kļūst lielāka un varenāka par mums.

¹⁰ Taču rīkosimies gudri ar tiem, ka tie par daudz nesavairojas un, ja izceļas karš, neapvienotos ar mūsu ienaidniekiem un nekarotu pret mums, un neatstātu šo zemi.»

¹¹ Un viņi iecēla tiem darba uzraugus, lai tos verdzinātu ar smagiem darbiem, un tie uzcēla faraonam noliktavu pilsētas – Pitomu un Ramzesu.

¹² Bet, jo vairāk tos apspieda, jo vairāk tie vairojās un izpletās, tā ka viņiem palika bail no Israēla bērniem.

¹³ Tā ēģiptieši verdzināja Israēla bērnus ar smagiem darbiem.

¹⁴ Tie darīja viņu dzīvi sūru ar smagiem darbiem pie māliem un ķieģeļiem un visādiem darbiem laukā, un visādiem citiem darbiem, kurus tie nežēlīgi uzlika viņiem.

¹⁵ Tad Ēģiptes ķēniņš sacīja ebreju vecmātēm, vienai bija vārds Sifra, otrai Pua, ¹⁶ viņš sacīja: «Kad jūs palīdzat ebreju sievietēm dzemdībās un, tām uz akmens sēžot, redzat, ka tas ir zēns, tad to nonāvējiet, bet, ja tā ir meitene, tad lai tā dzīvo.»

¹⁷ Bet vecmātes bijās Dieva un nedarīja tā, kā Ēģiptes ķēniņš viņām bija sacījis, bet atstāja zēnus dzīvus.

¹⁸ Tad Ēģiptes ķēniņš atsauc vecmātes un sacīja tām: «Kādēļ jūs tā esat darījušas un zēnus atstājušas dzīvus?»

¹⁹ Vecmātes atbildēja faraonam: «Tādēļ, ka ebreju sievas nav tādas kā ēģiptiešu sievas, jo tās ir spēcīgas, pirms vecmāte pie viņām atnāk, tās jau ir dzemdējušas.»

²⁰ Tā Dievs vecmātēm darīja labu, un tauta vairojās un tapa ļoti varena.⁴⁹

²¹ Tad faraons pavēlēja visai savai tautai: «Visus zēnus, kas piedzimst, iemetiet upē, bet meitenes atstājiet dzīvas.»

2. nodaļa

¹ Kāds Levija cilts vīrs nāca un ņēma sev sievu no Levija cilts meitām.

² Un tā sieva kļuva grūta un dzemdēja dēlu. Viņa redzēja, cik jauks tas bija, un noslēpa viņu trīs mēnešus.

³ Bet, kad viņa to vairs nevarēja noslēpt, tad tā viņam pagatavoja šķirstu no niedrēm, notriepa to ar sveķiem un piķi, ielika tanī bērnu un nolika to niedrēs upes malā.

⁴ Un viņa māsa nostājās iztālēm, lai novērotu, kas tam notiks.

⁵ Tad faraona meita nāca uz upi peldēties, bet viņas draudzenes pastaigājās upes malā. Viņa ieraudzīja šķirstu niedrējā, sūtīja savu kalponi un lika to atnest.

⁶ Kad viņa to atvēra, tā ieraudzīja bērnu, un redzi, puisēns raudāja. Viņa iežēlojās par to un sacīja: «Tas ir viens no ebreju bērniem.»

⁴⁹ V.E.: Krievu Bībelē šajā vietā iesprausts teikums «И так как повивальные бабки боялись Бога, то Он устроил дома их» kā 21.pants, un tālākajam numerācija nobīdīta.

⁷ Tad viņa māsa sacīja faraona meitai: «Vai man iet un ataicināt tev kādu zīdītāju no ebreju sievām, kas tev bērnu var zīdīt?»

⁸ Faraona meita sacīja viņai: «Ej!» Un jaunava aizgāja un aicināja bērna māti.

⁹ Tad faraona meita sacīja viņai: «Ņem šo bērnu un zīdi to manā vietā, un es maksāšu tev.» Tad sieva paņēma bērnu un zīdīja to.

¹⁰ Kad bērns paaugās, viņa veda to pie faraona meitas, un tas viņai kļuva par dēlu, un tā nosauca viņa vārdu: Mozus,⁵⁰ jo tā sacīja: «Tāpēc ka es to no ūdens esmu izvilkusi.»

¹¹ Kad Mozus bija pieaudzis, tas reiz izgāja pie saviem tautas brāļiem un noskatījās viņu smagajos darbos. Un viņš redzēja ēģiptietī sitam kādu ebreju, vienu no viņa brāļiem.

¹² Tad viņš, paraudzījies visapkārt un neviena neredzēdams, nosita ēģiptietī un to apraka smiltīs.

¹³ Un viņš izgāja atkal nākamajā dienā, un redzi, divi ebreju vīri ķildojās. Viņš sacīja vainīgajam: «Kāpēc tu sit savu darba biedru?»

¹⁴ Bet tas sacīja: «Kas tevi iecēlis par pavēlnieku un tiesnesi pār mums? Vai tu gribi arī mani nogalināt, kā to ēģiptietī esi nogalinājis?» Un Mozus nobijās un sacīja: «Patiesi, šī lieta ir kļuvusi zināma.»

¹⁵ Kad faraons dzirdēja par šo lietu, viņš meklēja Mozu nogalināt, bet Mozus bēga no faraona un mita Midiāna zemē, un apmetās pie kādas akas.

¹⁶ Un Midiāna priesterim bija septiņas meitas. Tās nāca smelt ūdeni un pildīja dzirdināmās siles, lai padzirdītu sava tēva avis.

¹⁷ Tad nāca gani, un tie aizdzina viņu ganāmpulku; bet Mozus cēlās tām palīgā un padzirdīja viņu avis.

¹⁸ Kad viņas atgriezās pie Reguēla, sava tēva, tas sacīja: «Kā tad jūs šodien tik drīz esat pārnākušas?»

¹⁹ Tad viņas sacīja: «Kāds ēģiptietis mūs paglāba no ganu rokām; un viņš arī smeltin smēla ūdeni mums un dzirdīja mūsu avis.»

²⁰ Un viņš sacīja savām meitām: «Kur tad viņš ir? Kāpēc jūs šo vīru esat tur atstājušas? Aiciniet viņu, lai viņš ēstu ar mums.»

²¹ Un Mozus bija ar mieru pie tā vīra palikt, un tas deva savu meitu Ciporu Mozum par sievu.

²² Un viņai piedzima dēls, un viņš nosauca tā vārdu: Geršoms,⁵¹ jo teica: «Es esmu svešinieks svešā zemē.»

²³ Pēc ilgāka laika nomira Ēģiptes ķēniņš, un Israēla bērni nopūtās par savu jūgu un brēca, un viņu brēkšana par viņu jūgu cēlās augšup pie Dieva.

²⁴ Un Dievs uzklaustīja viņu vaidus, un Dievs pieminēja Savu derību ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu.

²⁵ Un Dievs uzlūkoja Israēla bērnus, un Dievs ņēma tos vērā.

3. nodaļa

¹ Mozus ganīja Jetrus, sava sievastēva, Midiāna priesteri, avis. Viņš aizdzina avis pāri tuksnesim un nonāca pie Dieva kalna Horeba.

² Un Tā Kunga eņģelis viņam parādījās uguns liesmā no ērkšķu krūma, un viņš skatījās, un redzi, ērkšķu krūms dega ugunīs, bet nesadega.

³ Tad Mozus sacīja: «Es iešu tuvāk un apskatīšu šo lielo parādību, kādēļ ērkšķu krūms nesadeg.»

⁴ Bet Tas Kungs redzēja, ka viņš gāja turp lūkot, un sauca tam no krūma un sacīja: «Mozu, Mozu!» Mozus sacīja: «Te es esmu.»

⁵ Un Tas Kungs sacīja: «Nenāc tuvāk! Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme.»

⁶ Un Viņš sacīja: «Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs.» Un Mozus aizklāja savu vaigu, jo viņš bijās Dievu uzlūkot.

⁷ Un Tas Kungs sacīja: «Vērodams esmu vērojis Manas tautas bēdas, kādas tai ir Ēģiptē. Viņas brēkšanu par tās uzraugiem Es esmu dzirdējis, jo Es zinu viņu ciešanas.

⁸ Es esmu nolaidies, lai viņus izglābtu no ēģiptiešu rokām un tos izvestu no šīs zemes uz labu un plašu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek, uz kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, ferisiešu, hīviešu un jebusiešu zemi.

⁵⁰ Vārds *Mozus* skan līdzīgi senebr.val. vārdam *izvilktais*.

⁵¹ Vārds *Geršoms* skan līdzīgi senebr.val. vārdam *svešinieks*.

⁹ Un redzi, Israēla bērnu brēkšana ir nākusi Manā priekšā, un Es esmu redzējis tos spaidus, ar kādiem ēģiptieši viņus apspiež.

¹⁰ Tagad ej, Es tevi sūtīšu pie faraona. Izved Manu tautu, Israēla bērnus, no Ēģiptes!»

¹¹ Tad Mozus sacīja uz Dievu: «Kas es esmu, ka man jāiet pie faraona un ka man jāizved israēlieši no Ēģiptes?»

¹² Un Dievs sacīja: «Es būšu ar tevi, un šī būs tā zīme, ka Es tevi esmu sūtījis, lai tu izvestu tautu no Ēģiptes: jūs kalposit Dievam šinī kalnā.»

¹³ Bet Mozus sacīja uz Dievu: «Redzi, kad es nākšu pie Israēla bērniem un viņiem sacīšu: jūsu tēvu Dievs mani pie jums ir sūtījis, – tad tie jautās: kā Viņu sauc? – Ko tad lai es viņiem saku?»

¹⁴ Dievs sacīja uz Mozu: «ES ESMU, kas ES ESMU.» Viņš sacīja: «Tā tev jārunā ar Israēla bērniem: ES ESMU – tas mani sūtījis pie jums.»

¹⁵ Un Dievs vēl sacīja uz Mozu: «Tā tu saki Israēla bērniem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs mani ir sūtījis pie jums – tas ir Mans Vārds mūžīgi, to atcerieties uz audžu audzēm.

¹⁶ Ej un sapulcini Israēla vecajus un saki viņiem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, ir man parādījis, Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, sacīdams: vērodams Es vēroju jūs un to, ko viņi jums darījuši Ēģiptē.

¹⁷ Un Es esmu sacījis: Es jūs izvedīšu no Ēģiptes posta uz kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, ferisiešu, hīviešu un jebusiešu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek.

¹⁸ Tad viņi klausīs tev. Bet tu un Israēla vecaji ejiet pie Ēģiptes ķēniņa un sakiet tam tā: Tas Kungs, ebreju Dievs, ir parādījis mums. Tagad ļauj mums iet triju dienu gājumu tuksnesī, lai upurētu Tam Kungam, mūsu Dievam.

¹⁹ Bet Es zinu, ka Ēģiptes ķēniņš neļaus jums iet, ja nav stipras rokas.

²⁰ Tāpēc Es izstiepšu Savu roku un sitīšu Ēģiptes zemi ar visiem Saviem brīnumiem, kurus Es tās vidū darīšu. Pēc tam viņš jūs atlaidīs.

²¹ Es arī parādīšu labvēlību tautai šo ēģiptiešu priekšā, un, kad jūs iziesit, jūs neiziesit tukšā.

²² Ikviens sieva no savas kaimiņienes un no tās, kas dzīvo viņas namā, lai prasa sudraba lietas, zelta lietas un drēbes. Ar tām jums jārotā savi dēli un savas meitas; tā tās tiks atņemtas ēģiptiešiem.»

4. nodaļa

¹ Bet Mozus atbildēja, sacīdams: «Viņi man neticēs un neklausīs mani, bet sacīs: Tas Kungs tev nav parādījis.»

² Un Tas Kungs viņam sacīja: «Kas tev rokā?» Un viņš teica: «Zizlis.»

³ Un Viņš tam sacīja: «Nomet to zemē.» Un viņš to nometa zemē. Tad tas kļuva par čūsku. Bet Mozus bēga no tās.

⁴ Un Tas Kungs sacīja Mozum: «Izstiep savu roku un satver to aiz astes!» Un viņš izstiepa savu roku un satvēra to, un tā atkal kļuva par zizli viņa delnā.

⁵ «Tā tie tev ticēs, ka tev parādījis Tas Kungs, viņu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs.»

⁶ Un Tas Kungs viņam vēl sacīja: «Bāz roku savā azotē!» Un viņš iebāza roku savā azotē un to izvilka, un redzi, viņa roka bija pārklāta izsitumiem kā ar sniegu.

⁷ Un Viņš sacīja: «Bāz roku atpakaļ savā azotē!» Un viņš iebāza roku atpakaļ savā azotē un to izvilka atkal ārā, un redzi, tā bija kā viņa pārējā miesa.

⁸ «Un notiks, ja viņi tev neticēs un neklausīs pēc pirmās zīmes, tad viņi tev ticēs otras zīmes dēļ.

⁹ Un, ja notiks, ka viņi neticēs abām šīm zīmēm un neklausīs tevi, tad paņem ūdeni no upes un izlej to sausā vietā, un tad notiks, ka tas ūdens, kuru tu būsi ņēmis no upes, uz sausuma kļūs par asinīm.»

¹⁰ Tad Mozus sacīja uz To Kungu: «Ak, Kungs, es neesmu runātājs, tāds neesmu bijis vakar, tāds neesmu arī šodien, kopš Tu runāji ar Savu kalpu, bet man ir grūta valoda un neveikla mēle.»

¹¹ Bet Tas Kungs sacīja viņam: «Kas cilvēkam muti devis? Un kas dara mēmu vai kurlu, vai redzīgu, vai aklu? Vai ne Es, Tas Kungs?

¹² Un tagad ej! Es būšu ar tavu muti, un Es tev mācīšu, kas tev sakāms.»

¹³ Bet Mozus sacīja: «Ak, Kungs, sūti taču ko sūtīdams!»

¹⁴ Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Mozu, un Viņš sacīja: «Vai levīts Ārons nav tavs brālis? Es zinu, ka tas runā veikli, un redzi, viņš nāks tev pretī un, tevi ieraugot, priecāsies savā sirdī.

¹⁵ Un tu runā uz viņu un liec vārdus viņa mutē, un Es būšu ar tavu muti un ar viņa muti un mācīšu jums, kas jums jādara.

¹⁶ Lai viņš runā tavā vietā uz tautu; viņš lai kļūst tev par muti, bet tu esi viņam Dieva vietā.

¹⁷ Un ņem šo zizli savā rokā, ar to tu darīsi zīmes.»

¹⁸ Un Mozus nogāja atpakaļ pie Jetrus, sava sievastēva, un sacīja tam: «Es gribu doties ceļā un gribu atgriezties pie saviem brāļiem, kas ir Ēģiptē, un redzēt, vai viņi vēl ir dzīvi.» Un Jetrus sacīja Mozum: «Ej ar mieru!»

¹⁹ Un Tas Kungs sacīja Mozum Midiānā: «Ej atpakaļ uz Ēģipti, jo visi tie vīri ir miruši, kas meklēja tavu dzīvību.»

²⁰ Un Mozus ņēma savu sievu un savus dēlus un uzsēdināja tos uz ēzeļa. Tā viņš atgriezās Ēģiptes zemē. Un Mozus ņēma Dieva zizli savā rokā.

²¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Kad tu atgriezīsies Ēģiptē, tad dari visus tos brīnumus, ko Es esmu licis tavā rokā, faraona priekšā; bet Es nocietināšu viņa sirdi, un tas neatlaidīs tautu.

²² Saki faraonam: tā saka Tas Kungs: Israēls ir Mans dēls, Mans pirmdzimtais.

²³ Un Es tev saku: atlaid Manu dēlu, lai viņš Man kalpo, bet tu esi liedzies viņu atlaist; redzi, Es nonāvēšu tavu dēlu, tavu pirmdzimto.»

²⁴ Bet ceļā, naktsmītnē, Tas Kungs sastapa viņu un meklēja viņu nonāvēt.

²⁵ Tad Cipora ņēma asu akmeni un apgraižīja sava dēla priekšādu, aizskāra viņa kājas un sacīja: «Tu esi man asins līgavainis.»

²⁶ Tad Viņš no tā atstājās. Un viņa sacīja: «Asins līgavainis – caur apgraižīšanu.»

²⁷ Un Tas Kungs sacīja uz Āronu: «Ej Mozum pretī tuksnesī.» Un viņš gāja un to sastapa pie Dieva kalna, un viņš to skūpstīja.

²⁸ Tad Mozus izstāstīja Āronam visus Tā Kunga vārdus, ar kuriem Tas viņu bija sūtījis, un visas tās zīmes, kādas Viņš bija pavēlējis darīt.

²⁹ Un Mozus un Ārons gāja un sapulcināja visus Israēla vecākus.

³⁰ Un Ārons runāja visus tos vārdus, kurus Tas Kungs bija sacījis Mozum, un viņš darīja tās zīmes tautas priekšā.

³¹ Un tauta ticēja. Un, kad viņi dzirdēja, ka Tas Kungs uzlūkojis Israēla bērnus un redzējis viņu bēdas, tad viņi zemu noliecās Dieva priekšā un pielūdza.

5. nodaļa

¹ Pēc tam Mozus un Ārons gāja pie faraona un sacīja: «Tas Kungs, Israēla Dievs, saka tā: atlaid Manu tautu, ka tie Man sarīko svētkus tuksnesī.»

² Bet faraons sacīja: «Kas ir Tas Kungs, ka man būtu Viņam jāklausa un jāatlaiž Israēls? Es nepazīstu To Kungu, un arī Israēlu es neatlaidīšu.»

³ Tad viņi sacīja: «Tas ir ebreju Dievs, kas parādījies mums. Ļauj mums iet triju dienu gājumu tuksnesī, lai upurētu Tam Kungam, savam Dievam, ka Tas pār mums nenāk ar mēri vai zobenu.»

⁴ Un Ēģiptes ķēniņš sacīja viņiem: «Mozu un Āron! Kāpēc jūs atraujat ļaudis no viņu darbiem? Ejiet atpakaļ pie sava darba!»

⁵ Un faraons teica: «Redzi, šo ļaužu šinī zemē ir jau daudz, un jūs tos gribat atturēt no darba!»

⁶ Un tai pašā dienā faraons pavēlēja ļaužu uzraugiem un viņu pārraugiem:

⁷ «Turpmāk nedodiet vairs salmus ļaudīm ķieģeļu taisīšanai, kā tas bija līdz šim! Lai viņi paši iet un sagādā sev salmus.

⁸ Un to ķieģeļu skaitu, kas viņiem bija līdz šim jātaisa, uzlieciet arī turpmāk, jūs to nedrīkstat samazināt. Viņi ir slinki, tāpēc viņi klieudz: iesim un upurēsim savam Dievam.

⁹ Šo ļaužu darbu padariet smagāku, ka viņi strādātu un neklausītos viltus valodās.»

¹⁰ Tad ļaužu uzraugi un viņu pārraugi izgāja un runāja uz ļaudīm, sacīdami: «Tā ir teicis faraons: es nedošu jums vairs salmus.

¹¹ Ejiet paši un gādājiet sev salmus, kur vien jūs tos atrodat, bet no jūsu darba mēra nekas netiks samazināts.»

¹² Tad ļaudis izklīda pa visu Ēģiptes zemi, lai savāktu rugājus salmu vietā.

¹³ Un uzraugi tos skubināja, teikdami: «Pildiet savu pienākumu! Jūsu dienas uzdevums ir tāds pats kā agrāk, kad jums bija salmi.»

¹⁴ Un faraona pārraugi sita no Israēla vidus ieceltos uzraugus, sacīdami: «Kādēļ jūs neesat izgatavojuši to pašu ķieģeļu skaitu kā līdz šim?»

¹⁵ Tad Israēla bērnu uzraugi gāja un žēlojās faraonam, sacīdami: «Kāpēc tu tā dari saviem kalpiem?

¹⁶ Taviem kalpiem vairs netiek doti salmi, bet ķieģeļus – tā mums saka – jums būs taisīt. Un redzi, tavi kalpi tiek sisti, bet tā ir tavu ļaužu vaina.»

¹⁷ Bet tas sacīja: «Sliņķi jūs esat, sliņķi! Tāpēc jūs sakāt: iesim un upurēsim Tam Kungam.

¹⁸ Bet tagad ejiet un strādājiet! Salmus jums nedos, bet noteiktais ķieģeļu skaits jums jātaisa.»

¹⁹ Un Israēla bērnu uzraugi redzēja, ka viņi ir postā, saņēmuši pavēli: nesamaziniet dienas darba ķieģeļu skaitu.

²⁰ Un, ārā nākot no faraona, tie satika Mozu un Āronu, kas stāvēja un gaidīja tos.

²¹ Un viņi sacīja tiem: «Lai Tas Kungs to redz un jūs soda, ka jūs mūs esat darījuši par nicināmiem faraona un viņa kalpu acīs un esat likuši zobenu viņu rokās mūs nonāvēt.»

²² Tad Mozus vērsās pie Tā Kunga un teica: «Ak, Kungs, kāpēc Tu esi darījis tādu ļaunumu šai tautai? Kāpēc Tu mani esi sūtījis?

²³ Kopš es gāju pie faraona, lai runātu Tavā Vārdā, viņš darījis šai tautai ļaunu, un Tu tomēr neglābi Savu tautu.»

6. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Tagad tu redzēsi, ko Es darīšu faraonam, jo ar stipru roku viņš tos atlaidīs, un ar stipru roku viņš tos izdzīs no savas paša zemes.»

² Un Dievs runāja uz Mozu un sacīja: «Es esmu Tas Kungs.

³ Es esmu parādījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam kā visuvarenais Dievs, bet Savu īsto vārdu, Tas Kungs, Es netiku darījis viņiem zināmu.

⁴ Es esmu cēlis Savu derību ar viņiem, lai viņiem dotu Kānaāna zemi, to zemi, kurā viņi kā svešinieki dzīvojuši.

⁵ Es arī esmu dzirdējis Israēla bērnu nopūtas, tāpēc ka ēģiptieši viņus verdzina, un Es esmu pieminējis Savu derību.

⁶ Tāpēc saki Israēla bērniem: Es esmu Tas Kungs un izvedīšu jūs no Ēģiptes jūga, un izglābšu jūs no vergošanas, un atpestīšu jūs ar izstieptu roku un ar lielām tiesām.

⁷ Un Es ņemšu jūs Sev par tautu un būšu jums par Dievu, un jūs zināsiet, ka Es esmu jūsu Dievs Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes.

⁸ Un Es jūs ievēdīšu tanī zemē, pār kuru Es esmu izstiepis Savu roku, lai to dotu Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam; un Es došu jums to par īpašumu, Es, Tas Kungs.»

⁹ Un Mozus tā runāja uz Israēla bērniem, bet tie viņu neuzklausīja savas mazticības un smago darbu dēļ.

¹⁰ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹¹ «Ej, saki faraonam, Ēģiptes ķēniņam, ka tam Israēla bērni jāizlaiž no savas zemes.»

¹² Un Mozus runāja Tā Kunga priekšā, sacīdams: «Redzi, Israēla bērni nav uzklausījuši mani, kā tad faraons lai uzklausītu mani, kad mana valoda tik grūta?»

¹³ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu un sūtīja tos pie Israēla bērniem un pie faraona, Ēģiptes ķēniņa, lai izvestu Israēla bērnus no Ēģiptes zemes.

¹⁴ Šie ir viņu tēvu namu galvenie: Rūbena, Israēla pirmdzimtā, dēli: Hanoha, Palu, Hecrons un Karmijs; tās ir Rūbena dzimtas.

¹⁵ Un Simeona dēli: Jemuēls, Jamīns, Ohads, Jahīns, Cohars un Sauls, kānaānietes dēls; tās ir Simeona dzimtas.

¹⁶ Un tie ir Levija dēlu vārdi pēc viņu dzimtām: Geršons, Kahats un Merārijs. Un Levija mūžs bija simts trīsdesmit septiņi gadi.

¹⁷ Un Geršona dēli: Libnijs un Šimijis ar to dzimtām.

¹⁸ Un Kahata dēli: Amrāms, Icehars, Hebrons un Usiēls. Un Kahata mūžs bija simts trīsdesmit trīs gadi.

¹⁹ Un Merārija dēli: Mahelijs un Mušijs. Tās ir Levija dzimtas pēc viņu ciltsrakstiem.

²⁰ Un Amrāms ņēma Johebedu, sava tēva māsu, sev par sievu, un tā viņam dzemdēja Āronu un Mozu. Un Amrāma mūžs bija simts trīsdesmit septiņi gadi.

²¹ Bet Icehara dēli: Korahs, Nefegs un Sihrijs.

²² Un Usiēla dēli: Mišaēls, Ēlcafans un Citrijs.

²³ Un Ārons sev ņēma par sievu Ēlišebu, Aminādabata meitu, Naāšona māsu, un tā viņam dzemdēja: Nadabu, Abiju, Ēleāzaru un Itamāru.

²⁴ Un Koraha dēli: Asirs, Elkana un Abiāsafs; tās ir korahītu dzimtas.

²⁵ Un Ēleāzars, Ārona dēls, ņēma sev sievu no Putiēla meitām, un tā viņam dzemdēja Pinehasu. Šie ir Levija tēvu nama galvenie pēc viņu dzimtām.

²⁶ Tie ir Ārons un Mozus, uz kuriem Tas Kungs sacīja: «Izvediet Israēla bērnu pulku no Ēģiptes zemes.»

²⁷ Tie ir tie vīri, kas runāja ar faraonu, Ēģiptes ķēniņu, nolūkā izvest Israēla bērnus no Ēģiptes, proti, Mozus un Ārons.

²⁸ Un notika, tanī dienā, kad Tas Kungs runāja uz Mozu Ēģiptes zemē,
²⁹ Viņš sacīja Mozum: «Es esmu Tas Kungs, runā uz faraonu, Ēģiptes ķēniņu, visu, ko Es runāju tev.»
³⁰ Tad Mozus sacīja Tā Kunga priekšā: «Es esmu ar neapgraizītām lūpām, kā tad faraons lai mani klausā?»

7 . nodaļa

¹ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Redzi, Es tevi esmu licis faraonam par dievu, bet Ārons, tavs brālis, būs tavs pravietis.

² Tu runā visu, ko Es tev pavēlēšu, bet tavs brālis Ārons lai runā ar faraonu, lai tas atlaiž Israēla bērņus no savas zemes.

³ Bet Es gribu faraona sirdi darīt cietu, un Es vairošu Savas zīmes un Savus brīnumus Ēģiptes zemē, ⁴ un faraons jums neklausīs. Tad Es likšu Savu roku uz Ēģiptes zemi un izvedīšu Savus pulkus, Savu Israēla tautu, no Ēģiptes zemes ar lielām tiesām.

⁵ Un ēģiptieši atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es izstiepju Savu roku pār Ēģipti un ka Es izvedu Israēla bērņus no viņu vidus.»

⁶ Un Mozus un Ārons darīja, kā Tas Kungs bija viņiem pavēlējis, tā viņi darīja.

⁷ Un Mozus bija astoņdesmit gadus vecs, bet Ārons astoņdesmit trīs gadus vecs, kad tie runāja ar faraonu.

⁸ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

⁹ «Kad faraons sacīs jums: rādiet kādu brīnumu, – tad saki Āronam: ņem savu zizli un met to faraona priekšā, ka tas top par čūsku.»

¹⁰ Un Mozus un Ārons gāja pie faraona un darīja tā, kā Tas Kungs viņiem bija pavēlējis; un Ārons nometa savu zizli faraona priekšā un viņa kalpu priekšā, un tas tapa par čūsku.

¹¹ Tad faraons arī lika ataicināt savus gudros vīrus un savus burvjus, un arī viņi, ēģiptiešu burvji, darīja to pašu ar savām burvju mākslām.

¹² Un tie ikviens nometa savu zizli, un tie pārvērtās par čūskām. Bet Ārona zizlis aprija viņu zizļus.

¹³ Tomēr faraona sirds palika nocietināta, un viņš neklausījās uz viņiem, kā jau Tas Kungs bija sacījis.

¹⁴ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Faraona sirds ir cieta; viņš liedzas tautu atlaist.

¹⁵ Ej pie faraona no rīta; redzi, kad viņš ies uz upi, nostājies viņam pretim upes malā un paņem savā rokā zizli, kas tika pārvērsts par čūsku, ¹⁶ un saki viņam: Tas Kungs, ebreju Dievs, mani ir sūtījis pie tevis, teikdams: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu tuksnesī. Bet redzi, tu līdz šim neesi klausījis.

¹⁷ Tā saka Tas Kungs: no tā jūs zināsiet, ka Es esmu Tas Kungs: redzi, es sitīšu ar zizli, kas ir manā rokā, upes ūdeni, un tas pārvērtīsies asinīs.

¹⁸ Un zivis, kas ir upē, nobeigsies, un upe smirdēs, un ēģiptiešiem riebsies dzert ūdeni no upes.»

¹⁹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Saki Āronam: ņem savu zizli un izstiep savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, pār viņu upēm, pār kanāliem, ezeriem un visām viņu ūdens krātuvēm, un tam būs tapt par asinīm. Un asinis būs visā Ēģiptes zemē, visos koka un akmens traukos.»

²⁰ Tad Mozus un Ārons darīja tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis; viņš pacēla savu zizli un sita ūdeni, kas bija upē, faraona un viņa kalpu acu priekšā, un viss ūdens, kas bija upē, pārvērtās asinīs.

²¹ Un zivis upē nobeidzās, un upe smirdēja, un ēģiptieši nevarēja dzert ūdeni, kas bija upē; un asinis bija visā Ēģiptes zemē.

²² Bet ēģiptiešu burvji izdarīja to pašu ar savām burvju mākslām, un faraona sirds palika apcietināta, un viņš neklausījās uz viņiem, kā jau Tas Kungs bija sacījis.

²³ Un faraons griezās atpakaļ un gāja uz savu namu, un arī to viņš neņēma pie sirds.

²⁴ Un visi ēģiptieši raka visapkārt upei pēc dzeramā ūdens, jo tie nevarēja dzert no upes ūdens.

²⁵ Un tā pagāja septiņas dienas pēc tam, kad Tas Kungs bija upi sitis.⁵²

²⁶ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ej pie faraona un saki viņam: tā saka Tas Kungs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu.

²⁷ Un, ja tu liegsies to atlaist, tad, redzi, Es sodīšu visas tavas zemes robežas ar vardēm, ²⁸ ka upe mudžēt mudžēs ar vardēm, un tās līdīs ārā un nāks tavos namos un tavā guļamistabā, un tavā gultā, un tavu kalpu namos, un pie taviem ļaudīm gan viņu krāsnīs, gan viņu abrās.

²⁹ Un vardes nāks pie tevis un pie taviem ļaudīm un visiem taviem kalpiem.»

⁵² V.E.: Krievu Bībelē tālākie panti ir pie 8.nodaļas, kur numerācija attiecīgi nobīdīta.

8. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Saki Āronam: izstiep savu roku ar savu zizli pār upēm, pār kanāliem un ezeriem un liec nākt vardēm pār Ēģipti.»

² Un Ārons izstiepa savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, un vardes nāca un aplāja visu Ēģiptes zemi.

³ Un burvji darīja to pašu ar savām burvju mākslām un lika nākt vardēm pār Ēģiptes zemi.

⁴ Tad faraons atsauca Mozu un Āronu un sacīja: «Lūdziet To Kungu, ka Tas atņem vardes no manis un no manas tautas, un es atlaidīšu tautu, lai tā upurētu Tam Kungam.»

⁵ Un Mozus sacīja faraonam: «Saki man, kad lai es aizlūdzu par tevi, taviem kalpiem un tavu tautu, lai vardes vairs nenāktu pie tevis un tavā namā un atliktos tikai upē?»

⁶ Un viņš sacīja: «Rīt.» Un tas sacīja: «Lai notiek pēc tava prāta; lai tu zinātu, ka nav neviena kā Tas Kungs, mūsu Dievs.»

⁷ Vardes aizies no tevis, no tava nama, no taviem kalpiem, no tavas tautas; tikai upē tās atliksies.»

⁸ Tad Mozus un Ārons aizgāja no faraona; un Mozus piesauca To Kungu varžu dēļ, kā viņš bija solījis faraonam.

⁹ Un Tas Kungs darīja, kā Mozus lūdza; un vardes nobeidzās namos, sētās un laukos.

¹⁰ Un tie tās savāca kaudžu kaudzēm, un visa zeme smirdēja.

¹¹ Kad faraons redzēja, ka bija dabūjis atelpu, viņš nocietināja savu sirdi un tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis.

¹² Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Saki Āronam: izstiep savu zizli un sit zemes pīšļus, ka tie top par odiem visā Ēģiptes zemē.»

¹³ Un viņi darīja tā; un Ārons izstiepa savu roku ar zizli un sita zemes pīšļus, un radās odi; tie apstāja cilvēkus un lopus; visi zemes pīšļi tapa par odiem visā Ēģiptes zemē.

¹⁴ Bet burvji ar savām burvju mākslām darīja tāpat, lai radītu odus, bet tie to nespēja; un odi mocīja kā cilvēkus, tā lopus.

¹⁵ Tad burvji sacīja faraonam: «Tas ir Dieva pirksts.» Bet faraons apcietināja savu sirdi un neklausīja viņiem, kā jau Tas Kungs bija sacījis.

¹⁶ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Celies rīta agrumā un nostājies faraona priekšā, kad viņš iet uz upi, un saki viņam: tā saka Tas Kungs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu.»

¹⁷ Bet, ja tu neatlaidīsi Manu tautu, redzi, Es sūtīšu tev, taviem kalpiem, tavai tautai un tavos namos visādus kaitīgus kukaiņus, un tie piepildīs ēģiptiešu mājas un arī zemi, kurā viņi dzīvo.

¹⁸ Bet tanī pašā laikā Es saudzēšu Gošenes zemi, kurā mīt Mana tauta, lai tur nebūtu kaitīgo kukaiņu, lai jūs zinātu, ka Es, Tas Kungs, esmu tanī zemē.

¹⁹ Tā Es darīšu atšķirību starp Manu tautu un tavu tautu; rīt šī zīme notiks.»

²⁰ Un Tas Kungs darīja tā, un kaitīgie kukaiņi nāca lieliem pulkiem faraona namā un viņa kalpu namos, un visā Ēģiptes zemē, un visa zeme bija kaitīgo kukaiņu izpostīta.

²¹ Tad faraons ataicināja Mozu un Āronu un sacīja: «Eita un upurējiet jūsu Dievam šinī zemē.»

²² Bet Mozus sacīja: «Tā nav labi darīt; jo upurēšana Tam Kungam, mūsu Dievam, būs negantība ēģiptiešu acīs; redzi, ja mēs upurētu, kas ēģiptiešu acīs ir negantība, vai tie mūs nenomētātu akmeņiem?»

²³ Mēs gribam doties tuksnesī triju dienu gājumā un upurēt Tam Kungam, mūsu Dievam, kā Viņš mums ir sacījis.»

²⁴ Tad faraons sacīja: «Es atlaidīšu jūs, un jūs varēsiet upurēt Tam Kungam, jūsu Dievam, tuksnesī; tikai pārāk tālu neaizejiet, aizlūdziet par mani.»

²⁵ Un Mozus sacīja: «Redzi, es aizeju no tevis un aizlūgšu Tā Kunga priekšā, tad Viņš atņems kukaiņus no faraona, no viņa kalpiem un no viņa tautas – rītdien; vienīgi faraonam nebūs atkal mani pievilt, ka tas neatlaiž tautu upurēt Tam Kungam.»

²⁶ Tad Mozus aizgāja no faraona un lūdza To Kungu.

²⁷ Un Tas Kungs darīja, kā Mozus bija teicis, un kaitīgie kukaiņi atstājās no faraona, viņa kalpiem un viņa tautas, ka nepalika neviena.

²⁸ Bet faraons arī šoreiz nocietināja savu sirdi un neatlaida tautu.

9. nodaļa

¹ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ej pie faraona un saki viņam: tā ir sacījis Tas Kungs, ebreju Dievs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu.»

² Bet, ja tu liegsies to laist un vēl ilgāk to aizrūsi, ³ redzi, Tā Kunga roka nāks pār taviem ganāmpulkiem, kas laukā, pār zirgiem, ēzeļiem, kamieļiem, liellopiem un sīklopiem ar ļoti smagu sērgu.

⁴ Un Tas Kungs darīs atšķirību Israēla un Ēģiptes lopu starpā; neviens lops, kas pieder Israēla bērniem, nenobeigsies.»

⁵ Un Tas Kungs nolika noteiktu laiku un sacīja: «Rīt Tas Kungs to darīs šinī zemē.»

⁶ Un Tas Kungs darīja to nākamajā dienā; un nobeidzās visi ēģiptiešu lopī, bet no Israēla bērnu lopiem nobeidzās neviens.

⁷ Un faraons ievāca ziņas; un redzi, no israēliešu lopiem neviens nebija nobeidzies. Bet faraona sirds palika cieta, un tas neatlaida tautu.

⁸ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: «Ņemiet pilnām sauļām krāsns sodrējus, un Mozus lai tos met pret debesīm faraona acu priekšā.

⁹ Un tie taps par smalkiem pīšļiem pār visu Ēģiptes zemi un taps par strutojošiem augoņiem, kas izsīfīsies gan cilvēkiem, gan lopiem visā Ēģiptes zemē.»

¹⁰ Un viņi ņēma krāsns sodrējus un nostājās faraona priekšā, un Mozus meta tos pret debesīm, un tie tapa par strutojošiem augoņiem, kas izsītās gan cilvēkiem, gan lopiem.

¹¹ Un burvji nevarēja nostāties Mozus priekšā to augoņu dēļ, jo augoņi bija gan burvjiem, gan visiem ēģiptiešiem.

¹² Bet Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un tas viņiem neklausīja, kā jau Tas Kungs bija Mozum sacījis.

¹³ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Celies agri no rīta un nostājies faraona priekšā un saki viņam: tā saka Tas Kungs, ebreju Dievs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu, ¹⁴ jo šoreiz Es sūtīšu visas Savas mocības tavā sirdī un pār taviem kalpiem un tavu tautu, lai tu zinātu, ka nav neviena tāda kā Es visā zemē.

¹⁵ Jau tagad Es varētu izstiept Savu roku un sist tevi un tavu tautu ar mēri, ka jūs tiktu izdeldēti no zemes virsus.

¹⁶ Bet Es esmu tevi patiesi tāpēc taupījis, lai parādītos Mans spēks un lai Mans Vārds tiktu teikts visā zemē.

¹⁷ Bet tu vēl sacelies pret Manu tautu, viņu neatlaizdams.

¹⁸ Redzi, rīt ap šo laiku Es likšu krist ļoti smagai krusai visā Ēģiptes zemē, kāda tanī nav bijusi no tās sākuma līdz šai dienai.

¹⁹ Tāpēc tagad liec sadzīt savus ganāmpulkus un visu, kas vien tev ir laukā; pār visiem ļaudīm un lopiem, kas atradīsies laukā un nebūs sapulcināti ēkās, nāks krusa, un viņi nomirs.»

²⁰ Kurš faraona kalpu vidū bijās Tā Kunga vārda, tas saviem kalpiem un lopiem lika glābties pajumtē.

²¹ Bet, kas savu sirdi nepievērsa Tā Kunga vārdiem, tas pameta savus kalpus un lopus tīrumā.

²² Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Izstiep savu roku pret debesīm. Tad krusa kritīs visā Ēģiptes zemē: pār cilvēkiem, pār lopiem un pār visiem lauku augiem Ēģiptes zemē.»

²³ Un Mozus izstiepa savu zizli pret debesīm. Tad Tas Kungs sūtīja pārkonus un krusu, un uguns lija uz zemi. Un Tas Kungs lika krusai krist Ēģiptes zemē.

²⁴ Tā tur bija krusa, un uguns nemitīgi laistījās krusas vidū, ļoti bargas krusas, kāda nav bijusi Ēģiptes zemē, kopš tur mituši ļaudis.

²⁵ Un krusa nosīta visā Ēģiptes zemē it visu, kas bija laukā, gan cilvēkus, gan lopus; arī visus augus tīrumos nosīta krusa un salauza visus kokus laukā.

²⁶ Vienīgi Gošenes zemē, kur Israēla bērni dzīvoja, nebija krusas.

²⁷ Un faraons lika ataicināt Mozu un Āronu un tiem sacīja: «Es šoreiz esmu grēkojis; Tas Kungs ir taisns, bet es un mana tauta – mēs esam bezdievīgi.

²⁸ Lūdziet To Kungu, jo pārāk daudz Dievam pārkonu un krusas; tad es jūs atlaidīšu un ilgāk vairs neaizturēšu.»

²⁹ Tad Mozus viņam sacīja: «Tiklīdz es izešu ārā no pilsētas, es izstiepsu savas rokas pret To Kungu, un pārkonti mitēsies, un krusas vairs nebūs, lai tu atzītu, ka zeme pieder Tam Kungam.

³⁰ Bet es zinu, ka tu un tavi kalpi vēl aizvien nebīstaties Dieva Tā Kunga.»

³¹ Un līni un mieži tika apsīti, jo miežiem jau bija vārpas un līni ziedēja.

³² Bet kvieši un divšķautņu mieži netika apsīti, jo tie bija vēlīni.

³³ Un Mozus atstāja faraonu un pilsētu un izplēta savas rokas pret To Kungu. Tad pārkonti un krusa mitējās, un lietus vairs negāzās uz zemi.

³⁴ Bet, kad faraons redzēja, ka lietus un pārkonti, un krusa mitējas, viņš grēkoja atkal un nocietināja savu sirdi, viņš un viņa kalpi.

³⁵ Un faraona sirds palika cieta, un viņš neatlaida Israēla bērnus, kā jau Tas Kungs bija runājis caur Mozu.

10. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ej pie faraona, jo Es esmu nocietinājis viņa sirdi un viņa kalpu sirdis, lai darītu šīs Savas zīmes viņu vidū ² un lai jūs, jūsu bērniem un bērnu bērniem dzirdot, stāstītu, kādus varenus darbus Es Ēģiptē esmu darījis un kādas zīmes Es tur esmu cēlis viņu vidū, lai viņi zinātu, ka Es esmu Tas Kungs.»

³ Un Mozus un Ārons gāja pie faraona un sacīja viņam: «Tā saka Tas Kungs, ebreju Dievs: cik ilgi tu liegsies Man paklausīt un atlaist Manu tautu, ka tā Man kalpotu?»

⁴ Jo, ja tu liedzies atlaist, redzi, tad Es rīt tavās robežās atvedīšu siseņus.

⁵ Un tie aplkās zemes virsu, tā ka nebūs iespējams zemi saredzēt, un tie ēdīs visu atlikušo, kas pāri palicis pēc krusas, un noēdīs visus kokus, kas jums zaļo laukā.

⁶ Un tie piepildīs tavus namus un visu tavu kalpu namus, un visus Ēģiptes namus, kā to nedz tavi tēvi, nedz tavu tēvu tēvi, kamēr tie dzīvo virs zemes, nav redzējuši līdz pat šai dienai.» Un viņš pagriezās un aizgāja no faraona.

⁷ Tad faraona kalpi sacīja viņam: «Cik ilgi šīs vīrs būs mums par slazda valgu? Atlaid šos ļaudis, lai tie kalpo Tam Kungam, savam Dievam. Vai tu vēl neredzi, ka Ēģipte iet bojā?»

⁸ Un Mozus un Ārons tika atvesti atpakaļ pie faraona, un viņš sacīja tiem: «Ejiet, kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam! Kas tad ir tie gājēji?»

⁹ Tad Mozus sacīja: «Mēs gribam iet ar saviem jaunajiem un vecajiem, ar saviem dēliem un ar savām meitām, ar saviem sīklopiem un liellopiem, jo mums svētki jāsvētī Tam Kungam.»

¹⁰ Tad viņš sacīja: «Kungs pasarg! Lai es jūs atlaistu ar jūsu bērniem! Redziet, ka ļaunums ir jūsu prātā.

¹¹ Nē, ejiet jūs vīri vien un kalpojiet savam Kungam, kā jūs to vēlējāties.» Un viņus padzina no faraona nama.

¹² Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Izstiep savu roku pār Ēģiptes zemi siseņu dēļ, ka tie nāk pār Ēģiptes zemi un noēd visus zemes augus, visu, ko atlicinājusi krusa.»

¹³ Un Mozus izstiepa savu zizli pār Ēģiptes zemi; tad Tas Kungs sūtīja austrumu vēju visu to dienu un visu nakti. Un no rīta austrumu vējš atnesa siseņus.

¹⁴ Un siseņi nāca pār visu Ēģiptes zemi un nolaidās visas Ēģiptes zemes robežās ļoti lielā skaitā. Tik daudz siseņu vēl nekad nebija bijis un arī nekad nebūs.

¹⁵ Un tie aplkāja visu zemes virsu, tā ka zeme vairs nebija saredzama, un tie noēda visus zemes augus un visus koku augļus, ko krusa bija atlicinājusi, un tur nebija vairs zaļuma nedz kokiem, nedz lauku augiem visā Ēģiptes zemē.

¹⁶ Un faraons steidzīgi ataicināja Mozu un Āronu un sacīja: «Es esmu grēkojis pret To Kungu, jūsu Dievu, un pret jums.

¹⁷ Un piedod man manus grēkus vēl šo reizi un aizlūdz pie Tā Kunga, jūsu Dieva, ka Viņš no manis atņemtu šo nāvi.»

¹⁸ Un Mozus aizgāja no faraona un pielūdza To Kungu.

¹⁹ Un Tas Kungs sūtīja ļoti stipru rietumu vēju, un tas pacēla siseņus un iemeta Niedru jūrā, tā ka nepalika pāri neviens no siseņiem visās Ēģiptes robežās.

²⁰ Bet Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un tas neatlaida Israēla bērnus.

²¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Izstiep savu roku pret debesīm, ka nāktu tumsa pār Ēģiptes zemi, tāda tumsa, ka to ar rokām var grābt.»

²² Un Mozus izstiepa savu roku pret debesīm; un bija bieža tumsa visā Ēģiptes zemē trīs dienas.

²³ Cits cita nevarēja redzēt, un arī neviens trijās dienās necēlās no savas vietas; bet visiem Israēla bērniem aizvien bija gaisma savos mājokļos.

²⁴ Tad faraons ataicināja Mozu un sacīja: «Ejiet, kalpojiet Tam Kungam; tikai savus sīklopus un savus liellopus atstājiet; arī jūsu mazie bērni lai iet jums līdzi.»

²⁵ Bet Mozus sacīja: «Tev jādod mūsu rokās kaujamie un dedzināmie upuri, ka mēs tos upurētu Tam Kungam, mūsu Dievam.

²⁶ Tāpēc arī mūsu ganāmpulkiem jāiet kopā ar mums; neviens nags lai nepaliek, jo mēs ņemsim no tiem, lai kalpotu Tam Kungam, savam Dievam. Mēs arī nezinām, kādiem jābūt mūsu upuriem Tam Kungam, kamēr mēs turp nenonāksim.»

²⁷ Un Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un viņš negribēja tos atlaist.

²⁸ Un faraons sacīja viņam: «Ej prom no manis; sargies un nerādies vairs mana vaiga priekšā, jo tanī dienā, kad es tavu vaigu ieraudzīšu, tu mirsi.»

²⁹ Tad Mozus sacīja: «Lai notiek tā! Es turpmāk vairs nerādīšos tava vaiga priekšā.»

11. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Vēl vienu mocību Es sūtīšu faraonam un Ēģiptei; pēc tam viņš jūs atlaidīs no šejienes. Kad viņš jūs pilnīgi atlaidīs, tad viņš jūs pat dzītin aizdzīs no šejienes.

² Runā jel, tautai dzirdot, lai ikviens vīrs no sava kaimiņa un ikviena sieva no savas kaimiņienes prasa sudraba un zelta lietas.»

³ Un Tas Kungs ļaudīm parādīja labvēlību ēģiptiešu acīs, un arī pats Mozus bija jo liels Ēģiptes zemē faraona kalpu acīs un tautas acīs.

⁴ Un Mozus sacīja: «Tā ir sacījis Tas Kungs: ap pusnakti Es apstaigāšu Ēģipti, ⁵ un mirs ikviens pirmdzimtais Ēģiptes zemē – no faraona, kas sēž uz sava troņa, pirmdzimtā līdz kalpones, kas aiz maltuves, pirmdzimtajam – un visu liellopu pirmajie.

⁶ Un būs liela brēkšana Ēģiptes zemē, kāda līdz šim nav bijusi un turpmāk nebūs.

⁷ Bet ne pret vienu israēlieti pat suns nepacels balsi, ne pret cilvēku, ne pret lopu, lai jūs zinātu, ka Tas Kungs dara atšķirību starp israēlieti un ēģiptieti.

⁸ Un visi šie tavi kalpi nonāks pie manis un zemosies manā priekšā, sacīdami: aizej tu un visa tauta, kuru tu vadi, – un tad es aiziešu.» Un viņš aizgāja no faraona lielās dūsmās.

⁹ Bet Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Faraons neklausīs jums, lai Manu brīnumu skaits kļūtu vēl lielāks Ēģiptes zemē.»

¹⁰ Un Mozus un Ārons darīja visus šos brīnumus faraona priekšā; bet Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un viņš neatlaida Israēla bērņus no savas zemes.

12. nodaļa

¹ Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu Ēģiptes zemē, sacīdams:

² «Šis mēnesis lai jums ir pirmais mēnešu vidū, ar šo mēnesi lai jums iesākas gads.

³ Sakiet visai Israēla draudzei: šī mēneša desmitajā dienā lai ikviena nama tēvs ņem vienu jēru, uz katru namu vienu jēru.

⁴ Un, ja kādam nama rocība par mazu, lai tiktu pie jēra, tad lai viņš ņem kopā ar savu kaimiņu, kas viņa namam tas tuvākais, pēc dvēseļu skaita; pēc tā, ko viens var apēst, būs skaitīt jērus.

⁵ Nevainojamu jēru, gadu vecu aunēnu jūs ņemiet; vai no avīm, vai no kazām to ņemiet.

⁶ Un glabājiet tos līdz mēneša četrpadsmitajai dienai; tanī ap vakara laiku visai sapulcētai Israēla draudzei tie jānokauj.

⁷ Tad paņemiet no šīm asinīm un apziediet abus durvju stabus un palodu namiem, kuros jūs to ēdīsiet.

⁸ Un ēdiet to gaļu tanī naktī, uz uguns ceptu, un ar neraudzētu maizi un rūgtām zālēm to ēdiet.

⁹ Neēdiet to jēlu vai sutinātu ūdenī, bet tikai ugunī ceptu, galvu, lielus un iekšas.

¹⁰ Un neatliciniet neko no tā līdz rītam, bet, kas līdz rītam atlicis, to sadedziniet ugunī.

¹¹ Un šādi jūs to ēdiet: jūsu gurni lai ir apjozti un jūsu kājas apautas sandalēm, jūsu ceļaspieķi lai ir jūsu rokās; un steigšus to ēdiet; tas ir Tā Kunga Pashā.

¹² Jo šinī naktī Es apstaigāšu Ēģiptes zemi un nonāvēšu ikvienu pirmdzimušo Ēģiptes zemē kā cilvēkiem, tā lopiem, un pār visiem Ēģiptes dieviem Es spriedīšu tiesu, Es, Tas Kungs.

¹³ Un asinis lai ir jūsu glābšanas zīme tajos namos, kuros jūs mītat; kur Es redzēšu asinis, Es iešu jums garām, un pār jums nenāks tas sods, kas nomaitā, kad Es sitīšu Ēģiptes zemi.

¹⁴ Šī diena lai ir jums piemiņas diena; to svinēt kā svētkus Tam Kungam – tas lai jums ir par mūžīgu likumu uz audžu audzēm.

¹⁵ Septiņas dienas ēdiet neraudzētu maizi. Pirmajā dienā izmetiet raugu no saviem namiem, jo ikviens, kas no pirmās līdz septītajai dienai ēd ko raudzētu, tā dvēsele lai tiek izdzēsta no Israēla.

¹⁶ Pirmajā dienā lai jums ir svēta sapulce, un arī septītajā dienā lai jums ir svēta sapulce. Nekādi darbi lai šinīs dienās netiek darīti kā vien, kas katram vajadzīgs, lai paēstu.

¹⁷ Un ievērojiet Neraudzētās maizes svētkus; jo tanī dienā Es esmu jūsu pulkus izvedis no Ēģiptes zemes. Turiet šo dienu uz audžu audzēm kā mūžīgu likumu.

¹⁸ Pirmā mēneša četrpadsmitās dienas vakarā jums jāēd neraudzētās maizes līdz divdesmit pirmās dienas vakaram.

¹⁹ Septiņas dienas raugs lai nav atrodams jūsu namos, jo ikvienam, kas ēd raudzēto, tā dvēsele lai tiek izdzēsta no Israēla, vai tas būtu svešinieks vai šīs zemes iedzimtais.

²⁰ Neko raudzētu jūs nedrīkstat ēst; visās savās dzīves vietās ēdiet neraudzētu maizi.»

²¹ Tad Mozus saaicināja visus Israēla vecajus un tiem sacīja: «Ejiet un ņemiet savai saimei jērus un nokaujiet tos Pashā svētkos.

²² Ņemiet pušķi īzapa un mērciet to asinīs, kas bļodā, un apraipiet palodu un abus durvju stabus ar asinīm, kas bļodā; un neviens neizejiet pa sava nama durvīm līdz rītam.

²³ Kad Tas Kungs nāks, lai sistu ēģiptiešus, un redzēs asinis uz palodām un abiem durvju stabiem, tad Tas Kungs ies garām tām durvīm un neļaus maitātājam ienākt jūsu namos, lai jūs sistu.

²⁴ Un turiet šos vārdus par likumu sev un saviem bērniem mūžīgi.

²⁵ Un notiks, kad jūs nāksit tanī zemē, ko Tas Kungs jums dos, kā Viņš ir solījis, tad turiet šo kalpošanu.

²⁶ Un notiks, kad jūs bērni jums prasīs: kas jums tā par kalpošanu, – ²⁷ tad atbildiet: tas ir Pashā upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptē, kad Viņš sita ēģiptiešus, bet saudzēja mūsu namus.» Tad tauta noliecās Dieva priekšā un pielūdza.

²⁸ Un Israēla bērni gāja un darīja tā, kā Tas Kungs Mozum un Āronam bija pavēlējis; tā tie darīja.

²⁹ Un notika nakts vidū, ka Tas Kungs sita visus Ēģiptes pirmdzimušos, sākot ar faraona, kas sēž uz sava troņa, pirmdzimto, līdz cietumnieka pirmdzimtajam, kas bija cietumā, un visus lopu pirmdzimušos.

³⁰ Un faraons cēlās tanī naktī, viņš un visi viņa kalpi, un visi ēģiptieši, un liela brēkšana bija Ēģiptē, jo nebija nama, kur nebūtu mirušo.

³¹ Un viņš atsauc Mozu un Āronu nakts laikā un sacīja: «Celieties un ejiet prom no manas tautas vidus, gan jūs, gan Israēla bērni, ejiet un kalpojiet Tam Kungam, kā jūs to gribējāt.

³² Arī savus sīklopus un savus liellopus ņemiet līdz, kā jūs esat sacījuši, un ejiet; un svētījiet arī mani.»

³³ Un ēģiptieši uzmācās tautai, to skubinādami, tos izvadīdami ārā no zemes, jo viņi teica: «Mēs visi mirsim.»

³⁴ Un tauta nesa savu maizes mīklu, pirms tā bija sarūgusi, tās abras, virsdrēbēs ievīstītas, uz saviem pleciem.

³⁵ Un Israēla bērni darīja, kā Mozus bija sacījis; tie prasīja no ēģiptiešiem sudraba un zelta lietas un drēbes.

³⁶ Tas Kungs noskaņoja ēģiptiešus labvēlīgi, ka tie viņiem deva; un viņi aplaupīja ēģiptiešus.

³⁷ Un Israēla bērni devās ceļā kājām no Ramzesas uz Sukotu, kādi seši simti tūkstošu vīru bez bērniem.

³⁸ Un arī pūlis svešu gāja ar viņiem; arī sīklopi un liellopi, ļoti prāvs ganāmpulks.

³⁹ Un no mīklas, ko tie bija paņēmuši līdz no Ēģiptes, viņi cepa plāceņus, jo tā nebija saraudzēta; un viņi tika izdzīti no Ēģiptes un nevarēja kavēties, nedz arī sev sagatavot ceļamaizi.

⁴⁰ Israēla bērnu uzturēšanās laiks Ēģiptē bija četri simti trīsdesmit gadi.

⁴¹ Un pēc četri simti trīsdesmit gadiem vienā dienā visi Tā Kunga pulki izgāja no Ēģiptes zemes.

⁴² Un šī nakts, kad Tas Kungs tos izveda, būs Israēla ļaudīm pieminama uz mūžīgiem laikiem.

⁴³ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: «Šis ir likums par Pashā. Nevienam svešiniekam to nebūs ēst.

⁴⁴ Bet ikviens vergs, pirktis par naudu, ja vien tas ir apgraižīts, var to ēst.

⁴⁵ Piedzīvotājs un algādzis lai neēd no tā.

⁴⁶ Vienā namā to ēdiet. No gaļas neko nenesiet ārā un nelauziet kaulus tam Pashā upurim.

⁴⁷ To lai ievēro visa Israēla draudze.

⁴⁸ Bet, ja kāds svešinieks dzīvo pie tevis un vēlas svētīt Tā Kunga Pashā svētkus, tad lai ikviens, kas vīriešu kārtas, tiek apgraižīts; tad viņš var tuvoties, lai tos svētītu, jo viņš uzskatāms kā iedzimtais tanī zemē; bet neviens neapgraižītais lai no tā neēd.

⁴⁹ Vienāds likums lai ir iedzimtajam un svešiniekam, kas jūs vidū piemīt.»

⁵⁰ Un visi Israēla bērni tā darīja, kā Tas Kungs to Mozum un Āronam bija pavēlējis; tā viņi darīja.

⁵¹ Un tanī pat dienā Tas Kungs izveda Israēla bērnus no Ēģiptes zemes līdz ar viņu pulkiem.

13. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Novēli Man visus pirmdzimušos, kā cilvēku, tā lopu, kas vien pašķir mātes klēpi Israēla ļaudīs, lai tie Man pieder.»

³ Un Mozus sacīja tautai: «Pieminiet šo dienu, kurā jūs esat iznākuši no Ēģiptes, no sava vergu nama, jo Tas Kungs ar stipru roku jūs ir izvedis no turienes; neēdiet raudzēto.

⁴ Šodien jūs izejat, ābība mēnesī.

⁵ Kad Tas Kungs tevi ievēdīs kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, hīviešu un jebusiešu zemē, kuru Viņš ar zvērestu taviem tēviem ir apsolījis tev dot, zemi, kur piens un medus tek, tad ievērojiet šādu

kalpošanu šīnī mēnesī: ⁶ septiņas dienas ēdiet neraudzētas maizes, bet septītajā dienā lai ir svētki Tam Kungam.

⁷ Septiņas dienas ēdiet neraudzētas maizes; bet raudzētu lai neredz pie jums un raugu lai neredz pie jums visās jūsu robežās.

⁸ Saviem bērniem sakiet šīnī dienā: tas tāpēc notiek, ka Tas Kungs man tā darījis, kad es iznācu no Ēģiptes zemes.

⁹ Un tas lai tev ir par zīmi pie tavas rokas un par atgādinājuma rakstu starp tavām acīm, un lai Tā Kunga bauslība būtu tavā mutē, jo ar stipru roku Tas Kungs tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes.

¹⁰ Turiet šos iestādījumus noliktā laikā no gada uz gadu.

¹¹ Kad Tas Kungs tevi ievēdīs kānaāniešu zemē, kā Viņš tev un taviem tēviem ar zvērestu to ir apsoltījis, un to būs tev devis, ¹² tad novēli Tam Kungam visu, kas pašķir mātes klēpi; visi tavu lopu vīriešu kārtas pirmdzimtie lai ir Tam Kungam.

¹³ Ikviens pirmdzimušais ēzelēns tev jāizpērk ar avi, bet, ja tu to neizpirksi, tad tev tam jāsadragā kakla kauls; un ikvienu cilvēka pirmdzimto no jūsu bērnu vidus jums būs izpirkt.

¹⁴ Un, ja tavs bērns šodien vai rīt tev jautātu: kas tas ir? – tad atbildi tam: ar stipru roku Tas Kungs mani izvedis no Ēģiptes, no vergu nama.

¹⁵ Kad faraons bija stūrgalvīgs, mūs neatlaizdams, tad Tas Kungs nokāva visus pirmdzimušos Ēģiptes zemē, sākot ar cilvēka pirmdzimto līdz lopu pirmdzimušajam; un tādēļ es upurēju Tam Kungam ikvienu, kas pirmais pašķir mātes klēpi, kas ir vīriešu kārtas, bet visus pirmdzimtos dēlus es izpērku.

¹⁶ Un tas lai ir par zīmi pie tavas rokas un par atgādinājuma rakstu starp tavām acīm, jo ar stipru roku Tas Kungs mūs ir izvedis no Ēģiptes.»

¹⁷ Un, kad faraons tautu bija atlaidis, tad Dievs tos neveda pa filistiešu zemes ceļu, lai gan tas bija īsāks, jo Dievs sacīja: «Ka ļaudis nenožēlo un, redzēdami karus, neatgriežas atpakaļ Ēģiptes zemē.»

¹⁸ Un Dievs vadīja tautu apkārtceļā pa tuksnesi uz Niedru jūru. Un israēlieši no Ēģiptes zemes izgāja, bruņoti kaujai.

¹⁹ Mozus arī paņēma līdzī Jāzēpa kaulus, jo tas israēliešiem bija licis solīties ar zvērestu, sacīdams: Dievs jūs lūkodams uzlūkos; tad paņemiet manus kaulus līdzī no šejienes.

²⁰ Un viņi aizgāja no Sukotas un apmetās pie Ētamā, tuksneša malā.

²¹ Un Tas Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, lai tos vadītu pa ceļu, bet naktī uguns stabā, lai ceļš tiem būtu apgaismots dienu un nakti.

²² Un mākoņu stabs dienā un uguns stabs naktī nenozuda tautas priekšā.

14. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Saki israēliešiem, lai tie atgriežas un uzceļ nometni Pihahirotas priekšā, starp Migdolu un jūru, pretī Baal-Cefonai; tai iepretim apmetieties pie jūras.

³ Tad faraons sacīs par Israēla bērniem: tie ir apmaldījušies tajā zemē, tuksnesis tos ir ieslēdzis.

⁴ Es nocietināšu faraona sirdi, un viņš dzīsies viņiem pakaļ; un Es pagodināšu Sevi faraona un visa viņa karaspēka priekšā, lai Ēģipte atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.» Un tie tā darīja.

⁵ Un Ēģiptes ķēniņam tika paziņots, ka tauta aizbēgusi; tad faraona un viņu kalpu sirdis pārvērtās pret šo tautu un tie sacīja: «Kāpēc mēs tā darījām, ka atlaidām israēliešus no vergošanas mums?»

⁶ Un viņš aizjūdzta savus ratus un ņēma savus ļaudis līdzī.

⁷ Viņš ņēma seši simti izlasītu kara ratu un citus ēģiptiešu ratus un virsniekus pār visiem tiem.

⁸ Un Tas Kungs nocietināja faraona, Ēģiptes ķēniņa, sirdi, ka tas dzinās Israēla bērniem pakaļ; bet Israēla bērni izgāja augstas rokas vadīti.

⁹ Un ēģiptieši dzinās viņiem pakaļ – visi faraona rati, zirgi, jātnieki un karaspēks – un panāca, kad tie bija apmetušies pie jūras, pie Pihahirotas, iepretim Baal-Cefonai.

¹⁰ Kad faraons bija tuvu klāt pienācis, Israēla bērni pacēla savas acis, un redzi, ēģiptieši bija cieši aiz viņiem; tad tie ļoti izbijās un brēca uz Dievu.

¹¹ Un tie sacīja Mozum: «Vai trūka kapu Ēģiptē, ka tu mūs esi izvedis, lai mirstam tuksnesī? Kāpēc tu mums tā esi darījis, izvezdams mūs no Ēģiptes?»

¹² Vai mēs jau tev Ēģiptē neteicām: atstājies no mums, lai varam vergot ēģiptiešiem; jo tas mums būtu bijis labāk – vergot ēģiptiešiem nekā mirt tuksnesī.»

¹³ Bet Mozus sacīja tautai: «Nebīstaities, pastāviet un vērojiet, kā Tas Kungs jūs šodien izglābs: ēģiptiešus, kurus jūs šodien redzat, jūs nemūžam vairs neredzēsīt.

¹⁴ Tas Kungs karos par jums, bet jūs paliksīt mierā.»

¹⁵ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ko tu brēc uz Mani? Saki Israēla bērniem, lai tie dodas ceļā.

¹⁶ Bet tu pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru un pāršķel to, lai Israēla bērni var iziet caur jūras vidu pa sausumu.

¹⁷ Redzi, Es nocietināšu ēģiptiešu sirdis, ka tie sekos jums, bet Es pagodināšu Sevi faraona un visa viņa karaspēka, viņa ratu un viņa jātnieku priekšā.

¹⁸ Un ēģiptieši atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es godu būšu guvis pār faraonu, pār viņa ratiem un pār viņa jātniekiem.»

¹⁹ Un Dieva eņģelis, kas bija gājis Israēla pulkam pa priekšu, cēlās un nostājās aiz viņiem; arī mākoņu stabs, kas bija viņu priekšā, cēlās un nostājās aiz viņiem.

²⁰ Tas novietojās starp ēģiptiešu nometni un starp israēliešu nometni. Tā tur bija mākonis un tumsa, kas šķīra vienu no otra.

²¹ Tad Mozus izstiepa savu roku pār jūru, un Tas Kungs lika jūrai, spēcīgam austruma vējam pūšot, plūst atpakaļ visu nakti, un Viņš darīja jūru par sauszemi, un ūdeņi pāršķēlās.

²² Tā Israēla bērni iegāja jūras vidū pa sausumu, un ūdeņi tiem bija kā vaļņi pa labi un pa kreisi.

²³ Un ēģiptieši dzinās viņiem pakaļ, un visi faraona zirgi un viņa rati un viņa jātnieki iegāja aiz viņiem jūras vidū.

²⁴ Un rīta krēslā Tas Kungs noraudzījās uz ēģiptiešu karaspēku mākoņu un uguns stabā, un ēģiptiešu karaspēkā radās apjukums.

²⁵ Un Viņš kavēja riteņu griešanos, tā ka tie tikai ar grūtībām tika uz priekšu; tad ēģiptieši sacīja: «Labāk bēgsim no israēliešiem, jo Tas Kungs karo par viņiem pret Ēģipti.»

²⁶ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Izstiep savu roku pār jūru, lai ūdeņi atgriezās pār ēģiptiešiem, pār viņu ratiem un pār viņu jātniekiem.»

²⁷ Un Mozus izstiepa savu roku pār jūru, un jūras ūdeņi atgriezās rīta ausmā savā vietā, un ēģiptieši bēga tiem tieši pretim. Tā Tas Kungs nogremdēja ēģiptiešus jūras vidū.

²⁸ Un ūdeņi atgriezās un apsedza gan ratus, gan jātniekus, visu faraona karaspēku, kas bija viņiem dzinies pakaļ jūrā; no viņiem nepalika pāri neviens pats.

²⁹ Bet Israēla bērni izgāja caur jūras vidu pa sausumu, un ūdeņi tiem bija kā vaļņi pa labi un pa kreisi.

³⁰ Tā Tas Kungs tanī dienā izglāba Israēlu no ēģiptiešu rokām; un Israēls redzēja ēģiptiešus mirušus guļam jūras malā.

³¹ Tā Israēls redzēja lielo spēku, ko Tas Kungs bija parādījis pret ēģiptiešiem, un tauta bijās Tā Kunga un ticēja Tam Kungam un Viņa kalpam Mozum.

15. nodaļa

¹ Toreiz Mozus un Israēla bērni dziedāja Tam Kungam šādu dziesmu: «Es dziedāšu Tam Kungam, jo Viņš Sevi ļoti paaugstinājis. Zirgus un viņu jātniekus Viņš ir iegāzis jūrā.

² Mans spēks un mana dziesma ir Tas Kungs, Viņš ir tas, no kā man nāk glābšana. Viņš ir mans stiprais Dievs – es Viņu slavēšu, Viņš ir mana tēva Dievs – es Viņu paaugstināšu.

³ Tas Kungs ir varens karavīrs – Kungs ir Viņa vārds.

⁴ Faraona ratus un karaspēku Viņš iegāzis jūrā, tā izlasītie virsnieki nogrimuši Niedru jūrā.

⁵ Ūdens dzelme tos apklāja, tie nogāja dibenā kā akmeņi.

⁶ Ak, Kungs! Tava labā roka parādījusies Savā spēkā, Tava labā roka sadragājusi ienaidnieku.

⁷ Savas godības varenībā Tu satrieci Savus pretiniekus, Savai bardzībai Tu devi vaļu, tā tos aprijusi kā rugājus.

⁸ Tavas mutes dvesma lika sacelties ūdeņiem, straumes apstājās un kļuva par valni, ūdeņi sastinga jūras vidū.

⁹ Tad ienaidnieks teica: es dzīšos pakaļ, es panākšu, es dalīšu laupījumu, mana sirds baudīs viņu nelaimi. Es pacelšu savu zobenu, mana roka tos iznīcinās.

¹⁰ Bet Tu tikai uzpūti Savu dvašu, un tos apklāja jūra, tie nogrima kā svins varenajos ūdeņos.

¹¹ Kas ir tāds kā Tu, ak, Kungs! Kas ir tāds kā Tu starp dieviem, varens Savā svētumā, bijājams Savā godībā, brīnumu darītājs!

¹² Tu izstiepi Savu labo roku – un zeme tos aprija.

¹³ Ar žēlastību Tu vadi tautu, ko esi atpestījis, lielā spēkā Tu ved to uz Savu svēto mājokli.

¹⁴ Tautas to ir dzirdējušas un ir nodrebējušas, izbailes pārņēmušas Filistijas iemītniekus.

¹⁵ Edoma vadoņi sāka zaudēt drosmi, Moāba vadoņus pārņēma trīsas, izbijās visi Kānaāna iedzīvotāji.

¹⁶ Iztrūcināšanās un bailība nāca pār tiem, tie kļuva mēmi kā akmens Tava elkoņa spēka dēļ, tiekāms Tava tauta gāja pāri, ak, Kungs, tiekāms gāja pāri tā tauta, ko Tu Sev esi atpircis.

¹⁷ Tu tos vadīsi un statīsi kalnā, kas ir Tavs īpašums, vietā, ko Tu Sev esi darījis par mājokli, svētnīcā, ko Tava roka, ak, Kungs, ir cēlusi.

¹⁸ Tas Kungs ir ķēniņš uz mūžu mūžiem!

¹⁹ Jo, kad faraona zirgi, viņa rati un jātnieki bija nokļuvuši jūrā, Tas Kungs lika jūras ūdeņiem atgriezties pār viņiem, bet Israēla bērni gāja caur jūras vidu pa sausumu.»

²⁰ Tad praviete Mirjama, Ārona māsa, paņēma bungas savā rokā, un visas sievas sekoja viņai ar bungām dejas solī.

²¹ Un Mirjama tām teica: «Dziediet Tam Kungam, jo Viņš Sevi ļoti paaugstinājis; zirgus un viņu jātniekus Viņš ir iegāzis jūrā!»

²² Tad Mozus lika celties israēliešiem no Niedru jūras nometnes, un viņi izgāja uz Šūras tuksnesi, un, nogājuši triju dienu gājumu, tie neatrada ūdeni.

²³ Tad viņi nonāca Mārā, bet nevarēja Māras ūdeni dzert tā rūgtuma dēļ; tāpēc tās vietas vārdu sauc: Māra.⁵³

²⁴ Un tauta kurnēja uz Mozu, teikdama: «Ko mēs dzersim?»

²⁵ Tad viņš sauca uz To Kungu, un Tas Kungs viņam norādīja koku; un viņš to ielaida ūdenī, un ūdens kļuva salds. Tur viņš tiem deva likumus un tiesas un tos tur pārbaudīja, ²⁶ un sacīja: «Ja jūs klausīdami klausīsit Tā Kunga, sava Dieva, balsij un darīsiet, kas taisns Viņa acīs, un ievērosit Viņa baušļus, un turēsiet Viņa likumus, tad Es pār jums nelikšu nākt tām slimībām, kādām Es esmu licis nākt pār ēģiptiešiem, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu ārsts.»

²⁷ Tad viņi nonāca Elimā, tur bija divpadsmit ūdens avoti un septiņdesmit palmas, un viņi apmetās tur nometnē pie ūdens.

16. nodaļa

¹ Un visa Israēla bērnu draudze devās ceļā no Elimas, un tie nonāca Sina tuksnesī, kas atrodas starp Elimu un Sinaja kalnu; tas notika otrā mēneša piecpadsmitajā dienā pēc viņu izešanas no Ēģiptes zemes.

² Un visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un Āronu tuksnesī.

³ Israēla bērni teica viņiem: «Kaut Tā Kunga roka būtu likusi mums mirt Ēģiptes zemē, kad mēs vēl mitām pie gaļas podiem un mums bija maizes papildnam, ko ēst; jo jūs mūs esat izveduši šai tuksnesī, lai visa draudze mirtu badā.»

⁴ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Redzi, Es likšu maizei līt no debesīm; un tauta lai iziet un ik dienas salasa dienas tiesu, lai Es viņu pārbaudu, vai tā rīkosies pēc Manas pavēles vai ne.

⁵ Un notiks sestajā dienā, kad sagatavos to, ko tie atnesuši, tas būs otrtik, ko tie ik dienas salasa.»

⁶ Un Mozus un Ārons runāja uz visiem Israēla bērniem: «Šovakar jūs atzīsiet, ka Tas Kungs jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes.

⁷ Un rīt jūs redzēsiet Tā Kunga godību, jo Viņš ir dzirdējis jūsu kurnēšanu pret To Kungu; jo kas gan mēs esam, ka jūs kurnat pret mums?»

⁸ Un Mozus sacīja: «Kad Tas Kungs dos jums vakarā gaļu un no rīta maizi ēst, līdz būsit paēduši, tad tas būs tāpēc, ka Tas Kungs ir dzirdējis jūsu kurnēšanu, ka jūs esat kurnējuši pret Viņu. Jo kas gan mēs esam? Ne pret mums jūs esat kurnējuši, bet pret To Kungu.»

⁹ Un Mozus sacīja Āronam: «Saki visai Israēla bērnu draudzei: tuvojieties Tam Kungam, jo Viņš ir dzirdējis jūsu kurnēšanu.»

¹⁰ Un notika, kamēr Ārons vēl uzrunāja Israēla bērnu draudzi, tie pagriezās pret tuksnesi, un redzi, Tā Kunga godība kļuva redzama mākonī.

¹¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹² «Es esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu. Runā uz tiem un saki: ap vakara laiku jūs ēdīsiet gaļu, bet no rīta Es jums došu ēst maizi, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.»

¹³ Un vakarā pacēlās paipalas un apsedza nometni, bet no rīta visapkārt nometnei bija rasa.

¹⁴ Kad raras kārtas sāka nozust, tad redzi, tuksnesī bija smalka zvīņveidīga viela, tik smalka kā sarma virs zemes.

¹⁵ Kad Israēla bērni to ieraudzīja, tie sacīja cits citam: «Man hu – kas tas ir?» Jo tie nezināja, kas tas bija. Un Mozus viņiem sacīja: «Šī ir tā maize, ko Tas Kungs jums ir devis par barību.

¹⁶ Šī ir Viņa pavēle: salasiet no tās ikviens, cik var apēst, gomeru uz katru cilvēku, pēc jūsu dvēseļu skaita; ikviens lai ņem tik cilvēkiem, cik to ir viņa teltī.»

¹⁷ Un Israēla bērni tā arī darīja; cits salasīja vairāk, cits mazāk.

⁵³ Rūgtums.

¹⁸ Bet, kad viņi pārmēroja ar gomeru, tad nepalika pāri tam, kas daudz bija salasījis, un nepietrūka tam, kas maz bija salasījis; ikviens bija salasījis tik, cik varēja apēst.

¹⁹ Un Mozus tiem sacīja: «Lai neviens neko no tā neatlicina līdz rītam.»

²⁰ Bet tie Mozum neklausīja, un kādi vīri atlicināja no tā līdz rītam, tad saradās tārpji, un tas smirdēja, un Mozus noskaitās uz viņiem.

²¹ Viņi to salasīja ik rītu, ikviens, cik varēja apēst, bet, kad saule iesila, tas izkusa.

²² Un notika sestajā dienā, tad tie salasīja otrtik maizes, divi gomas uz katru; tad draudzes vadītāji nāca un to paziņoja Mozum.

²³ Un viņš tiem teica: «Tā Tas Kungs ir pavēlējis: rīt ir sabats, sabats Tam Kungam ir svēts; ko jūs gribat cept, to izcepiet, ko jūs gribat vārīt, to izvāriet, bet visu, kas atliek, to uzglabāiet līdz rītam.»

²⁴ Un tie to uzglabāja līdz rītam, kā Mozus bija pavēlējis, un tas nesmirdēja, un tārpji tanī neradās.

²⁵ Tad Mozus sacīja: «Ēdiet to šodien, jo šodien ir Tā Kunga sabats; šodien jūs laukā neko neatradīsiet.

²⁶ Sešās dienās to salasiet, bet septītā diena ir sabats, tanī tas nebūs.»

²⁷ Un notika, ka septītajā dienā daži no ļaudīm izgāja, lai lasītu, bet tie neko neatrada.

²⁸ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Cik ilgi jūs liegsities turēt Manus baušļus un Manus likumus?

²⁹ Redziet, Tas Kungs jums ir devis sabatu, tādēļ Viņš jums sestajā dienā maizi piešķīris divi dienām; palieciot ikviens savā vietā, un lai neviens septītajā dienā neatstāj savu vietu.»

³⁰ Tā ļaudis dusēja septītajā dienā.

³¹ Un Israēla nams sauca to vielu – manna. Tā bija balta kā koriandra sēkliņas un pēc garšas kā plāceņi ar medu.

³² Un Mozus sacīja: «Tā Tas Kungs ir pavēlējis: piepildiet vienu gomeru ar to, lai to saglabātu nākamajām paaudzēm, ka tās redz to maizi, ar ko Es esmu jūs tuksnesī paēdinājis, kad Es izvedu jūs no Ēģiptes zemes.»

³³ Un Mozus sacīja Āronam: «Ņem krūzi un ieber tanī pilnu gomeru mannas un noliec to Tā Kunga priekšā, ka tā tiktu saglabāta bērnu bērniem.»

³⁴ Kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis, tā Ārons to nolika glabāšanai liecības priekšā.

³⁵ Un Israēla bērni ēda mannu četrdesmit gadus, līdz kamēr tie nāca tuvāk apdzīvotai zemei; viņi ēda mannu, līdz kamēr pienāca pie Kānaāna zemes robežām.

³⁶ Bet gomera ir desmitā daļa no ēfas.

17. nodaļa

¹ Un visa Israēla bērnu draudze uz Tā Kunga pavēli devās ceļā no Sina tuksneša vairākos pārgājienos un apmetās nometnē pie Refidimas, bet tur ļaudīm nebija dzeramā ūdens.

² Tad ļaudis bārās ar Mozu, sacīdami: «Dod mums ūdeni, ka varam dzert!» Bet Mozus viņiem sacīja: «Ko jūs rājaties ar mani? Kādēļ jūs kārdināt To Kungu?»

³ Un tauta, pēc ūdens izslāpusi, kurnēja pret Mozu, sacīdama: «Kāpēc tu mūs esi izvedis no Ēģiptes, vai lai mēs mirtu aiz slāpēm, mēs un mūsu bērni, un mūsu lopji?»

⁴ Un Mozus brēca uz To Kungu un sacīja: «Ko lai es daru ar šiem ļaudīm? Daudz netrūkst, ka tie mani nomētās akmeņiem.»

⁵ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ej tautas priekšā un ņem kādus Israēla vecākus sev līdz un arī zizli, ar kuru tu esi sitis ūdeņus, paņem to un ej!»

⁶ Redzi, Es tur stāvēšu tavā priekšā uz klints pie Horeba, un tu sit to klinti, tad no tās iztecēs ūdens, ļaudīm ko dzert.» Un Mozus tā darīja Israēla vecāju acu priekšā.

⁷ Un tās vietas vārdu nosauca: Masa un Meriba,⁵⁴ tāpēc ka Israēla bērni bija strīdējušies un bija kārdinājuši To Kungu, sacīdami: «Vai Tas Kungs ir mūsu vidū vai nav?»

⁸ Un Amaleks nāca un karoja ar Israēlu pie Refidimas.

⁹ Tad Mozus sacīja uz Jozuu: «Izraugi mums vīrus un izej cīņā pret Amaleku; rīt es nostāšos kalna galā un Dieva zizlis būs manā rokā.»

¹⁰ Un Jozua darīja, kā Mozus viņam bija sacījis, un cīnījās ar Amaleku; bet Mozus, Ārons un Hūrs uzkāpa kalna galā.

¹¹ Un notika, kamēr Mozus savu roku turēja paceltu, Israēls ņēma virsroku, bet, kad Mozus savu roku nolaida, virsroku ņēma Amaleks.

⁵⁴ Kārdināšana un strīdus.

¹² Kad Mozum rokas kļuva smagas, tad viņi paņēma akmeni un nolika to zem viņa, un viņš uz tā sēdēja, bet Ārons un Hūrs atbalstīja viņa rokas, viens no vienas, otrs no otras puses. Un tā viņa rokas palika stingras, kamēr saule nogāja.

¹³ Un Jozua sakāva Amaleku un viņa tautu ar zobena asmeni.

¹⁴ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ieraksti to par piemiņu grāmatā un pavēli to Jozuam, ka Es pilnīgi izdzēsīšu Amaleka piemiņu apakš debess.»

¹⁵ Un Mozus uzcēla altāri un nosauca tā vārdu: Tas Kungs ir mans karogs.

¹⁶ Un viņš sacīja: «Mana roka tur Tā Kunga karogu! Tas Kungs karos pret Amaleku uz audžu audzēm!»

18. nodaļa

¹ Jetrus, Midiāna priesteris, Mozus sievastēvs, dzirdēja visu, ko Dievs Mozum un Israēlam, Savai tautai, bija darījis, kā Tas Kungs Israēlu bija izvedis no Ēģiptes.

² Tad Jetrus, Mozus sievastēvs, paņēma Ciporu, Mozus sievu, pēc tam kad tas viņu bija atsūtījis atpakaļ, ³ un divi tās dēlus. Tā viena vārds bija Geršoms, jo viņš bija sacījis: es esmu svešinieks bijis svešā zemē.

⁴ Bet otra vārds bija Ēliēzers,⁵⁵ jo viņš bija sacījis: mana tēva Dievs ir bijis mans palīgs un mani ir izglābis no faraona zobena.

⁵ Un Jetrus, Mozus sievastēvs, viņa dēli un viņa sieva nāca pie Mozus tuksnesī, kur viņš bija uzcēlis nometni pie Dieva kalna.

⁶ Un viņš sacīja Mozum: «Es, Jetrus, tavs sievastēvs, nāku pie tevis un tava sieva un līdz ar viņu divi tās dēli.»

⁷ Un Mozus izgāja savam sievastēvam pretim un noliecās viņa priekšā, un noskūpstīja to, un viņi jautāja viens otram, kā klājas, un tad iegāja teltī.

⁸ Un Mozus izstāstīja savam sievastēvam visu, ko Tas Kungs faraonam un ēģiptiešiem Israēla labā bija darījis, un par visām grūtībām, ar kādām tie ceļā bija sastapušies, un kā Tas Kungs viņus bija izglābis.

⁹ Un Jetrus priecājās par visu, ko Tas Kungs Israēlam bija darījis, tos izglābdams no ēģiptiešu rokas.

¹⁰ Un Jetrus sacīja: «Svētīts lai ir Tas Kungs, kas jūs ir izglābis no ēģiptiešu rokas un no faraona rokas.

¹¹ Tagad es zinu, ka Tas Kungs ir lielāks par visiem dieviem; jo Viņš jūs izglābis, kad tie kļuva lieli savā garā.»

¹² Un Jetrus, Mozus sievastēvs, upurēja dedzināmo un kaujamo upuri Dievam, un Ārons un visi Israēla vecāji nāca ēst maizi ar Mozus sievastēvu Dieva priekšā.

¹³ Nākamajā dienā Mozus apsēdās, lai tiesātu ļaudis; un ļaudis stāvēja Mozus priekšā no rīta līdz vakaram.

¹⁴ Un Mozus sievastēvs noskatījās visu, ko Mozus tautai darīja, un viņš sacīja: «Kas tas ir, ko tu dari tautai? Kādēļ tu sēdi atsevišķi un tauta stāv tavā priekšā no rīta līdz vakaram?»

¹⁵ Un Mozus atbildēja savam sievastēvam: «Tauta nāk pie manis vaicāt Dieva prātu.

¹⁶ Jo, ja viņiem ir kāda lieta, tad tie nāk pie manis, un es tad tiesāju viņu starpā un daru tiem zināmus Dieva likumus un Viņa bauslību.»

¹⁷ Un Mozus sievastēvs viņam sacīja: «Tā nav labi, kā tu to dari!

¹⁸ Tu gurtin pagursi un tavi ļaudis, kas pie tevis, jo pārāk grūts tev ir šis pienākums, tu nespēsi to izpildīt viens pats.

¹⁹ Tagad paklausi mani, es tev došu padomu, un Dievs būs ar tevi. Nostājies tu tautas labad Dieva priekšā un nes tās lietas Dieva priekšā.

²⁰ Māci tiem likumus un bauslību un dari tiem zināmu to ceļu, kas tiem jāiet, un tos darbus, kas tiem jā dara.

²¹ Bet tu izraugi sev no visas tautas spējīgus vīrus, kas bīstas Dieva, taisnīgus vīrus, kas nav uzpērkami, un iecel tos par priekšniekiem pār tūkstošiem, pār simtiem, pār piecdesmitiem un pār desmitiem.

²² Un lai tie tiesā ļaudis jebkurā laikā, bet lai būtu tā, ka tie katru lielāku lietu nodotu tev, bet katru mazāku lietu iztiesā paši; tā tev būs vieglāk, un viņi palīdzēs tev nest savu nastu.

⁵⁵ Mans Dievs ir palīgs.

²³ Ja tu tā darīsi un Dievs tev tā pavēlēs, tad tu varēsi pastāvēt, un arī visi šie ļaudis ies savā vietā ar mieru.»

²⁴ Un Mozus paklausīja sava sievastēva balsij un darīja visu, ko tas bija sacījis.

²⁵ Viņš izraudzīja spējīgus vīrus no visa Israēla un iecēla tos tautai par priekšniekiem pār tūkstošiem, simtiem, piecdesmitiem un desmitiem.

²⁶ Un viņi sprieda tiesu jebkurā laikā, un visas grūtās lietas tie cēla priekšā Mozum, bet visas mazās lietas iztiesāja paši.

²⁷ Tad Mozus atlaida savu sievastēvu, un tas atgriezās savā zemē.

19. nodaļa

¹ Trešajā mēnesī pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes, tieši tanī dienā, tie nonāca Sinaja tuksnesī.

² Un viņi devās ceļā no Refidimas un nonāca Sinaja tuksnesī un apmetās tuksnesī; tur Israēls cēla nometni kalna pakājē.

³ Bet Mozus uzkāpa kalnā pie Dieva. Un Tas Kungs viņam sauca no kalna un sacīja: «Tā saki Jēkaba namam un pasludini Israēla bērniem:

⁴ jūs esat redzējuši, ko Es esmu darījis ēģiptiešiem un kā Es jūs esmu nesis uz ērgļa spārnēm un esmu jūs pie Sevis atvedis.

⁵ Bet tagad, ja jūs uzklausīsit Manu balsi un turēsīsit Manu derību, tad jūs Man būsit par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule.

⁶ Un jūs būsit Man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu. Šos vārdus tev būs teikt Israēla bērniem.»

⁷ Un Mozus atgriezās un saaicināja tautas vecajus un tiem cēla priekšā visus tos vārdus, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis.

⁸ Un visa tauta kopā atbildēja un teica: «Visu, ko Tas Kungs ir runājis, to mēs darīsim.» Un Mozus atnesa atpakaļ tautas vārdus Tam Kungam.

⁹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Redzi, Es nākšu pie tevis mākoņu segā, tā ka tauta lai dzird Mani sarunājamies ar tevi un ka lai tic tev mūžīgi.»

¹⁰ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ej pie ļaudīm un liec tiem šķīstīties šodien un rīt, un lai tie mazgā savas drēbes, ¹¹ ka tie ir gatavi trešajai dienai, jo trešajā dienā Tas Kungs nonāks visas tautas acu priekšā uz Sinaja kalnu.

¹² Un cel tautai visapkārt žogu un saki: sargieties uzkāpt kalnā un nepieskarieties kalna malai, jo, kas pieskarsies kalnam, tas mirdams mirs.

¹³ Neviena roka lai to neaizskar, jo tad tam būs tikt ar akmeņiem nomētātam vai ar bultām nošautam; vai tas ir dzīvnieks vai cilvēks, tam nebūs palikt dzīvam. Bet, kad atskanēs taures skaņa, tad viņi var kāpt kalnā.»

¹⁴ Un Mozus nokāpa no kalna pie tautas un lika tai šķīstīties, un tie mazgāja savas drēbes.

¹⁵ Un viņš sacīja tautai: «Esiet sagatavojušies trešajai dienai, neaiztieciat savas sievas.»

¹⁶ Un notika trešajā dienā, kad ausa rīts, tad bija pārkons un zibeņi, un biezs mākonis virs kalna, un varen stipra bazūnes skaņa, tik stipra, ka visa tauta, kas bija nometnē, izbijās.

¹⁷ Un Mozus izveda tautu ārā no nometnes Dievam pretī, un tie nostājās kalna pakājē.

¹⁸ Un viss Sinaja kalns kūpēja, jo Tas Kungs nonāca uz to ugunī, un tā dūmi cēlās augšup itin kā cepla dūmi, un viss kalns ļoti trīcēja.

¹⁹ Un bazūnes skaņa pieņēma spēkā; un Mozus runāja, un Dievs tam atbildēja pārkonā.

²⁰ Un, kad nu Tas Kungs nonāca uz Sinaja kalnu, uz paša kalna virsotni, tad Tas Kungs sauca Mozu uz kalna virsotni, un Mozus kāpa augšup.

²¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Nokāp un brīdini ļaudis, lai tie nelaužas cauri, lai redzētu To Kungu, ka daudzi no viņiem nekrīt.

²² Arī priesteri, kas tuvojas Tam Kungam, lai šķīstās, tā ka Tas Kungs tos nesatriec.»

²³ Un Mozus sacīja Tam Kungam: «Tauta nevar kāpt augšā Sinaja kalnā, jo Tu mūs esi brīdinājis, sacīdams: dariet ap kalnu sētu un turiet to svētu.»

²⁴ Un Tas Kungs sacīja uz viņu: «Ej un nāc atpakaļ, sev līdzī atvezdams Āronu, bet priesteriem un tautai neļauj lauzties cauri, lai kāptu kalnā pie Tā Kunga, ka Viņš tos nesatriec.»

²⁵ Tad Mozus nokāpa pie tautas un tai to pasacīja.

20. nodaļa

¹ Un Dievs sacīja visus šos vārdus:

² «Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama.

³ Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.

⁴ Netaisi sev elku tēlu vai kādu atveidu nedz pēc tā, kas ir augšā debesīs, nedz pēc tā, kas ir virs zemes, nedz pēc tā, kas ir ūdenī zem zemes.

⁵ Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem, jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst, ⁶ un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus.

⁷ Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu nelietīgi valkāt, jo Tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa Vārdu nelietīgi valkā.

⁸ Piemini sabata dienu, ka tu to svētī.

⁹ Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus.

¹⁰ Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos.

¹¹ Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta.

¹² Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod.

¹³ Tev nebūs nokaut.

¹⁴ Tev nebūs laulību pārkāpt.

¹⁵ Tev nebūs zagt.

¹⁶ Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku.

¹⁷ Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder.»

¹⁸ Un visa tauta redzēja pārkonu, zibeņus un dzirdēja bazūņu skaņas un redzēja kalnu kūpam. Tad tauta, to redzējama, bēga un nostājās iztālēm.

¹⁹ Un ļaudis sacīja Mozum: «Runā tu uz mums, mēs tev klausīsim, bet lai Dievs nerunā uz mums, citādi mēs mirsim.»

²⁰ Tad Mozus sacīja tautai: «Nebīstaities, jo Dievs ir nācis, lai jūs pārbaudītu un lai jums būtu bijība Viņa priekšā, ka jūs negrēkotu.»

²¹ Un tauta stāvēja iztālēm, bet Mozus tuvojās tumšajiem mākoņiem, kuros bija Dievs.

²² Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Saki tā Israēla ļaudīm: jūs paši esat redzējuši, ka Es no debesīm esmu runājis uz jums.

²³ Neceliet Man blakus nedz sudraba dievekļus, nedz zelta dievekļus.

²⁴ Celiet Man altāri no zemes un upurējiet uz tā savus dedzināmos upurus un savus pateicības upurus, savus sīklopus un savus liellopus; ikvienā vietā, kurā Es likšu pieminēt Savu Vārdu, tur Es nāksu pie tevis un tevi svētīšu.

²⁵ Bet, ja tu Man taisīsi akmens altāri, tad necel to no cirstiem akmeņiem, jo, ar dzelzi strādājot, tu to apgāni.

²⁶ Nekāp pa kāpnēm uz Manu altāri, ka tā priekšā neatsedzas tavs kailums.

21. nodaļa

¹ Šīs ir tās tiesas, ko tev būs likt viņiem priekšā.

² Ja tu pērc ebreju vergu, tad sešus gadus lai viņš tev kalpo, bet septītajā gadā lai viņš bez maksas brīvi aiziet.

³ Ja viņš nācis kā vieninieks, tad lai arī viņš iet viens, bet, ja viņš ir laulāts vīrs, tad lai viņa sieva aiziet kopā ar viņu.

⁴ Bet, ja viņa kungs ir devis viņam sievu un tā viņam ir dzemdējusi vai nu dēlus, vai meitas, tad sieva un viņas dzemdētie bērni lai paliek viņa kungam, bet viņš viens pats lai aiziet, kā nācis.

⁵ Bet, ja vergs teiks: es mīlu savu kungu, savu sievu un savus bērnus, – tad lai viņš neaiziet brīvībā.

⁶ Tad lai viņa kungs to nostata Dieva priekšā un lai to ved pie durvīm vai stabiem, un kungs lai ar īlenu izdur cauri viņa ausij, un tas lai kalpo viņam mūžīgi.

⁷ Un, ja kāds vīrs savu meitu ir pārdevis par verdzeni, tad lai tā neaiziet, kā aiziet vergi.

⁸ Kad viņa nepatīk savam kungam un tas negrib viņu precēt, tad lai tas liek to izpirkt; bet viņš to nevar pārdot svešiem ļaudīm, kļuvis pret to netaisns.

⁹ Bet, ja viņš to dod savam dēlam par sievu, tad lai viņai ir meitas tiesa.

¹⁰ Ja viņš tam ņem citu sievu, tad nedz viņas uzturs, nedz viņas apģērbs, nedz arī likumīgā kopdzīve lai netiek mazināta.

¹¹ Bet, ja viņš šos trīs noteikumus nepilda, tad viņa var aiziet brīvībā bez atlīdzības.

¹² Kas sit cilvēku tā, ka tas mirst, tas sodāms ar nāvi.

¹³ Taču, ja tas nav tam ar nolūku uzglūnējis, bet Dievs viņa rokai tā licis gadīties, tad Es noteikšu tev vietu, kur tas var bēgt.

¹⁴ Bet, ja kāds ļaunprātīgi rīkosies pret savu tuvāku, to ar viltu nogalinādams, tad lai arī viņu paņem no Mana altāra, ka tas mirst.

¹⁵ Un, kas sit savu tēvu vai savu māti, tas sodāms ar nāvi.

¹⁶ Un, kas nozog cilvēku, vai nu viņš to grib pārdot, vai tas tiek pie viņa atrasts, sodāms ar nāvi.

¹⁷ Kas nolād savu tēvu vai savu māti, tas sodāms ar nāvi.

¹⁸ Un, ja vīri ir saķīdojušies un viens otru sit ar akmeni vai ar dūri, ka tas nemirst, bet tam uz gultas jāguļ: ¹⁹ ja tas var piecelties un staigāt pa lauku ar spieķi, tad tas, kas viņu sita, lai ir bez vainas; tikai tam jādod atlīdzība par bezdarba laiku un jāgādā par viņa dziedināšanu.

²⁰ Bet, ja kāds sit ar koku savu vergu vai verdzeni, ka tie no viņa rokas mirst, tad lai tas tiek riebtin atriebts.

²¹ Bet, ja tas vēl dzīvo vienu vai divi dienas, tad viņš nav jāsoda, jo tā ir viņa nauda.

²² Bet, ja vīri kaujas un sagrūž grūtu sievu, ka viņas auglis noiet, bet pašai nenotiek nelaime, tad lai tiek uzlikts naudas sods tam, kas to sagrūdis, tik liels, cik viņas vīrs prasa, un lai tiek dots pēc šķīrējtiesneša atzinuma.

²³ Bet, ja notiek nelaime, tad būs likt dzīvību pret dzīvību.

²⁴ Aci pret aci, zobu pret zobu, roku pret roku, kāju pret kāju.

²⁵ Deguma brūci pret deguma brūci, ievainojumu pret ievainojumu, rētu pret rētu.

²⁶ Ja kāds izsit savam vergam vai verdzenei aci, tad lai tas to atlaiž brīvībā, viņš lai to atlaiž acs dēļ.

²⁷ Tāpat, ja tas izsit savam vergam vai verdzenei zobu, tad lai tas to atlaiž zoba dēļ.

²⁸ Bet, ja kāds vērsis sabada vīru vai sievu, ka tie mirst, tad vērsim jātop nomētātam ar akmeņiem, bet tā gaļu lai neēd, un vērsa īpašnieks lai ir brīvs no vainas.

²⁹ Bet, ja šis vērsis ir bijis badītājs jau kopš vakar- vai aizvakardienas un tas ir bijis zināms viņa īpašniekam, bet viņš nav to nosargājis, un tas nobada vīru vai sievu, lai tad vērsis tiek nomētāts akmeņiem, un jāmirst arī viņa īpašniekam.

³⁰ Bet, ja piespriež izpirkšanas maksu, tad lai viņš par savas dzīvības izpirkšanu dod visu, ko no viņa prasa.

³¹ Arī, ja viņa dēlu sabada vai sabada viņa meitu, lai rīkojas pēc tiem pašiem likumiem.

³² Bet, ja vergs vai verdzene tiek sabadīti, tad lai īpašnieks dod viņu kungam trīsdesmit sudraba seķeļus, bet vērsi lai nomētā ar akmeņiem.

³³ Ja kāds atstāj vaļā aku vai izrok aku un to neapsedz un tanī iekrīt vērsis vai ēzelis, ³⁴ tad akas īpašnieks lai visu nolīdzina; nauda dodama lopa īpašniekam, bet viņam paliek beigtais lops.

³⁵ Bet, ja vērsis bada vērsi, ka tas ir beigts, tad dzīvmais vērsis ir jāpārdod un nauda jāsadala, un beigtais vērsis arī jāsadala uz pusēm.

³⁶ Bet, ja tas ir zinājis, ka vērsis jau iepriekš ir bijis badītājs, un viņa īpašnieks nav to nosargājis, tad lai izlīgst: vērsi pret vērsi, bet beigtais lai paliek cietējam.

³⁷ Ja kāds nozog vērsi vai avi un to nokauj vai pārdod, tam būs atdot piecus vērsus par vērsi un četras avis par avi.⁵⁶

22. nodaļa

¹ Ja zagli atrod pie ielaušanās un tas tiek nosists, tad nav atriebēja viņa asinīm.

² Bet, ja tas noticis saules gaismā, tad viņš jātriebē. Zaglis lai atlīdzina, bet, ja viņam nav, tad viņš par savu zādzību ir jāpārdod.

³ Ja zagtais lops viņa rokās tiek atrasts dzīvs, vai tas ir vērsis, vai ēzelis, vai avs, tad divkārt viņam ir jāatlīdzina.

⁴ Ja kāds nogana tīrumu vai vīna dārzu un tur palaiž savu lopu, lai tas ganās svešā tīrumā, tam tas labākais no sava tīruma un no sava vīna dārza jādod vietā.

⁵ Ja izceļas uguns un tā aizdedzina ērkšķus un aprij vai nu statņus, vai nopļautu labību, vai pašu tīrumu, tad tam, kas uguni pielaidis, būs pilnībā visu atlīdzināt.

⁵⁶ V.E.: Krievu Bībelē šis pants ir pie 22.nodaļas, kur numerācija attiecīgi nobīdīta.

⁶ Ja kāds dod uzglabāt savam tuvākam naudu vai rīkus, bet tam tie tiek no viņa mājas izzagti un zaglis tiek atrasts, tad šim tas divkārtīgi jāatlīdzina.

⁷ Bet, ja zagli neatrod, tad nama īpašnieks pats vedams Dieva priekšā, vai tas nav savu roku pats licis pie sava tuvākā mantas.

⁸ Ikviena lieta, kad nodarīts zaudējums, vai tas būtu vērsis, ēzelis, avs, kāds drēbju gabals vai kāda cita zaudēta manta, ja īpašnieks saka: šī ir tā! – ceļama Dieva priekšā, un, ko Dievs pierāda par vainīgu, tam zaudējums divkārtīgi savam tuvākam jāatlīdzina.

⁹ Ja kāds savam tuvākam dod glabāšanā ēzeli, vērsi, avi vai citu kādu lopu un tas nobeidzas vai to savaino, vai arī tas tiek aizvests, nevienam neredzot, ¹⁰ tad lai notiek Tā Kunga priekšā zvēresta došana abu starpā, ka tas nav savu roku licis pie sava tuvākā mantas, un tā īpašnieks lai pieņem šo zvērestu, un viņam nav jāatlīdzina.

¹¹ Bet, ja tas viņam nozagts, tad lai tas atlīdzina tā īpašniekam.

¹² Ja kāds zvērs to saplosījis, tad lai tas pienes to par pierādījumu, tad tam nav jāatlīdzina.

¹³ Un, ja kāds aizņemas ko no sava tuvākā un tas tiek savainots vai nobeidzas, viņa īpašniekam neesot klāt, tad tas jāatlīdzina.

¹⁴ Bet, ja īpašnieks bijis klāt, tad nav jāatlīdzina; un, kas par naudu ir patapināts, tad tas ar to ir samaksāts.

¹⁵ Bet, ja kāds meitu pieviļ, kas nav vēl saderināta, un viņš ar to guļ, tad lai viņš to sev atpērk par sievu.

¹⁶ Bet, ja viņas tēvs liegts viņam to dot par sievu, tad lai viņš samaksā līgavas naudu.

¹⁷ Burvi neatstāj dzīvu.

¹⁸ Katrs, kas jaucas ar lopu, lai tiek nonāvēts.

¹⁹ Kas upurē citiem dieviem un nevis Tam Kungam, tas lai ir nolādēts.

²⁰ Nevienu svešinieku nedz apspied, nedz izmanto, jo jūs paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē.

²¹ Neviena atraitne un neviens bārenis lai netiek apspiests.

²² Ja tu tos apspiedīsi, tad tie kliegdami kliegs uz Mani, un Es uzklaustīšu viņu saucienus.

²³ Tad Manas dusmas iedegsies, un Es jūs nokaušu ar zobenu, un jūsu sievas kļūs par atraitnēm un jūsu bērni par bāriem.

²⁴ Ja tu aizdod naudu kādam, kas ir no Manas tautas un kas pie tevis ir nabags, tad nekļūsti kā kāds rāvējs un neņem no tā sev augļus.

²⁵ Ja tu ņem sava tuvāka drēbes par ķīlu, tad atdod viņam tās pirms saule norietējusi, ²⁶ jo tas ir viņa vienīgais apsegs, viņa apģērbs, tanī viņš būtu gulējis; un, kad viņš brēks uz Mani, tad Es to paklausīšu, jo Es esmu žēlsirdīgs.

²⁷ Nezaimo Dievu un nelādi savu tautas valdnieku.

²⁸ Upuri no savu augļu pārpilnības un sava vīna neaizturi. Savu dēlu pirmdzimto dod Man.

²⁹ Tāpat dari ar savu vērsi un savu sīklopu; septiņas dienas lai tie stāv pie savas mātes, bet astotajā tos atdod Man.

³⁰ Jums būs svētiem ļaudīm būt Manā priekšā; neēdiet gaļu, kas tīrumā saplosīta; to metiet suņiem priekšā.

23. nodaļa

¹ Tev nebūs nepatiesas baumas izplatīt; nesniedz roku ļaundarim, tā atbalstot viltus liecību.

² Nebiedrojies ar lielo pūli tā ļaunajos darbos un ķildās neliecini, tam izpatikdams, tā sagrozot tiesu.

³ Nenostājies netaisna nabaga pusē, kad tas tiesājas.

⁴ Ja tu sastopi sava ienaidnieka vērsi vai ēzeli maldāties, tad steidzies vest to viņam atpakaļ.

⁵ Ja tu redzi sava ienaidnieka ēzeli guļam zem viņa nastas, tad neatstāj to, bet palīdzi tam to pacelt.

⁶ Nesagrozi tiesu savam nabagam, kad tas tiesājas.

⁷ Turies tālu no nepatiesas liecības; nenogalini nevainīgo un taisno, jo Es neattaisnošu vainīgo.

⁸ Neņem uzpirkšanas dāvanas, jo tās apstulbo gudro acis un pārgroza taisno lietas.

⁹ Neapspied svešinieku: jo jūs zināt svešinieka sirdi, jūs paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē.

¹⁰ Sešus gadus apsēj savu zemi un savāc tās augļus.

¹¹ Bet septītajā gadā atstāj to dusam mierā, lai no tās ēd tavas tautas nabagie; un, kas pāri atliekas, to lai meža zvēri noēd; tāpat dari ar savu vīna dārzu un eļļas koku.

¹² Sešas dienas dari savu darbu, bet septītajā dienā atpūties, lai arī tavam vērsim un tavam ēzelim būtu atpūta, arī tavas kalpones dēls un svešinieks lai atspirgostas.

¹³ Visu, ko Es jums esmu teicis, to turiet; un citu dievu vārdu nepieminiet, ka to nedzirdētu nākam no jūsu mutes.

¹⁴ Trīs reizes gadā sviniēt Man svētkus.

¹⁵ Neraudzētās maizes svētkus sviniēt; septiņas dienas ēdiet neraudzētas maizes, kā Es tev to esmu pavēlējis noteiktā laikā, ābība mēnesī, jo tanī tu izgāji no Ēģiptes zemes; bet nenāciet Manā priekšā tukšām rokām.

¹⁶ Arī Pļaujas svētkus sviniēt par jūsu darba pirmiem augļiem no tā, ko tīrumā esat sējuši, un gada beigās Ražas ievākšanas svētkus, kad esat savākuši savus augļus no tīruma.

¹⁷ Trīs reizes gadā visiem vīriem jāparādās Tā Kunga priekšā.

¹⁸ Tev nebūs Man upurēt kaujamā upura asinis kopā ar raudzētu maizi; un Manu svētku upura taukus neatlicini līdz rītam.

¹⁹ Labākos no tavas zemes pirmajiem augļiem nes Tā Kunga, sava Dieva, namā. Nevāri kazlēnu viņa mātes pienā.

²⁰ Redzi, Es sūtu eņģeli tavā priekšā, kas tevi pasargās šinī ceļā un tevi novedīs tanī vietā, ko Es tev esmu sataisījis.

²¹ Sargies viņa priekšā, klausī tā balsij un nesacelies pret viņu, jo viņš tavus pārkāpumus piedos, jo Mans Vārds mājā viņā.

²² Bet, ja tu klausīsi viņa balsij un darīsi visu, ko Es teikšu, tad Es būšu ienaidnieks taviem ienaidniekiem un pretinieks taviem pretiniekiem.

²³ Jo Mans eņģelis ies tavā priekšā un tevi ievēdīs amoriešu un hetiešu, ferisiešu un kānaāniešu, hīviešu un jebusiešu zemē, un Es tos izdeldēšu.

²⁴ Nezemojies viņu dievu priekšā, nekalpo viņiem un nedari tā, kā viņi mēdz darīt, bet nogāz tos un satriekdams satriec viņu elku stabus.

²⁵ Bet tev būs kalpot Tam Kungam, savam Dievam, tad Viņš svētīs tavu maizi un tavu ūdeni; un Es novērsīšu visas tavas slimības.

²⁶ Un tev nebūs sievu tavā zemē, kas nelaikā dzemdē vai ir neauglīgas; Es darīšu pilnu tavu dienu skaitu.

²⁷ Savas briesmas Es sūtīšu tev pa priekšu un sacelšu izbailes ikvienā tautā, pie kurām tu nāksi, un visiem taviem ienaidniekiem Es likšu bēgt.

²⁸ Un Es sūtīšu sirseņus tev pa priekšu, un tie iepriekš izdzīs hīviešus, kānaāniešus un hetiešus.

²⁹ Es tos neizdzīšu vienā gadā, lai zeme nebūtu izpostīta un nesavairojas lauka zvēri.

³⁰ Maz pamazām Es tos izdzīšu ārā, līdz kamēr tu pieaugsi un varēsi iemantot to zemi.

³¹ Un Es likšu tavas robežas no Niedru jūras līdz Filistiešu jūrai un no tuksneša līdz Eifratas upei, jo Es tās zemes iedzīvotājus došu jūsu rokā, ka jūs tos izdzītu sev pa priekšu.

³² Neslēdziet nekādu derību nedz ar viņiem, nedz ar viņu dieviem.

³³ Viņi lai nedzīvo tavā zemē, ka nepamudina tevi grēkot pret Mani, jo, ja tu kalposi viņu dieviem, tas tev kļūs par slazda valgu.»

24. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Uzkāp pie Tā Kunga, tu un Ārons, Nadabs un Abijs, un septiņdesmit no Israēla vecajiem, un pielūdziet iztālēm.

² Un Mozus lai viens pats nāk pie Tā Kunga, bet viņi lai nenāk tuvu klāt; un arī tauta lai nekāpj augšā līdz ar viņu.»

³ Tad Mozus nogāja un izstāstīja tautai visus Tā Kunga vārdus un visus noteikumus; un visa tauta vienā balsī atbildēja un sacīja: «Visus šos vārdus, ko Tas Kungs ir runājis, mēs izpildīsim.»

⁴ Un Mozus uzrakstīja visus Tā Kunga vārdus, un viņš cēlās agri no rīta un uzcēla altāri kalna pakājē līdz ar divpadsmit piemiņas akmeņiem pēc divpadsmit Israēla cilšu skaita.

⁵ Un viņš sūtīja no Israēla bērnu vidus jaunekļus, kas upurēja dedzināmos upurus un kaujamus upurus kā pateicības upuri Tam Kungam.

⁶ Un Mozus paņēma pusi no asinīm un tās ielēja upura bļodā, bet ar otru pusi viņš aplacināja altāri.

⁷ Tad viņš ņēma derības grāmatu un to lasīja skaļā balsī tautai priekšā, un tie teica: «Visu, ko Tas Kungs ir runājis, mēs darīsim un pildīsim.»

⁸ Un Mozus ņēma asinis un slacīja pār tautu un sacīja: «Redzi, šīs ir derības asinis, ko Tas Kungs ar jums ir slēdzis, saskaņā ar visiem šiem vārdiem.»

⁹ Un Mozus uzkāpa kalnā un Ārons, Nadabs un Abijs un septiņdesmit no Israēla vecajiem.

¹⁰ Un viņi redzēja Israēla Dievu. Zem Viņa kājām bija kā safīra pamats, tik skaidrs kā pašas debesis.

¹¹ Bet Viņš neizstiepa Savu roku pret Israēla bērnu izredzētajiem. Tie redzēja Dievu, ēda un dzēra.

¹² Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Nāc pie Manis augšā kalnā un paliec tur, Es tev došu akmens plāksnes ar likumiem un baušļiem, ko Es esmu rakstījis, lai viņi tajos tiktu mācīti.»

¹³ Tad Mozus cēlās un Jozua, viņa kalps, līdz ar viņu; un Mozus uzkāpa Dieva kalnā.

¹⁴ Bet vecajiem viņš sacīja: «Gaidiet mūs te, iekāms mēs atgriezīsimies pie jums; un redzi, arī Ārons un Hūrs paliks pie jums – kam ir kāda lieta, lai griežas pie viņiem.»

¹⁵ Un Mozus uzkāpa kalnā; un kalnu apsedza mākonis.

¹⁶ Un Tā Kunga godība nolaidās uz Sinaja kalnu, un mākonis to apsedza sešas dienas; un septītajā dienā Viņš uzrunāja Mozu no mākoņu vidus.

¹⁷ Un Tā Kunga godība parādījās Israēla bērniem kā rijēja uguns kalna galā.

¹⁸ Un Mozus iegāja mākoņa vidū un uzkāpa kalnā, un palika kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit nakts.

25. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:

² «Saki Israēla bērniem, lai tie pienes Man cilājamo upuri; no ikviena vīra, kura sirds to skubina, ņemiet šo upuri.

³ Un šāda lai ir tā dāvana, ko jūs no viņiem ņemat: zelts, sudrabs un varš, ⁴ zils un sarkans purpurs, karmezīns, smalks audums un kazu vilna, ⁵ un iesarkanas aunu ādas, un āpšu ādas, un akāciju koks, ⁶ eļļa apgaismošanai un smaržīgas zāles svaigāmai eļļai, un zāles kvēpināšanai, ⁷ oniksa akmeņi un ielikami akmeņi efodam un krūšu zīmei.

⁸ Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mājot viņu vidū.

⁹ Visu pēc tā parauga, ko Es tev rādīšu, gan telti, gan visus tās rīkus, tā jums būs taisīt.

¹⁰ Lai tie taisa šķirstu no akāciju koka; tā garums lai ir pustrešas olekts, tā platums – pusotras olekts un tā augstums – pusotras olekts.

¹¹ Un pārvelc to ar tīru zeltu, no iekšpuses un no ārpuses to pārvelc, un visapkārt tam taisi vainagu no zelta.

¹² Un izlej tam četrus gredzenus no zelta un piestiprini tos tā četros stūros, tā ka divi gredzeni ir vienā pusē un divi gredzeni ir otrā pusē.

¹³ Un darini divi nesamās kārtis no akāciju koka un apvelc tās ar zeltu, ¹⁴ un izbāz kārtis cauri gredzeniem, kas ir sānos pie šķirsta, ka ar tām var šķirstu nest.

¹⁵ Nesamās kārtis lai paliek šķirsta gredzenos, tās nav jāizņem no tiem.

¹⁶ Un šķirstā ieliec liecību, ko Es tev došu.

¹⁷ Un taisi arī salīdzināšanas vāku no tīra zelta – pustrešas olekts garumā un pusotras olekts platumā.

¹⁸ Un darini divus ķerubus no zelta abos salīdzināšanas vāka galos; tie lai ir kalti.

¹⁹ Un vienam ķerubam jābūt vienā galā, bet otram ķerubam otrā galā; pie vāka tev jāpiestiprina abi ķerubi tā abos galos ²⁰ tā, ka ķerubi izpleš savus spārnus pāri vākam un ar saviem spārnieniem aplāj salīdzināšanas vāku, un viņu sejas lai ir vērstas viena pret otru un tās lūkojas uz salīdzināšanas vāku.

²¹ Salīdzināšanas vāku uzliec šķirstam, kad tu būsi ielicis liecību šķirstā, ko Es tev došu.

²² Un šeit Es ar tevi sastapšos; no salīdzināšanas vāka virsus, no vietas starp abiem ķerubiem, kas atrodas virs liecības šķirsta, Es runāšu uz tevi visu, ko Es tev pavēlēšu priekš Israēla bērniem.

²³ Un taisi arī galdu no akāciju koka, divi olektis garu, vienu olekti platu un pusotras olekts augstu.

²⁴ Un pārvelc to ar tīru zeltu un visapkārt tam taisi vainagu no zelta.

²⁵ Un taisi arī apmali plaukstas platumā visapkārt un uz tās izveido zelta vainagu apmalei visapkārt.

²⁶ Un izgatavo tam četrus gredzenus no zelta un liec tos gredzenus galda četros stūros, pie tā četrām kājām.

²⁷ Gredzeni lai ir pie apmales un liec tajos nesamās kārtis, ka ar tām var nest galdu.

²⁸ Arī nesamās kārtis taisi no akāciju koka un pārvelc ar zeltu, ka ar tām var nest galdu.

²⁹ Un taisi tam bļodas, kausus, krūzes un kannas upuru vajadzībām, taisi tos no tīra zelta.

³⁰ Un noliec pastāvīgi uz galda Manā priekšā svētās maizes.

³¹ Iztaisi arī lukturi no tīra zelta, izkal to, un tā kājai un zariem, kausiņiem, bumbuļiem un ziediem jābūt vienā gabalā ar to.

³² Seši zari lai iziet no tā: trīs zari uz vienu pusi un trīs uz otru pusi.

³³ Ikvienam zaram lai ir trīs kausiņi, līdzīgi mandeļu ziediem, trīs bumbuļi un trīs ziedi; otram zaram lai atkal ir trīs kausiņi, līdzīgi mandeļu ziediem, trīs bumbuļi un trīs ziedi; tādi lai ir visi seši zari, kas no luktura iziet.

³⁴ Bet pie paša luktura lai ir četri kausiņi, līdzīgi mandeļu ziediem, ar to bumbuļiem un ziediem.

³⁵ Un pa vienam bumbulim lai ir zem katriem diviem zariem, kas iziet no luktura.

³⁶ It visi bumbuļi un zari pie luktura lai ir no viena izkalta tīra zelta gabala.

³⁷ Un iztaisi arī septiņus eļļas lukturīšus un tos augšā tā piestiprini, lai tie apgaismotu telpu, kas ir to priekšā.

³⁸ Dakts dzirkles un trauciņi lai ir no tīra zelta.

³⁹ No viena talenta tīra zelta taisi to un visus tā rīkus.

⁴⁰ Un ievēro, ka tos taisi pēc parauga, kas tev kalnā tika parādīts.

26. nodaļa

¹ Un mājokli taisi no desmit pārklājumiem, austiem no šķetinātām smalkām dzijām, no zila un sarkana purpura un karmezīna ar meistariski ieaustiem ķerubiem.

² Divdesmit astoņas olektis lai ir viena pārklāja garums, un četras olektis lai ir pārklāja platums; šis mērs visiem pārklājumiem lai ir vienāds.

³ Pieciem pārklājumiem jābūt savienotiem kopā citam ar citu; un otriem pieciem pārklājumiem jābūt savienotiem citam ar citu.

⁴ Un piestiprini zila purpura cilpas pie viena kopā savienotā pārklāja ārmalas, tāpat dari pie otra pārklāja ārmalas.

⁵ Un piecdesmit cilpas piestiprini pie viena pārklāja ārmalas, un piecdesmit cilpas piestiprini pie otras savienoto pārklāju ārmalas; šīs cilpas lai ir viena otrai pretim.

⁶ Iztaisi arī piecdesmit zelta kāšus, un ar tiem savieno pārklājus vienu ar otru, ka pārklāji izveido mājokli.

⁷ Un taisi telts pārklāju no kazu vilnas auduma pār mājokli; no vienpadsmit pārklājumiem taisi to.

⁸ Trīsdesmit olektis lai ir viena pārklāja garums, un četras olektis lai ir tā platums; šie vienpadsmit pārklāji lai ir pēc viena mēra.

⁹ Un savieno savā starpā piecus pārklājus un savā starpā sešus pārklājus, un sesto pārklāju saloki divkārsi virs ieejas teltī.

¹⁰ Un piecdesmit cilpas piestiprini pie viena pārklāja ārmalas to savienošanai, un piecdesmit cilpas pie otra pārklāja ārmalas to savienošanai.

¹¹ Iztaisi arī piecdesmit vara kāšus, un liec kāšus cilpās un tā savieno telti, ka tā ir vienota.

¹² Bet telts pārklāju atlikusī daļa lai karājas pāri mājokļa pakaļgalam.

¹³ No telts pārklāja garuma viena olekts vienā malā un olekts otrā malā lai karājas pāri mājokļa abām malām, tās apsedzot.

¹⁴ Un taisi teltij pārsegu no iesarkanām aunu ādām un vēl virsējo pārsegu no āpšu ādām.

¹⁵ Tad taisi mājoklim dēļus no akāciju koka, kas jāsaslien stāvus.

¹⁶ Katrs dēlis lai ir desmit olektis garš un pusotras olekts plats.

¹⁷ Katram dēlim lai ir divi tapas, lai varētu tos salaist kopā; tādas taisi visiem mājokļa dēļiem.

¹⁸ Un dēļus mājoklim tā sakārto: divdesmit dēļus novieto pret dienvidiem.

¹⁹ Šiem dēļiem pierīko četrdesmit sudraba kājas, pa divi sudraba kājām zem katra dēļa; divas tapas un divas kājas lai ir katram dēlim.

²⁰ Un mājokļa otrā pusē, pret ziemeļiem, arī lai ir divdesmit dēļi ²¹ ar četrdesmit sudraba kājām, pa divi zem katra dēļa.

²² Mājokļa dibensienu – uz rietumiem taisi no sešiem dēļiem.

²³ Mājokļa dibensienas stūros liec divi dēļus.

²⁴ Un tie lai ir kopā apņēmti gan apakšgalā, gan augšgalā ar gredzenu; tā dari abiem tiem; tie lai veido divus stūrus.

²⁵ Un tur jābūt astoņiem dēļiem ar sešpadsmit sudraba kājām, pa divi zem katra dēļa.

²⁶ Tad taisi aizšaujāmās bultas no akāciju koka, piecas bultas pie mājokļa dēļiem vienā pusē ²⁷ un piecas aizšaujāmās bultas pie mājokļa dēļiem otrā pusē, un piecas bultas dibensienai, kas ir pret rietumiem.

²⁸ Bet vidējā aizšaujāmā bulta lai iet gar dēļu vidu no viena gala līdz otram.

²⁹ Dēļus pārvelc ar zeltu un arī gredzenus, caur kuriem bultas izbāzt, taisi no zelta; un pārvelc arī bultas ar zeltu.

³⁰ Un uzcel mājokli pēc tā parauga, kas tev kalnā ir rādīts.

³¹ Un taisi priekškaru no zila un no sarkana purpura un karmezīna un no šķetinātu smalku dziju auduma, taisi to ar meistariski ieauštiem ķerubiem.

³² Un pakar to pie četriem akāciju koka stabiem, pārvilktiem ar zeltu, kam zelta vadži un četras sudraba kājas.

³³ Un pakar priekškaru pie vadžiem, un aiz priekškara novieto liecības šķirstu; tā priekškars lai atdala svēto vietu no vissvētākās vietas.

³⁴ Un salīdzināšanas vāku liec uz liecības šķirstu vissvētākā vietā.

³⁵ Un galdu noliec šaipus priekškara un lukturi pretim galdam mājokļa dienvidu pusē, bet galdu liec ziemeļu pusē.

³⁶ Un darini arī priekškaru telts durvīm no zila un sarkana purpura, no karmezīna un no šķetinātu smalku dziju auduma, kas rakstaini izausts.

³⁷ Un šim priekškaram taisi piecus stabus no akāciju koka un pārvelc tos ar zeltu, un to vadži lai ir no zelta; un izlej tiem piecas vara kājas.

27. nodaļa

¹ Un taisi arī altāri no akāciju koka; tā garums lai ir piecas olektis un platums piecas olektis; altārim ir jābūt četrstūrim, tā augstums lai ir trīs olektis.

² Un izveido tam ragus tā četros stūros; ragi lai iziet no altāra, un pārvelc to ar varu.

³ Un darini tam vara podus pelnu attīrīšanai un pelnu lāpstas, un kausus slacināšanai, dakšas gaļai un ogļu traukus; visus šos rīkus taisi no vara.

⁴ Un taisi altārim režģi, vara režģa veido-jumu, un četrus vara gredzenus tā četros stūros.

⁵ Un liec to apakšā, zem altāra apmales, ka vara režģis sniegtos līdz pusaltāra augstumam.

⁶ Un iztaisi no akāciju koka nesamās kārtis altārim un pārvelc tās ar varu.

⁷ Un nesamās kārtis liec gredzenos, lai, altāri nesot, kārtis būtu tā abos sānos.

⁸ Tev tas jātaisa no dēļiem, ar tukšu vidu tā, kā tas tev kalnā tika parādīts, tā viņi lai taisa.

⁹ Un taisi ap mājokli pagalmu; uz dienvidus pusi pagalma aizkars no šķetinātu smalku dziju auduma lai ir simts olekšu garš vienā pusē, ¹⁰ un to lai tur divdesmit stabi ar to divdesmit vara kājām; šo stabu kāšiem un gredzeniem jābūt no sudraba.

¹¹ Tāpat ziemeļu pusē aizkars lai ir simts olekšu garš, ar tā divdesmit stabiem un divdesmit vara kājām; un stabu kāšiem un gredzeniem jābūt no sudraba.

¹² Un pagalamam pret vakariem aizkars lai ir piecdesmit olekšu plats, ar tā desmit stabiem un desmit stabu kājām.

¹³ Arī uz rītiem pagalma platums lai ir piecdesmit olektis, ¹⁴ vienā malā aizkars lai ir piecpadsmit olekšu garš, ar trim stabiem un trim kājām, ¹⁵ un otrā malā piecpadsmit olekšu garš, ar trim stabiem un trim kājām.

¹⁶ Bet pagalma vārtos aizkars lai ir divdesmit olekšu plats, no zila un sarkana purpura un no karmezīna, un no šķetinātu smalku dziju auduma, kas rakstaini izausts, ar tā četriem stabiem un četrām kājām.

¹⁷ Visiem stabiem visapkārt pagalam jābūt ar sudraba gredzeniem, to kāšiem jābūt no sudraba un kājām no vara.

¹⁸ Pagalma garums lai ir simts olekšu un tā platums piecdesmit olekšu, un augstums piecas olektis no šķetinātu smalku dziju auduma; to kājām jābūt no vara.

¹⁹ Un visiem mājokļa rīkiem, kurus izmanto pie tā kalpošanas, un visiem telts mietiņiem un pagalma mietiņiem ir jābūt no vara.

²⁰ Un pavēli Israēla bērniem, ka viņi tev atnes tīru no olīvu kokiem iegūtu eļļu lukturim, ka nepārtraukti degtu eļļas lukturīši ²¹ Saiešanas teltī, šaipus priekškara, kas uzkārts liecības priekšā, Ārons un viņa dēli lai tur to kārtībā no vakara līdz rītam Tā Kunga priekšā. Tas ir mūžīgs likums Israēla bērniem uz audžu audzēm.

28. nodaļa

¹ Tad ņem pie sevis Āronu, savu brāli, un viņa dēlus līdz ar viņu no Israēla bērnu vidus, lai Ārons un Nadabs, Abijs, Ēliēzers un Itamārs, viņa dēli, ir Man par priesteriem.

² Un taisi savam brālim Āronam svētas drēbes par godu un rotu ³ un apspriedies ar visiem, kam ir krietnas spējas, kam Es esmu devis gudrības garu, lai viņi šuj Āronam drēbes viņa iesvētīšanai, ka viņš varētu Man kalpot par priesteri.

⁴ Viņiem jāšuj šādas drēbes: krūšu zīme un efods, apmetnis un svārki no izrakstīta auduma, turbāns un josta; lai viņi taisa šīs drēbes Āronam, tavam brālim, un viņa dēliem, ka tie var būt Man par priesteriem.

⁵ Un viņi lai ņem zeltu, zilu un sarkanu purpuru, karmezīnu un šķetinātu smalku dziju audumu.

⁶ Un efodu lai viņi darina no zelta, zila purpura, sarkana purpura un karmezīna un šķetinātu smalku dziju audumiem meistariskā darinājumā.

⁷ Divi sasprādzējami plecu gabali lai būtu tā abos galos, ka to var savienot.

⁸ Un efoda josta, kas liekama tam pāri, lai ir no tāda paša materiāla: zelta, zila purpura, sarkana purpura, karmezīna un šķetinātu smalku dziju audumiem.

⁹ Un paņem divus oniksa akmeņus un tajos iegreb Israēla dēlu vārdus, ¹⁰ sešus vārdus vienā akmenī un sešus atlikušos vārdus otrā akmenī, pēc viņu vecuma.

¹¹ Akmens griezēja darbam, līdzīgi zīmogam, ir jābūt šiem diviem dārgakmeņiem ar Israēla dēlu vārdiem; tie jāieliek zelta pinumos.

¹² Un piestiprini abus šos akmeņus pie efoda plecu daļas; tie ir Israēla bērnu piemiņas akmeņi; un Ārons lai nes viņu vārdus Tā Kunga priekšā uz šīm abām plecu daļām, lai tā viņus pieminētu.

¹³ Un izgatavo arī zelta pinumus, ¹⁴ un arī divas važiņas taisi no tīra zelta; tām jābūt savītām; un šīs savītās važiņas piestiprini pie zelta pinumiem.

¹⁵ Un izgatavo arī tiesneša krūšu zīmi, meistarisku darbu, kā efodu taisi to: no zelta, zila purpura, sarkana purpura, karmezīna un šķetinātu smalku dziju auduma.

¹⁶ Tam jābūt četrstūrim, divkārši saliktam, sprīdi garumā un sprīdi platumā.

¹⁷ Un iedarini tajā četras rindas dārgakmeņu. Pirmajā rindā lai ir rubīns, topāzs un smaragds.

¹⁸ Bet otrā rindā: tirkīzs, safīrs un dimants.

¹⁹ Un trešajā rindā: hiacints, ahats un ametists.

²⁰ Un ceturtajā rindā: berils, onikss un jaspiss. Tiem jābūt iestiprinātiem zelta pinumos.

²¹ Un šiem akmeņiem jābūt pēc Israēla bērnu vārdiem, divpadsmit, pēc viņu vārdiem; kā zīmoga griezēja darbam tiem jābūt, katram ar savu vārdu, pēc tām divpadsmit ciltīm.

²² Un piestiprini zelta važiņas pie krūšu zīmes.

²³ Un krūšu zīmei piestiprini divi zelta gredzenus; šos gredzenus piestiprini pie krūšu zīmes abiem galiem.

²⁴ Un tās divas savītās zelta važiņas piestiprini pie abiem gredzeniem krūšu zīmes galos.

²⁵ Bet otrus abu savīto važiņu galus piestiprini pie abiem dārgakmeņu pinumiem, un piestiprini tos pie efoda plecu daļas, tā priekšpusē.

²⁶ Tad iztaisi vēl divus gredzenus no zelta un piestiprini tos pie abiem krūšu zīmes galiem, iekšpusē pie vīles, kas pret efodu.

²⁷ Un uztaisi vēl divus zelta gredzenus un piestiprini tos pie abām efoda plecu daļām to priekšpusē, apakšā, kur abas daļas savienotas, virs efoda jostas.

²⁸ Šī krūšu zīme ar tās gredzeniem jāpiesien pie efoda gredzeniem ar zilu purpura saiti, ka lai tā atrastos pāri efoda jostai un neatraisītos no efoda.

²⁹ Tā Ārons lai glabā Israēla dēlu vārdus tiesneša krūšu zīmē uz savas sirds, kad viņš ir svētnīcā, lai tos pastāvīgi pieminētu Tā Kunga priekšā.

³⁰ Un ieliec tiesneša krūšu zīmē urīmu un tumīmu, lai tie ir virs Ārona sirds, nākot Tā Kunga priekšā; tā Ārons lai nes Israēla bērnu tiesu uz savas sirds pastāvīgi Tā Kunga priekšā.

³¹ Apmetni efodam taisi vienā gabalā no zila purpura.

³² Augšā tā vidū jābūt izgriezumam, un šim izgriezumam visapkārt lai ir austa apmale, līdzīgi krūšu bruņu izgriezumam, lai tas neplīst.

³³ Bet pie tā apakšmalas piestiprini granātābolus no zila un sarkana purpura un karmezīna diegiem un zelta zvārguļus starp viņiem visapkārt.

³⁴ Zelta zvārguļi un granātāboli lai pamīšus būtu visapkārt pie apmetņa apakšmalas.

³⁵ Un Āronam tas jāvelk, kad viņš kalpo, lai būtu dzirdama to skaņa, kad viņš ieiet svētnīcā Tā Kunga vaiga priekšā un kad iznāk, ka viņš nemirtu.

³⁶ Un taisi arī zelta diadēmu un iegriez tanī, kā zīmoga griezējs to dara: Svēts Tam Kungam.

³⁷ Un liec to virs turbāna, turbāna priekšējā pusē, piesienot ar zila purpura saiti.

³⁸ Lai tā ir uz Ārona pieres, ka Ārons uz sevi ņem visas vainas, kas pie dāvanām, ko Israēla bērni veltī, pie visiem viņu dāvinājumiem; tā lai ir allaž uz viņa pieres, ka tas Tam Kungam labi patīk.

³⁹ Un izaud izrakstītus svārkus no smalkām, šķetinātām dzijām, un taisi turbānu no smalka auduma un izrakstītu jostu.

⁴⁰ Arī Ārona dēliem šuj svārkus un taisi jostas un turbānus goda rotai.

⁴¹ Tos uzģērb savam brālim Āronam un viņa dēliem; un svaidi tos, un piepildi viņu rokas, un iesvētī viņus, lai viņi būtu Man par priesteriem.

⁴² Un uztaisi viņiem linu bikses, lai apklātu miesas plikumu; no jostasvietas līdz lieliem tām jābūt.

⁴³ Un Āronam un viņa dēliem tās jāvelk, kad viņi ieiet Saiešanas teltī vai kad tuvojas altārim, lai kalpotu svētnīcā, ka tie nekļūtu vainīgi un nemirtu; tas lai ir par mūžīgu likumu viņam un viņa pēcnācējiem.

29. nodaļa

¹ Šādā kārtībā jāizdara viņu iesvētīšana Man par priesteriem: ņem vienu jaunu vērsi no liellopiem un divus aunus bez kādas vainas, ² un neraudzētas maizes, un neraudzētas mīklas plāceņus, iejautus eļļā, un neraudzētas mīklas plānos raušus, apziestus ar eļļu; taisi tos no smalkiem kviešu miltiem.

³ Liec tos grozā un pienes tos grozā; atved arī vērsi un abus aunus.

⁴ Tad pieved Āronu un viņa dēlus pie Saiešanas telts durvīm un mazgā tos ar ūdeni.

⁵ Un paņem drēbes un apvelc Āronam gan svārkus, gan apmetni pie efoda, gan efodu, gan krūšu zīmi, un apjoz viņu ar efoda jostu.

⁶ Uzliec viņam galvā turbānu un liec svēto diadēmu pāri turbānam.

⁷ Un paņem svaidāmo eļļu, izlej to uz viņa galvas un tā svaidi viņu.

⁸ Un atved arī viņa dēlus un apvelc tiem svārkus.

⁹ Un apjoz tos ar jostu, Āronu un viņa dēlus, uzliec viņiem turbānus, lai viņiem priesteram amats būtu par mūžīgu likumu. Un iecel Āronu un viņa dēlus amatā.

¹⁰ Un tad pie Saiešanas telts vārtiem atved jauno vērsi, lai Ārons un viņa dēli liek savas rokas uz vērša galvas.

¹¹ Tad nokauj vērsi Tā Kunga priekšā Saiešanas telts vārtos.

¹² Un paņem nedaudz no vērša asinīm un ar savu pirkstu zied tās pār altāra ragiem, bet visas pārējās asinis izlej uz altāra pamatiem.

¹³ Un paņem visus taukus, kas apklāj iekšas, un tos, kas pār aknām, un abas nieres ar taukiem, kas pāri tām, un sadedzini tos uz altāra.

¹⁴ Bet vērša gaļu, viņa ādu un viņa zarnas sadedzini ugunī ārpus nometnes, jo tas ir upuris grēku izpirkšanai.

¹⁵ Tad paņem vienu aunu, un lai Ārons un viņa dēli liek savas rokas uz tā galvas.

¹⁶ Un tad nokauj šo aunu un paņem tā asinis, un slaki tās visapkārt pār altāri.

¹⁷ Bet pašu aunu sadali gabalos, mazgā viņa iekšas un stilbus un liec tos pie pārējiem gabaliem un galvas.

¹⁸ Pēc tam sadedzini visu aunu uz altāra; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam, patīkama smarža, uguns upuris Tam Kungam.

¹⁹ Tad paņem otru aunu, un Ārons un viņa dēli lai liek savas rokas uz auna galvas.

²⁰ Tad nokauj aunu un ņem nedaudz tā asiņu un ar tām apzied Ārona auss skripstiņu un viņa dēlu auss skripstiņu labajā pusē, tāpat arī viņu labās rokas īkšķi un viņu labās kājas īkšķi, bet pārējās asinis slaki visapkārt pār altāri.

²¹ Tad ņem no tām asinīm, kas uz altāra, un no svaidāmās eļļas un aplaki Āronu un viņa drēbes, viņa dēlus un to drēbes, lai viņš ir svētīts un viņa drēbes, viņa dēli un to drēbes.

²² Un ņem auna taukus un asti, un taukus, kas apklāj iekšas, un taukus, kas pāri aknām, un abas nieres un taukus, kas pāri tām, un labo pleci, jo tas ir priesteru iesvētīšanas auns, ²³ un kukuli maizes un eļļas plāceni, un vienu plāno rausi no neraudzētās maizes groza, kas atrodas Tā Kunga priekšā, ²⁴ un to visu liec Ārona rokās un viņa dēlu rokās un līgojot to dari par līgojamo upuri Tā Kunga priekšā.

²⁵ Tad paņem to no viņu rokām un sadedzini to uz altāra virs dedzināmā upura par patīkamu smaržu Tā Kunga priekšā, par uguns upuri Tam Kungam.

²⁶ Tad ņem krūts gabalu no auna, kas upurēts Ārona iesvētīšanai, un nes to kā līgojamo upuri Tā Kunga priekšā; un šī būs tava daļa.

²⁷ Un iesvētī līgojamā upura krūts gabalu un cilājamā upura pleci, kas bija cilāts un līgots no Ārona un viņa dēlu iesvētīšanas auna.

²⁸ Un tā lai būtu gan Ārona, gan viņa dēlu daļa; tas lai ir par mūžīgu likumu Israēla bērniem; jo tas ir cilājamais upuris, paceļams Tam Kungam, no viņu altāra upuriem.

²⁹ Un Ārona svētās drēbes lai paliek Ārona dēliem pēc viņa, ka tie tanīs tiktu svaidīti un iecelti amatā.

³⁰ Septiņas dienas tās lai valkā tas no viņa dēliem, kas ieies Saiešanas teltī, lai kalpotu svētnīcā kā priesteris viņa vietā.

³¹ Iesvētīšanas aunu ņem un vāri tā gaļu svētā vietā.

³² Lai Ārons un viņa dēli ēd auna gaļu un maizi, kas grozā, Saiešanas telts durvīs.

³³ Lai ēd to, ar ko izdarīta salīdzināšana, kad viņi tika iecelti un iesvētīti amatā. Bet svešais lai neēd, jo tā ir svēta.

³⁴ Un, ja kas paliek pāri no iesvētīšanas upura gaļas vai maizes līdz rītam, tad to sadedzini, to nedrīkst ēst, jo tas ir svēts.

³⁵ Tā dari ar Āronu un viņa dēliem, kā Es tev to esmu pavēlējis; viņu iecelšana amatā lai ilgst septiņas dienas.

³⁶ Katru dienu upurē vērsi kā grēku upuri, par salīdzināšanu, un šķīstī altāri, kad dari salīdzināšanu pār to; un iesvaidi to, ka tas tiek iesvētīts.

³⁷ Septiņas dienas dari šo altāra šķīstīšanu un to iesvēti; tā altāris kļūs jo svēts; un ikviens, kas to aizskars, kļūs svēts.

³⁸ Lūk, kas tev jāupurē uz altāra diendienā: divi jēri, gadu veci, ³⁹ viens jāupurē no rīta, otrs pret vakaru; ⁴⁰ arī viena desmitā daļa ēfas kviešu miltu, sajaukti ar ceturto daļu hina eļļas no sagrūstām olīvēm; kā dzeramais upuris viena ceturtdaļa hina vīna kopā ar vienu no jēriem.

⁴¹ Bet otru jēru upurē ap vakara laiku, un dari ar to kā ar ēdamo upuri no rīta un kā ar tā dzeramo upuri, par patīkamu smaržu, kā uguns upuri Tam Kungam.

⁴² Lai tāds ir jūsu kārtējais dedzināmais upuris Tam Kungam uz audžu audzēm Saiešanas telts vārtos Tā Kunga priekšā; tur Es satikšos ar tevi un runāšu ar tevi.

⁴³ Tā būs Mana atklāsmes vieta Israēla bērnu vidū, ka Es tos daru svētus Savā godībā.

⁴⁴ Un Es svētīšu gan Saiešanas telti, gan altāri, un Āronu un viņa dēlus Es svētīšu, ka tie ir Mani priesteri.

⁴⁵ Un Es mājōšu Israēla bērnu vidū, un Es tiem būšu par Dievu.

⁴⁶ Un viņi zinās, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas tos izvedis no Ēģiptes, lai Es dzīvotu viņu vidū, Es, Tas Kungs, jūsu Dievs.

30. nodaļa

¹ Un taisi arī kvēpināmo altāri kvēpināšanai; taisi to no akāciju koka.

² Tam jābūt četrstūrī – olekti garam un olekti platam, bet divi olektis augstam, ar ragiem, kas no tā iziet.

³ Un pārvelc to ar tīru zeltu: tā virsmu, tā malas visapkārt un tā ragus. Un tam visapkārt taisi vainagu no zelta.

⁴ Un taisi tam zem vainaga divus gredzenus no zelta; tos pievieno viņa abos sānos pie viņa malām, ka var tajos iebāzt nesamās kārtis un ar tām viņu nest.

⁵ Arī nesamās kārtis taisi no akāciju koka un tās pārvelc ar zeltu.

⁶ Un liec viņu priekškara priekšā, kas ir priekšā liecības šķirstam un salīdzināšanas vākam, kas virsū liecības šķirstam; tur Es jums atklāšos.

⁷ Un Ārons uz tā lai dedzina smaržīgas kvēpināmās zāles; viņš lai tās dedzina ik rītus, kad viņš saved kārtībā eļļas lukturīšus.

⁸ Un, kad Ārons eļļas lukturīšus aizdedzina ap vakara laiku, tad viņam atkal tās jādedzina; tas lai ir pastāvīgs kvēpināmais upuris Tā Kunga priekšā uz audžu audzēm.

⁹ Un neliec uz tā svešas kvēpināmās zāles, nedz dedzināmos upurus vai ēdamos upurus; un neizlej pār to slacināmos upurus.

¹⁰ Vienreiz gadā lai Ārons pie šā altāra ragiem izdara salīdzināšanu, ņemot salīdzināšanai no grēka upura asinīm; vienreiz gadā pie tā lai izdara salīdzināšanu uz audžu audzēm, jo altāris ir augsti svēts Tam Kungam.»

¹¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹² «Kad tu skaitīsi Israēla bērnus pēc viņu pulkiem, tad lai ikviens dod izpirkšanas maksu par savu dvēseli Tam Kungam, kad tu izdarīsi skaitīšanu, ka nebūtu mocību jūsu vidū, kad tu tos skaiti.

¹³ Un ikviens, kas tiek skaitīts, lai dod pusšeķeli pēc svētnīcas seķeļu svara, vienā seķelī skaitot divdesmit geras; šis pusšeķelis lai ir cilājama upuris Tam Kungam.

¹⁴ Ikviens, kas tiek skaitīts, no divdesmit gadu vecuma un vecāks, lai nes šo upuri Tam Kungam.

¹⁵ Turīgais lai nedod vairāk un nabagais lai nedod mazāk par šo pusšeķeli, kas jādod par cilājamo upuri Tam Kungam, lai tiktu salīdzinātas jūsu dvēseles.

¹⁶ Un ņem šo izpirkšanas maksu no Israēla bērniem un dod to kalpošanai pie Saiešanas telts; un tas lai ir Israēla bērniem par piemiņu Tā Kunga priekšā, ka jūsu dvēseles tiek salīdzinātas.»

¹⁷ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁸ «Darini mazgājamo trauku no vara un tā kāju no vara, priekš mazgāšanās, un noliec to starp Saiešanas telti un altāri, un ielej tanī ūdeni.

¹⁹ Ārons un viņa dēli lai tanī mazgā savas rokas un savas kājas; ²⁰ kad tiem jāiet Saiešanas teltī, tiem ar ūdeni jāmazgājas, ka tie nemirtu, vai kad tuvojas altārim, lai kalpotu un iededzinātu ugunis Tam Kungam.

²¹ Lai tie mazgā savas rokas un savas kājas, ka tie nemirtu; tas lai būtu mūžīgs likums viņiem, Āronam un viņa pēcnācējiem uz audžu audzēm.»

²² Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

²³ «Paņem sev vislabākās zāles: visšķīstākās mirres pieci simti seķeļu, kā arī kanēli, pusi no iepriekšējā svara, proti, divi simti piecdesmit seķeļu, un kalmes divi simti piecdesmit seķeļu, ²⁴ un laurus pieci simti seķeļu pēc svētnīcas seķeļa svara un vienu hinu olīvu eļļas.

²⁵ Un sataisi no tā svētu svaidāmo eļļu, smaržīgu maisījumu, pēc ziežu maisītāju parauga; tā lai ir svētā svaidāmā eļļa.

²⁶ Un iesvaidi ar to gan Saiešanas telti, gan liecības šķirstu, ²⁷ arī galdu ar visiem tā piederumiem, lukturi ar tā rīkiem un kvēpināmo altāri, ²⁸ un dedzināmo upuru altāri ar visiem tā rīkiem, un mazgājamo trauku ar tā kāju.

²⁹ Un iesvētī tos, ka tie būtu augsti svēti; ikviens, kas tiem pieskaras, būs svēts.

³⁰ Iesvaidi Āronu un viņa dēlus un iesvētī tos, ka tie ir Man par priesteriem.

³¹ Bet Israēla bērniem saki: tā lai jums ir svēta svaidāmā eļļa uz audžu audzēm.

³² Tā nav lejama uz cilvēka miesu, un lai nekas tai līdzīgs netiek taisīts; tā ir svēta, tā lai jums ir svēta.

³³ Ikviens, kas taisīs ko līdzīgu šai vai dos no tās svešiniekam, tas lai tiek izdeldēts no savas tautas vidus.»

³⁴ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Paņem sev zāles, kas labi smaržo, sveķus no opobalzama, oniksu, galbānu un tīru vīraku, savā starpā tie lai ir vienādā svarā, ³⁵ un taisi no tiem kvēpināmās zāles, pēc zāļu maisītāju parauga, tīru un svētītu, ar mazliet sāls.

³⁶ Un smalki sagrūd tās, un liec kādu daļu no tām Saiešanas teltī liecības šķirsta priekšā, kur Es tev atklāšos; tās lai jums ir augsti svētas.

³⁷ Un šādas kvēpināmās zāles, ko tu esi taisījis pēc šiem samēriem, netaisiet sev; tās lai tev ir svētas Tam Kungam.

³⁸ Ikviens, kas taisīs ko līdzīgu tām, lai sevi ar to smaržu iepriecinātu, tas lai tiek izdeldēts no savas tautas vidus.»

31. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Redzi, Es esmu aicinājis Becaleēlu, Hūra dēla Ūrijas dēlu no Jūdas cilts.

³ Un Es to esmu pildījis ar Dieva Garu, gudrību, prātu, zināšanām un prasmi visādos darbos, ⁴ kā izdomāt mākslas darbus un tos izstrādāt zeltā, sudrabā un varā, ⁵ griezt dārgakmeņus un ielikt tos rotās, grebt koku un izstrādāt meistarīgus darbus.

⁶ Un redzi, Es viņam esmu vēl devis Oholiābu, Ahisāmeķa dēlu, no Dana cilts, un visiem, kam ir spējas, Es esmu devis gudrību, ka tie taisītu visu, ko Es esmu tev pavēlējis, ⁷ gan Saiešanas telti, gan liecības šķirstu, gan vāku virs tā un visus telts piederumus, ⁸ arī galdu un tā traukus, zelta lukturi ar tā piederumiem un kvēpināmo altāri, ⁹ un dedzināmo upuru altāri līdz ar visiem tā rīkiem, arī mazgājamo trauku un tā kāju, ¹⁰ amata drēbes un svētās drēbes priesterim Āronam un drēbes viņa dēliem priesteriskai kalpošanai, ¹¹ arī svaidāmo eļļu un kvēpināmās zāles svētnīcai; kā Es esmu tev pavēlējis, tā lai viņi dara.»

¹² Un Tas Kungs sacīja uz Mozu:

¹³ «Runā uz Israēla bērniem un saki: turiet Manus sabatus, jo tā ir zīme mūsu starpā uz audžu audzēm, ka jūs zinātu, ka Es esmu Tas Kungs, kas jūs svētī.

¹⁴ Turiet sabatu, jo tas jums ir svēts; kas to nesvētī, tam mirtin jāmirst, jo ikvienam, kas tanī kādu darbu dara, tam ir jātop izdeldētam no tautas vidus.

¹⁵ Sešās dienās padari savu darbu, bet septītā diena ir sabata diena, svēta Tam Kungam; ikvienam, kas šinī dienā dara kādu darbu, tam mirtin jāmirst.

¹⁶ Tāpēc Israēla bērni lai svētī sabatu un tur sabatu par mūžīgu derību uz audžu audzēm.

¹⁷ Starp Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi; jo sešās dienās Tas Kungs radījis debesis un zemi, bet septītajā dienā Viņš atdusējies un atspirdzinājies.»

¹⁸ Un, kad Tas Kungs bija beidzis runāt ar Mozu Sinaja kalnā, tad Viņš deva Mozum divas liecības plāksnes – akmens plāksnes, kas bija Dieva pirksta aprakstītas.

32. nodaļa

¹ Kad tauta redzēja, ka Mozus kavējas nokāpt no kalna, tā sapulcējās pie Ārona un sacīja: «Celies un darini mums kādu dievu, kas būtu mūsu priekšā, jo mēs nezinām, kas ar šo Mozu, šo vīru, kas izveda mūs no Ēģiptes zemes, ir noticis.»

² Tad Ārons tiem atbildēja: «Noplēsiet zelta auskarus, kas ir jūsu sievu, jūsu dēlu un jūsu meitu ausīs, un atnesiet tos man.»

³ Tad visa tauta noplēsa zelta auskarus, kas bija to ausīs, un atnesa tos Āronam.

⁴ Un viņš tos paņēma no viņu rokām, zīmēja metu ar zīmuli un no tiem izlēja teļa tēlu; tad tie teica: «Šis ir tavš dievs, Israēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes.»

⁵ Kad Ārons to redzēja, viņš uzcēla tā priekšā altāri un lika izsaukt: «Rīt ir svētki Tam Kungam!»

⁶ Un tie cēlās agri no rīta un upurēja dedzināmos upurus un pienesa pateicības upurus, un tad tauta apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties.

⁷ Tad Tas Kungs runāja uz Mozu: «Ej, nokāp zemē! Tava tauta, kuru tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, dara lielu grēku.

⁸ Tie ātri novirzījušies no tā ceļa, ko Es tiem pavēlēju; tie ir darinājuši sev lietu teļa tēlu un ir to pielūguši, un tam upurējuši un sacījuši: šis ir tavš dievs, Israēl, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes.»

⁹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Es esmu vērojis šos ļaudis, un redzi, tie ir spītīgi ļaudis.

¹⁰ Un nu laid Mani, ka Manas dusmas iedegtos pret tiem un ka Es izdeldēju tos; bet tevi Es darīšu par lielu tautu.»

¹¹ Tad Mozus par viņiem aizlūdza Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, un sacīja: «Ak, Kungs! Kāpēc Tavas dusmas iedegušās pret Tavu tautu, kuru Tu esi izvedis no Ēģiptes zemes ar lielu spēku un stipru roku?

¹² Vai ēģiptieši lai saka: Viņš tos ir ievēdis postā, lai tos nogalinātu kalnos un lai tos izdeldētu no zemes virsus? Remdini Savu dusmu karstumu un apžēlojies par Savu tautu, ka Tu to neizposti.

¹³ Piemini Ābrahāmu, Īzāku un Israēlu, Savus kalpus, kuriem Tu, zvērēdams pie Sevis, esi solījis un sacījis: Es vairošu jūsu pēcnācējus kā debesu zvaigznes; un visu šo zemi, par ko esmu runājis, Es došu jūsu pēcnācējiem par mūžīgu mantojumu.»

¹⁴ Tad Tam Kungam kļuva žēl tā ļaunuma, ko Viņš Savai tautai bija gribējis darīt.

¹⁵ Un Mozus griezās atpakaļ un nokāpa no kalna, un abas liecības plāksnes bija viņa rokā; plāksnes bija abās pusēs aprakstītas; no vienas un no otras puses tās bija aprakstītas.

¹⁶ Tās bija Dieva darbs, un raksts bija Dieva raksts, iegrebtš šinīs plāksnēs.

¹⁷ Kad Jozua izdzirdēja tautas trokšņošanu, kā tie deva vaļu priekam, tad viņš sacīja Mozum: «Nometnē ir kara troksnis.»

¹⁸ Bet viņš sacīja: «Tā nav uzvarētāja balss, un tās arī nav uzvarēto klaigas, bet es dzirdu dziedāšanu.»

¹⁹ Un notika, kad viņš tuvojās nometnei, viņš ieraudzīja teļu un dejošanu; tad Mozus iekaisa dusmās, izmeta plāksnes no savām rokām un sasita tās kalna pakājē.

²⁰ Un viņš ņēma teļu, kuru tie bija taisījuši, sadedzināja to ugunī un sagrūda to smalkos putekļos, un izkaisīja tos pa ūdens virsu, un deva to dzert Israēla bērniem.

²¹ Un Mozus sacīja Āronam: «Ko šī tauta tev ir darījusi, ka tu esi ļāvis nākt tik lielam grēkam pār viņiem?»

²² Un Ārons sacīja: «Lai mana kunga dusmas neiedegas, jo tu pazīsti šo tautu, ka tā ir ļauna.

²³ Tie man sacīja: taisi mums dievu, kas ietu mūsu priekšā, jo mēs nezinām, kas ar šo Mozu, šo vīru, kas izveda mūs no Ēģiptes zemes, ir noticis.

²⁴ Tad es sacīju: kam ir zelta lietas, tas lai tās noplēš. Un tie man tās deva, un es tās iemetu ugunī; un tā tapa šis teļš.»

²⁵ Kad Mozus redzēja, ka tauta bija izlaidīga, jo Ārons tiem bija devis vaļu, pretiniekiem par izsmieklu, ²⁶ tad Mozus nostājās nometnes vārtos un sacīja: «Ikviens, kas grib piederēt Tam Kungam, lai nāk pie manis!» Tad pie viņa sapulcējās visi Levija dēli.

²⁷ Un viņš tiem sacīja: «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: apjozieties ikviens ar savu zobenu, pārstaigājiet nometni, iedami no vieniem vārtiem uz otriem, un nokaujiet ikviens savu brāli, savu draugu un savu tuvāku.»

²⁸ Un Levija dēli darīja, kā Mozus bija tiem pavēlējis, un tanī dienā krita ap trīs tūkstoši vīru.

²⁹ Tad Mozus sacīja: «Šodien jūs esat kļuvuši kalpotāji Tam Kungam, jo ikviens ir bijis pret savu dēlu un pret savu brāli, ka jūs šodien varētu saņemt svētību.»

³⁰ Otrā rītā Mozus teica tautai: «Jūs esat lielu grēku darījuši; tagad es kāpšu augšup pie Tā Kunga, varbūt es varēšu izlūgties jums piedošanu.»

³¹ Un Mozus griezās atpakaļ pie Tā Kunga un sacīja: «Ak, šī tauta ir darījusi lielu grēku, tā sev taisījusi dievu no zelta.

³² Bet nu piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani no Savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.»

³³ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ikatru, kas pret Mani ir apgrēkojies, Es izdzēsīšu no Savas grāmatas.

³⁴ Tad nu ej, vadi tautu uz turieni, kur Es tev esmu licis. Redzi, Mans eņģelis ies tavā priekšā, bet, kad nāks Mana piemeklēšanas diena, Es piemeklēšu viņu grēkus.»

³⁵ Un Tas Kungs sita tautu, tāpēc ka tie bija teļu taisījuši, ko Ārons bija darinājis.

33. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu: «Ej, celies no šejienes, tu un tauta, kuru tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, un dodies uz zemi, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, sacīdams: Es to došu taviem pēcnācējiem.

² Un Es Savu eņģeli sūtīšu tev pa priekšu un izdzīs kánaāniešus, amoriešus, hetiešus, ferisiešus, hīviešus un jebusiešus.

³ Tā ir zeme, kurā piens un medus tek; bet Es pats neiešu jums līdzī, jo jūs esat spītīgi ļaudis, ka Es ceļā jūs neiznīcinu.»

⁴ Kad tauta dzirdēja šos bargos vārdus, tā sāka sērot, un neviens vairs negribēja valkāt savas rotas.

⁵ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Saki Israēla bērniem: jūs esat spītīgi ļaudis; ja tikai Es būtu jūsu vidū vienu mirkli, Es jūs varētu iznīcināt. Bet nu nolieciet savas rotas, tad Es izlemšu, ko darīt ar jums.»

⁶ Un Israēla bērni noņēma savas rotas Horeba kalna priekšā.

⁷ Tad Mozus ņēma telti un uzcēla to tālu ārpus nometnes un nosauca to par Saiešanas telti. Ikvienam, kas meklēja To Kungu, bija jāiet uz Saiešanas telti ārpus nometnes.

⁸ Un notika, ik reizes, kad Mozus gāja uz šo telti, ļaudis piecēlās, un ikviens nostājās savas dzīvojamās telts durvīs un noraudzījās pakaļ Mozum, līdz tas iegāja teltī.

⁹ Un notika, ik reizes, kad Mozus iegāja teltī, nāca mākoņu stabs un apstājās telts durvīs, un Viņš runāja ar Mozu.

¹⁰ Un visa tauta redzēja mākoņu stabu stāvam telts durvīs, un visi ļaudis cēlās un ikviens metās pie zemes savas telts durvīs.

¹¹ Un Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu. Un, kad viņš atgriezās nometnē, viņa kalps Jozua, Nūna dēls, vēl jauneklis, palika teltī.

¹² Un Mozus sacīja Tam Kungam: «Redzi, Tu man saki: vadi šo tautu augšup! – Bet Tu man nesaki, ko Tu sūtīsi ar mani, kaut gan Tu esi sacījis: Es tevi saucu tavā vārdā, un tu esi labvēlību atradis Manās acīs.

¹³ Bet tagad, ja es esmu labvēlību atradis Tavās acīs, tad, lūdzams, liec man zināt Tavu ceļu, lai es Tevi zinātu un varētu atrast labvēlību Tavās acīs, un parādi arī, ka šie ļaudis ir Tava tauta.»

¹⁴ Un Viņš sacīja: «Es pats iešu ar tevi, un Es došu tev mieru.»

¹⁵ Tad Mozus sacīja: «Ja Tu pats neiesi mums līdzī, tad neved mūs prom no šejienes.

¹⁶ Jo no kā lai varētu zināt, ka es un Tava tauta esam labvēlību atraduši Tavās acīs? Vai ne no tā, ka Tu mūs vadi, tā ka mēs, es un Tava tauta, atšķiramies no visām citām tautām, kas virs zemes.»

¹⁷ Un Tas Kungs sacīja Mozum: «Es darīšu arī šo lietu, ko tu esi pieminējis; jo tu esi atradis labvēlību Manās acīs un Es tevi saucu vārdā.»

¹⁸ Tad Mozus sacīja: «Rādi man, lūdzams, Savu godību!»

¹⁹ Un Viņš sacīja: «Es likšu visai Savai godībai iet garām tavā priekšā, un Es saukšu tavā priekšā Tā Kunga Vārdu. Jo Es esmu žēlīgs, kam esmu žēlīgs, un, par ko Es apžēlojos, par to Es apžēlojos.»

²⁰ Bet Viņš sacīja: «Manu vaigu tu nedrīksti redzēt, jo cilvēks nevar Mani redzēt un palikt dzīvs.»

²¹ Un Tas Kungs sacīja: «Redzi, šie pie Manis ir vieta, kur tu vari nostāties uz klints.

²² Un notiks, kad Mana godība ies tev garām, Es likšu tev stāvēt klints spraugā un segšu pār tevi Savu roku, līdz kamēr būšu pagājis garām.

²³ Un, kad Es pacelšu Savu roku, tu Mani redzēsi no muguras, bet Mans vaigs nebūs redzams.»

34. nodaļa

¹ Pēc tam Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Izkal sev divas akmens plāksnes, tādas kā iepriekšējās, un Es uz plāksnēm rakstīšu tos vārdus, kas bija uz abām iepriekšējām akmens plāksnēm, kuras tu sasīti.

² Un esi gatavs rīt no rīta uzkāpt Sinaja kalnā, un nostājies Manā priekšā tur kalna galā.

³ Un neviens lai nekāpj augšup kopā ar tevi, un neviens lai nav redzams visā tai kalnājā; arī sīklops vai liellops ne, lai tie netiek izdzīti ganos iepretim šim kalnam.»

⁴ Un viņš izkala divas akmens plāksnes, tādas kā iepriekšējās, un Mozus cēlās agri no rīta un kāpa Sinaja kalnā, kā Tas Kungs viņam to bija pavēlējis; savā rokā viņš nesa abas akmens plāksnes.

⁵ Tad Tas Kungs nolaidās mākonī un nostājās viņa priekšā, un nosauca Tā Kunga Vārdu.

⁶ Un Tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: «Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, ⁷ kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam.»

⁸ Un Mozus steigšus palocījās un noliecās līdz zemei ⁹ un sacīja: «Ja es esmu atradis labvēlību Tavās acīs, mans Kungs, lūdzams, nāc jel kopā ar mums, kaut gan spītīga ir šī tauta; un piedod mums noziegumus un grēkus un dari mūs par Savu īpašumu.»

¹⁰ Tad Viņš sacīja: «Redzi, Es esmu tas, kas noslēdz derību, un Savas tautas priekšā Es darīšu brīnumus, kādi nav notikuši nekur visā zemes virsū un nevienā tautā, ka visa tauta, kuras vidū tu atrodi, redz Tā Kunga darbus, jo vareni būs tie darbi, kurus Es tavā vidū darīšu.

¹¹ Ņem to vērā, ko Es tev šodien pavēlu: redzi, Es padzišu amoriešus, kānaāniešus, ferisiešus, hetiešus, hīviešus un jebusiešus tavā priekšā.

¹² Sargies noslēgt derību ar tās zemes iedzīvotājiem, kuru zemē tu nāc, ka tas nekļūst par slazda valgu tavā vidū.

¹³ Izpostiet viņu altārus un salauziet viņu elku stabus, un nocērtiet viņu elku kokus.

¹⁴ Un nepielūdz citu dievu, jo Tas Kungs, kura vārds: Dusmotājs, ir dusmīgs Dievs.

¹⁵ Tāpēc nenoslēdz derību ar tās zemes iedzīvotājiem; kad tie netikli kalpo saviem dieviem un upurē saviem dieviem, ka tie neaicina tevi, lai arī tu ēstu no viņu upuriem.

¹⁶ Un neņem saviem dēliem sievas no viņu meitām, ka viņu meitas, netikli kalpodamas saviem dieviem, nepamudina arī tavus dēlus netikli kalpot viņu dieviem.

¹⁷ Netaisi sev lietus dievus.

¹⁸ Ievēro Neraudzētās maizes svētkus, kā Es tev to esmu pavēlējis: septiņas dienas ēd neraudzētas maizes noteiktā laikā – ābība mēnesī, jo ābība mēnesī tu esi iznācis no Ēģiptes.

¹⁹ Ikviens, kas pirmais piedzimst, pieder Man; tāpat tavu lopu vidū katrs vīriešu kārtas pirmdzimušais, vai vērsis, vai auns.

²⁰ Un ēzeļu mātes pirmdzimušais jāizpērk ar avi, bet, ja tu to neizpērc, tad lauz tam sprandu. Ikatrs pirmdzimtais dēls tev ir jāizpērk. Nenāciet Mana vaiga priekšā tukšām rokām.

²¹ Sešas dienas tev jāstrādā, bet septītajā dienā tev jābūt mierā, arī aramā un pļaujāmā laikā tev jāietur miers.

²² Ievēro arī nedēļas svētkus: Kviešu pirmās ieplaujas svētkus un Savākšanas svētkus gada beigās.

²³ Trīs reizes gadā ikviens vīrs lai rādās Dieva Tā Kunga, Israēla Dieva, priekšā.

²⁴ Es izdzīšu svešas tautas tev pa priekšu, lai paplašinātu tavas robežas, un nevienam nebūs iekārot tavu zemi, kamēr tu rādies Tā Kunga, sava Dieva, priekšā trīs reizes gadā.

²⁵ Neizlej, nokaujot upuri, asinis pār raudzēto maizi un neglabā līdz rītam Pashā upuri.

²⁶ Pirmajos no tavas zemes pirmās augļu ražas nes Tā Kunga, tava Dieva, namā; nevāri kazlēnu viņa mātes pienā.»

²⁷ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Uzraksti šos vārdus, jo pēc šiem vārdiem Es esmu slēdzis derību ar tevi un ar Israēlu.»

²⁸ Un viņš tur bija pie Tā Kunga četrdesmit dienas un četrdesmit naktis; maizi viņš neēda un ūdeni nedzēra. Un Viņš uzrakstīja uz akmens plāksnēm derības vārdus, desmit vārdus.

²⁹ Un notika, Mozum nokāpjot no Sinaja kalna, ka divas liecības plāksnes bija viņa rokā; un Mozus nezināja, no kalna nokāpjot, ka viņa vaiga āda spīdēja, jo viņš bija runājis ar Dievu.

³⁰ Un Ārons un visi Israēla bērni uzlūkoja Mozu, un redzi, viņa vaiga āda spīdēja; un tie bijās viņam tuvoties.

³¹ Tad Mozus sauca viņus; un Ārons un visi draudzes vadītāji nāca pie viņa, un Mozus runāja uz tiem.

³² Un pēc tam visi Israēla bērni pienāca pie viņa, un viņš pavēlēja tiem visu, ko Tas Kungs bija viņam sacījis Sinaja kalnā.

³³ Un, kad Mozus beidza ar viņiem runāt, tad viņš savu vaigu aizklāja ar apsegu.

³⁴ Bet, kad Mozus gāja Tā Kunga vaiga priekšā, lai ar Viņu runātu, viņš noņēma apsegu līdz savai iziešanai. Un, kad viņš atkal iznāca ārā, viņš runāja uz Israēla bērniem, kas tam bija pavēlēti.

³⁵ Un Israēla bērni redzēja, ka Mozus vaiga āda spīdēja; un Mozus aizklāja ar apsegu savu vaigu, tiekams tas gāja ar Viņu runāt.

35. nodaļa

¹ Un Mozus saaicināja visu Israēla bērnu draudzi un uz to runāja: «Šie ir tie vārdi, kurus Tas Kungs ir pavēlējis izpildīt.

² Sešas dienas strādāriet, bet septītā diena lai jums ir svēta, sabata diena, kas svētīta Tam Kungam; ikviens, kas šinī dienā strādā, lai mirst.

³ Neaizdedziniet uguni savās apmešanās vietās sabata dienā.»

⁴ Un Mozus runāja uz visu Israēla bērnu draudzi, sacīdams: «Šī ir Tā Kunga pavēle, ko Viņš ir devis:

⁵ ņemiet no savas rocības cilājamo upuri Tam Kungam; ikviens, ko sirds skubina, lai atnes upura dāvanu Tam Kungam: zeltu, sudrabu un varu, ⁶ zilu purpuru un sarkanu purpuru, karmezīnā krāsotas dzijas, smalku audumu un kazu vilnu, ⁷ iesarkanas aunu un āpšu ādas un akāciju koku, ⁸ arī eļļu apgaismošanai un smaržīgas zāles svaidāmai eļļai, un zāles kvēpināšanai, ⁹ oniksa akmeni un ieliekamos akmeņus efodam un krūšu zīmei.

¹⁰ Visi jūsu vidū, kam ir spējas, lai nāk un taisa visu, kā Tas Kungs pavēlējis: mājokli, ¹¹ tā telts vietu ar tās segām, pārklāju, kāšus, dēļus, bultas un stabus ar to kājām, ¹² šķirstu ar tā nesamām kārtīm, salīdzināšanas vāku un priekškaru, kas to aizsedz, ¹³ galdu ar tā nesamām kārtīm un visus tā piederumus, arī svētās maizes, ¹⁴ lukturi apgaismošanai un tā piederumus un eļļas lukturīšus, un eļļu apgaismošanai, ¹⁵ kvēpināmo altāri ar tā nesamām kārtīm, eļļu svaidīšanai un zāles kvēpināšanai, arī priekškaru mājokļa durvju aizsegšanai, ¹⁶ dedzināmo upuru altāri līdz ar tā vara režģi, nesamām kārtīm un visiem rīkiem, mazgājamo trauku un tā kāju, ¹⁷ pagalma aizkarus un to stabus ar to kājām, arī pagalma vārtu pārsegu, ¹⁸ arī mājokļa mietiņus un pagalma mietiņus un telšu virves, ¹⁹ un amata tērpus kalpošanai svētnīcā, priesteru Ārona svētās drēbes un viņa dēlu drēbes kalpošanai.»

²⁰ Tad visa Israēla bērnu draudze aizgāja no Mozus.

²¹ Un ikviens, kuru sirds skubināja, un ikviens, kam bija labs prāts, nāca un atnesa savu upura dāvanu Tam Kungam Saiešanas telts celšanai, kalpošanai un svētajām drēbēm.

²² Tad visi, kurus sirds uz to skubināja, vīri un sievas, nesa saktas un auskarus, gredzenus un krelles, visādas zelta lietas; katrs, kas gribēja, atnesa zeltu par ligojamo upuri Tam Kungam.

²³ Un ikviens, kam bija zils un sarkans purpurs, karmezīnā krāsoti diegi, smalki audumi, kazu vilna un iesarkanas aunu un āpšu ādas, tie to atnesa.

²⁴ Ikviens, kas gribēja velīt Tam Kungam sudrabu vai varu, to atnesa par cilājamo upuri Tam Kungam, un ikviens, kam bija akāciju koks, atnesa to kalpošanas piederumu darināšanai.

²⁵ Un ikviena ar prasmī apveltīta sieva pati vērpa un atnesa savērpto zila un sarkana purpura dziju, arī karmezīna krāsā krāsotu un šķetinātu smalku dziju audumu.

²⁶ Un visas sievas, kurām sirds uz to skubināja un kuras to prata, vērpa kazu vilnu.

²⁷ Un vadoņi atnesa oniksa akmeni un ieliekamos akmeņus efodam un krūšu zīmei, ²⁸ balzamu, eļļu apgaismošanai un svaidāmo eļļu, un zāles kvēpināšanai.

²⁹ Tā Israēla ļaudis, vīri un sievas, kurus sirds skubināja ko pienest visam šim darbam, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis tiem darīt, nesa labprātības upurus Tam Kungam.

³⁰ Un Mozus sacīja Israēla bērniem: «Redziet, Tas Kungs ir aicinājis Becaleēlu, Ūrija dēlu, Hūra dēladēlu, no Jūdas cilts ³¹ un ir to pildījis ar Dieva Garu, ar gudrību, izmanību un zināšanām visādiem darbiem: ³² izdomāt mākslas darbus un izstrādāt tos zeltā, sudrabā un varā, ³³ griezt dārgakmeņus un ielikt tos rotās, grebt koku un izstrādāt meistarīgus darbus.

³⁴ Arī spējas citus mācīt Viņš licis viņam sirdī, viņam un Oholiābam, Ahisāmeķa dēlam, kas ir no Dana cilts.

³⁵ Viņš tos ir pildījis ar sirds gudrību, tā ka tie var veikt dažādus griezēju un izšuvēju darbus zilā un sarkanā purpurā, no karmezīnā krāsotām dzijām un smalka auduma, ka tie var izpildīt dažādus darbus un izdomāt meistarīgu darbu metus.

36. nodaļa

¹ Un Becaleēls un Oholiābs, un visi prasmīgie vīri, kuriem Tas Kungs bija devis gudrību un māku veikt jebkuru darbu svētnīcas celšanā, lai strādā tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis.»

² Un Mozus aicināja Becaleēlu un Oholiābu, un visus prasmīgos vīrus, kuriem Tas Kungs bija devis gudrību, visus, kurus sirds skubināja sākt šo darbu un darīt to.

³ Viņi ņēma no Mozus visas upuru dāvanas, kuras Israēla bērni bija tam atnesuši, lai celtu svētnīcu un to pabeigtu; un tie vēl viņam pieņēma ik rītus labprātības upurus.

⁴ Un atnāca visi prasmīgie vīri, kas varēja darīt dažādus darbus svētnīcas labā, ikkatrs no sava darba, ko līdz šim bija strādājis.

⁵ Un viņi sacīja Mozum: «Tauta nes vairāk, nekā kalpošanas darbam ir vajadzīgs, ko Tas Kungs pavēlējis darīt.»

⁶ Tad Mozus izziņoja visā nometnē pavēli: «Lai neviens vīrs vai sieva vairs nenes dāvanas svētnīcas darbam!» Tad tie mitējās nest, ⁷ jo bija pietiekami visam darbam, lai to beigtu, un vēl palika pāri.

⁸ Tā visi prasmīgie vīri strādātāju starpā izveidoja mājokli ar desmit pārklājiem no šķetinātu smalku dziju auduma, no zila un sarkana purpura, no karmezīna ar meistariski ieaustiem ķerubiem, tā tie to veidoja.

⁹ Viena pārklāja garums bija divdesmit astoņas olektis un platums četras olektis; visiem pārklājiem bija vienāds mērs.

¹⁰ Un viņš savienoja piecus pārklājus vienā gabalā un atkal piecus pārklājus otrā gabalā ¹¹ un piestiprināja zilās cilpas pie viena pārklāja ārmas, tāpat arī pie otra pārklāja ārmas, kas tiek kopā savienotas.

¹² Viņš piestiprināja piecdesmit cilpas pie viena pārklāja malas un piecdesmit pie otra pārklāja malas, kas tiek kopā savienotas; cilpas bija cita citai pretim.

¹³ Un viņš izgatavoja piecdesmit zelta kāšus un savienoja pārklājus ar tiem citu pie cita, ka tas tapa par mājokli.

¹⁴ Tad viņš taisīja telts pārklāju no kazu vilnas auduma pār mājokli; no vienpadsmit pārklājiem viņš to taisīja.

¹⁵ Viena telts pārklāja garums bija trīsdesmit olektis un tā platums četras olektis; un visiem vienpadsmit telts pārklājiem bija vienāds mērs.

¹⁶ Un viņš savienoja piecus pārklājus atsevišķi un sešus pārklājus atsevišķi.

¹⁷ Un arī piecdesmit cilpas viņš piestiprināja pie pārklāja ārmas un piecdesmit cilpas pie otra pārklāja ārmas, kas tiek kopā savienotas.

¹⁸ Un viņš iztaisīja piecdesmit vara kāšus telts pārklāja savienošanai, lai tas būtu no viena gabala.

¹⁹ Un viņš taisīja telts pārsegu no iesarkanām aunu ādām un virsējo pārsegu no āpšu ādām.

²⁰ Viņš sagādāja mājoklim stāvdēļus no akāciju koka.

²¹ Katra dēļa garums bija desmit olektis, bet dēļa platums pusotras olektis.

²² Katram dēlim bija divas tapas, ar kurām tos salaida kopā; tādas viņš taisīja visiem mājokļa dēļiem.

²³ Divdesmit tādus dēļus viņš taisīja mājokļa dienvidus pusei.

²⁴ Šiem divdesmit dēļiem viņš pierīkoja četrdesmit sudraba kājas: divas zem viena dēļa, pie tā divām tapām, tāpat divas kājas zem otra dēļa, pie tā divām tapām.

²⁵ Tāpat mājokļa otriem sāniem, kas bija pret ziemeļiem, viņš sagādāja divdesmit dēļus.

²⁶ Arī tiem viņš piestiprināja četrdesmit sudraba kājas, divas zem katra dēļa.

²⁷ Bet mājokļa dibensienā, pret rietumiem, viņš ielika sešus dēļus.

²⁸ No diviem dēļiem viņš izveidoja stūrus mājokļa galos.

²⁹ Tie bija savienoti apakšgalā un augšgalā ar gredzenu; tā viņš darīja ar abiem dēļiem abos stūros.

³⁰ Un tur bija astoņi dēļi ar to sudraba kājām, pavisam sešpadsmit kājas, pa divām zem katra dēļa.

³¹ Un viņš taisīja arī aizšaujamo bultas no akāciju koka: piecas dēļu savienošanai mājokļa vienā pusē ³² un piecas bultas pie mājokļa dēļiem otrā pusē, un piecas bultas mājokļa gala sienai rietumos.

³³ Viņš taisīja arī vidējo aizšaujamo bultu, kas gāja gar dēļu vidu no viena gala līdz otram.

³⁴ Dēļus viņš pārvilka ar zeltu, gredzenus, caur kuriem bultas bija bāzamas, viņš izkala no zelta, un arī bultas viņš pārvilka ar zeltu.

³⁵ Pēc tam viņš taisīja priekškaru no zila un sarkana purpura un no karmezīnā krāsotas dzijas un no šķetinātiem smalkiem diegiem; viņš to darināja ar meistariski ieaustiem ķerubiem.

³⁶ Un viņš tam taisīja četrus stabus no akāciju koka un tos pārvilka ar zeltu; to vadži bija zelta, un šiem stabiem viņš izlēja no sudraba četras kājas.

³⁷ Un viņš darināja priekškaru telts durvīm no zila un sarkana purpura, no karmezīnā krāsotām un smalkām šķetinātām dzijām viņš izgatavoja raibu audumu; ³⁸ un tā piecus stabus un vadžus pie tiem, to augšgalu rotājumus un to gredzenus viņš taisīja no zelta, bet piecu stabu kājas no vara.

37. nodaļa

¹ Un Becaleēls taisīja šķirstu no akāciju koka; pustrēšas olekts bija tā garums, pusotras olekts tā platums un pusotras olekts tā augstums.

² Viņš to pārvilka ar tīru zeltu kā no iekšpuses, tā arī no ārpusē un tam uztaisīja vainagu visapkārt no zelta.

³ Tad viņš izlēja četrus gredzenus no zelta četriem tā stūriem, ka lai divi gredzeni būtu pie vieniem sāniem un divi gredzeni pie otriem sāniem.

⁴ Un viņš taisīja nesamās kārtis no akāciju koka un pārvilka tās ar zeltu.

⁵ Un viņš izbāza nesamās kārtis cauri četriem gredzeniem pie šķirsta sāniem, ka šķirstu varētu nest, ⁶ un taisīja salīdzināšanas vāku no tīra zelta – pustrēšas olekts garumā un pusotras olekts platumā.

⁷ Viņš taisīja arī divus ķerubus no zelta abos salīdzināšanas vāka galos; tos viņš izveidoja kā kalnu darbu, ⁸ vienu ķerubu vienā galā un otru ķerubu otrā galā, tos piestiprinot pie vāka abos tā galos.

⁹ Abi ķerubi izplēta savus spārnus pār vāku, to aplādāmi ar saviem spārnēm; un ķerubu sejas bija vērstas viena pret otru, un tās lūkojās uz salīdzināšanas vāku.

¹⁰ Viņš uztaisīja arī galdu no akāciju koka, divas olektis garu un vienu olekti platu, un pusotras olekts augstu.

¹¹ Un viņš to pārvilka ar tīru zeltu un iztaisīja tam vainagu visapkārt no zelta, ¹² un taisīja tam apmali plaukstas platumā visapkārt un uz tās zelta vainagu apmalei visapkārt.

¹³ Un viņš izlēja galdam četrus gredzenus no zelta un lika šos gredzenus galda četros stūros, pie tā četrām kājām.

¹⁴ Gredzeni bija pie apmales, tajos lika nesamās kārtis, lai galdu varētu nest.

¹⁵ Nesamās kārtis viņš iztaisīja no akāciju koka un pārvilka tās ar zeltu, lai galdu varētu nest.

¹⁶ Un viņš taisīja traukus, kam bija jābūt uz galda, – bļodas un kausus, kannas un krūzes upuru vajadzībām, visas no tīra zelta.

¹⁷ Un viņš taisīja lukturi no tīra zelta, viņš to izkala, un tā kāja un zari, kausiņi, bumbuļi un ziedi bija vienā gabalā ar to.

¹⁸ Seši zari izgāja no tā: trīs zari uz vienu pusi un trīs zari uz otru pusi.

¹⁹ Trīs kausiņi kā mandeļu ziedi bija pie katra zara un trīs bumbuļi un ziedi. Tādi bumbuļi un ziedi bija pie visiem sešiem luktura zariem.

²⁰ Bet pie paša luktura vēl bija četri kausiņi, līdzīgi mandeļkoka ziediem, ar to bumbuļiem un ziediem.

²¹ Un pa vienam bumbulim bija zem katriem diviem zariem, kas no tā izgāja.

²² Visi bumbuļi un zari izgāja no tā, tie visi bija izkalti no tīra zelta, vienā gabalā.

²³ Viņš uztaisīja arī septiņus eļļas lukturīšus, tam piederīgās dakts dzirkles un trauciņus no tīra zelta.

²⁴ No viena talenta tīra zelta viņš taisīja to un visus tā rīkus.

²⁵ Viņš darināja arī kvēpināmo altāri no akāciju koka, vienu olekti garu, vienu olekti platu; tas bija četrstūris, tā augstums bija divas olektis, un no tā izgāja ragi.

²⁶ Un viņš to pārvilka ar tīru zeltu: tā virsu, tā sānu sienas visapkārt un tā ragus, un tam visapkārt viņš taisīja vainagu no zelta.

²⁷ Un pie tā viņš piestiprināja divus zelta gredzenus zem vainaga abos sānos pie abām malām, lai tiem varētu cauri izbāzt nesamās kārtis, ar kurām altāri nest.

²⁸ Un viņš iztaisīja nesamās kārtis no akāciju koka un tās pārvilka ar zeltu.

²⁹ Viņš izgatavoja arī svētas svaidāmās zāles un tīras smaržīgas zāles kvēpināšanai, kā tās taīsa ziežu maisītāji.

38. nodaļa

¹ Viņš arī darināja dedzināmo upuru altāri no akāciju koka; piecas olektis bija tā garums un piecas olektis tā platums, tas bija četrstūris, un trīs olektis bija tā augstums.

² Četros stūros viņš tam piestiprināja ragus un tos pārvilka ar varu.

³ Un viņš uztaisīja visus altāra rīkus: podus, lāpstas, kausus slacināšanai, dakšas gaļai un ogļu traukus; visus rīkus viņš uztaisīja no vara.

⁴ Un viņš uztaisīja arī altārim režģi no vara, zem tā apmales, no apakšas līdz tā vidum.

⁵ Un viņš izlēja četrus gredzenus no vara tā četriem stūriem, lai tiem cauri izbāztu nesamās kārtis.

⁶ Un viņš darināja nesamās kārtis no akāciju koka un tās pārvilka ar varu.

⁷ Un viņš tās nesamās kārtis izbāza cauri četriem gredzeniem, kas bija pie altāra sāniem, ka ar tām to nestu; viņš to izgatavoja no dēļiem un vidū tukšu.

⁸ Un viņš arī darināja no vara mazgājamo trauku ar vara kāju no to sievu spoguļiem, kas kalpoja pie Saiešanas telts ieejas.

⁹ Viņš izveidoja arī pagalmu; dienvidus pusē aizkars bija no šķetinātu smalku dziju auduma simts olekšu garumā.

¹⁰ Un tā divdesmit stabus un arī divdesmit stabu kājas tas taisīja no vara, bet to kāši un gredzeni bija no sudraba.

¹¹ Arī ziemeļu pusē aizkars bija simts olekšu garumā, un divdesmit stabi un to divdesmit kājas bija no vara, un stabu kāši un gredzeni bija no sudraba.

¹² Bet rietumu pusē aizkars bija piecdesmit olekšu garumā, stabu bija desmit un to kājas desmit, un stabu kāši un gredzeni bija no sudraba.

¹³ Austrumu pusei tas bija piecdesmit olekšu garš.

¹⁴ Aizkars vienā malā bija piecpadsmit olekšu garš, ar trim stabiem un trim kājām, ¹⁵ un arī otrā malā tas bija piecpadsmit olekšu garš, kā vienā, tā otrā pusē vārtiem, ar trim stabiem un trim kājām.

¹⁶ Un visi pagalma aizkari visapkārt bija no šķetinātu smalku dziju auduma.

¹⁷ Stabu kājas bija no vara, viņu kāši un rotājumi bija no sudraba; arī to augšgalu rotājumi bija sudraba, visi pagalma stabi bija ar sudrabu izrotāti.

¹⁸ Un pagalma vārtu aizkars bija rakstaini izausts no zila un sarkana purpura un no karmezīnā krāsotām un šķetinātām smalkām dzijām, un divdesmit olektis bija tā garums un piecas olektis platums, atbilstoši pagalma aizkaram.

¹⁹ Un tā četri stabi ar to četrām kājām bija darināti no vara, bet kāši un stabu gredzeni bija sudraba.

²⁰ Visi Saiešanas telts un pagalma mietiņi bija no vara.

²¹ Šīs ir mājokļa, tas ir, Liecības telts, uzskaitītās lietas, kuras uzskaitīja pēc Mozus pavēles levītu kalpošanai priestera Itamāra, Ārona dēla, vadībā.

²² Becaleēls, Hūra dēla Ūrija dēls, no Jūdas cilts, taisīja visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, ²³ kopā ar Oholiābu, Ahisāmaka dēlu, no Dana cilts, kas bija lietpratējs aušanā un izšūšanā no zila un sarkana purpura smalkām dzijām.

²⁴ Viss zelts, kas svētnīcas celšanai tika izlietots visiem darbiem, ko sanes kā upuru dāvanu, bija divdesmit deviņi talenti un septiņi simti trīsdesmit sekleļi pēc svētnīcas sekleļu svara.

²⁵ Un viss sudrabs, ko ieguva, saskaitot visu draudzi, bija simts talentu un tūkstoš septiņi simti septiņdesmit pieci sekleļi pēc svētnīcas sekleļu svara, ²⁶ pussekleļis pēc svētnīcas sekleļu svara no ikviena, kas tika skaitīts, kam bija divdesmit gadu un vairāk, – kopā bija seši simti trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit vīru.

²⁷ No simts talentiem sudraba izlēja svētajai vietai un aizkaram vajadzīgās kājas; simts kājām vajadzēja simts talentu, vienu talentu katrai kājai.

²⁸ Bet no tūkstoš septiņi simti septiņdesmit pieciem sekleļiem viņš izgatavoja stabu kāšus un to vainagus un rotājumus.

²⁹ Un upuru dāvanās savāktā vara bija septiņdesmit talentu un divi tūkstoši četri simti sekleļu.

³⁰ No tā viņš uztaisīja kājas Saiešanas telts durvīm, vara altāri un pie tā vara režģi un visus altāra rīkus, ³¹ arī pagalma kājas visapkārt un pagalma vārtu kājas, visus mājokļa mietiņus un pagalma mietiņus.

39. nodaļa

¹ Bet no zila un sarkana purpura un karmezīna krāsas auduma šuva krāšņus amata tērpus tiem, kas svētnīcā kalpo, un svētās drēbes Āronam, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

² Un viņš darināja efodu no zelta, no zila un sarkana purpura un karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām.

³ Viņi zeltu sakala plakanās plāksnēs un sagrieza to stiepulēs un ieauda tās starp zilo un sarkano purpuru un starp karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām.

⁴ Un viņi taisīja efodam divus saliekamus plecu gabalus, abos tā galos tie tika savienoti.

⁵ Bet austā josta pāri efodam bija tādā pašā izstrādājumā, no zelta, zilā un sarkanā purpura, arī karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

⁶ Un viņi apstrādāja oniksa akmeņus, tos ielikdami zelta pinumos un iegriezdami tanīs pēc zīmoga griežēju paņēmienu Israēla dēlu vārdus.

⁷ Viņš tos lika uz efoda plecu daļām par piemiņas akmeņiem Israēla bērniem, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

⁸ Viņš izgatavoja arī krūšu zīmi, meistarisku darbu, līdzīgu efodam, no zelta, zilā un sarkanā purpura un karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām.

⁹ Tas bija četrstūris, divkārsi salikts, vienu sprīdi garš un vienu sprīdi plats.

¹⁰ Un viņi iedarināja tajā četras rindas dārgakmeņu. Pirmajā rindā bija rubīns, topāzs un smaragds; ¹¹ otrā rindā: tirkīzs, safīrs un dimants; ¹² trešajā rindā: hiacints, ahats un ametists; ¹³ un ceturtajā rindā: berils, onikss un jaspiss, visi ietverti zelta pinumos.

¹⁴ Šie akmeņi bija pēc Israēla bērnu vārdiem, tie bija divpadsmit, pēc viņu vārdiem, izveidoti kā zīmoga griezēja darbs, katrs ar savu vārdu, pēc tām divpadsmit ciltīm.

¹⁵ Viņi taisīja krūšu zīmei važiņas, kopā savītas, no tīra zelta.

¹⁶ Viņi iztaisīja arī divus zelta pinumus un divus zelta gredzenus un piestiprināja tos pie abiem krūšu zīmes galiem.

¹⁷ Un viņi piestiprināja abas zelta važiņas pie abiem gredzeniem krūšu zīmes abos galos.

¹⁸ Bet abu važiņu otru galus viņi pievienoja abiem pinumiem un tos piestiprināja pie efoda plecu daļām to priekšpusē.

¹⁹ Viņi iztaisīja divus zelta gredzenus un piestiprināja tos pie diviem krūšu zīmes galiem iekšpusē pie vīles, kas pret efodu.

²⁰ Viņi taisīja vēl divus zelta gredzenus un tos lika pie abām efoda plecu daļām to priekšpusē, apakšā, kur abas daļas savienotas, virs efoda jostas.

²¹ Viņi piestiprināja krūšu zīmi ar tās gredzeniem pie efoda ar zila purpura saiti tā, lai tā atrastos virs efoda jostas un neatraisītos no efoda, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

²² Un viņš darināja arī efoda apmetni, viscaur austu no zila purpura.

²³ Bet tā kakla izgriezums bija pašā vidū, kā krūšu bruņām; bet izgriezumam visapkārt bija apmale, lai tas neplīstu.

²⁴ Un pie apmetņa apakšmalas viņi piestiprināja granātābolus no zila purpura, sarkana purpura un karmezīnā krāsotām smalkām dzijām.

²⁵ Arī zvārguļus viņi iztaisīja no tīra zelta un tos piestiprināja starp granātāboliem visapkārt pie apmetņa apakšmalas.

²⁶ Tā pamīšus bija zvārgulis un granātābols, zvārgulis un granātābols pie apmetņa apakšmalas visapkārt kalpošanas vajadzībām, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

²⁷ Viņi šuva no šķetinātu smalku dziju auduma arī svārkus Āronam un viņa dēliem; tie bija austi; ²⁸ arī turbānu no šķetinātu smalku dziju auduma un galvas segas no smalkām dzijām, un bikses no šķetinātu smalku dziju auduma; ²⁹ tāpat jostu no smalku dziju auduma, zila un sarkana purpura un karmezīna, rakstaini izaustu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

³⁰ Viņi taisīja arī plāksnīti, svētu diadēmu, no tīra zelta un iegriezta tanī rakstu, kā zīmoga griezējs to dara: Svēts Tam Kungam!

³¹ Un viņi piestiprināja pie tās zila purpura saiti, lai to piesietu pie turbāna, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

³² Tā tika pabeigti visi darbi pie Saiešanas telts mājokļa. Un Israēla bērni visu darīja tā, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā viņi darīja.

³³ Un viņi atnesa Mozum šo mājokli, telti ar visiem tās piederumiem, ar tās kāšiem, dēļiem, nesamām kārtīm, stabiem un to kājām, ³⁴ un pārklājus no iesarkanām aunu ādām un pārsegas no āpšu ādām, un priekškaru šķirsta aizsegšanai, ³⁵ arī liecības šķirstu ar nesamām kārtīm un salīdzināšanas vāku, ³⁶ galdu ar visiem tā piederumiem un svētām maizēm, ³⁷ grezno zelta lukturi ar sakārtotiem eļļas lukturīšiem un visus tā rīkus un eļļu apgaismošanai, ³⁸ arī zelta altāri, eļļu svaidīšanai un dārgās zāles kvēpināšanai, tāpat priekškaru telts durvīm, ³⁹ vara altāri ar tā vara režģi, nesamās kārtis un visus pārējos rīkus, arī mazgājamo trauku un tā kāju ⁴⁰ un pagalma aizkarus, to stabus un to kājas, pagalma vārtu pārsegu ar tā virvēm, mietiņiem un visiem Saiešanas telts piederumiem, ⁴¹ tāpat amata tērpus kalpošanai svētnīcā, un priesteru Ārona svētās drēbes, un viņa dēlu drēbes kalpošanai.

⁴² Tā Israēla bērni visu bija darījuši, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

⁴³ Un Mozus apskatīja visu darbu, un redzi, viņi bija to darījuši tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis, tā viņi bija darījuši. Un Mozus viņus svētīja.

40. nodaļa

¹ Un Tas Kungs pavēlēja Mozum, sacīdams:

² «Pirmā mēneša pirmajā dienā uzcel Saiešanas telti.

³ Novieto tanī liecības šķirstu un liec priekškaru šķirstam priekšā.

⁴ Ienes arī galdu un sakārto tā piederumus; tāpat ienes lukturi un pieliec tam eļļas lukturīšus.

⁵ Novieto zelta kvēpināmo altāri liecības šķirsta priekšā un pie mājokļa durvīm piestiprini priekškaru.

⁶ Upuru altāri liec Saiešanas telts durvju priekšā ⁷ un novieto mazgājamo trauku starp Saiešanas telti un altāri, un ielej tanī ūdeni.

⁸ Taisi pagalmu visapkārt un aizkar pagalma vārtus ar priekškaru.

⁹ Paņem arī svaidāmo eļļu un svaidi ar to mājokļa sienas un visus tā piederumus, iesvētī to un visus tā rīkus, lai tie būtu svēti.

¹⁰ Svaidi arī upuru altāri un visus šī altāra rīkus, un iesvētī altāri, lai altāris būtu augsti svēts.

¹¹ Svaidi arī mazgājamo trauku un tā kāju, un iesvētī to.

¹² Un ved Āronu un viņa dēlus pie Saiešanas telts vārtiem un mazgā viņus ūdenī.

¹³ Uzvelc Āronam svētās drēbes, svaidi viņu un iesvētī viņu, ka tas top Man par priesteri.

¹⁴ Liec arī nākt viņa dēliem un ietēp tos viņu amata tērpos.

¹⁵ Svaidi viņus gluži tāpat, kā tu svaidīji viņu tēvu, lai tie ir Mani priesteri. Šis svaidījums lai viņiem piešķir priesteru amatu uz audžu audzēm.»

¹⁶ Un Mozus darīja visu tā, kā Tas Kungs to viņam bija pavēlējis, tā viņš darīja.

¹⁷ Un notika, ka otrā gada pirmā mēneša pirmajā mēneša dienā mājoklis bija uzcelts.

¹⁸ Un Mozus uzcēla mājokli, viņš nolika tā kājas vietā, sacēla virs tām dēļus, aizšaujāmās bultas un stabus un ¹⁹ izplēta telti pāri mājoklim, un telti aplāja ar pārsegu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

²⁰ Tad viņš ņēma liecību un ielika šķirstā, pielika nesamās kārtis šķirsta sāniem un uzlika šķirstam salīdzināšanas vāku, ²¹ ienesa šķirstu mājoklī un uzkāra priekškaru, aizsegdams ar to liecības šķirstu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

²² Viņš arī novietoja galdu Saiešanas teltī tās ziemeļu galā aiz priekškara ²³ un uz tā sakārtoja maizes Tā Kunga priekšā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

²⁴ Lukturi viņš novietoja Saiešanas teltī iepretim galdam tanī mājokļa daļā, kas pret dienvidiem, ²⁵ un uzlika tam eļļas lukturīšus Tā Kunga priekšā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

²⁶ Tad viņš lika zelta altāri Saiešanas teltī priekškara priekšā ²⁷ un kvēpināja uz tā dārgas zāles, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

²⁸ Un viņš uzkāra priekškaru mājokļa durvīs.

²⁹ Arī upuru altāri viņš novietoja Saiešanas telts durvju priekšā un uz tā upurēja kaujamo upuri un dāvanu upuri, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

³⁰ Un mazgājamo trauku viņš nolika starp Saiešanas telti un altāri un ielēja tanī ūdeni, ar ko mazgāties.

³¹ Mozus, Ārons un viņa dēli tanī mazgāja savas rokas un kājas; ³² kad tie iegāja Saiešanas teltī un tuvojās altārim, viņi mazgājās, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

³³ Un viņš uzcēla pagalmu visapkārt mājoklim un altārim un pielika priekškaru pagalma vārtiem. Tā Mozus pabeidza visu darbu.

³⁴ Tad mākonis aplāja Saiešanas telti, un Tā Kunga godība piepildīja mājokli.

³⁵ Un Mozus nevarēja ieiet Saiešanas teltī, tāpēc ka mākonis to apsedza, un Tā Kunga godība piepildīja mājokli.

³⁶ Ik reizes, kad mākonis pacēlās no mājokļa, tad arī Israēla bērni devās ceļā visos savos pārgājienos.

³⁷ Bet, ja mākonis nepacēlās, tad arī Israēla bērni nedevas ceļā līdz tam brīdim, kad tas pacēlās.

³⁸ Jo dienā Tā Kunga mākonis aplāja mājokli, bet naktī tanī bija uguns visas Israēla tautas acu priekšā visos viņas pārgājienos.

12. LEVITICUS

TREŠĀ MOZUS GRĀMATA (SAUKTA LEVITICUS)

(V.E.: Krievu Bībelē: «Третья книга Моисеева. ЛЕВИТ» {[R-BIBLE1](#)})

1. nodaļa

¹ Un Tas Kungs aicināja Mozu un sacīja viņam, no Saiešanas telts teikdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: ja kāds no jūsu vidus vēlas Tam Kungam pienest upuri, tad tam jāizrauga dzīvnieks vai no liellopiem, vai no sīklopiem.

³ Ja viņš pienes dedzināmo upuri no liellopiem, tad ir jāupurē vērsis, kas bez vainas. Tas jānovieto pret Saiešanas telts durvīm, kā tas Tam Kungam labi patīk.

⁴ Un viņš lai liek savu roku uz dedzināmā upura galvas, un Tas Kungs to labvēlīgi pieņems par salīdzināšanu.

⁵ Pats jaunlops ir jānokauj Tā Kunga priekšā, un priesteriem, Ārona dēliem, asinis jāatnes un jāslaka no visām pusēm pār altāri, kas atrodas Saiešanas telts priekšā.

⁶ Pēc tam dedzināmajam upurim jānovelk āda un tas jāsadala gabalos.

⁷ Tad Ārona dēliem, priesteriem, jāaizdedzina uguns uz altāra un jāsakrauj malka virs uguns.

⁸ Un Ārona dēliem, priesteriem, ir jāsakārto upura gaļas gabali uz altāra, liekot galvu un taukus uz malkas, kura deg uz altāra, ⁹ bet iekšas un kājas ir jāmazgā ūdenī, tad priesterim tas viss ir jāaizdedzina uz altāra; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

¹⁰ Bet, ja izraudzīts sīklops, tad nesiet avju vai kazu vīriešu kārtas dzīvnieku, kas bez vainas, par dedzināmo upuri.

¹¹ Tas jums altāra ziemeļu malā Tā Kunga priekšā ir jānokauj; Ārona dēliem, priesteriem, jāslaka tā dzīvnieka asinis no visām pusēm pār altāri.

¹² Un tad tas ir jāsadala gabalos, un priesterim tā galva un tauki ir jāsaliek uz malkas, kas deg uz altāra.

¹³ Bet iekšas un kājas jāmazgā ūdenī, un priesterim tas viss ir jānes un jāaizdedzina uz altāra; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

¹⁴ Bet, ja upurim izraudzīts putns, lai to nestu Tam Kungam par dedzināmo upuri, tad jāņem vai nu ūbeles, vai jauni baloži.

¹⁵ Un priesterim tas ir jānes pie altāra, un upurim jānokniebj galva; upuris jāaizdedzina uz altāra, bet viņa asinis jāizspiež pret altāra sienu.

¹⁶ Bet guznu un noplūkto spalvu atlikumus nometiet blakus altārim pret austrumiem uz pelnu kaudzes ¹⁷ un iepļēsiet to spārnu vietās, nesadalot gabalos, un tad lai priesteris to aizdedzina uz altāra malkas, kas deg ugunī; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

2. nodaļa

¹ Bet, ja kāds grib nest Tam Kungam ēdamo upuri, tad viņa upurim jābūt no kviešu miltiem, kam pārlieta eļļa un pārkaisīts vīraks.

² Un tad viņam tas jāpienes Ārona dēliem, priesteriem, un tiem jāgrābj pilna sauja kviešu miltu un arī eļļa līdz ar vīraku pāri tai; tad priesteris to aizdedzina kā piemiņas tiesu uz altāra; tas ir uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

³ Atlikums no ēdamā upura pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem.

⁴ Bet, ja tu gribi nest ēdamo upuri no tā, kas cepts krāsnī, tad tam jābūt neraudzētam no kviešu miltiem, kas iejaukti eļļā, vai arī plāniem raušiem no neraudzētas mīklas, kas ar eļļu apziesti.

⁵ Bet, ja tavs upuris ir ēdamais upuris, kas cepts pannā, tad arī tam ir jābūt neraudzētam no eļļā iejauktiem kviešu miltiem.

⁶ Saberz to gabaliņos un uzlej eļļu; tas ir ēdamais upuris.

⁷ Bet, ja tavs upuris ir ēdamais upuris, kas vārāms katlā, tad tas tev sataisāms no kviešu miltiem ar eļļu.

⁸ Tad tev ēdamais upuris, kas tā ir sataisīts, ir jāatnes Tam Kungam; tev tas jādod priesterim, un viņam tas jāliek uz altāra.

⁹ Un no visa ēdamā upura priesterim jāpaņem piemiņas tiesa un ir jāsadedzina kā upuris uz altāra; tas ir uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

¹⁰ Atlikums no ēdamā upura pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem.

¹¹ Nevienam ēdamo upuri, ko jūs pienesat Tam Kungam, negatavojiet no raudzēta, jo ne raugs, ne medus nav dedzināms kā uguns upuris Tam Kungam.

¹² Jūs varat to nest kā pirmo augļu upuri Tam Kungam, bet uz altāra tas nav dedzināms par patīkamu smaržu.

¹³ Bet visi tavi ēdamie upuri tev ar sāli jāsalī, un lai nekad netrūkst pie tava ēdamā upura tava Dieva derības sāls; nesot savus upurus, tev tos būs upurēt ar sāli.

¹⁴ Bet, ja tu gribi Tam Kungam nest par ēdamo upuri ko no pirmajiem augļiem, tad šim pirmo augļu ēdamam upurim ir jābūt no briedušām vārpām, kas ugunī grauzdētas un smalki sagrūstas.

¹⁵ Tad tam jāuzlej eļļa un jāpieliek vīraks; tas ir ēdamais upuris.

¹⁶ Un priesterim jāieliek ugunī piemiņas tiesa no sagrūstiem graudiem un no eļļas ar visu vīraku; tas ir uguns upuris Tam Kungam.

3. nodaļa

¹ Bet, ja kāds pienes pateicības upuri un tas ir kaujamais upuris no liellopiem, vai vērsis, vai govš, tad lai viņš nes Tā Kunga priekšā tādus, kas bez vainas.

² Un viņš lai liek roku uz sava upura dzīvnieka galvas un lai nokauj to Saiešanas telts durvīs, un Ārona dēli, priesteri, lai slaka asinis no visām pusēm pār altāri.

³ Un viņš lai pienes no pateicības upura Tam Kungam kā uguns upuri taukus, kas aplāj iekšas, un visus taukus, kas pie iekšām, ⁴ un arī abas nieres un taukus, kas pie tām klāt un pie gurniem, un taukus, kas pār aknām, pie nierēm tos lai noplēš nost.

⁵ Un Ārona dēliem tas jāaizdedzina uz altāra uz dedzināmā upura, kas virs malkas, kura deg uz altāra; tas ir uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

⁶ Bet, ja pateicības upuris, ko nes Tam Kungam, ir kaujamais upuris no sīklopiem, vai auns, vai avs, tad tiem ir jābūt bez vainas.

⁷ Ja kāds avi pieved par upuri, tad lai to pieved Tā Kunga priekšā.

⁸ Un viņš lai liek roku uz sava upura dzīvnieka galvas un lai nokauj to Saiešanas telts priekšā, un Ārona dēli lai slaka tā asinis no visām pusēm pār altāri.

⁹ Un no kaujamā pateicības upura tam ir jāupurē kā uguns upuris Tam Kungam: tauki, visa aste, tā pie paša mugurkaula ir jānogriež, un tauki, kas pārklāj iekšas, un visi tauki, kas ir pie iekšām, ¹⁰ un arī abas nieres un tauki, kas pie tām klāt un pie gurniem, un tauki, kas pār aknām, pie nierēm tie ir jānoplēš nost.

¹¹ Un priesteris lai tos aizdedzina uz altāra; tā ir uguns upura barība Tam Kungam.

¹² Ja viņš kazu pieved par upuri, tad lai to pieved Tā Kunga priekšā.

¹³ Un viņš lai liek roku tai uz galvas un lai nokauj to Saiešanas telts priekšā, un Ārona dēli lai slaka viņas asinis no visām pusēm pār altāri.

¹⁴ Un viņš lai pienes no tā kā uguns upuri Tam Kungam tos taukus, kuri aplāj iekšas, un visus taukus, kuri ir pie iekšām, ¹⁵ un arī abas nieres un taukus, kas pie tām klāt un pie gurniem, un taukus, kas pār aknām, pie nierēm tie ir jānoplēš.

¹⁶ Un lai priesteris tos aizdedzina uz altāra par uguns upura barību, visi tauki ir patīkamai smaržai Tam Kungam.

¹⁷ Tas ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm, lai jūs dzīvotu kur dzīvodami, ka jūs neēdat nekādus taukus un ne pili asiņu.»

4. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki: ja kāds netīši apgrēkojas pret kādu no Tā Kunga baušļiem, darīdams, kas aizliegts, kaut vai tikai pret vienu no tiem, ³ ja priesteris, kas ir svaidīts, ir apgrēkojis tautas priekšā, ka viņš ļaudis apgrēcina, tad lai viņš savu grēku dēļ nes upuri, tāpēc ka viņš ir grēkojis; viņam ir jāupurē Tam Kungam par grēku upuri jauns vērsis bez vainas.

⁴ Lai viņš pieved vērsi pie Saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā, un lai viņš liek savu roku uz vērsa galvas un lai vērsi nokauj Tā Kunga priekšā.

⁵ Un tad lai svaidītais priesteris paņem daļu vērša asiņu un ienes Saiešanas teltī.

⁶ Tur priesteris lai iemērc savu pirkstu asinīs un septiņas reizes slaka asinis Tā Kunga priekšā, tas ir, svētās vietas priekškara priekšā.

⁷ Un priesterim daļa asiņu ir jāliek uz kvēpināmā altāra ragiem, kur dārgas zāles tiek dedzinātas Saiešanas teltī Tā Kunga priekšā; bet pārējās vērša asinis ir jāizlej uz dedzināmo upuru altāra grīdas, kas atrodas pie Saiešanas telts durvīm.

⁸ Un visi grēku upura vērša tauki lai tiek noņemti nost no tā, tie tauki, kas apklāj iekšas, un tauki, kas ir pie iekšām, ⁹ un abas nieres un tauki, kas pie tām klāt un pie gurniem, un tauki, kas pār aknām, pie nierēm tie ir jānodala nost, ¹⁰ tāpat kā tie tiek nodalīti nost no vērša kaujamā pateicības upurī, un priesterim tie ir jāsadedzina uz dedzināmo upuru altāra.

¹¹ Bet vērša āda un visa viņa gaļa ar galvu un ar kājām, arī iekšas ar tā zarnu saturu ¹² un viss vēršis ir jāiznes ārā no nometnes uz kādu tīru vietu, kur pelni tiek izgāzti, un tur viņš ir jāsadedzina malkas ugunskurā; tas ir sadedzināms pie izgāzto pelnu kaudzes.

¹³ Bet, ja visa Israēla draudze netīši apgrēkotos, un šī lieta tiktu slēpta draudzei, kaut vai tikai pret vienu no Tā Kunga baušļiem, un tie būtu darījuši, kas aizliegts, tad tie kļūst vainīgi.

¹⁴ Un, kad nodarītais grēks kļūst zināms, tad lai visa draudze atved jaunu vērši par grēku upuri un lai to piedev pie Saiešanas telts durvīm.

¹⁵ Un draudzes vecaji lai liek savas rokas uz vērša galvas Tā Kunga priekšā un lai nokauj vērši Tā Kunga priekšā.

¹⁶ Un svaidītais priesteris lai ienes daļu vērša asiņu Saiešanas teltī.

¹⁷ Un lai priesteris iemērc savu pirkstu asinīs un lai slaka septiņas reizes Tā Kunga priekšā pret priekškaru.

¹⁸ Un tad viņam daļa asiņu jāliek uz altāra ragiem, kas atrodas Tā Kunga priekšā Saiešanas teltī, bet atlikušās asinis viņam jāizlej uz dedzināmo upuru altāra grīdas, kas atrodas pie Saiešanas telts durvīm.

¹⁹ Un visi tauki ir viņam jānoņem nost, un tie jāsadedzina uz altāra.

²⁰ Un ar šo vērši jārikojas tāpat, kā rīkojas ar grēka upura vērši; tā lai ar to rīkojas. Priesteris lai izdara salīdzināšanu, tad viņiem taps piedots.

²¹ Vēršis ir jāiznes ārā no nometnes un ir jāsadedzina, kā tika sadedzināts pirmais vēršis; tas ir draudzes grēku upuris.

²² Bet, ja vadonis netīši apgrēkojas un dara, kas aizliegts, kaut vai tikai pret vienu no Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, tad viņš ir vainīgs.

²³ Un, ja grēks, ar kādu viņš ir apgrēkojies, kļūst zināms, tad lai viņš par savu upura dāvanu atved āzi, kas ir bez vainas.

²⁴ Un lai viņš liek savu roku uz āža galvas un to nokauj tanī vietā, kur parasti dedzināmais upuris tiek nokauts, – Tā Kunga priekšā tas ir grēku upuris.

²⁵ Un priesteris lai ņem ar pirkstu daļu no grēku upura asinīm un liek tās uz dedzināmo upuru altāra ragiem, bet pārējās asinis lai izlej uz dedzināmo upuru altāra grīdas.

²⁶ Bet visus viņa taukus lai sadedzina uz altāra, tāpat kā kaujamā pateicības upurī; priesteris lai izdara salīdzināšanu, tad viņam taps piedots.

²⁷ Bet, ja kāds cilvēks no vienkāršiem ļaudīm netīšām apgrēkojas, ka tas dara, kas aizliegts, kaut vai tikai pret vienu no Tā Kunga baušļiem, tad tas ir vainīgs.

²⁸ Un, ja grēks, ar kādu tas apgrēkojies, kļūst zināms, tad lai viņš kā upura dāvanu par savu grēku, kādu viņš ir darījis, atved jaunu kazu, kas ir bez vainas.

²⁹ Un lai viņš liek roku uz grēku upura galvas, un viņš lai nokauj grēku upuri, kur dedzināmā upura vieta.

³⁰ Un lai priesteris ņem daļu no tā asinīm ar savu pirkstu un liek tās uz dedzināmā upura altāra ragiem, bet pārējās asinis viņš lai izlej uz altāra grīdas.

³¹ Bet viņš lai noņem visus tā taukus, itin kā tie tiek noņemti no kaujamā pateicības upura, un lai priesteris taukus aizdedzina uz altāra Tam Kungam par patīkamu smaržu. Priesteris lai izdara salīdzināšanu viņa labad, tad viņam taps piedots.

³² Bet, ja tiek nesta avs par grēka upura dāvanu, tad tai jābūt aitiņai, kas ir bez vainas.

³³ Un lai viņš liek roku uz grēku upura galvas un to nokauj par grēku upuri vietā, kurā tiek kauti dedzināmie upuri.

³⁴ Un lai priesteris ņem daļu asiņu no grēku upura ar savu pirkstu un liek tās uz dedzināmo upuru altāra, bet atlikušās asinis viņš lai izlej uz altāra grīdas.

³⁵ Bet visus tās taukus lai noņem, tāpat kā tie tika noņemti avij kaujamā pateicības upurī, kas pateicībai upurēts, un lai priesteris tos sadedzina uz altāra par uguns upuri Tam Kungam; un priesteris lai izdara salīdzināšanu par viņa grēku, ko viņš darījis, tad viņam taps piedots.

5. nodaļa

¹ Ja kāds cilvēks apgrēkotos, dzirdēdams lādētāja balsi, vai būtu liecinieks vai nu ko redzot, vai zinot un ja tas tad nepaziņo, tad viņš nes savu pārkāpumu vainu.

² Bet, ja kāds cilvēks pieskaras kaut kādai nešķīstai lietai, vai tā ir nešķīsta dzīvnieka maita, vai tā ir nešķīsta liellopa maita, vai nešķīsta rūpuļa maita, un viņš to nav zinājis – tomēr viņš ir nešķīsts un vainīgs.

³ Jeb vai tas ir pieskāries cilvēka nešķīstībai, kaut kam nešķīstam, ar ko kļūst nešķīsts, un viņš to nav zinājis, bet viņš to uzzinās, tad viņš ir vainīgs.

⁴ Jeb ja kāds cilvēks ar neapdomīgām lūpām nodod zvērestu, solīdamies darīt labu vai ļaunu, tad, ko vien neapdomīgi cilvēks ar zvērestu ir solījis, kaut arī netīšām, viņam pie atziņas nākot kaut vienā lietā, viņš ir vainīgs.

⁵ Un, kad viņš vienā no pārkāpumiem ir vainīgs, tad viņam tas jādara zināms, ka viņš ir apgrēkojies.

⁶ Un viņam tad ir jāpienes par savu grēku, ar kādu viņš ir apgrēkojies, vainas izpiršanas upuris Tam Kungam – kāda sīklopu mātīte, avs vai kaza par grēku upuri; tad lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa labad par viņa grēku.

⁷ Bet, ja viņam nav tādas rocības, lai iegūtu kazu, tad lai viņš vainas izpiršanas upurim nes Tam Kungam divas ūbeles vai divus jaunus baložus – vienu par grēku upuri, bet otru par dedzināmo upuri.

⁸ Un tos lai viņš atnes priesterim; tas lai papriekš upurē to, kas dots par grēku upuri, un lai nokniebj tā galvu pie pakauša, neatdalot to.

⁹ Un tad lai viņš no šā grēku upura asinīm daļu slaka uz altāra sienas, bet asiņu atlikušo daļu lai izlej uz altāra grīdas; tas ir grēku upuris.

¹⁰ Bet otru lai viņš upurē kā dedzināmo upuri, kā pienākas; tā priesteris viņa labad lai izdara salīdzināšanu par viņa grēku, ko viņš darījis, tad viņam taps piedots.

¹¹ Bet, ja viņam nav tādas rocības, lai iegūtu divas ūbeles vai divus jaunus baložus, tad par grēku, kuru tas izdarījis, viņam jāatnes viena desmitā daļa ēfas kviešu miltu par grēku upuri; tiem nav jāuzlej eļļa, nedz jāuzliek virsū vīraks, jo tas ir grēku upuris.

¹² Un lai viņš tos pienes priesterim, un lai priesteris no tiem ņem pilnu sauju kā piemiņas tiesu, un viņš lai tos iededzina uz altāra par uguns upuri Tam Kungam; tas ir grēku upuris.

¹³ Un priesteris lai izdara salīdzināšanu viņa labad par viņa grēku, ko tas tā vai citādi bija darījis, tad viņam taps piedots; bet pārējais lai paliek priesterim kā ēdamais upuris.»

¹⁴ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁵ «Ja kāds cilvēks noziedzas un netīši apgrēkojas pret to, kas ir Tam Kungam svēts, tad tas lai atved kā savas vainas izpiršanas upuri Tam Kungam no sīklopiem aunu, kas bez vainas, pēc svētnīcas seķeļa svara, divu seķeļu vērtībā, lai vainu izpirktu.

¹⁶ Un viņam tas, ko viņš ir sabojājis svētnīcā, ir jāizlabo un jāpieliek ar uzvijām piektā daļa tā vērtības; un tad tas ir jānodod priesterim, lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa labad ar to nozieguma upura aunu, tad viņam taps piedots.

¹⁷ Bet, ja kāds grēko, pārkāpdams vienu no Tā Kunga baušļiem, ko nebija darīt, bet to nav zinājis – arī tad viņš ir vainīgs un tam jānes savs sods.

¹⁸ Tad tam jāpienes priesterim nevainojams auns no sīklopiem vainas izpiršanai, lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa neapzinātā grēka dēļ, ko tas nezinādams bija darījis, tad viņam taps piedots.

¹⁹ Tas ir vainas izpiršanas upuris, jo viņš ir tiešām noziedzies pret To Kungu.»⁵⁷

²⁰ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

²¹ «Ja kāds cilvēks apgrēkojas, laudzams uzticību Tam Kungam, un tas ar viltu savam tuvākam liegtu to, kas pie viņa nolikts vai viņa rokā iedots, vai viņa laupīts, vai ar ko viņš savu tuvāku piekrāpis, ²² vai kad viņš atradis ko pazaudētu un to noliedzis, vai nepatiesi zvērējis, kaut vai tik vienā vien lietā no visām, kur cilvēks var apgrēkoties, ²³ tad pēc tam, kad viņš ir apgrēkojies un sev vainu uzkrāvis, lai viņš atgādā laupījumu, ko tas bija nolaupījis, vai ar viltu iegūto, ko viņš bija izkrāpis, vai uzticēto, kas tam bija uzticēts, vai nozaudēto, ko viņš bija atradis, ²⁴ vai it visu to, ko viņš ar nepatiesu zvērestu bija

⁵⁷ V.E.: Krievu Bībelē tālākie 7 panti pieder 6.nodaļai, kur numerācijā attiecīgi nobīdīta.

ieguvis, – lai viņš to atdod, pievienojot klāt ar uzviju piekto daļu, un atdod to tam, kuram tas piederēja, savas vainas izpirkšanas dienā.

²⁵ Un kā vainas izpirkšanas upuri Tam Kungam lai viņš atved priesterim no saviem sīklopiem aunu, kas bez vainas, pēc tava novērtējuma par vainas izpirkšanas upuri.

²⁶ Un priesteris lai izdara salīdzināšanu Tā Kunga priekšā, tad viņam viss taps piedots – piedots tas noziegums, ar kuru viņš krita grēkā.»

6. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Pavēli Āronam un viņa dēliem un saki: šāda lai ir dedzināmo upuru likumīgā kārtība: dedzināmam upurim ir jādeg uz altāra ugunsкура visu nakti līdz pat rītam, un altāra uguns ar to tiek uzturēta.

³ Un lai priesteris apvelk savus linu svārkus un uz savām miesām lai uzvelk arī linu bikses, un lai viņš sakrāj pelnus, kas radušies uz altāra, ugunij aprijot dedzināmo upuri, un viņš lai tos nober altārim līdzās.

⁴ Tad lai viņš novelk savas linu drēbes un uzvelk citas drēbes, un lai viņš iznes pelnus ārā no nometnes kādā tīrā vietā.

⁵ Bet ugunij uz altāra jāpaliek degot, un tai nav jāļauj izdzist. Priesterim jādedzina ik rītus uz altāra malka un uz tās jāsakārto dedzināmais upuris, un uz tā jāaizdedzina pateicības upura tauki.

⁶ Ugunij ir jādeg uz altāra pastāvīgi, tā lai nenodziest.

⁷ Šī ir ēdamā upura likumīgā kārtība: Ārona dēli lai to pienes Tā Kunga priekšā pie altāra.

⁸ Un viņi lai paņem pilnu sauju no ēdamā upura kviešu miltiem un no eļļas, un visu vīraku, kas tiek likts uz ēdamā upura, un to lai aizdedzina uz altāra par patīkamu smaržu, par piemiņu Tā Kunga priekšā.

⁹ Bet pārpalikumu lai apēd Ārons un viņa dēli; kā neraudzētas maizes lai to ēd svētā vietā, viņi to lai ēd Saiešanas telts pagalmā.

¹⁰ Lai netiek cepta raudzēta maize, viņu tiesu Es tiem esmu devis no saviem uguns upuriem; tas ir augsti svēts itin kā grēku upuris un kā vainas izpirkšanas upuris.

¹¹ Ikviens vīrs no Ārona cilts lai ēd; tas lai ir mūžīgs likums viņu cilšu ciltīm par Tā Kunga uguns upuriem; ikviens, kas tiem pieskaras, lai top svēts.»

¹² Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹³ «Šis ir Ārona un viņa dēlu upuris, ko tie pienes Tam Kungam viņu svētīšanas dienā: desmitā daļa ēfas smalku kviešu miltu pastāvīgam ēdamam upurim, viena tā daļa rītā, bet otra – vakarā.

¹⁴ Uz pannas eļļā tas jāsatāisa, iejavā tev tas jāpienes, ēdamā upura saceptos smalkos gabalus upurējot Tam Kungam par patīkamu smaržu.

¹⁵ Tam, kas no viņa dēliem viņa vietā top svaids par priesteri, tas jādara. Tas lai ir mūžīgs likums: tas ir viss jāsadzina Tam Kungam, ¹⁶ jo ikviens priesterā ēdamais upuris ir pilnīgi jāsadzina, tas nav ēdams.»

¹⁷ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁸ «Runā uz Āronu un viņa dēliem un saki: šī ir grēku upura likumīgā kārtība: vietā, kur dedzināmais upuris tiek nokauts Tā Kunga priekšā, ir jānokauj arī grēku upuris, jo tas ir augsti svēts.

¹⁹ Priesteris, kas mēdz šo upuri pienest, lai to ēd svētā vietā, viņš to lai ēd Saiešanas telts pagalmā.

²⁰ Ikviens, kas pieskaras pie šī upura gaļas, kļūst svēts, un, ja kas no šā upura asinīm uzšķīst uz drēbēm, lai tās būtu kādas būdamas, tad tās ir jāmazgā svētā vietā.

²¹ Un katrs pods, kurā upuris ir vārīts, ir jāsalauž gabalos, bet, ja tas ir vara trauks, tad tas ir jāizplaucē un beržot jādabū spīdīgs un jāizskalo ar ūdeni.

²² Ikviens priesteru kārtas vīrs var to ēst; tas ir augsti svēts.

²³ Bet katrs grēku upuris, no kura asinīm ir jau ienests Saiešanas teltī, lai izdarītu salīdzināšanu svētājā vietā, nav ēdams, bet tas ir ugunī jāsadzina.

7. nodaļa

¹ Šī ir vainas izpirkšanas upura likumīgā kārtība, tas ir augsti svēts.

² Vainas izpirkšanas upuris ir jānokauj vietā, kurā nokauj dedzināmo upuri, un tā asinis ir jāslaka no visām pusēm pār altāri.

³ Un visi dzīvnieka tauki ir jāpienes, arī aste un tauki, kas apklāj iekšas, ⁴ arī abas nieres un tauki, kas pie tām klāt un pie gurniem, un tauki, kas pār aknām, tie jāatņem nost no nierēm.

⁵ Un priesterim tie ir jāsadēdzina uz altāra kā uguns upuris; tas ir vainas izpirkšanas upuris Tam Kungam.

⁶ Ikviens vīriešu kārtas priesteris to var ēst svētā vietā – tas ir augsti svēts.

⁷ Kā grēku, tā arī vainas izpirkšanas upurim ir vienāds likums – tas pienākas priesterim, kas ar to salīdzina.

⁸ Un vienīgi priesterim, kas nes dedzināmo upuri, pienākas āda no dedzināmā upura, kuru viņš ir nesis.

⁹ Bet ikviens ēdamais upuris, kas ir cepts krāsni vai vārīts katlā, vai uz pannas sataisīts, pienākas tam priesterim, kurš to ir pienušis.

¹⁰ Un ikviens ēdamais upuris, vai sajaukts ar eļļu, vai sauss, pienākas Ārona dēliem, kā vienam, tā otram.

¹¹ Un šī ir kaujamā pateicības upura kārtība, ko Tam Kungam pienuš.

¹² Ja to nes kā pateicību, tad pie kaujamā pateicības upura klāt jāupurē neraudzētas mīklas plāceņi, kas iejaukti eļļā, un arī plāni rauši no neraudzētas mīklas, kas apziesti ar eļļu, un plāceņi no iejautiem smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu.

¹³ Kopā ar plāceņiem jānes arī maize no raudzētas mīklas, tā jāpienes kā pateicības upuris par mieru.

¹⁴ Un no tiem visiem viens plācenis jānes Tam Kungam par cilājamo upuri; tas pienākas priesterim, kas no kaujamā pateicības upura slaka asinis.

¹⁵ Kaujamā pateicības upura gaļa jāēd upura nešanas dienā, nekā no tās nevar atstāt nākamai dienai.

¹⁶ Bet, ja upurē kāda solījuma dēļ vai labprātīgi, tad kaujamais upuris jāēd upurēšanas dienā, bet atlikumu var ēst nākamajā dienā.

¹⁷ Bet upura gaļas atlikums trešajā dienā ir ugunī jāsadēdzina.

¹⁸ Bet, ja tomēr kāds ēstu no kaujamā pateicības upura gaļas trešajā dienā, tad tas nebūs patīkams upuris, un šo upuri viņam neieskaitīs; tā būs nešķīsta upura gaļa, un tas, kas to ēdis, būs vainu uz sevi uzkrāvis.

¹⁹ Arī gaļu, kas nākusi saskarē ar kaut ko nešķīstu, nevar ēst, bet tā ir ugunī sadēdzināma; ikkuru tīru gaļu var ēst.

²⁰ Cilvēks, kurš ēd no kaujamā pateicības upura gaļas, kas novēlēta Tam Kungam, kamēr viņš pats ir vēl nešķīsts, – tāds cilvēks lai tiek izdeldēts no savas tautas.

²¹ Un cilvēks, kas pieskāries kaut kam nešķīstam, vai cilvēka nešķīstumam, vai nešķīstam lopam, vai kādai citai nešķīstai negantībai, un pēc tam ēd no kaujamā pateicības upura gaļas, kas novēlēta Tam Kungam, – tāds cilvēks lai tiek izdeldēts no savas tautas.»

²² Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

²³ «Runā uz Israēla bērniem un saki: neēdiet nedz vēršu, nedz kazu, nedz jēru taukus, ²⁴ nedz arī taukus no kādas maitas un saplosītiem dzīvniekiem; dariet ko gribēdami ar tiem, bet ēst jums tos nebūs, ²⁵ jo ikviens, kas ēdis no lopu taukiem, kuri tiek nesti Tam Kungam kā uguns upuris, tas pats sevi izslēdz no savas tautas.

²⁶ Jūs nekādā ziņā nedrīkstat ēst savās mājās asinis – nedz putnu, nedz lopu.

²⁷ Ikviens cilvēks, kas bauda asinis, tiek no savas tautas izdeldēts.»

²⁸ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

²⁹ «Runā uz Israēla bērniem un saki: kurš savu kaujamo pateicības upuri atved Tam Kungam, tas lai atnes Tam Kungam dāvanu no sava kaujamā pateicības upura.

³⁰ Viņa rokas lai atnes Tam Kungam uguns upuri: taukus no krūtīm līdz ar krūtīm – tos lai viņš līgodams līgo Tā Kunga priekšā.

³¹ Un priesteris lai aizdedzina taukus uz altāra, bet pats krūšu gabals pienākas Āronam un viņa dēliem.

³² Bet labais plecis jums jānodod no jūsu kaujamā pateicības upura priesterim par cilājamo upuri.

³³ Kurš no Ārona dēliem upurē kaujamā pateicības upura asinis un taukus, tam pienākas labais plecis kā viņa tiesa, ³⁴ jo līgojamā upura krūts gabals un cilājamā upura plecis – tie tev ir ņemami no Israēla bērnu kaujamiem pateicības upuriem un dodami Āronam un viņa dēliem, priesteriem; tas lai ir mūžīgs likums Israēla bērniem.

³⁵ Tā ir Ārona un viņa dēļu svaidīšanas upuru noteiktā daļa no Tā Kunga uguns upuriem tanī dienā, kad tie tuvojas, lai kļūtu Tā Kunga priesteri.

³⁶ To Tas Kungs pats ir pavēlējis tiem dot viņu svaidīšanas dienā no Israēla bērnu puses; tas ir mūžīgs likums uz viņu cilšu ciltīm.»

³⁷ Un šī ir likumīgā kārtība dedzināmam upurim, ēdamam upurim, grēku upurim, vainas izpirkšanas upurim, priesteru iesvētīšanas upurim un kaujamam pateicības upurim, ³⁸ ko Tas Kungs Mozum pavēlējis Sinaja kalnā, kad Viņš pavēlēja Israēla bērniem pienest savus upurus Tam Kungam Sinaja tuksnesī.

8. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Paņem sev līdzī Āronu un viņa dēlus, drēbes un eļļu svaidīšanai, vērsi grēku upurim un divus aunus, un grozu ar neraudzētām maizēm, ³ un sapulcini visu draudzi, to sasaucot, pie Saiešanas telts durvīm.»

⁴ Un Mozus darīja, kā Tas Kungs to viņam bija pavēlējis; un viņš ar sasaukšanu sapulcināja visu Israēla draudzi pie Saiešanas telts durvīm.

⁵ Un Mozus sacīja draudzei: «Šī ir pavēle, ko Tas Kungs ir devis, lai to izpildītu.»

⁶ Un Mozus pieveda Āronu un viņa dēlus un mazgāja viņus ar ūdeni.

⁷ Un viņš uzvilka tam svārkus un apjoza to ar jostu, un aplika tam apmetni, un deva tam efodu, un apjoza viņu ar efoda jostu, ka efods tam nekustējās.

⁸ Un viņam aplika krūšu zīmi un ielika šinī krūšu zīmē urīmu un tumīmu.

⁹ Un lika tam galvā turbānu un pielika pie šī turbāna priekšējā pusē zelta plāksnīti, svētu diadēmu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

¹⁰ Un Mozus paņēma svaidāmo eļļu un ar to svaidīja mājokli un visu, kas tanī bija, un šādi darīja to svētu.

¹¹ Un viņš slacīja septiņas reizes ar eļļu altāri, un viņš svaidīja altāri un visus tā piederumus, un mazgājamo trauku, un tā kāju, lai tos iesvētītu.

¹² Un viņš lēja svaidāmo eļļu Āronam uz galvas un svaidīja to, viņu iesvētīdams.

¹³ Un Mozus pieveda Ārona dēlus un tiem uzvilka svārkus, un apjoza tos ar jostām, uzsēja tiem paaugstas cepures, gluži kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis.

¹⁴ Un viņš lika pievest grēku upura vērsi, un Ārons un viņa dēli uzlika savas rokas uz grēku upura vērša galvas.

¹⁵ Tad to nokāva, un Mozus ņēma ar savu pirkstu tā asinis un lika tās visapkārt uz altāra ragiem, un tā viņš šķīstīja altāri; bet pārējās asinis viņš izlēja uz altāra grīdas un tā darīja to svētu, lai pie tā varētu izdarīt salīdzināšanu.

¹⁶ Un viņš paņēma visus taukus, kas pie iekšām, un tos, kas pār aknām, un abas nieres un to taukus un sadedzināja uz altāra.

¹⁷ Bet vērsi līdz ar viņa ādu un gaļu un tā zarnu saturu viņš sadedzināja ugunī ārpus nometnes, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

¹⁸ Un tad viņš lika atvest dedzināmam upurim aunu, un Ārons un viņa dēli uzlika savas rokas uz auna galvas ¹⁹ un to nokāva, un Mozus tā asinis slacīja no visām pusēm pār altāri.

²⁰ Un aunu viņš sadalīja gabalos; un Mozus sadedzināja tā galvu un gabalus un taukus.

²¹ Bet tā iekšas un kājas viņš mazgāja ūdenī; tad Mozus aizdedzināja visu aunu uz altāra, tas bija dedzināmais upuris par patīkamu smaržu, uguns upuris Tam Kungam, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

²² Pēc tam viņš lika atvest otru aunu, kas novēlēts iesvētīšanas upurim; un Ārons ar saviem dēliem lika savas rokas uz auna galvas ²³ un to nokāva, un Mozus, paņēmis tā asinis, lika uz Ārona labās auss skripstiņas gala un uz viņa labās rokas īkšķa, un uz viņa labās kājas lielā pirksta.

²⁴ Un tad viņš lika tuvoties Ārona dēliem, un Mozus ņēma no asinīm un tās lika uz viņu labās auss skripstiņas, uz labās rokas īkšķa un uz labās kājas lielā pirksta; tad Mozus izlēja asinis no visām pusēm pār altāri.

²⁵ Un viņš ņēma taukus un asti un visus taukus, kas pie iekšām, un tos, kas pār aknām, un abas nieres un to taukus, un labo pleci, ²⁶ bet no neraudzētās maizes groza, kas bija nolikts Tā Kunga priekšā, viņš ņēma vienu neraudzētās mīklas plāceni un vienu no eļļas maizes mīklas ceptu plāceni, un vienu plāno rausi, un viņš tos visus lika uz taukiem un uz labā pleča, ²⁷ un viņš to visu deva Ārona rokās un viņa dēlu rokās, un tie to līgoja, šūpojot šurpu turpu kā līgojamo upuri Tam Kungam.

²⁸ Pēc tam atkal Mozus tos paņēma no viņu rokām, un viņš tos gabalus aizdedzināja uz altāra par dedzināmo upuri iesvētīšanai un par patīkamu smaržu – tas ir uguns upuris Tam Kungam.

²⁹ Un Mozus ņēma krūšu gabalu, un viņš to šūpoja šurpu turpu par līgojamo upuri Tā Kunga priekšā, kas ņemts no iesvētīšanas upura auna, tā bija upura dāvana Mozum, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

³⁰ Un Mozus ņēma mazliet svaidāmās eļļas un asiņu, kas uz altāra, un viņš tās slacīja uz Āronu un viņa drēbēm, tāpat uz viņa dēliem un uz viņa dēlu drēbēm, un tā viņš iesvētīja Āronu un viņa drēbes, kā arī viņa dēlus un to drēbes līdz ar viņu.

³¹ Un Mozus sacīja Āronam un viņa dēliem: «Vāriet gaļu Saiešanas telts vārtos un ēdiet to turpat līdz ar maizi, kas ir iesvētīšanas upura grozā, kā tas man ir pavēlēts ar vārdiem: Āronam un viņa dēliem būs to ēst!

³² Bet gaļas un maizes pārpalikums ir sadedzināms ugunī.

³³ Jūs nedrīkstat arī aiziet no Saiešanas telts durvīm septiņas dienas līdz tai dienai, kad piepildīsies jūsu iesvētīšanas upura dienas, jo septiņas dienas ilgs jūsu iecelšana amatā.

³⁴ Tā, kā tas tika izdarīts šodien, tā to darīt ir pavēlējis Tas Kungs, lai jūs topat salīdzināti.

³⁵ Jums jāpaliek Saiešanas telts durvju priekšā dienu un nakti, septiņas dienas; un jums jāsargā Tā Kunga pavēles, lai jūs nemirtu, jo tā tas man ir pavēlēts.»

³⁶ Un Ārons un viņa dēli darīja visas lietas tā, kā Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis.

9. nodaļa

¹ Un notika, astotajā dienā Mozus aicināja Āronu un viņa dēlus un Israēla vecajus.

² Un viņš sacīja Āronam: «Ņem jaunu vērsi par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri, kas abi ir bez vainas, un atved tos Tam Kungam.

³ Un Israēla bērniem saki: ņemiet āzi par grēku upuri un gadu vecu telēnu un avi, kuri bez vainas, par dedzināmo upuri, ⁴ un vērsi un aunu par kaujamo pateicības upuri Tā Kunga priekšā, un ēdamo upuri, iejautu eļļā, jo Tas Kungs jums šodien parādīsies.»

⁵ Un viņi paņēma, ko Mozus bija pavēlējis pie Saiešanas telts durvīm, un visa draudze tuvojās un nostājās Tā Kunga priekšā.

⁶ Un Mozus sacīja: «Šī ir Tā Kunga dotā pavēle, ko jums būs darīt, lai Tā Kunga godība jums parādītos.»

⁷ Un Mozus sacīja Āronam: «Tuvojies altārim un izpildi tu savu grēku upura un dedzināmā upura kārtību, un izdari salīdzināšanu sevis un tautas labad, tad upurē upuri par tautu un izdari salīdzināšanu viņu labad, kā Tas Kungs to ir pavēlējis.»

⁸ Un Ārons tuvojās altārim un nokāva grēka upura teļu, kas tam bija.

⁹ Un Ārona dēli pienesa viņam asinis, un viņš iemērcā savu pirkstu asinīs un lika tās uz altāra ragiem, un pēc tam viņš izlēja asinis uz altāra grīdas.

¹⁰ Bet grēku upura taukus un nieres, un taukus, kas pār aknām, viņš lika sadedzināt uz altāra, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

¹¹ Bet gaļu un ādu viņš sadedzināja ugunī ārpus nometnes.

¹² Pēc tam viņš nokāva dedzināmo upuri, un Ārona dēli nesa viņam klāt asinis, un viņš tās slacīja pār altāri no visām pusēm.

¹³ Un tie pienesa viņam gabalos sadalītu dedzināmo upuri ar tā galvu, un šie gabali tika sadedzināti uz altāra kā dedzināmais upuris.

¹⁴ Un viņš mazgāja tā iekšas un kājas un sadedzināja tās uz altāra virs dedzināmā upura.

¹⁵ Pēc tam viņš ņēma upuri priekš ļaudīm, grēku upura āzi, kas bija nesams ļaužu dēļ, viņš to nokāva un pienesa kā grēku upuri tāpat kā to pirmo.

¹⁶ Un viņš pienesa dedzināmo upuri un to sataisīja pēc likumīgās kārtības.

¹⁷ Un viņš pienesa ēdamo upuri un pildīja savas rokas, un viņš upurēja to uz altāra kā dedzināmo upuri, gluži kā no rīta.

¹⁸ Pēc tam viņš nokāva vērsi un aunu, kas bija tautas kaujamais pateicības upuris, un Ārona dēli pienesa viņam asinis, tās viņš slacīja no visām pusēm pār altāri, ¹⁹ un vērša taukus un auna tauko asti, un tos taukus, kuri aplāj iekšas un nieres, un taukus, kas pār aknām, ²⁰ un viņi lika šos taukus uz krūts gabaliem un aizdedzināja taukus uz altāra.

²¹ Bet krūts gabalus un labo pleci Ārons šūpoja šurpu turpu kā līgojamo upuri Tā Kunga priekšā, kā Mozus bija to pavēlējis.

²² Pēc tam Ārons pacēla savu roku pār tautu, un viņš to svētīja; pēc tam viņš devās lejup, kad grēku upuris, dedzināmais upuris un kaujamais pateicības upuris bija upurēti.

²³ Un Mozus un Ārons iegāja Saiešanas teltī; tad tie atkal iznāca ārā un svētīja tautu. Un Tā Kunga godība kļuva redzama visai tautai.

²⁴ Uguns izgāja no Tā Kunga un aprija uz altāra gan dedzināmo upuri, gan taukus. Un visa tauta to redzēja, tie iekliedzās gaviļēs un krita uz sava vaiga.

10. nodaļa

¹ Un Ārona dēli, Nadabs un Abijs, ņēma katrs savu kvēpināmo upuru trauku un ielika tur uguni, un uzlika virsū kvēpināmās zāles, un tie nesa svešu uguni Tā Kunga priekšā, ko tiem nebija pavēlēts ņemt.

² Tad uguns izgāja no Tā Kunga un tā aprija viņus, un tie nomira Tā Kunga priekšā.

³ Un Mozus sacīja Āronam: «Tas ir tā, kā to Tas Kungs bija runājis, sacīdams: Es parādīšos svēts tavā vidū, un, visai tautai to redzot, Es parādīšu Savu godu.» Bet Ārons cieta klusu.

⁴ Un Mozus aicināja Mišaēlu un Ēlcafanu, Usiēla dēlus no Ārona cilts, un viņš tiem sacīja: «Pienāciet un nesiet projām savus brālēnus no svētās vietas, ārpus noņemnes!»

⁵ Un viņi pienāca un aiznesa tos savās drēbēs iefītus ārpus noņemnes, kā Mozus bija noteicis.

⁶ Un Mozus sacīja Āronam un Ēleāzaram un Itamāram, viņa dēliem: «Savas galvas jums nav jāatstāj nekoptas un jums savs apģērbs nav jāsaplēš, lai jums nebūtu jāmirst un lai dusmas nenāk pār visu draudzi, bet jūsu brāļiem un visam Israēla namam ir jāapraud ugunī sadedzinātie, kurus Tas Kungs ir sadedzinājis.

⁷ Jums arī nebūs aiziet no Saiešanas telts vārtiem, lai jūs nemirtu, jo Tā Kunga svaidāmā eļļa ir uz jums.» Un tie darīja, kā Mozus bija sacījis.

⁸ Un Tas Kungs runāja uz Āronu:

⁹ «Vīnu un stipru dzērienu tu nedzer, nedz tu pats, nedz tavi dēli, kad ejat Saiešanas teltī, ka jūs nemirstat; tas ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm, ¹⁰ lai jūs varētu izšķirt starpību starp svētu un nesvētu, šķīstu un nešķīstu ¹¹ un lai jūs varētu Israēlu pamācīt visos likumos, ko Tas Kungs caur Mozu jums pavēlējis.»

¹² Un Mozus sacīja Āronam un Ēleāzaram un Itamāram, viņa dēliem, kuri bija vēl atlikušie: «Nemiet ēdamo upuri, kas ir atlicies no uguns upura Tam Kungam, un ēdiet to blakus altārim neraudzētu, jo tas ir augsti svēts.

¹³ Tāpēc jums būs to ēst svētā vietā, tas ir likums tev un arī likums taviem bērniem, ņemt un ēst no Tā Kunga uguns upuriem, jo tā man ir pavēlēta.

¹⁴ Un līgojamā upura krūts gabalu un cilājamā upura pleci ēdiet – gan tu, gan tavi dēli un tavas meitas līdz ar tevi – tūrā vietā; jo tā ir tava daļa un tavu dēlu daļa, kas dota no Israēla bērnu kaujamiem pateicības upuriem.

¹⁵ Bet cilājamā upura pleci un līgojamā upura krūts gabalu lai viņi atnes un pievieno tauku uguns upurim, lai jūs to varat šurpu turpu šūpot kā līgojamo upuri Tā Kunga priekšā; tas lai ir mūžīgs likums tev un taviem bērniem, kas pie tevis, kā Tas Kungs to ir pavēlējis.»

¹⁶ Un tad Mozus meklēt meklēja grēka upura āzi, un redzi, tas bija sadedzināts; un viņš apskaitās par Ēleāzaru un Itamāru, atlikušajiem Ārona dēliem, un teica:

¹⁷ «Kāpēc jūs neesat ēduši grēka upura gaļu svētā vietā? Jo tas ir augsti svēts, un jums tas bija iedots, lai nestu draudzes grēkus un lai izdarītu salīdzināšanu viņu labad Tā Kunga priekšā.

¹⁸ Redzi, viņa asinis nav ienestas svētā vietā; jums tas bija jāēd svētā vietā, kā es jums esmu pavēlējis!»

¹⁹ Tad Ārons teica Mozum: «Redzi, šodien viņi likuši atvest savus grēku upurus un savus dedzināmos upurus Tā Kunga priekšā, un tomēr man ir tā gadījies; ja nu es būtu ēdis šodien grēku upura gaļu, vai tas Tam Kungam būtu patīcis?»

²⁰ Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš samierinājās.

11. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, viņiem sacīdams:

² «Runājiet uz Israēla bērniem un sakait: no visiem dzīvniekiem, kas ir virs zemes, šie ir tie dzīvnieki, ko jūs varat ēst: ³ ikvienu dzīvnieku ar šķeltiem nagiem, kam nagi ir šķelti divos gabalos un kuri atgremo – tos dzīvniekus jūs ēdiet.

⁴ Bet no tiem, kas atgremo vai kam šķelti nagi, neēdiet šos: kamieli, jo tas gan barību atgremo, bet tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts; ⁵ un klinšu āpsi, tas gan barību atgremo, bet arī tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts; ⁶ un zaķi, tas gan barību atgremo, bet tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts; ⁷ un cūku, jo tai gan ir šķelti nagi, un tie ir pat ar plaisu, kas ieplēsta nagos, bet tā barību neatgremo; tā lai ir jums nešķīsta.

⁸ Viņu gaļu neēdiet un pie beigta dzīvnieka nepieskarities; tie lai ir jums nešķīsti.

⁹ Bet no dzīvjiem radījumiem, kādi ir ūdeņos, jūs varat ēst šos: visus, kam ir spuras un zvīņas ūdeņos, jūrās un upēs, tos jūs varat ēst.

¹⁰ Bet ikvienu, kas bez spurām un zvīnām jūrās un upēs, no visiem tiem, kas mudž ūdeņos, un no dzīvjiem radījumiem ūdeņos – tādu turiet par negantu.

¹¹ Tos turiet par negantību, to gaļu neēdiet un to maitu turiet par negantu.

¹² Ikvienu, kuram nav spuru un zvīņu ūdenī – to turiet par negantu.

¹³ Bet no putniem turiet par negantu un neēdiet: ērgli un jūras ērgli, un melno ērgli, ¹⁴ un maitu ērgli, vanagu un kliju pēc to kārtām, ¹⁵ un ikvienu kraukli pēc savas kārtas, ¹⁶ un tuksneša iemītnieku strausu, un bezdelīgu, kaiju un vēja vanagu pēc to kārtām, ¹⁷ un apogu, pūci un ūpi, ¹⁸ un jūras kraukli un dumpi, un maitu vanagu, ¹⁹ un stārķi, zivju gārni pēc to kārtām, ²⁰ un badadzeguzi, un sikspārni. Visi spārnainie līdēji, kas iet uz četrām kājām, lai ir jums negantība.

²¹ Bet no tādiem, kas kļīst pulkos, kas uz četrām kājām staigā, ēdiet tos, kam virs kāju pēdām ir lieli, ar kuriem tie lēkā pa zemi.

²² Šos no to vidus jūs varat ēst: visādus siseņus un vaboles pēc to kārtām.

²³ Bet visi citi spārnainie līdēji, kuriem ir četras kājas, lai jums ir negantība.

²⁴ Un jūs kļūsit nešķīsti gar tiem; ikviens, kas pieduras to maitai, – tas ir kļuvis nešķīsts līdz vakaram.

²⁵ Un ikvienam, kas ir ko nesis no to maitām, – tam ir jāmazgā savas drēbes, un tas ir nešķīsts līdz vakaram.

²⁶ Visus lopus, kam šķelti nagi, bet nav šķelti divos gabalos un kas neatgremo savu barību, turiet par nešķīstiem, un ikviens, kas tādām pieskaras, ir nešķīsts.

²⁷ Un no četrkājainiem dzīvniekiem tādas turiet par nešķīstiem, kam kājas ar asiem nagiem; ikviens, kas pieskaras to maitai, ir nešķīsts līdz vakaram.

²⁸ Un kurš nes to maitas, tam jāmazgā savas drēbes, un viņš ir nešķīsts līdz vakaram, tāpēc ka jums šie dzīvnieki ir nešķīsti.

²⁹ Un no rāpuļiem šie, kas rāpo virs zemes, lai ir jums nešķīsti: sermulis, pele un bruņurupucis pēc to kārtām, ³⁰ un sesks, hameleons, ķirzaka, gliemezis un kormis.

³¹ Šos rāpuļus turiet par nešķīstiem; ikviens, kas tos aizskar, kad tie ir nobeigušies, kļūst nešķīsts līdz vakaram.

³² Un katrs priekšmets, uz kura tie nokrīt, kad tie ir nobeigušies, kļūst nešķīsts, vai tie ir koka trauki, vai drēbes, vai āda, vai maiss, vai kāds darbarīks, ar ko darbs tiek veikts, – tas jāliek ūdenī, un tas būs nešķīsts līdz vakaram, bet pēc tam tas ir atkal šķīsts.

³³ Un, ja kāds no tiem ir iekritis māla traukā, tad saturs, kas tanī traukā, kur tas ir iekritis, ir nešķīsts, un jums tas trauks ir jāsadauza.

³⁴ Un ikviens ēdiens, kas vien būtu ēdams, ja pār to pārlīst nešķīsts ūdens, kļūst nešķīsts; arī ikviens dzēriens, kas dzerams no visiem tādiem traukiem, kļūst nešķīsts.

³⁵ Un ikviens priekšmets, kam uzkrīt to maitas, kļūst nešķīsts, vai tā būtu krāsns, vai tas būtu katls, tie jāsasit gabalos, jo tie ir kļuvuši nešķīsti, un jums tos būs turēt par nešķīstiem.

³⁶ Tikai avoti un akas, un ūdens tvertnes paliek šķīsti; bet, kas aizskar to maitas, tas ir nešķīsts.

³⁷ Bet, ja kāda to maita nokrīt uz sēklas, kas ir izsējama, tad tā ir šķīsta.

³⁸ Bet, ja ūdens tiek liets uz sēklu un tad kāda no tādām maitām uzkrīt virsū, tad gan lai jums tā ir nešķīsta.

³⁹ Bet, ja kāds liellops, ko jūs sev turat par gaļas lopu, nobeidzas, tad tas, kas pieskaras tāda liellopa gaļai, ir nešķīsts līdz vakaram.

⁴⁰ Bet, ja kāds būtu ēdis no tā maitas, tad lai tas mazgā savas drēbes, un viņš ir nešķīsts līdz vakaram; un, kas tādu maitu nes, tas arī lai mazgā savas drēbes, tas ir nešķīsts līdz vakaram.

⁴¹ Un visus pārējos rāpuļus, kas lien pa zemes virsu, turiet par negantiem un tos neēdiet.

⁴² Ikvienu, kas lien uz sava vēdera un kas lien uz savām četrām kājām, līdz ar visu, kam vairāk kājas, kas lien kā rāpulis virs zemes, to neēdiet, jo tas ir negants.

⁴³ Neparadiet sevi nicināmus visādu līdēju dēļ, kas lien, un nekļūstiet, viņus aizskarot, nešķīsti, ka jūs viņu dēļ netaptu apgānīti.

⁴⁴ Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, tāpēc jums būs svētīties un būt svētiem, jo Es esmu svēts; neparadiet sevi nicināmus ar visādiem līdējiem, kādi lien virs zemes, ⁴⁵ jo Es esmu Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai jūs piederētu Dievam un lai jūs būtu svēti, jo Es esmu svēts.»

⁴⁶ Šis ir bauslības noteikums par liellopiem, putniem un visādām dzīvām būtnēm, kas kust ūdenī, un visādiem dzīvniekiem, kas lien virs zemes, ⁴⁷ lai jūs zinātu atšķirt nešķīstu no šķīsta, un arī starp dzīvniekiem, kas ēdami, un tādiem, kuri nav ēdami.

12. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki: ja sieva kļūst grūta un ir dzemdējusi dēlu, tad viņa ir nešķīsta septiņas dienas; tāpat kā viņas mēnešreižu laikā viņa lai ir nešķīsta.

³ Un lai astotajā dienā dēla priekšāda tiek apgraizīta.

⁴ Trīsdesmit trīs dienas lai viņa paliek asins tīrīšanās stāvoklī; pie svētuma, lai tas būtu kāds būdams, nav viņai atļauts pieskarties; lai viņa nenāk svētnīcā, kamēr piepildās viņas tīrīšanās laiks.

⁵ Bet, ja viņa dzemdējusi meiteni, tad viņa ir nešķīsta divas nedēļas, tāpat kā viņas mēnešreižu laikā, un sešdesmit sešas dienas viņa lai paliek mājās savas asins tīrīšanai.

⁶ Bet, kad izbeidzas viņas šķīstīšanās laiks vai par dēlu, vai par meitu, tad lai viņa atved priesterim gadu vecu jēru par dedzināmo upuri un jaunu balodi jeb ūbeli par grēku upuri pie Saiešanas telts durvīm.

⁷ Un lai tie tiek nesti Tā Kunga priekšā, un priesteris lai izdara salīdzināšanu viņas labad; un viņa taps šķīsta no savas asins noplūšanas. Tā ir vīriešu vai sieviešu kārtas bērna dzemdēšanas bauslības kārtība.

⁸ Bet, ja viņai nav pie rokas tik daudz, cik par jēru nākas, tad lai viņa paņem divas ūbeles jeb divus jaunus baložus, vienu dedzināmam upurim, bet otru – grēku upurim, un priesteris lai izdara salīdzināšanu viņas labad, tad viņa taps šķīsta.»

13. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

² «Ja kāda cilvēka miesas ādā metas tūkums vai augonis, vai balti ādas plankumi, kas norāda uz spītālību, un viņa miesas āda liktos slima, tad lai tādu ved pie priestera Ārona vai viņa dēliem priesteriem.

³ Un priesteris lai apskata miesas ādas vainu: ja mati virs slimās vietas ir kļuvuši balti un slimā vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, tad tā ir spītālības pazīme; priesteris lai to apskata un atzīst tādu par nešķīstu.

⁴ Bet, ja viņa ādā ir balti plankumi un ādā iedobumi nav saskatāmi, un arī mati vainā nav kļuvuši balti, tad priesteris lai to iesloga uz septiņām dienām.

⁵ Un septītajā dienā lai priesteris viņu apskata, un redzi, ja vaina ādā palikusi tāda pati un nav izpletusies, tad lai priesteris viņu iesloga vēl uz nākamām septiņām dienām.

⁶ Un pēc šīm septiņām dienām lai priesteris to apskata otru reizi, un redzi, ja vaina ir sadzījusī un slimība ādā nav izpletusies, tad lai priesteris viņu atzīst par šķīstu; tas ir bijis kāds parasts izsitums, bet viņš pats lai mazgā savas drēbes, un tad viņš ir šķīsts.

⁷ Bet, ja balto plankumu vieta ādā ir izpletusies pēc tam, kad tas ir ticis priestera apraudzīts, lai viņu šķīstītu, tad lai to parāda priesterim otru reizi.

⁸ Un, ja nu priesteris redz, lūk, tā vieta ādā ar baltiem plankumiem ir izpletusies, tad lai priesteris viņu atzīst par nešķīstu: tā patiesi ir spītālība.

⁹ Ja kāds cilvēks saslimst ar spītālību, tad tas ir jāved rādīt priesterim.

¹⁰ Un priesteris to apraudzīs, un redzi, ja ādā iemeties balts tūkums, kas matus virs tā pārvērtis baltus, un tūkumā ir izeaugusi lieka gaļa, ¹¹ tad tā ir nelaimes nesēja spītālība, kas iemetusies viņa miesas ādā, un priesteris lai viņu atzīst par nešķīstu; taču tas lai viņu neiesloga, jo tas ir nešķīsts.

¹² Un, ja spītālība caur ādu lauzdamās laužas uz āru, tā ka spītālība sāk pārņemt visu ādu, sākot ar galvu līdz tā kājām, visu ķermeni, cik tālu to priesteris redz, ¹³ un priesteris redz, ka, lūk, spītālība ir pārklājusi it visu viņa miesu, tad tas, kam tā vaina, ir jāatzīst par šķīstu; viņš viss ir kļuvis balts, viņš ir šķīsts.

¹⁴ Bet, tiklīdz kādā dienā viņam uzmetas lieka gaļa, tad tas tūdaļ ir pasludināms par nešķīstu.

¹⁵ Un, kad priesteris ierauga lieko gaļu, tad tas tūdaļ atzīst slimnieku par nešķīstu, jo liekā gaļa pati par sevi ir nešķīsta, tā ir spītālības pazīme.

¹⁶ Bet, ja liekā gaļa izzūd un pārvēršas baltā miesā, tad lai viņš nāk pie priestera.

¹⁷ Un priesteris viņu aplūkos un redzēs – lūk, slimā vieta atkal ir kļuvusi balta, tad priesterim tas, kam šī vaina ir bijusi, ir jāatzīst par šķīstu; un viņš patiesi ir šķīsts.

¹⁸ Bet, ja miesas ādā ir bijis kāds augonis, kas ir sadzījis, ¹⁹ un ja parādās augoņa vietā vai nu balts uztūkums, vai baltas pūtes, kuras krāsojas iesarkanas, tad lai viņu parāda priesterim.

²⁰ Un priesteris viņu apskatīs, un redzi, ja tā vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, un mati virs tās kļuvuši balti, tad lai priesteris viņu atzīst par nešķīstu, jo tad tā ir spītālības vaina, kas sitas ārā caur augoni.

²¹ Bet, ja priesteris, to apskatīdams, tanī neierauga baltus matus, nedz arī kādi iedobumi ādā ir saskatāmi, un augoņa vieta sadzīst, tad priesteris lai viņu iesloga uz septiņām dienām.

²² Bet, ja tā ādā lauždamās laužas uz āru, tad priesterim viņš ir jāatzīst par nešķīstu, jo tā ir spitālības pazīme.

²³ Bet, ja zem ādas paliek pūtītes un tās neizlaužas ādai cauri, tad, ja tā dzīst, tad tā ir tūkuma iezīme, un priesterim būs viņu atzīt par šķīstu.

²⁴ Vai arī ja miesas āda pēc uguns apdeguma ir sadzijusi un apdeguma vietā ir baltas pūtes, kas krāsojas iesarkanās vai arī paliek baltas, ²⁵ tad tādu lai priesteris apskata, un redzi, ja mati tanī pūtītēm aplātā vietā ir kļuvuši balti un šī vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, tad tā ir spitālība, kas, lauždamās uz āru, parādās apdeguma vietā; tādu lai priesteris atzīst par nešķīstu, jo tā ir spitālības vaina.

²⁶ Bet, ja priesteris viņu apskata un tur virs pūtītēm nav baltu matu, un arī iedobumu nav ādā, un tā sadzīst, tad lai tādu priesteris iesloga uz septiņām dienām.

²⁷ Un septītajā dienā lai priesteris viņu apskata; ja tā lauždamās laužas ādai cauri, tad lai tādu priesteris atzīst par nešķīstu, jo tā ir spitālības vaina.

²⁸ Bet, ja zem ādas paliek pūtītes, kas nesitas ādai cauri uz āru, bet sadzīst, tad tas ir apdeguma tūkums; tāpēc priesterim viņu būs atzīt par šķīstu, jo tā ir apdeguma sadzīšanas plēve.

²⁹ Bet, ja kādam vīram vai sievietei vaina ir metusies galvā vai bārdā, ³⁰ tad lai priesteris šo vainu apskata, un redzi, ja tā vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, un mati ir plāni un iedzelteni, tad tādu lai priesteris atzīst par nešķīstu; tā ir spitālība galvā vai bārdā.

³¹ Bet, ja priesteris apskata ar izsitumiem saslimušo vietu un tur nekāda iedobuma ādā nav un tanī nav arī melnu matu, tad tādu lai priesteris iesloga uz septiņām dienām.

³² Un lai priesteris aplūko vainu septītajā dienā, un redzi, ja izsitums nav izplatījies tālāk un tanī vietā nav arī iedzeltenu matu, un tā neizskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, ³³ tad lai viņam nodzen matus, bet izsituma vietu lai neaizskar, un tādu lai priesteris iesloga otru reizi uz septiņām dienām.

³⁴ Un septītajā dienā lai priesteris apskata izsitumu, un redzi, ja izsitums ādā nav tālāk izplatījies un ādā nav nekādu iedobumu, tad priesterim viņu būs pasludināt par šķīstu, bet tam pašam ir jāmazgā savas drēbes, un lai viņš ir šķīsts.

³⁵ Bet, ja izsitums lauždamies laužas tālāk cauri ādai pēc viņa pasludināšanas par šķīstu ³⁶ un viņu aprauga priesteris, un redzi, izsitums ādā ir izpleties tālāk, tad lai priesteris sīkāk nepētī, vai mati ir kļuvuši iedzelteni, – viņš ir nešķīsts.

³⁷ Bet, ja tas izsitums, viņam to aplūkojot, ir tādā pat stāvoklī un tanī vietā aug melni mati, tad viņa izsitums ir izārstēts un viņš ir šķīsts, un arī priesterim viņš ir jāatzīst par šķīstu.

³⁸ Bet, ja kādam vīram vai kādai sievietei uz viņu miesas ādas mestos gaiši plankumi, plankumi ar baltām pūtēm, ³⁹ un priesteris viņus apskatītu, un redzi, viņu miesas ādā ir bālas baltas pūtes, tad tas ir nevainīgs izsitums, kas aug viņa ādā, un viņš ir šķīsts.

⁴⁰ Un, ja kādam vīram izkrīt galvas mati un tas kļūst plikpauris, viņš ir šķīsts; ⁴¹ un, ja no viņa galvas deniņiem un virs pieres izzūd mati un viņš kļūst plikpauris, arī tad viņš ir šķīsts.

⁴² Bet, ja viņa plikā paurī vai pie deniņiem iemetas balts izsitums, kas kļūst iesarkans, tad tā ir spitālība, kas attīstās viņa plikā paurī vai pie deniņiem.

⁴³ Lai tādu apskata priesteris, un redzi, ja izsituma pacēlumi ir balti un krāsojas iesarkani vai nu viņa plikā paurī, vai pie deniņiem un tie izskatās kā miesas ādas spitālīgie izsitumi, ⁴⁴ tad tāds vīrs ir spitālīgs; viņš ir nešķīsts, un arī priesterim būs viņu atzīt par nešķīstu, jo tam galvā ir spitālības vaina.

⁴⁵ Un, kas ir spitālīgs, tam savas drēbes ir jāsaplēš, un viņa galva lai ir neapsegta, ar nekoptiem matiem, un viņa lūpas lai ir apsegtas, un viņš lai sauc: nešķīsts! nešķīsts!

⁴⁶ Un visu to laiku, kamēr šis izsitums ir uz viņa, tas ir nešķīsts; tam ir jādzīvo atsevišķi, un viņa mājas vietai jāatrodas ārpus nometnes.

⁴⁷ Un, ja spitālības vaina būs pie drēbēm, vai nu pie vilnas, vai linu drēbēm, ⁴⁸ vai tās būtu austas vai adītas, vai no līniem, vai no vilnas, vai pie ādām un pie ādas izstrādājumiem, vienalga, ⁴⁹ ja tikai parādās slimības dzeltenī iedīgla krāsa vai pie drēbēm, vai pie ādas, vai nu pie austām, vai pie adītām drēbēm, vai pie kāda ādas priekšmeta, tad tā ir spitālība un tai ir jātiek rādītai priesterim.

⁵⁰ Un priesteris lai šādu vainu aplūko, un to, kam tāda vaina ir, lai iesloga uz septiņām dienām.

⁵¹ Bet septītajā dienā lai viņš to apskata, un, ja slimība ir tālāk izplatījusies vai nu uz drēbēm, vai uz austām vai adītām, vai uz ādas, vai uz jebkādiem ādas izstrādājumiem, tad tā ir ļaundabīga spitālība, tāds ir nešķīsts.

⁵² Un lai viņš sadedzina savas drēbes, vai austas, vai adītas, vai no vilnas, vai no līniem, kā arī visus ādas izstrādājumus, kādi vien tam būtu, jo tā slimība ir ļaundabīga spitālība, tāpēc tos būs sadedzināt ugunī.

⁵³ Un, ja priesteris aplūko, un redzi, slimība nav izplatījusies nedz uz drēbēm, vai austām, vai adītām, nedz uz jebkādiem ādas izstrādājumiem, ⁵⁴ tad priesterim būs pavēlēt, lai mazgā visu, kas tam slimības laikā bijis mugurā, un lai viņu iesloga otru reizi uz septiņām dienām.

⁵⁵ Pēc tam kad viņš ir ticis mazgāts, lai priesteris vainu aplūko, un redzi, ja viņa acīs slimības pazīmes nav mainījušās, bet arī slimība nav tālāk izplatījusies, tad tomēr tas ir nešķīsts, un drēbes ir sadedzināmas ugunī, jo tā ir spitālības ieēdusies vaina, vai nu uz drēbes iekšpuses, vai uz tās ārpuses.

⁵⁶ Un, ja priesteris to aplūko, un redzi, pēc mazgāšanas aizdomīgā vieta ir mainījusies, tad lai tas tādu vietu izplēš no drēbēm vai no ādas, vai no austām, vai no adītām drēbēm.

⁵⁷ Bet, ja vēl aizvien redz pie drēbēm, vai nu pie austām, vai adītām, vai pie kādiem ādas izstrādājumiem kaut ko aizdomīgu, tad lai itin viss tiek sadedzināts ugunī, kas slimniekam ir bijis mugurā.

⁵⁸ Un drēbes, vai nu austas, vai adītas, vai ādas dažādie izstrādājumi, kurus jūs esat mazgājuši, ja slimības pazīmes no tām atstājas, ir mazgājamas otru reizi, un tikai tad atzīstamas par šķīstām.»

⁵⁹ Šie ir bauslības noteikumi par spitālību un drēbēm, gan par vilnas drēbēm, gan par linu, vai nu austām, vai adītām, un visādiem ādas izstrādājumiem, kā tos turēt: vai par šķīstiem vai par nešķīstiem.

14. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Šie ir bauslības noteikumi tiem, kuri ir kļuvuši šķīsti no spitālības: sākot ar viņu šķīstīšanās dienu, lai ikviens no viņiem tiek novests pie priestera.

³ Un priesteris lai iziet ārā aiz nometnes, un, ja priesteris redz, lūk, spitālības vaina ir uz spitālīgā miesas sadzijusi, ⁴ tad lai priesteris dod pavēli, ka viņa šķīstīšanās vajadzībām tiek ņemti divi dzīvi par šķīstiem atzīti putni, ciedru koka gabals un karmezīna šķetināti diegi un īzaps.

⁵ Un priesterim jādod pavēle, lai viens putns tiek nokauts māla traukā virs tekoša ūdens.⁵⁸

⁶ Tad dzīvais putns ir jāņem un arī ciedru koka gabals, un šķetinātie karmezīna diegi, un īzaps, un viņam tie kopā ar dzīvo putnu ir jāiemērc virs tekošā ūdens nokautā putna asinīs.

⁷ Un tas, kas no spitālības grib atbrīvoties, ir septiņas reizes jāapslaka, tad viņš ir kļuvis šķīsts; bet dzīvais putns ir lauka malā jāpalaiž brīvībā.

⁸ Tad tam, kas no spitālības šķīstās, ir jāmazgā savas drēbes, un tas lai nodzen visus savus matus un mazgājas ūdenī, un tā lai viņš kļūst šķīsts; tad lai viņš iet uz nometni, bet lai viņš dzīvo ārpus savas telts vēl septiņas dienas.

⁹ Bet septītajā dienā lai viņš vēlreiz nodzen visus savus matus, galvas matus, arī bārdu un uzacis; un itin visus savus matus lai viņš nodzen, lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī un kļūst šķīsts.

¹⁰ Bet astotajā dienā lai tas ņem divus jērus, kas bez vainas, un gadu vecu avi, kas bez vainas, līdz ar trijām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu par ēdamo upuri, sajauktiem ar eļļu, un vienu logu eļļas.

¹¹ Tad priesteris, kas šķīsta, lai liek tam vīram, kas šķīstās, nostāties līdz ar visām upura lietām Tā Kunga priekšā pie Saiešanas telts durvīm.

¹² Un priesteris lai ņem vienu jēru, un lai viņš to pieved par vainas izpiršanas upuri līdz ar logu eļļas, un lai viņš tos šurpu turpu šūpo par ligojamo upuri Tā Kunga priekšā.

¹³ Un tad lai viņš nokauj šo jēru tanī vietā, kurā parasti nokauj grēku upurus un dedzināmos upurus, – svētā vietā, jo kā grēku upuris, tā vainas izpiršanas upuris pieder priesterim; tas ir augsti svēts.

¹⁴ Tad lai priesteris ņem mazliet asiņu no vainas izpiršanas upura, lai liek tās uz šķīstāmā labās auss skripstiņas un uz viņa labās rokas īkšķa un uz labās kājas lielā pirksta.

¹⁵ Un lai priesteris arī ņem nedaudz eļļas no loga un lej to savā kreisajā sauļā.

¹⁶ Un priesteris lai mērc savas labās rokas pirkstu kreisās sauļas eļļā un šo eļļu slaka septiņas reizes Tā Kunga priekšā.

¹⁷ Bet no atlikušās eļļas, kas viņa sauļā, lai priesteris ziež uz šķīstāmā labās auss skripstiņas un uz viņa labās rokas īkšķa un uz labās kājas lielā pirksta virs vainas izpiršanas upura asinīm.

¹⁸ Bet pārpalikušo eļļu, kas ir priestera sauļā, lai viņš izziež pār šķīstāmā galvu; tā lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa labad Tā Kunga priekšā.

¹⁹ Un priesteris lai arī sagatavo grēku upuri, viņš lai izdara salīdzināšanu tā labad, kas šķīstās no savas nešķīstības; vēlāk viņš lai nokauj dedzināmā upura dzīvnieku.

⁵⁸ Burtiski: dzīva.

²⁰ Un priesteris lai upurē uz altāra dedzināmo un ēdamo upuri, viņš lai izdara salīdzināšanu viņa labad, tad tas ir šķīstīgs.

²¹ Bet, ja viņš ir nabags un viņa rocība ir maza, tad lai viņš ņem jēru par vainas izpirkšanas upuri, par līgojamo upuri, lai viņa labad izdarītu salīdzināšanu, un vienu desmito daļu ēfas smalku kviešu miltu, kas iejaukti eļļā, par ēdamo upuri un vienu logu eļļas ²² un divas ūbeles vai arī divus jaunus baložus, kurus tas ar savu rocību var iegūt; viens no tiem lai ir par grēku upuri, bet otrs par dedzināmo upuri.

²³ Un astotajā dienā, kurā tam jātop šķīstītam, lai viņš tos pienes priesterim pie Saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā.

²⁴ Un priesteris lai ņem vainas izpirkšanas upura jēru un logu eļļas, un viņš lai tos šūpo šurpu turpu kā līgojamo upuri Tā Kunga priekšā.

²⁵ Un tad lai viņš nokauj vainas izpirkšanas upura jēru; tad lai priesteris ņem mazliet asiņu no vainas izpirkšanas upura jēra un tās uzliek uz šķīstāmā labās auss skripstiņas un uz viņa labās rokas īkšķa, un uz viņa labās kājas lielā pirksta.

²⁶ Bet no eļļas priesteris kādu daļu lai lej savā kreisajā saujā.

²⁷ Un priesteris lai slaka eļļu, kas viņa kreisajā saujā, ar savas labās rokas pirkstu septiņas reizes Tā Kunga priekšā.

²⁸ Un kādu daļu eļļas, kas viņa kreisajā saujā, lai priesteris ziež uz šķīstāmā labās auss skripstiņas un uz viņa labās rokas īkšķa un viņa labās kājas lielā pirksta – uz vainas izpirkšanas upura asiņu vietas.

²⁹ Bet atlikušo eļļu, kas ir priestera kreisajā saujā, lai viņš izziež pār šķīstāmā galvu, lai izdarītu salīdzināšanu viņa labad Tā Kunga priekšā.

³⁰ Pēc tam priesteris lai sagatavo upurēšanai vienu ūbeli vai vienu no jauniem baložiem, kas bija pieejami viņa rocībai.

³¹ Ja viņa rocībai bija sasniedzami abi, tad vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo upuri līdz ar ēdamo upuri. Tā lai priesteris izdara salīdzināšanu šķīstāmā labad Tā Kunga priekšā.»

³² Šie ir bauslības noteikumi par spītālīgo, kam nav iespējams ar savu rocību izpildīt, kas viņa šķīstīšanas labā tiek prasīts.

³³ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

³⁴ «Kad jūs būsit iegājuši Kānaāna zemē, ko Es gribu jums dot par īpašumu, un kādā no jūsu zemes mājām Es sūtīšu spītālības sērgu, ³⁵ tad tas, kas tanī mājā dzīvo, lai iet un paziņo priesterim, ka tāda slimība ir parādījusies viņa namā.

³⁶ Un priesteris lai dod rīkojumu, ka, pirms priesteris atnāk, lai vainu apskatītu, tiem nams ir jāuzpoš, lai neviens netop nešķīstīgs, kas tanī namā, tikai pēc tam lai nāk priesteris un aprauga namu.

³⁷ Un, kad viņš apskatot redz, ka, lūk, slimības pazīmes ir atrodamas iedobumos nama sienās kā iedzelteni, zaļgani vai arī iesarkani plankumi un tie guļ dziļāk, salīdzinot ar pārējo sienu, ³⁸ tad lai priesteris nāk no nama ārā un lai aizslēdz nama durvis uz septiņām dienām.

³⁹ Un septītajā dienā lai priesteris atkal atnāk tanī namā apraudzīt, un redzi, ja slimība nama sienās ir tālāk izpletusies, ⁴⁰ tad lai priesteris dod rīkojumu, ka viņiem ir jāizlauž akmeņi, kuros ir slimības pazīmes, un lai viņi tos izmet ārā ārpus pilsētas nešķīstā vietā.

⁴¹ Bet pašu namu lai iekšpusē visapkārt nokasa, bet atkritumus, ko tie ir nokasījuši, lai viņi izber ārpus pilsētas nešķīstā vietā.

⁴² Un lai viņi ņem citus akmeņus un liek tos izņemto akmeņu vietā un citus mālus lai liek nokasītā apmetuma vietā.

⁴³ Bet, ja pēc tam slimība atgriežas un tālāk izplešas namā, kad akmeņi tikuši izlauzti un nams bija nokasīts un no jauna apmests, ⁴⁴ tad lai nāk priesteris un skatās, un, ja slimība namā ir tālāk izpletusies, tad tajā namā ir posta nesēja spītālība; nams ir nešķīstīgs.

⁴⁵ Un namu lai noplēš ar visiem tā akmeņiem, kokiem un apmetumu, un viņi lai izved visu to ārpus pilsētas nešķīstā vietā.

⁴⁶ Un ikviens, kas tādā namā ir iegājis, kas bijis aizslēgts, tas ir nešķīstīgs līdz vakaram.

⁴⁷ Bet, kas tādā namā dus, tas lai mazgā savas drēbes, un, kas tādā namā ēd, tas lai mazgā savas drēbes.

⁴⁸ Tad priesteris atkal nāk tādā namā un lūko, un, ja slimība tanī namā nav izpletusies pēc apmešanas, tad lai priesteris pasludina namu par šķīstu, jo vaina ir sadzījusī.

⁴⁹ Un tad viņš kā grēku upuri lai ņem divus putnus, ciedru koku un karmezīna šķetinātos diegus un īzapu.

⁵⁰ Un vienu putnu lai viņš nokauj kādā māla traukā virs tekoša ūdens.

⁵¹ Un tad viņš lai ņem ciedru koku, īzapu un karmezīna šķetinātos diegus un vēl dzīvo putnu, un tos viņš lai iemērc virs tekošā ūdens nokautā putna asinīs un ar tiem slacina namu septiņas reizes.

⁵² Un tā viņš to namu lai šķīsta ar putna asinīm, ar tekošu ūdeni, ar dzīvo putnu, ar ciedru koku, ar īzapu, ar karmezīna šķetinātiem diegiem.

⁵³ Un dzīvo putnu lai viņš palaiž brīvībā lauka malā ārpus pilsētas; tā viņš lai izdara salīdzināšanu nama labad; un tas taps šķīsts.»

⁵⁴ Tie ir bauslības noteikumi par spitālību un tās izsitumiem, ⁵⁵ gan par drēbju, gan par namu spitālību, ⁵⁶ gan par uztūkumiem, gan par izsitumiem, gan par pūtēm; ⁵⁹ ⁵⁷ par mācību, kad kas ir nešķīsts un kad kas ir šķīsts; šie ir bauslības noteikumi par spitālību.

15. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki viņiem: ikviens vīrs, kam ir gļotu pilēšana, šīs pilēšanas dēļ ir nešķīsts.

³ Tāds ir viņa nešķīstuma iemesls: viņa gļotu pilēšana, vai nu gļotas pil no viņa miesām, vai arī viņa miesas attur to pilēšanu, tas visnotaļ ir nešķīsts.

⁴ Ikviens guļasvieta, kurā tas ir gulējis, ir nešķīsta, un ikviens rīks, ko tas ir lietojis, ir nešķīsts.

⁵ Un, kas viņa guļasvietu ir aizskāris, tas lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.

⁶ Un tas, kas lietojis rīkus, kas bijuši tāda saslimuša cilvēka rīcībā, lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.

⁷ Un, kas aizskar tāda slimnieka miesu, tas lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.

⁸ Un, ja tāds slimnieks, kam ir pilēšana, uzspļauj veselam, tad tas lai mazgā savas drēbes un pats mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.

⁹ Un it visi segli, uz kuriem ir jājis, kam ir pilēšana, lai ir nešķīsti.

¹⁰ Un ikviens, kas aizskāris kaut ko, kas atradās zem viņa, tas lai ir nešķīsts līdz vakaram, un, kas to ir nesis, tas lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.

¹¹ Un ikviens, kas aizskāris ar pilēšanu saslimušo un nav noskalojis savas rokas ar ūdeni, tas lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.

¹² Un māla trauki, ko tas aizskar, kam ir pilēšana, ir jāsadauza, bet koka trauki ir jāizskalo ar ūdeni.

¹³ Bet, ja nu tas, kam ir pilēšanas kaite, no tās atsvabinājies, tad viņš lai skaita septiņas dienas no savas šķīstīšanās un lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas tekošā ūdenī, tad viņš būs šķīsts.

¹⁴ Un astotajā dienā viņš priekš sevis lai izmeklē divas ūbeles vai divus jaunus baložus, un viņš lai nāk Tā Kunga priekšā Saiešanas telts durvīs un tos nodod priesterim.

¹⁵ Un priesteris lai tos sagatavo upurim – vienu grēku upurim, bet otru dedzināmam upurim; tā priesteris lai izdara salīdzināšanu viņa labad Tā Kunga priekšā viņa pilēšanas kaites un vainas dēļ.

¹⁶ Bet, ja guļot vīram sēkla noiet, tad lai viņš mazgā visu savu miesu un ir nešķīsts līdz vakaram.

¹⁷ Un ikvienas drēbes, ikviens ādas apģērba gabals, uz ko būtu tāda sēkla kritusi, lai tiek mazgāts ūdenī, un tas lai ir nešķīsts līdz vakaram.

¹⁸ Un arī sieva, kas ar tādu vīru ir kopā gulējusi, kuram guļot sēkla notek, lai mazgājas ūdenī, un tā lai ir nešķīsta līdz vakaram.

¹⁹ Bet, ja kādai sievai asins sārņi pil no viņas miesas, tad lai viņa top atšķirta septiņas dienas, un, kas viņu aizskar, kļūst nešķīsts līdz vakaram.

²⁰ Un ikviens priekšmets, uz kura tāda sieva ir gulējusi, kamēr viņa ir atšķirta, ir kļuvis nešķīsts, tāpat arī viss, uz ko tā ir sēdējusi, ir kļuvis nešķīsts.

²¹ Un ikviens, kas pieskaras viņas guļasvietai, tas lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.

²² Un ikviens, kas aizskāris kādu priekšmetu, uz kura tā ir sēdējusi, tas lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.

²³ Un, ja kāds trauks būtu bijis vai uz viņas guļasvietas, vai arī uz priekšmeta, uz kura tā sēdējusi, tad, tādām pieskaroties, cilvēks kļūst nešķīsts līdz vakaram.

²⁴ Un, ja kāds vīrs ar tādu sievu būtu gulējis kopā un viņas asins noplūšana viņu būtu aptraipījusi, tad tāds kļūst nešķīsts uz septiņām dienām, un arī guļasvieta, kurā viņš gulējis, ir nešķīsta.

⁵⁹ V.E.: Krievu Bībelē šis nav atsevišķs pants, bet tālākajam ir numurs 56.

²⁵ Un, ja kādai sievietei daudz dienu pirms viņas mēnešziedu laika ir noplūdušas asins gļotas vai ja tai atdalās asinis ilgāk, nekā viņas mēnešziedu laiks ilgst, tad tā ir nešķīsta visu asins atdalīšanās laiku, gluži kā tā ir nešķīsta savā mēnešziedu laikā.

²⁶ Ikvienu guļasvietu, kur tā ir gulējusi pa visu asiņu atdalīšanās laiku, lai ir kā guļasvieta viņas kārtējo mēnešziedu laikā, un viss, uz ko viņa ir sēdējusi, lai ir nešķīsts it kā viņas mēnešziedu laikā.

²⁷ Un ikviens, kas kādai no tādām lietām pieskaras, tas kļūst nešķīsts, un viņš lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.

²⁸ Bet, ja viņa ir kļuvusi šķīsta no savas asins tecēšanas, tad lai viņai tiek skaitītas septiņas dienas, un pēc tam viņa lai ir šķīsta.

²⁹ Un astotajā dienā lai viņa sev izrauga divas ūbeles vai divus jaunus baložus un tos atnes priesterim Saiešanas telts durvīs.

³⁰ Un priesteris lai tos sagatavo upurēšanai, vienu par grēku upuri, bet otru par dedzināmo upuri; tā priesteris lai izdara salīdzināšanu Tā Kunga priekšā viņas asins tecēšanas dēļ.

³¹ Un jums jāatšķir Israēla bērni viņu nešķīstības laikā, lai jūs nemirtu savā nešķīstībā, padarīdami nešķīstu Manu mājokli, kas ir jūsu vidū.»

³² Šie ir bauslības noteikumi tam, kam ir gļotu pilēšana un kuram guļot sēkla noiet, kā dēļ viņš ir kļuvis nešķīsts, ³³ un par vāju sievu viņas mēnešziedu laikā, un par to, kam ir gļotu pilēšana, lai tas būtu vīrs vai sieva, un par vīru, kas ir kopā gulējis ar nešķīstu sievu.

16. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu pēc tam, kad divi Ārona dēli bija miruši, kad tie bija nākuši Tā Kunga priekšā un mira.

² Un Tas Kungs sacīja Mozum: «Saki savam brālim Āronam, ka tas nedrīkst iet kurā katrā laikā svētā vietā aiz priekškara salīdzināšanas vāka priekšā, kas atrodas virs šķirsta, ka viņš nemirst, jo Es atklāšos mākonī virs salīdzināšanas vāka.

³ Ņemot jaunu vērsi par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri, Ārons drīkst ieiet svētnīcā.

⁴ Viņam būs uzģērbt svētos linu svārkus un linu bikses pār viņa augumu, ar linu jostu lai viņš apjožas un ar linu cepuri lai viņš apsedzas, jo tās ir svētas drēbes; tās lai viņš uzģērbj, kad viņš ir savu miesu mazgājis ūdenī.

⁵ Un no Israēla bērnu draudzes viņam ir jāņem divi āži par grēku upuri un auns par dedzināmo upuri.

⁶ Un Ārons lai atved grēku upurim izraudzīto vērsi, kas viņa rokās, un lai viņš izdara salīdzināšanu sevī un sava nama labad.

⁷ Un tad lai viņš ņem abus āžus un nostata tos Saiešanas telts durvīs Tā Kunga priekšā.

⁸ Un tad Āronam jāmet mesli par abiem āžiem, viens mesls Tam Kungam, bet otrs mesls Azazēlam.⁶⁰

⁹ Un tad lai Ārons pieved to āzi, uz kuru kritis mesls Tam Kungam, šo āzi lai viņš sagatavo grēku upurim.

¹⁰ Bet āzi, uz kuru kritis mesls Azazēlam, to lai viņš atved dzīvu Tā Kunga priekšā, lai izdarītu salīdzināšanu un to sūtītu tuksnesī pie Azazēla.

¹¹ Un Ārons atvedīs vērsi viņa paša grēku upurim, un viņš izdarīs salīdzināšanu pats sevī un sava nama labad. Un viņš nokaus grēku upura vērsi sevī paša dēļ.

¹² Viņam arī jāpaņem ogļu trauks pilns ar kvēlojošām oglēm no altāra, kas Tā Kunga priekšā, un abas savas rokas pilnas ar smalki sagrūstām, jauki smaržojošām kvēpināmām zālēm, un to visu lai viņš nes aiz priekškara.

¹³ Un tad lai viņš ceļ kvēpināmo virs uguns Tā Kunga priekšā, tā ka kvēpināmie dūmi aplāj salīdzināšanas vāku, kas ir virs liecības šķirsta, tad viņam nebūs jāmirst.

¹⁴ Un tad lai viņš ņem no vērsa asinīm un lai tās slaka ar savu pirkstu salīdzināšanas vietas priekšā austrumu virzienā no tās; un tieši salīdzināšanas vietas priekšā viņš lai tās slaka ar savu pirkstu septiņas reizes.

¹⁵ Un lai viņš nokauj grēku upura āzi tautas dēļ un lai nes tā asinis aiz priekškara, un tam jādara ar šī āža asinīm gluži tāpat, kā viņš bija darījis ar vērsa asinīm: lai viņš tās slaka virs salīdzināšanas vāka priekšā.

¹⁶ Un viņš lai salīdzina pie svētuma visas Israēla bērnu nešķīstības un viņu pārkāpumus, ar kuriem viņi ir apgrēkojušies, un tā lai viņš dara Saiešanas teltī, kas kā Dieva mājoklis ir viņu nešķīstību vidū.

⁶⁰ Tuksneša dievam, jaunam garam.

¹⁷ Un neviens cilvēks lai neatrodas Saiešanas teltī, kad viņš ieiet svētnīcā, lai izdarītu salīdzināšanu, kamēr viņš no tās iznāk ārā; un tā lai viņš salīdzina sevi, savu namu un visu Israēla draudzi.

¹⁸ Tad viņam jāiet pie altāra, kas ir Tā Kunga priekšā, un pie tā viņam ir jāizdara salīdzināšana, nemot mazliet ar savu pirkstu gan vērša, gan āža asinis un liekot tās no visām pusēm uz altāra ragiem.

¹⁹ Un viņam jāslaka ar savu pirkstu asinis septiņas reizes uz tā, un tā tiek šķīstīti un svētīti visi Israēla bērni no savām nešķīstībām.

²⁰ Un tikai pēc tam, kad viņš ir beidzis izdarīt salīdzināšanu gan svētnīcā, gan Saiešanas teltī, gan pie altāra, tad lai viņš pieved dzīvo āzi.

²¹ Un Ārons lai liek abas savas rokas uz dzīvā āža galvas, un viņam jādara zināmas visas Israēla bērnu vainas, viņu pārkāpumi un viņu grēki, un tie viņam jāliek uz āža galvas un tas jāaizden tuksnesī ar kāda labprātīga cilvēka roku.

²² Un tā āzis uz sevis nes visas viņu vainas uz kādu neauglīgu vietu; un viņš to atlaiž vaļā tuksnesī.

²³ Tad Ārons lai ienāk Saiešanas teltī, un viņam jānovelk drēbes, ko viņš bija uzvilcis, linu drēbes, ieejot svētnīcā, un tās tam tur jānoliek.

²⁴ Un viņam būs savu miesu mazgāt ūdenī svētā vietā un apvilkt savas drēbes, un iziet un sakārtot dedzināmo upuri, kas ir tautas dedzināmais upuris, un viņš lai salīdzina sevi un tautu.

²⁵ Bet grēku upura taukus viņam būs atnest un aizdedzināt uz altāra.

²⁶ Bet tas vīrs, kas aizdzinis āzi pie Azazēla, lai mazgā savas drēbes un lai mazgā savu miesu ūdenī, un pēc tam lai viņš iet uz nometni.

²⁷ Bet grēku upura vērsi un grēku upura āzi, kuru asinis tika ienestas svētnīcā, lai izdarītu salīdzināšanu, – tos lai viņš izved ārpus nometnes un tur lai tos sadedzina ar uguni – gan viņu ādas, gan viņu gaļu, gan viņu zarnu saturu.

²⁸ Un tas, kas tos ir sadedzinājis, lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un pēc tam lai iet uz nometni.

²⁹ Un tas lai jums ir par mūžīgu likumu: septītā mēneša desmitajā dienā jums būs savas dvēseles pakļaut gavēnim un jums nebūs strādāt nekādu darbu – nedz iedzimtajam, nedz svešiniekam, kas mīt jūsu vidū, ³⁰ jo šīnī dienā tiek izdarīta salīdzināšana jūsu labad, lai šķīstītu jūs; un jūs būsiet šķīsti no visiem saviem grēkiem Tā Kunga priekšā.

³¹ Šī lai jums ir augsta dusēšanas diena, un pakļaujiet savas dvēseles gavēnim; tāds lai ir likums mūžam.

³² Un pašu salīdzināšanu lai izpilda tas priesteris, kas ir iesvētīts un kura roka ir tapusi pildīta, ka tas sekotu priesteram amatā savam tēvam; viņš lai uzvelk linu drēbes, svētās drēbes.

³³ Un viņš lai izdara salīdzināšanu gan svētnīcā, gan Saiešanas teltī, gan pie altāra; viņš lai izdara salīdzināšanu gan priesteram, gan visas draudzes ļaužu labad.

³⁴ Un tas lai jums ir mūžīgs likums, ka jūs reizi gadā izdarāt salīdzināšanu visiem Israēla bērniem par viņu grēkiem.» Un viņš darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

17. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Saki Āronam un viņa dēliem un visiem Israēla bērniem un runā uz tiem: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir pavēlējis, teikdams: ³ ikvienu vīru no Israēla nama, kas nometnē ir nokāvis vērsi vai jēru, vai kazu vai arī ko nokāvis ārpus nometnes ⁴ un nav to ienesis Saiešanas telts durvīs, lai to kā dāvinājuma upuri pienestu Tam Kungam Tā Kunga mājokļa priekšā, tādām vīram asinis taps pieskaitītas, it kā viņš būtu asinis izlējis; tāpēc tam vīram būs tapt iznīcinātam no savas tautas vidus.

⁵ Lai Israēla bērni pienes savus kaujamās upurus, ko tie uz lauka grib upurēt, tos lai viņi pienes Tam Kungam Saiešanas telts durvīs, atnesot tos priesterim, lai viņš tos kā savus pateicības upurus upurē Tam Kungam.

⁶ Un priesterim jāslaka asinis uz Tā Kunga altāra pie Saiešanas telts durvīm, tad viņam jāsadedzina tauki kā kvēpināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

⁷ Un viņiem nebūs vairs upurēt kaujamās upurus ļauniem gariem, kuriem viņi dzenas netikli pakal; tas lai ir viņiem par mūžīgu likumu uz viņu cilšu ciltīm.

⁸ Saki viņiem: ikvienam vīram no Israēla nama un ikvienam svešiniekam, kas mīt jūsu vidū, kad tas grib upurēt dedzināmo vai kaujamo upuri ⁹ un to nenonesis pie Saiešanas telts durvīm, lai to sakārtotu kā upuri Tam Kungam, būs tapt izdeldētam no savas tautas.

¹⁰ Un ikviens vīrs no Israēla nama un no svešiniekiem, kas mīt jūsu vidū un kas ēd kaut kādas asinis, pret tādu cilvēku Es celšu Savu vaigu, un to Es izdeldēšu no viņa tautas vidus.

¹¹ Jo miesas dvēsele mīt asinīs, tādēļ Es tās jums esmu devis uz altāra, lai jūsu dvēseles tiek salīdzinātas, jo asinis salīdzina dvēseli.

¹² Tādēļ Es esmu Israēla bērniem sacījis: neviens jūsu vidū nedrīkst ēst asinis! Arī svešinieks, kas mīt jūsu vidū, nedrīkst ēst asinis!

¹³ Un ikkatram no Israēla bērniem un no svešiniekiem, kas mīt jūsu vidū un medī kādu meža zvēru vai putnu, ko var ēst, tam būs viņa asinis izliet un apraust ar zemi.

¹⁴ Jo tā ir ar ikvienas miesas dvēseli – viņas asinis ir viņas dvēsele, tāpēc Es arī esmu sacījis Israēla bērniem: jebkuras dzīvas būtnes asinis ir aizliegts ēst, jo ikvienas miesas dvēsele ir viņas asinīs; ikviens, kas tās ēd, tiks iznīcināts.

¹⁵ Un ikviens cilvēks, vai tas ir iedzimtais, vai svešinieks, kas ēd maitu vai saplosītu dzīvnieku, tas lai mazgā savas drēbes un arī lai pats mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram, pēc tam viņš atkal top šķīsts.

¹⁶ Bet, ja viņš nemazgā savas drēbes un pats nemazgājas, tad lai viņš pats nes savu vainu.»

18. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki viņiem: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

³ Pēc Ēģiptes zemes paražām, kur jūs arī esat mājājuši, jūs nedrīkstat darīt savus darbus; un arī pēc Kānaāna zemes parauga, kur Es jūs vedīšu, jūs nedrīkstat darīt, un viņu nolikumiem nesekojiet.

⁴ Manas taisnās tiesas dariet un sargājiet Manus likumus, ka jūs pēc tiem staigājat, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

⁵ Sargājiet Manus likumus un Manas taisnās tiesas; ikviens cilvēks, kas to darīs, tas to dēļ dzīvos, – Es esmu Tas Kungs!

⁶ Nevienam nebūs pieiet pie sava asinsrada un atsegt kaunumu, – Es esmu Tas Kungs!

⁷ Sava tēva un savas mātes kaunumu tev nebūs atsegt; tā ir tava māte, viņas kaunums lai netiek atsegt.

⁸ Sava tēva sievas kaunumu tev nebūs atsegt; tas ir tava tēva kaunums.

⁹ Savas māšas kaunumu, kas ir tava tēva vai tavas mātes meita, tev nebūs atsegt, vienalga, vai tā būtu mājā vai ārā dzimusi.

¹⁰ Sava dēla meitas vai savas meitas meitas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tas ir tavs kaunums.

¹¹ Sava tēva sievas meitas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tā ir tava tēva bērns, tava māsa.

¹² Sava tēva māšas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tā ir tava tēva asinsradiniece.

¹³ Savas mātes māšas kaunumu tev nebūs atsegt, jo viņa ir tavas mātes asinsradiniece.

¹⁴ Sava tēva brāļa kaunumu tev nebūs atsegt, viņa sievai netuvojies, jo viņš ir tavs tēvocis.

¹⁵ Savas vedeklas kaunumu tev nebūs atsegt, jo viņa ir tava dēla sieva, viņas kaunums lai netiek atsegt.

¹⁶ Sava brāļa sievas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tas ir tava brāļa kaunums.

¹⁷ Kādas sievas un viņas meitas kaunumu tev nebūs atsegt; ja tā būtu viņas dēla meita vai viņas meitas meita, tev nebūs ņemt to ar nolūku atsegt tās kaunumu, jo viņas ir tuvākās asinsradinieces; un tā ir negantība.

¹⁸ Tev arī nebūs ņemt pie savas sievas klāt viņas māsu, lai atsegtu viņas kaunumu, lai darītu sievu greizsirdīgu, viņai pašai vēl dzīvai esot.

¹⁹ Tev arī nebūs aizskart sievu viņas mēnešziedu laikā, kamēr viņa ir nešķīsta, tev nebūs viņai tuvoties, lai atsegtu tās kaunumu.

²⁰ Tev arī nebūs pie sava tuvāka sievas gulēt ar nolūku, lai tā apaugļotos, tā ar to apgānīdamies.

²¹ Un no saviem pēcnācējiem tev ir aizliegts dot kādu, lai to vestu cauri ugunij Moloham, ka tu sava Dieva Vārdu nepulgo, – Es esmu Tas Kungs!

²² Ar vīru tev nebūs gulēt kopā, kā kopā guļ ar sievu; tā ir negantība.

²³ Un nekādi dzimuma sakari tev nav atļauti ar lopiem, ka tu ar tiem neapgānies; arī sievietai ir aizliegts nostāties, lai tiktu apieta no dzīvnieka; tā ir kauna pilna apgānīšanās.

²⁴ Neapgānieties ar to visu, jo ar to ir apgānījušās tās tautas, ko Es izdzīšu jums pa priekšu.

²⁵ Arī zeme ir apgānījusi, un Es pie tās piemeklēju viņu pārkāpumus, tā ka zeme izspļaus savus iedzīvotājus.

²⁶ Bet jums būs pasargāt Manus likumus un Manas taisnās tiesas, un nekā nedariet no visām šīm negantībām, ne iedzimtais, nedz svešinieks, kas mīt jūsu vidū.

²⁷ Jo visas šīs negantības ir darījuši šīs zemes ļaudis, kas pirms jums bijuši, tāpēc zeme ir apgānīta.

²⁸ Ka šī zeme jūs neizspļauj, kad jūs to padarāt nešķīstu, tāpat kā tā ir izspļāvusi tautas, kas pirms jums bija.

²⁹ Jo ikviens, kas kādu no šīm negantībām darīs, arī tās dvēseles, kas to darījušas, – tās lai tiek izdeldētas no savas tautas vidus.

³⁰ Tāpēc sargājiet Manus norādījumus, ka jūs nedarāt pēc negantības ieražām, ko tie pirms jums ir darījuši, neapgānieties, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!»

19. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Runā uz visu Israēla bērnu draudzi un saki viņiem: topiet svēti, tāpēc ka Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts!

³ Ikviens lai bīstas savu māti un savu tēvu un lai ietur Manas sabata dienas, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

⁴ Nezemojieties svešu elku priekšā, nedariet sev izlietus elku tēlus, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

⁵ Un, kad jūs gribat upurēt Tam Kungam pateicības upuri, tad jums to būs upurēt no laba prāta.

⁶ Tanī dienā, kad jūs to upurējat, un nākamajā dienā jums to būs ēst, bet, kas atliek līdz trešajai dienai, tas ir jāsadedzina ugunī.

⁷ Bet, ja kas no tā vēl ēstu trešajā dienā, tad tas ir netīrs ēdiens un nav patīkams.

⁸ Bet, kas tādu ēd, nes savu noziegumu, jo viņš ir sagānījis to, kas Tam Kungam ir svēts, un šai dvēselei ir jātop izdeldētai no savas tautas vidus.

⁹ Un, kad jūs pļaujat savas zemes ražu, tad tev nebūs pilnīgi nopļaut sava tīruma stūrus, un pļaujas pārpalikumi – atlikušās vārpas – tev nav pilnīgi jāsalasa.

¹⁰ Arī sava vīna dārza augļus tev nebūs pilnīgi nolasīt, nedz uzlasīt sava vīna dārza nobirušās ogas; trūcīgam un svešiniekam tās tev būs atstāt, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

¹¹ Jums nebūs zagt un nebūs melot, nedz krāpt savu tuvāku.

¹² Jums nebūs nepatiesi zvērēt pie Mana Vārda, ka tu neapgāni sava Dieva Vārdu, – Es esmu Tas Kungs!

¹³ Tev nebūs pievilt savu tuvāku un nebūs viņu aplaupīt; tava algādža algai nebūs pie tevis palikt pa nakti līdz rītam.

¹⁴ Tev nebūs kurlu lādēt, nedz aklajam likt šķērsli ceļā, bet tev būs būties savu Dievu, – Es esmu Tas Kungs!

¹⁵ Jums nebūs pieļaut tiesā netaisnību; tev nebūs zemākā vaigu nievāt un tev nav godbijībā jābīstas lielais, bet tiesā taisnīgi savu tuvāku.

¹⁶ Nestaigā apkārt ar nolūku celt ļaunu slavu savā tautā un netīko pēc sava tuvāka dzīvības, – Es esmu Tas Kungs!

¹⁷ Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī, bet pamācīdams pamāci savu tuvāku, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks.

¹⁸ Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu, – Es esmu Tas Kungs!

¹⁹ Manus likumus jums būs turēt; saviem lopiem tev nebūs likt sajaukties ar lopiem no citas kārtas; savu tīrumu tev nebūs apsēt ar divējādu sēklu, un apģērbu no auduma, kas austs no vilnas un līniem, nevelc uz savu miesu.

²⁰ Kad vīrs guļ pie kādas sievas, kas ir kalpone, citam vīram saderēta, bet nav nedz atpirkta, nedz atlaista svabada, tad abi jāso da, tomēr ne ar nāvi, jo viņa nav bijusi brīva.

²¹ Un viņš lai pienes Tam Kungam savas vainas izpiršanas upuri pie Saiešanas telts durvīm, auns tam ir jāatnes vainas izpiršanai.

²² Un ar to vainas izpiršanas upura aunu priesteris lai izdara salīdzināšanu Tā Kunga priekšā par viņa grēku, ar ko viņš ir apgrēkojies; viņš lai saņem piedošanu par savu grēku, ar ko tas bija apgrēkojies.

²³ Un, kad jūs būsit nonākuši tanī zemē un sāksit dēstīt visādus ēdamu augļu kokus, tad jums to augļi ir jātur it kā neapgraizīti; trīs gadus turiet tos par neapgraizītiem, un jums nebūs tos ēst.

²⁴ Bet ceturtajā gadā visiem viņu augļiem būs būt svētiem par gaviļu dienas upuri Tam Kungam.

²⁵ Bet piektajā gadā jums būs ēst no viņu augļiem, lai turpmāk jums tie kļūst par bagātu ražu, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

²⁶ Jums nebūs neko ēst, kas satur asinis. Jums nebūs zīlēt, nedz burt.

²⁷ Jums nebūs apaļi apcirpt galvas matus, nedz apgriezt savu bārdu.

²⁸ Par piemiņu mirušajiem jums nebūs iegriezti zīmes savā miesā, nedz savās miesās iededzināt rakstus, – Es esmu Tas Kungs!

²⁹ Tev nebūs apgānīt savu meitu, ļaujot viņai piekopt netiklību, lai zeme netop netikla un lai zeme nepildās ar negantību.

³⁰ Turiet Manus sabatus un bīstieties Manu svēto vietu, – Es esmu Tas Kungs!

³¹ Negriezieties pie pareģiem, netaujājiet zīlniekus; nemeklējiet tos, ka jūs ar tiem nesagānāties, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

³² Sirmas galvas priekšā tev būs piecelties, un godini vecu cilvēku, bīsties sava Dieva, – Es esmu Tas Kungs!

³³ Bet, ja jūsu zemē pie jums piemājo svešinieks, tad jums nebūs viņu apspiest.

³⁴ Lai svešinieks, kas jūsu vidū piemīt, jums būtu kā viens no jūsu pašu iedzimtajiem; tev viņu būs mīlēt kā sevi pašu, jo jūs esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

³⁵ Nedariet tiesā netaisnību nedz ar olekti, nedz ar svaru, nedz ar tilpuma mēru.

³⁶ Jums būs turēt taisnu svaru, atsvari lai ir pareizi, arī taisnus labības un šķidrums mērus, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes.

³⁷ Un turiet visus Manus likumus un Manas tiesas un pildiet tos, – Es esmu Tas Kungs!»

20. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Saki Israēla bērniem: ikvienu no Israēla cilts un no svešiniekiem, kas mīt Israēla vidū, kas no sava dzimuma dod kādu Moloham, to būs nonāvēt; zemes ļaudīm būs viņu nomētāt ar akmeņiem.

³ Un Es pacelšu dusmās Savu vaigu uz šo vīru un to izdeldēšu no viņa tautas, tāpēc ka tas no saviem pēcnācējiem ir upurējis Moloham, tā nešķīstu darīdams Manu svētumu un apgānīdams Manu svēto Vārdu.

⁴ Un, ja zemes ļaudis vienaldzīgi, savas acis nolaižot, šādu vīru negribētu tiesāt par to, ka viņš kādu no saviem pēcnācējiem atdevis Moloham, un negribētu, ka viņu nonāvētu, ⁵ tad Es dusmās pacelšu Savu vaigu pret šo vīru un viņa cilti un Es to izdeldēšu no viņa tautas vidus, viņu un visus tos, kas tam netikli dzenas pakal, lai piekoptu netiklību ar Molohu.

⁶ Un, kas griezīsies pie zīlniekiem un pareģiem, lai ar tiem kopā ielaistos netiklībā, to Es uzlūkošu ar dusmīgu vaigu un viņu izdeldēšu no viņa tautas vidus.

⁷ Tāpēc svētījieties un kļūstiet svēti, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

⁸ Un turiet Manus likumus un pildiet tos, – Es esmu Tas Kungs, kas liek jums būt svētiem!

⁹ Ikvienam cilvēkam, kas savu tēvu vai savu māti nolād, tam ir mirtin jāmirst, jo viņš savu tēvu vai savu māti ir nolādējis; viņa asinis lai paliek uz viņa.

¹⁰ Un, kad kāds vīrs laulību pārkāpj ar precētu sievu un kad viņš laulību pārkāpj ar sava tuvāka sievu, tie ir jānodod nāvei, un viņiem ir mirtin jāmirst – gan pavedējam, gan pavestajai.

¹¹ Un ikvienam vīram, kas guļ ar sava tēva sievu, atsegdams sava tēva kaunumu, kopā ar to ir jāmirst, lai viņu abu asinsgrēks uz tiem paliek.

¹² Un, ja kāds vīrs guļ ar savu vedekli, tad tiem abiem ir mirtin jāmirst, jo viņi abi ir izdarījuši nešķīstību; un lai viņu asinis paliek uz viņiem.

¹³ Ja vīrs guļ kopā ar vīru, kā tikai mēdz gulēt ar sievu, tad tie abi ir izdarījuši negantību, tiem abiem ir mirtin jāmirst; un lai viņu asinis paliek uz viņiem.

¹⁴ Un, ja kāds vīrs ņem sievu un arī tās māti, tā ir negantība; viņu līdz ar abām sievietēm būs ar uguni sadedzināt, lai jūsu vidū nepaliek negantība.

¹⁵ Un, ja kāds vīrs kopojas ar lopu, tad viņam ir mirtin jāmirst, un arī lopam ir jātop nokautam.

¹⁶ Un tāpat arī dzan, ja sieva tuvojas dzīvniekam, lai tiktu no tā apieta, tad viņai jātiek kautin nokautai, tāpat arī tam dzīvniekam; tiem jāmirst; un lai viņu asinis paliek uz tiem.

¹⁷ Un, ja kāds vīrs ņem savu māsu, sava tēva meitu vai savas mātes meitu, un tas lūko viņas kaunumu, un viņa lūko tā kaunumu, tad tas ir asinskauns, un tādiem jātop iznīcinātiem savas tautas acu priekšā, jo viņš ir atsedzis savas māsas kaunumu; viņam būs nest savu noziegumu.

¹⁸ Ja kāds vīrs guļ pie sievas, kas ir slima, un viņš atsedz tās kaunumu, atdarīdams viņas asins avotu, un viņa tam atver savu asins avotu, tad tie abi ir iznīcināmi no savas tautas vidus.

¹⁹ Un tāpat arī savas mātes māsas un sava tēva māsas kaunumu tev nebūs atsegt, jo, kas to dara, tas ir padarījis kaunu, atsegdams savu asinsradinieci; tiem būs nest savu noziegumu.

²⁰ Vīrs, kas guļ ar sava tēvoča sievu, tas ir atsedzis sava tēvoča kaunumu, tiem viņu grēks ir jānes; tiem būs jānomirst bez bērniem.

²¹ Un, ja vīrs ņem sava brāļa sievu, tā ir nešķīstība, viņš ar to ir atsedzis sava brāļa kaunumu; tiem būs palikt bez bērniem.

²² Turiet visus Manus likumus un Manas taisnās tiesas un dariet pēc tiem, ka jūs neizspļauj zeme, uz kuru Es jūs vedu, lai jūs tur dzīvotu.

²³ Un nestaigājiet to tautu likumos, kuras Es aizsūtu prom no jums, jo tie to visu ir darījuši, bet Es apniku ar tiem.

²⁴ Un Es jums esmu apsolījis: jūs iegūsit īpašumā zemi, un Es jums to došu par dzimtu zemi – zemi, kurā piens un medus tek, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izraudzījis no visām citām tautām.

²⁵ Un tāpēc Es esmu darījis atšķirību šķīstu un nešķīstu lopu starpā, arī nešķīstu un šķīstu putnu starpā, ka jums nebūs apgānīt savas dvēseles nedz ar dzīvniekiem, nedz ar putniem, nedz ar kādu radību, kas rāpo zemes virsū, no kā Es jūs esmu nošķīris un ko jums būs turēt par nešķīstu.

²⁶ Un esiet Man svēti, jo Es, Tas Kungs, esmu svēts un Es esmu jūs izraudzījis no tautām, lai jūs Man piederat.

²⁷ Bet, ja jūsu vidū, lai tas būtu vīrs vai tā būtu sieva, ja tik jūsu vidū būtu kāds pareģis vai kāds zīlnieks, tad viņiem ir mirtin jāmirst, tie ir ar akmeņiem jānomētā; un lai viņu asinis paliek uz viņiem.»

21. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja Mozum: «Runā ar priesteriem, Ārona dēliem, un saki tiem: lai ne pie viena mirušā neviens priesteris savā tautā nepaliek nešķīsts, ² kā tik vien pie sava asinsrada mirstīgās miesas: pie savas mātes, sava tēva, sava dēla, savas meitas vai sava brāļa ³ un pie savas māsas, kas vēl ir jaunava un dzīvo viņa tuvumā, un tai vēl nav bijis vīra – pie tām viņš drīkst palikt nešķīsts.

⁴ Bet, kas kļuvis nešķīsts, nevar palikt valdnieks pār savu tautu.

⁵ Uz savas galvas viņiem nebūs izdzīt matus, nedz apgriezt savu bārdu, nedz iegriezt kādas zīmes savā miesā.

⁶ Viņiem jābūt svētiem savam Dievam, un viņi nedrīkst sava Dieva Vārdu sagānīt, jo viņi ir tie, kas upurē Tā Kunga uguns upurus, viņi kā upuri Dievam atnes maizi; tāpēc viņiem jābūt svētiem.

⁷ Netikli vai piesmieta tiem nebūs apņemt, arī sievu, kas sava vīra atstādināta, viņiem nebūs ņemt, jo viņš ir savam Dievam svēts.

⁸ Tāpēc turi to par svētu, jo viņš ir tas, kas upurē tava Dieva maizi; viņš lai tev ir svēts, jo Es esmu svēts – Es, Tas Kungs, kas liek jums būt svētiem.

⁹ Un, ja kāda priesterā meita piekropj netiklību, tad tā sagāna sava tēva svētumu; to būs ar uguni sadedzināt.

¹⁰ Bet augstajam priesterim savu brāļu starpā, kura galva ir svaidīta ar svaidāmo eļļu un kas ticis svaidīts un iesvētīts, un apģērbts ar svētām drēbēm, tas lai audzē brīvi uz savas galvas matus, un viņš lai nesaplēš savas drēbes.

¹¹ Viņš lai neiet ne pie viena miroņa; ne pie sava tēva, ne pie savas mātes tas nedrīkst kļūt nešķīsts.

¹² No svētnīcas tas lai neiziet, ka viņš nesagāna sava Dieva svēto vietu, jo viņa Dieva svaidāmās eļļas svētība ir uz viņa galvas, – Es esmu Tas Kungs!

¹³ Lai viņš ņem sievu viņas jaunavībā.

¹⁴ Atraitni vai atstādinātu sievu, piesmieta netikli, visas tādas lai viņš neņem; bet lai viņš ņem sev sievu vienīgi no savas tautas jaunavām, ¹⁵ ka viņš savus pēcnācējus savā tautā nesagāna, jo Es esmu Tas Kungs, kas viņu dara svētu.»

¹⁶ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

¹⁷ «Runā uz Āronu un saki: ja kādam no taviem pēcnācējiem viņu paaudzēs ir kaut kāda vaina, tad tāds lai netuvojas, lai pienestu maizi kā upuri savam Dievam.

¹⁸ Jo cilvēks, kam vien kāda miesas vaina, lai Man netuvojas – nedz akls, nedz klībs, nedz ar bojātu degunu, nedz arī kroplis, ¹⁹ nedz arī cilvēks, kam laužta kāja vai laužta roka, ²⁰ nedz tāds, kam ir kupris vai kas sevišķi izdilis, nedz tāds, kam balts plankums acu ābolā, nedz kam kraupis, nedz kam ēģiptiešu ēde, nedz kam vaina dzimumorgānos.

²¹ Neviens vīrs no priesterā Ārona dzimuma, kam vien kāda vaina, lai netuvojas, lai pienestu uguns upurus Tā Kunga priekšā; viņam ir vaina; un viņš lai netuvojas, lai pienestu maizi kā upuri savam Dievam.

²² Bet sava Dieva maizi viņš var ēst, gan no tām vissvētākām, gan no tām svētām dāvanām.

²³ Bet lai viņš neiet pie priekškara, un lai viņš netuvojas altārim, tāpēc ka viņam ir vaina, lai tas nesagāna Manu svētnīcu, jo Es esmu Tas Kungs, kas dara tos svētus.»

²⁴ Un Mozus to sacīja Āronam un viņa dēliem un visiem Israēla bērniem.

22. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Saki Āronam un viņa dēliem, ka tiem būs sargāties no Israēla bērnu svētām dāvanām, ko tie Man svētī, ka tie nesagāna Manu svēto Vārdu, – Es esmu Tas Kungs.

³ Saki tiem: ikviens no jūsu pēcnācējiem uz paaudžu paaudzēm, kas ko no sava pieliek pie tām svētām dāvanām, ko Israēla bērni atnes kā svētu upuri Tam Kungam, lai ar to kļūtu svēts, tomēr būdams nešķīsts, tad tāds cilvēks ir izdeldējams no Mana vaiga, – Es esmu Tas Kungs!

⁴ Ikviens no Ārona cilts, kam ir spitālība vai dzimumorgānu slimība, – tas lai neēd no svētā upura, līdz kamēr viņš kļūst šķīsts. Kas ko aizskar, kas ar mironi palicis nešķīsts, vai tādu, kam guļot notek sēkla, ⁵ vai ja kāds aizskāris kādu rāpuli un tāpēc kļuvis nešķīsts, vai arī kādu cilvēku, no kā tas pats kļuvis nešķīsts ar kaut kādu nešķīstību, kas viņam ir, ⁶ tad tas, kas aizskāris ko tādu, ir kļuvis nešķīsts līdz vakaram, un viņš nedrīkst nekā ēst no svētām dāvanām, iekāms viņš nav mazgājis savu miesu ūdenī.

⁷ Pēc saules rieta tanī laikā viņš ir atkal kļuvis šķīsts, un pēc tam viņš var ēst no svētām dāvanām, jo tā ir viņa barība.

⁸ Maitu vai saplosītu gaļu lai tas neēd, jo ar to viņš kļūst nešķīsts, – Es esmu Tas Kungs!

⁹ Tāpēc lai tie tur Manus noteikumus, lai neuzkrautu sev grēku un tā dēļ nemirtu, jo viņi ar tiem sagandējas, – Es esmu Tas Kungs, kas tos dara svētus!

¹⁰ Nevienam svešiniekam nebūs ēst no svētītā: nedz piedzīvotājam pie priesterā, nedz arī algādzim nebūs ēst no svētītā.

¹¹ Bet, ja priesteris ir par savu naudu nopircis kādu vergu, tam būs no tā ēst; tāpat arī viņa namā dzimušais vergs, tie visi lai ēd no viņa maizes.

¹² Bet, ja priesterā meita iziet pie sveša vīra, tad viņai nebūs ēst no svētā cilājamā upura.

¹³ Bet, ja priesterā meita kļuvusi atraitne vai tikusi atstādīnāta un viņai nav pēcnācēju un tā atgriežas atpakaļ sava tēva namā, tad viņa drīkst kā savā jaunības laikā ēst sava tēva maizi, bet nevienam svešiniekam to nebūs ēst.

¹⁴ Un, ja kas nezinādams ēdīs no svētītā, tam pie tā jāpieliek piektā daļa un jāatdod priesterim kopā ar svētīto.

¹⁵ Un priesteriem nebūs sagandēt Israēla bērnu svētās dāvanas, ko tie devuši Tam Kungam kā cilājamā upuri, ¹⁶ ka viņi sev neuzliek noziegumu un apgrēcību, ēzdami savas svētās dāvanas, jo Es esmu Tas Kungs, kas viņus dara svētus.»

¹⁷ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

¹⁸ «Runā uz Āronu un viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem, un saki viņiem: ja kas no Israēla nama un no svešiniekiem, kas piedzīvo Israēlā, gribētu pienest savu upuri, vai nu izpildot kādu no saviem solījumiem, vai arī darot to labprātīgi, lai to pienestu Tam Kungam kā dedzināmo upuri, ¹⁹ kāds Viņam labi patiktu, tas lai ņem vīriešu kārtas dzīvnieku no vēršiem, no avīm vai no kazām, kas bez vainas.

²⁰ Bet dzīvnieku, kam kāda vaina, to jūs nedrīkstat nest, jo tas nebūs patīkams.

²¹ Un, ja kas Tam Kungam grib ziedot pateicības upuri, vai nu izpildot sevišķu solījumu, vai darot to labprātīgi, un ņem to no liellopiem vai no sīklopiem, tad tas lai būtu bez vainas, ka tas būtu patīkams; tas lai būtu bez vainas.

²² Ja tas ir akls vai ar salauztiem locekļiem, vai sakropļots, vai ar strutu pilniem augoņiem, vai aplīpis ar kraupi, vai ar ļaunām ēdēm, tad tādus dzīvniekus jums nebūs pienest Tam Kungam upurēt, un no tiem jums nebūs Tam Kungam likt uz altāra uguns upuri.

²³ Bet vērsi vai avi, kam visai gari vai visai īsi locekļi, tādu jūs varat sataisīt par labprātības upuri, bet tāds nebūs patīkams kā solījuma upuris.

²⁴ Bet dzīvnieku, kam pauti saspiesti vai sadauzīti, vai nogriezti, vai kas ir rāmīts, jums nebūs pienest un upurēt Tam Kungam; tādas lietas jūs savā zemē nedariet.

²⁵ Arī no svešinieka rokas jums nekā nebūs atnest no visādiem tādiem dzīvniekiem un tos upurēt savam Dievam par barību, jo tādiem ir rāmīšanas pazīmes, tiem ir vaina, un tie nebūs patīkami kā dāvana no jums.»

²⁶ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

²⁷ «Kad vērsis vai avs, vai kazlēns piedzimst un ja tie ir palikuši septiņas dienas pie mātes, tad tādi atšķirti astotajā dienā vai vēlāk būs patīkami kā uguns upuri Tam Kungam.

²⁸ Liellopu vai avi līdz ar tā augli jums nebūs nokaut vienā un tanī pašā dienā.

²⁹ Un, kad jūs upurējat kaujamo pateicības upuri Tam Kungam, tad upurējiet to tā, ka tas būtu patīkams dāvinājums no jums.

³⁰ Tanī pašā dienā tas ir apēdams, neatliciniet neko līdz rītam, – Es esmu Tas Kungs!

³¹ Turiet Manus baušļus un pildiet tos, – Es esmu Tas Kungs!

³² Un nepulgojiet Manu svēto Vārdu, bet gādājiet, ka Es tieku turēts svēts Israēla bērnu vidū, – Es esmu Tas Kungs, kas dara jūs svētus, ³³ Tas, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes, lai jūs piederētu vienīgi Dievam, – Es esmu Tas Kungs!»

23. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: šie ir Tā Kunga svētki, kuros jūs tiksit sasaukti un kurus jums būs nosaukt par svētām sapulcēm; šie ir Mani svētki:

³ sešās dienās padari savu darbu, bet septītā diena ir vissvētākais sabats, tā tiek saukta par svētu; nevienu darbu jums tanī nebūs darīt; tā ir sabata diena Tam Kungam it visos jūsu mājokļos.

⁴ Šie ir Tā Kunga noliktie svētki, svētās sapulces, kurās jums jātiek sasauktiem kopā savos svētku laikos: ⁵ pirmajā mēnesī četrpadsmitās dienas pievakarē, tie ir Tā Kunga Pashā svētki.

⁶ Un piecpadsmitajā dienā tanī pašā mēnesī ir Tā Kunga Neraudzētās maizes svētki; septiņas dienas jums būs ēst neraudzētu maizi.

⁷ Pirmajā dienā lai jums ir svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt.

⁸ Un jums būs septiņas dienas upurēt Tam Kungam uguns upuri; septītajā dienā lai jums ir svēta sapulce, nekādu darbu jums nebūs darīt.»

⁹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

¹⁰ «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nonāksit zemē, ko Es jums došu, un jūs pļausit tās ražu, tad vienu kūli no savas pirmās pļaujas jums būs atnest priesterim.

¹¹ Un tam būs līgot šo kūli Tā Kunga priekšā, lai jūs būtu patīkami; priesterim to būs šurpu turpu līgot, sākot ar dienu pēc sabata.

¹² Tai dienā, kad jūsu labības kūlīši tiek šurpu turpu līgoti, sataisiet gadu vecu nevainojamu avi par dedzināmo upuri Tam Kungam.

¹³ Un kā ēdamo upuri no savas puses divas desmitdaļas ēfas smalku kviešu miltu, iejauktus eļļā, kā uguns upuri Tam Kungam par patīkamu smaržu, un kā dzeramo upuri ceturtdaļu hina vīna.

¹⁴ Un jums nebūs ēst nedz maizi, nedz graudzētās vārpas, nedz tikko novāktās līdz tai dienai, kad jūs nesīsiet savam Dievam upuri; tāds lai ir mūžīgs likums jūsu pēcnācējiem uz cilšu ciltīm visos jūsu mājokļos.

¹⁵ Tad jums, sākot ar dienu pēc sabata, kad jūsu līgojamais upura kūlis tika atnests, būs skaitīt septiņus sabatus, tas lai būtu pilnas septiņas nedēļas.

¹⁶ Līdz tai dienai, kura seko septītajam sabbatam, skaitiet piecdesmit dienas un tad pienesiet Tam Kungam jaunu ēdamo upuri.

¹⁷ No saviem mājokļiem jums būs pienest divas maizes par līgojamo upuri, kuras pagatavotas no divām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu un ceptas no raudzētas mīklas; tas ir pirmās ražas upuris Tam Kungam.

¹⁸ Līdz ar tām maizēm kopā jums būs arī upurēt septiņus gadu vecus, bez vainas jērus un vienu jaunu vērsi, un divus aunus; tie lai ir Tam Kungam dedzināmais upuris līdz ar jūsu ēdamo upuri un vīna dzeramiem upuriem kā uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

¹⁹ Tāpat jūs sagatavojiet āzi par grēku upuri un divus gadu vecus jērus par pateicības upuri.

²⁰ Un priesterim tos būs šurpu turpu līgot līdz ar tām pirmās ražas maizēm par līgojamo upuri Tā Kunga priekšā līdz ar abiem jēriem: tie ir svēti Tam Kungam un pienākas priesterim.

²¹ Un tai pašā dienā jums būs sasaukt un turēt svētu sapulci, un nekādu darbu jums nebūs strādāt; tāds lai ir mūžīgs likums uz jūsu cilšu ciltīm it visos jūsu mājokļos.

²² Kad jūs nu savu ražu no tīrumiem nopļausit, tad cieši nenopļaujiet visus savu tīrumu stūrus, nedz arī siki salasiet savas pļaujas nobirušās vārpas, bet lai tās paliek nabagam un svešiniekam, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!»

²³ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

²⁴ «Runā uz Israēla bērniem un saki: septītā mēneša pirmajā dienā jums jātur piemiņas sabats, ar taures skaņām sasaucot svētu sapulci.

²⁵ Lai nekāds darbs netiek darīts, bet jūs nesiet Tam Kungam uguns upuri.»

²⁶ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

²⁷ «Bet desmitā diena šai pašā septītajā mēnesī lai jums ir salīdzināšanas diena; lai jums tad ir svēta sapulce, un jūs savas dvēseles pakļaujiet nožēlai un Tam Kungam pienesiet uguns upuri.

²⁸ Šinī dienā nestrādāji nekādu darbu, jo tā ir salīdzināšanas diena, kad jūs tiek salīdzināti Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.

²⁹ Un ikviena dvēsele, kas tanī dienā nenožēlo grēkus, lai tiek izdeldēta no savas tautas vidus.

³⁰ Un ikviens, kas tanī dienā darīs kādu darbu, to Es izdeldēšu no Savas tautas vidus.

³¹ Nekāds darbs lai netiek strādāts; tāds lai ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm visos jūsu mājokļos.

³² Šī lai jums ir vissvētākā sabata diena, un nožēlā pazemojiet savas dvēseles; šī mēneša devītās dienas vakarā no vakara līdz nākamam vakaram turiet savu sabatu!»

³³ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

³⁴ «Runā uz Israēla bērniem un saki: piecpadsmītajā šī paša septītā mēneša dienā būs Būdiņu svētki, septiņas dienas ilgi, Tam Kungam.

³⁵ Pirmajā dienā lai tiek sasaukta svēta sapulce; tanī dienā lai neviens neko nestrādā.

³⁶ Septiņas dienas nesiet uguns upuri Tam Kungam, bet astotajā dienā lai jums ir vēlreiz sasaukta svēta sapulce, un Tam Kungam atnesiet uguns upuri, jo tā ir svētku pēdējā diena, kurā lai neviens nekādu darbu nestrādā.

³⁷ Šie ir Tā Kunga svētki, ko jums būs nosaukt par svētām sapulcēm, lai varētu pienest uguns upuri Tam Kungam, dedzināmo upuri un ēdamo upuri, kaujamo upuri un dzeramos upurus, kā tas iekrīt ikvienai dienai, ³⁸ atskaitot Tā Kunga sabata dienas devas un jūsu dāvanas, tāpat neskaitot visas jūsu solījumu reizes, kā arī neskaitot visus jūsu labprātības upurus, ko jūs dodat Tam Kungam.

³⁹ Bet piecpadsmītajā dienā septītajā mēnesī, kad jūs būsit ievākuši zemes augļu ražu, jums būs svētīt Tā Kunga svētkus septiņas dienas; pirmajā dienā turiet sabatu, un astotajā dienā arī turiet sabatu.

⁴⁰ Un pirmajā dienā ņemiet augļus no vislabākajiem kokiem, palmu zarus un zarus no kupli noaugušiem kokiem un no Eifratas apses, un jums būs Tā Kunga, sava Dieva, priekšā liksmoties septiņas dienas.

⁴¹ Un šos svētkus jums būs svētīt Tam Kungam septiņas dienas gadā; tas lai ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm; septītajā mēnesī jums tos būs svētīt.

⁴² Septiņas dienas jums būs dzīvot būdiņās; visiem, kas dzimuši Israēlā kā iedzimtie, tiem ir jādzīvo būdiņās ⁴³ tāpēc, lai jūsu pēcnācēji zinātu, ka Israēla bērni ir dzīvojuši būdiņās, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes – Es, Tas Kungs, jūsu Dievs.»

⁴⁴ Un Mozus noteica Israēla bērniem Tā Kunga svētku laikus.

24. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Pavēli Israēla bērniem, lai viņi arī tev atnes tīru piestā sagraustu olīveļļu lukturim, ka tu pastāvīgi varētu turēt degošus tā eļļas lukturīšus.

³ Ārpus priekškara, kas liecības šķirstam priekšā, Saiešanas teltī, Ārons lai tur to pastāvīgi kārtībā, no rīta līdz vakaram Tā Kunga priekšā; tāds lai ir mūžīgs likums uz jūsu cilšu ciltīm.

⁴ Uz tīrā zelta luktura lai viņš pastāvīgi iedezina mazos eļļas lukturīšus Tā Kunga priekšā.

⁵ Un tev būs ņemt smalkos kviešu miltus un no tiem cep divpadsmit plāceņus, divas desmitdaļas ēfas miltu lai iet uz katru plāceni.

⁶ Un liec tos divās rindās, pa seši katrā rindā, uz tīra zelta galda Tā Kunga priekšā.

⁷ Un tad tev jāliek pāri katrai rindai tīrs vīraks, piemiņas tiesa pie maizes, par uguns upuri Tam Kungam.

⁸ Ik sabata dienā tas pastāvīgi ir kārojams Tā Kunga priekšā no Israēla bērniem par mūžīgu derību.

⁹ Tas pienākas Āronam un viņa dēliem, un viņiem to būs ēst svētā vietā; jo tas viņiem ir augstī svēts no Tā Kunga uguns upuriem, viņiem piešķirtā daļa mūžīgi.»

¹⁰ Un te kādas Israēla sievas dēls, kas bija ēģiptiešu tēva dzemdināts, iznāca Israēla bērnu vidū, un Israēla sievas dēls uzsāka nometnē ķildoties ar kādu israēlieti.

¹¹ Un Israēla sievas dēls zaimoja Tā Kunga Vārdu un lādēja. Tādēļ to atveda pie Mozus, un viņa mātes vārds bija Selomīte, Dibrija meita, no Dana cilts.

¹² Un viņu ielika cietumā, kamēr tie gaidīja lēmumu no Tā Kunga mutes.

¹³ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁴ «Izved lādētāju ārpus nometnes, un visiem, kas to ir dzirdējuši, ir jāliek savas rokas uz viņa galvas, un tad lai visa draudze to nomētā ar akmeņiem.

¹⁵ Bet uz Israēla bērniem runā, sacīdams: ikvienam, kas lād savu Dievu, tam jānes savs grēks.

¹⁶ Un, kas zaimo Tā Kunga Vārdu, tam mirtin jāmirst, tas visai draudzei mestin jānomētā ar akmeņiem, vai viņš ir svešinieks vai iedzimtais; kas vien zaimo Tā Kunga Vārdu, tam būs mirt.

¹⁷ Un, ja kas kādu cilvēku nosit, tam mirtin jāmirst.

¹⁸ Bet, ja kas kādu lopu nosit, tad tam ir jāizlīgst, dodot dzīvību pret dzīvību.

¹⁹ Un, ja kas ievaino savu tuvāku, tad lai tam atdara tāpat, kā viņš ir darījis: ²⁰ lūzumu pret lūzumu, aci pret aci, zobu pret zobu, un, kādu vainu viņš ir nodarījis cilvēkam, tāpat lai viņam top atdarīts.

²¹ Kas lopu nosit, lopa nāvi var izpirkt, bet, kas nosit cilvēku, tam ir jāmirst.

²² Lai pie jums ir vienādi taisns likums kā svešiniekam, tā iedzimtajam, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!»

²³ Un, kad Mozus šos vārdus pasludināja Israēla bērniem, tad tie lādētāju izveda ārpus nometnes un to nomētāja ar akmeņiem; Israēla bērni izpildīja to, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

25. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja kalnā, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nāksit tanī zemē, ko Es jums došu, tad lai arī tur zeme ietur sabatu, atpūzdamās Tam Kungam.

³ Sešus gadus tev būs apsēt savu tīrumu, un sešus gadus tev būs apgriezti savu vīna dārzu un ievākt tā ražu.

⁴ Bet septītajā gadā lai zeme atpūšas un tur sabatu, kas ir sabats Tam Kungam; tavs tīrums lai paliek neapsēts, un tavs vīna dārzs lai paliek neapgriezts.

⁵ Kas pēc tavas pļaujas pats no sevis izaug, tas lai paliek nenoplauts, un vīnogu ķekari, kas aug bez kopšanas, lai paliek nenolasīti; lai tas ir zemei lielais sabata gads.

⁶ Bet tas, ko zeme sabata gadā izdod, tas lai ir jums par barību, tev, tavam kalpam un kalponei, tavam algādzim un tavam piedzīvotājam, kas mājā pie tevis; ⁷ un arī tavam lopam, un tam lauku zvēram, kas dzīvo tavā zemē, lai visi šie augļi ir uzturam.

⁸ Un tad tev būs skaitīt septiņus tādus sabata gadus, septiņus gadus septiņas reizes, tā ka tev viss septiņu sabata gadu laiks iznāk četrdesmit deviņi gadi.

⁹ Un gaviļu taures skaņa lai atskan septītā mēneša desmitajā dienā; salīdzināšanas svētku dienā lai šo bazūni dzird visa zeme.

¹⁰ Un jums jāsvētī piecdesmitais gads un jāpasludina tanī zemē visiem tās iedzīvotājiem atlaišana brīvībā; tas lai jums ir gaviļu gads, un jūs ikviens atgūsit atpakaļ savu īpašumu, un ikviens atgriezīsies atpakaļ savā ciltī.

¹¹ Piecdesmitais gads lai jums ir gaviļu gads; tanī jums nav jāsej, nedz jāpļauj, kas pats no sevis izaug, nedz jāsalasa vīnogas, kas aug bez kopšanas vīna dārzā.

¹² Jo šis ir gaviļu gads, tas lai ir jums svēts; ēdiet no sava tīruma, ko tas pats no sevis ienes bez apstrādāšanas.

¹³ Šādā gaviļu gadā lai ikviens iegūst atpakaļ savu īpašumu.

¹⁴ Tad nu, ja tu ko pārdosi savam tuvākam vai arī tu kaut ko no sava tuvāka pērc, tad nedariet viens otram pāri.

¹⁵ Pēc gadu skaita no gaviļu gada tev būs pirkt no sava tuvāka, un pēc augļu ražas gadu skaita, kādiem vēl ir jānāk, lai viņš tev pārdod.

¹⁶ Pēc lielāka gadu skaita pavairo maksu un pēc sarūkošo gadu skaita pazemini tā cenu, jo ienesuma laiks lai noteic maksu.

¹⁷ Tad nu nedariet pāri viens otram, bīstieties sava Dieva, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

¹⁸ Un pildiet Manus likumus, un turiet Manas tiesas, un dariet pēc tām, tad jūs varēsiet tanī zemē dzīvot drošībā.

¹⁹ Un zeme izdos savus augļus, un jūs ēdīsiet un būsiet paēduši, un dzīvosiet tanī zemē drošībā.

²⁰ Bet, ja jūs prātosit: ko mēs ēdīsim septītajā gadā? Redzi, nedz mēs sējam, nedz savācam kopā savas zemes augļu ražu, – ²¹ Es likšu Savai svētībai būt tik lielai sestajā gadā, ka tā dos ražu trijiem gadiem.

²² Un, kad jūs sēsiet astotajā gadā, tad jūs ēdīsiet no iepriekšējo gadu ražas – pat līdz devītajam gadam; iekāms jaunā raža ienāksies, jūs vēl ēdīsiet iepriekšējo gadu augļus.

²³ Un zemi lai neviens nepārdod par īpašumu: zeme pieder Man, bet jūs esat svešinieki un piemājotāji pie Manis.

²⁴ Tāpēc visā jums piederīgajā zemē jums jāatļauj zemes izpiršana.

²⁵ Ja tavs brālis panīkst un grib ko pārdot no savas zemes, tad lai kāds viņa tuvs radnieks nāk viņam par izpircēju un izpērk to, ko viņa brālis pārdevis.

²⁶ Un, ja kādam izpircēja nav, bet viņš no savas rocības spēj samaksāt izpirkšanas maksu, ²⁷ tad lai viņš skaita gadus, kad viņš pārdevis, un to, kas pāri palicis gadu maksā, lai tas atdod tam vīram, kam viņš bija pārdevis, un lai viņš pats atgriežas savā īpašumā.

²⁸ Bet, ja viņa rocība nesniedzas tik tālu un viņam nav tik daudz, cik viņam nāktos tam atdot, tad pārdotais īpašums lai paliek pircēja rokā līdz gaviļu gadam; bet gaviļu gadā lai tas kļūst brīvs, un lai viņš atkal tiek pie sava īpašuma.

²⁹ Un, ja kas pārdod dzīvojamu ēku pilsētā, kurai mūri ir apkārt, tad izpirkšanas laiks notek gada laikā no pārdošanas dienas; tas ir viņa izpirkšanas laiks.

³⁰ Bet, ja tas netop izpirkts, kamēr gads apkārt, tad nams pilsētas mūros lai nāk pircēja īpašumā un viņa ciltij; un tas netiek brīvs arī gaviļu gadā.

³¹ Bet namus ciemos, kam nav mūri visapkārt, būs pielīdzināt lauku tīrumam; tos ir iespējams izpirkt, un tie nāk brīvi gaviļu gadā.

³² Bet levītu pilsētās uz pilsētas namiem, kas viņiem pieder īpašumā, levītiem paliek mūžīgas tiesības tos izpirkt.

³³ Bet, ja kāds ko pircis no levītiem, tad nopirktais nams viņu pilsētā kļūst brīvs gaviļu gadā, jo nami levītu pilsētās ir tikai viņu daļa Israēla bērnu vidū.

³⁴ Bet arī tīrumi ārpus viņu pilsētām nav pārdodami, jo tie ir viņu mūžīgs īpašums.

³⁵ Bet, ja tavs brālis panīkst un viņa roka gurst un zemē noslīd tev līdzās, tad satver to stingri ar savu roku un, lai tas būtu vai svešinieks, vai piedzīvotājs, palīdzi viņam, ka viņš var dzīvot pie tevis.

³⁶ Un neņem no viņa augļus, nedz pagaidas, bet bīsties sava Dieva, un lai tavs brālis dzīvo pie tevis.

³⁷ Neaizdod viņam savu naudu pret augļiem un neaizdod viņam barību pret pagaidām.

³⁸ Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes, lai jums dotu Kānaāna zemi un lai būtu jums par Dievu!

³⁹ Un, ja tavs brālis pie tevis panīkst un tev tiek pārdots, tad tev nebūs viņu kalpināt kā vergu.

⁴⁰ Kā algādzis un kā piedzīvotājs lai viņš pie tevis dzīvo līdz gaviļu gadam un pie tevis lai kalpo.

⁴¹ Tad lai viņš no tevis aiziet brīvs, viņš pats un viņa bērni līdz ar viņu, lai viņš iet atpakaļ pie savas cilts un lai atkal atgriežas savu tēvu īpašumā, ⁴² jo arī viņi ir Mani kalpi, ko Es izvedu no Ēģiptes zemes, un arī viņus nebūs pārdot par vergu naudu.

⁴³ Tev nebūs bargi pār viņu valdīt, bet būs bīties sava Dieva!

⁴⁴ Bet vergus un verdzenes, kas tev ir, pērc no apkārtņē mītošām tautām, no tām jums būs pirkt vergus un verdzenes.

⁴⁵ Arī no piedzīvotāju bērniem, no to pēcnācējiem, kurus viņi ir dzemdinājuši jūsu zemē, pērciet tos no viņu ciltīm, un tie lai ir jums par īpašumu.

⁴⁶ Un dodiet tos tālāk kā mantojumu saviem bērniem pēc jums, ka tie ir viņiem par pastāvīgu īpašumu, un lai tie jums vergo; bet pār saviem brāļiem, Israēla bērniem, lai neviens cietsirdīgi nevalda!

⁴⁷ Un, ja kāds svešinieks vai piedzīvotājs, pie tevis dzīvodams, nāk pie rocības, bet tavs brālis pie viņa panīkst un top pārdots tam svešniekam, kas pie tevis mīt, vai arī kādam no svešnieka cilts, ⁴⁸ tad viņu var atpirkt, pēc tam kad tas ir ticis pārdots; kāds no viņa tuviniekiem var to atpirkt.

⁴⁹ Vai nu tēva brālis, vai tēva brāļa dēls var viņu izpirkt, vai kāds no viņa cilts asinsradiem var viņu izpirkt, vai, ja viņa paša rocība to atļauj, viņš var arī pats sevi izpirkt.

⁵⁰ Un tam jāskaita laiks kopā ar viņa pircēju, sākot ar gadu, kad tas tika pārdots, līdz gaviļu gadam; viņa izpirkšanas maksa lai ir atbilstoša gadu skaitam, cik ilgi viņš kā algādzis ir tam kalpojis.

⁵¹ Ja vēl daudz gadu, tad pēc to skaita lai viņš dod par savu izpirkšanu no tās naudas, par ko viņš ir pirkt.

⁵² Bet, ja maz gadu vēl atlicis līdz gaviļu gadam, tad lai tos saskaita, un pēc to skaita lai viņš dod savu izpirkšanas maksu.

⁵³ Viņa gadus lai pielīdzina algādžu gadiem, un ar varmācību no augšas lai neviens uz viņu nelūkojas tavā priekšā.

⁵⁴ Un, ja viņš tā netop izpirkts, tad lai viņš iziet brīvībā gaviļu gadā, viņš un viņa bērni līdz ar viņu.

⁵⁵ Jo jūs, Israēla bērni, esat Mani kalpi, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes – Es, Tas Kungs, jūsu Dievs!»

26. nodaļa

¹ «Nedariniet sev elkus vai izgrieztus tēlus, neceliet sev piemiņas akmeņus; arī savā zemē neceliet iezīmētus piemiņas akmeņus, lai to priekšā liektos līdz zemei, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

² Turiet Manus sabatus un bīstieties Manu svēto vietu, – Es esmu Tas Kungs!

³ Ja jūs Manos likumos staigāsīt un Manus baušļus turēsīt un tos pildīsīt, ⁴ tad Es jums došu lietu savā laikā, un zeme izdos savu ražu, un koki nesīs savus augļus.

⁵ Un kulšanas laiks sniegsies līdz vīnogu novākšanas laikam, un vīnogu novākšanas laiks sniegsies līdz sējas laikam, un jūs bagātīgi ēdīsīt savu maizi un dzīvosīt droši savā zemē.

⁶ Un Es došu zemei mieru, ka jūs gulēsīt bez briesmām; plēsīgos zvērus Es jūsu zemē darīšu rāmus, un zobens arī nepārstaigās jūsu zemi.

⁷ Un jūs vajāsīt savus ienaidniekus, un tie kritīs no zobena jūsu acu priekšā.

⁸ Pieci no jums vajās simts ienaidniekus, un simts jūsējo vajās desmit tūkstošus, un jūsu ienaidnieki kritīs no zobena jūsu acu priekšā.

⁹ Un Es griezišos pie jums un darīšu jūs auglīgus un jūs vairošu un ar jums nodibināšu Savu derību.

¹⁰ Un jūs ēdīsīt no veca padoma, un, kad nāks jaunā raža, tikai tad jūs iepriekšējā gada ražu liksīt pie malas.

¹¹ Un Es uzcelšu Savu mājokli jūsu vidū, un Mana dvēsele jūs neniecinās.

¹² Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs būsit Man par tautu.

¹³ Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes, lai jūs tur nebūtu par vergiem, un Es esmu salauzis jūsu jūga kokus un esmu licis jums staigāt ar paceltu galvu.

¹⁴ Bet, ja jūs Man neklausīsīt un nepildīsīt visus šos baušļus ¹⁵ un ja jūs Manus likumus nicināsīt un jūsu dvēseles Manas tiesas niecinās, nepildot visus šos baušļus, tad jūs lauzīsīt Manu derību.

¹⁶ Tad Es jums šādi darīšu: Es likšu nākt pār jums izbailēm, dilonim un karstumam, kas acis aptumšo un dvēseli nomāc; un veltīgi jūs sēsīt savu sēklu, un jūsu ienaidnieki ēdīs jūsu maizi.

¹⁷ Un Es dūsmās celšu Savu vaigu pret jums, ka jūs tiksīt savu ienaidnieku sakauti; un jūsu nīdējiem būs pār jums valdīt no augšas, un jūs bēgsīt, kad nebūs neviena, kas jūs vajā.

¹⁸ Un, ja jūs arī tad vēl Man neklausīsīt, tad Es uzlikšu vēl septiņkārt bargāku sodu jums jūsu grēku dēļ.

¹⁹ Un Es salauzīšu jūsu spēka lepnumu un darīšu debesis pār jums kā dzelzi un zemi kā varu.

²⁰ Un jūs velti šķiedīsīt savu spēku, jo zeme neizdos savu ražu, nedz arī tanī zemē koki nesīs savus augļus.

²¹ Un, ja tad vēl jūs Man turēsīties pretim un vēl negribēsīt Man paklausīt, tad Es vēl jums uzlikšu septiņus piemeklējumus jūsu grēku dēļ.

²² Un Es jums sūtīšu mežonīgus zvērus, kas aprīs jūsu bērņus un saplosīs jūsu lopus, un jūsu skaitu samazinās, tā ka jūsu ceļi paliks tukši.

²³ Un, ja jūs šo pārmācību dēļ vēl neliksīt Manis brīdināties, bet Man tuvosīties ar naidu, ²⁴ tad arī Es jums nākšu pretī ar naidu, un Es jūs sūtīšu septiņkārt jūsu grēku dēļ.

²⁵ Jo tad Es likšu nākt pār jums atriebības zobenam, kas atriebs Manu derību; un, kad jūs glābsīties savās pilsētās, tad Es jūsu vidū sūtīšu mēri un nodošu jūs ienaidnieku rokā.

²⁶ Tad Es jums atņemšu maizi, tikai mazliet jums piešķirot barībai; tad desmit sievas ceps jums maizi vienā krāsnī, un jums jūsu maize tiks katram ar svaru dota, jūs gan ēdīsīt, bet nebūsīt paēduši.

²⁷ Un, ja jūs šo pārbaudījumu dēļ vēl Mani neklausīsīt un tuvosīties Man ar naidu, ²⁸ tad arī Es jums bardzībā turēšos pretī un jūs vēl septiņkārt vairāk pārmācīšu jūsu grēku dēļ.

²⁹ Un jūs ēdīsīt savu dēlu miesas, un jūs ēdīsīt savu meitu miesas.

³⁰ Un Es izpostīšu jūsu augstieņu svētnīcas un nolauzīšu jūsu elku stabus; jūsu liķus Es izmetīšu uz jūsu sadauzītiem elku tēliem, un jūs būsit riebiģi Manai dvēselei.

³¹ Un Es darīšu jūsu pilsētas par postazām un iznīcināšu jūsu svētnīcas, un neodīšu jūsu upuru dūmu patīkamās smaržas.

³² Un Es likšu jūsu zemi tā izpostīt, ka jūsu ienaidnieki, kas tur dzīvos, būs iztrūkušies.

³³ Bet jūs Es izkaisīšu starp citām tautām, un Es izvilksu aiz jums zobenu no maksts, un jūsu zeme būs pārvērsta tuksnesī, un jūsu pilsētas būs izpostītas.

³⁴ Tad zemei gan pašai patiksies ieturēt savu sabatu pa visu tās izpostīšanas laiku, kamēr jūs esat ienaidnieku zemē; tad zeme ievēros tās sabatus, un tad viņai patiksies tos ieturēt.

³⁵ Visā tai posta laikā viņa ieturēs sabatu, jo tā tos tolaik neieturēja, kā tie bija ieturami, kad jūs tur vēl dzīvojāt.

³⁶ Un jūsu tautas atlikušajiem Es iedvesīšu sirdīs bailes viņu ienaidnieku zemē, ka birstoša lapa ar savu čaukstēšanu viņus vajās, un tie bēgs, itin kā kad zobens tos vajātu, kaut arī nebūtu neviena, kas tos īsteni vajā.

³⁷ Un viņi cits pār citu klups, itin kā zobena priekšā, kaut vajātāja nebūs, un jums neizdosies piecelties kājās savu ienaidnieku priekšā.

³⁸ Un jūs iznīksit starp citām tautām, un jūsu ienaidnieku zeme jūs aprīs.

³⁹ Un jūsu pārpalicēji savu grēku dēļ izplēnēs savu ienaidnieku zemēs un arī savu tēvu grēku dēļ tiem kopīgi ir jāiznīkst.

⁴⁰ Tad viņi atzīs savus noziegumus un savu tēvu noziegumus, tie atzīsies savā svētuma nonicināšanā, kad viņi pret Mani lauza savu uzticību un dūsmās turējās Man pretī.

⁴¹ Un arī Es tad gāju pret viņiem ar īgnumu, un Es tos izdzinu viņu ienaidnieku zemē, lai tad reiz viņu neapgraizītā sirds kļūst pazemīga un viņu pārkāpumi tiek atmaksāti.

⁴² Tad Es pieminēšu Savu derību ar Jēkabu un arī Savu derību ar Īzāku, un Es pieminēšu Savu derību ar Ābrahāmu, un Es pieminēšu to zemi.

⁴³ Bet zeme būs viņu atstāta, un tā labprāt ieturēs savus sabata laikus, kad tā no viņiem ir kļuvusi tukša, bet tiem viņu noziegumi tiks piemeklēti tādēļ, ka viņi bija atmetuši Manas tiesas un ka viņu dvēselēm likās apnikuši Mani likumi.

⁴⁴ Un arī tad vēl, tiem esot ienaidnieku zemē, Es tos neatmetīšu, un tie Man tiktāl neriebj, lai Es tos pilnīgi izdeldētu un Mana derība būtu ar viņiem pilnīgi jālauž, jo Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs.

⁴⁵ Un Es pieminēšu viņiem pirmo derību ar viņu vecajiem, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes visu tautu acu priekšā, lai Es tiem būtu par Dievu, – Es, Tas Kungs.»

⁴⁶ Šie ir tie likumi, tiesas un bauslības likumi, ko Tas Kungs uz Sinaja kalna nolika starp Sevi un Israēla bērniem caur Mozu.

27. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki: ja kāds dod solījumu, zvērestu zvērēdams, tad viņa dvēsele lai pieder Tam Kungam pēc tava novērtējuma.

³ Un tavs vērtējums vīram starp divdesmit un sešdesmit gadiem lai ir piecdesmit sudraba seķeļi pēc svētnīcas svāra.

⁴ Bet, ja tā ir sieva, tad tavs novērtējums lai ir trīsdesmit seķeļi.

⁵ Bet, ja vecums ir no pieciem līdz divdesmit gadiem, tad lai tavs novērtējums ir: par vīru divdesmit seķeļi, bet par sievieti desmit seķeļi.

⁶ Bet par bērniem, vecumā no viena mēneša līdz pieciem gadiem, tavam novērtējumam ir jābūt: par zēnu pieci sudraba seķeļi, bet par meiteni trīs sudraba seķeļi.

⁷ Bet, ja tas ir sešdesmit gadus vecs vai vairāk, tad lai tavs novērtējums par vīru ir piecdesmit seķeļi, bet, ja tā ir sieva, tad desmit seķeļi.

⁸ Bet, ja tas nav spējīgs tik daudz maksāt, cik tu esi nospriedis, tad tādu būs novest priestera priekšā, un tas lai viņu novērtē; tad pēc tā, cik pati zvēresta devēja roka spēj nopelnīt, lai priesteris to novērtē.

⁹ Bet, ja kaut ko no liellopiem var kā upuri pievest Tam Kungam, tad ikviens lops, kas tiek dots Tam Kungam, ir svēts.

¹⁰ Tas nav jāaizstāj, tas nav jāizmaina – labs pret nelabu vai nelabs pret labu, bet, ja lops pret lopu ir mītin iemīts, tad tikpat pirmais, kā arī iemītais lai ir Tam Kungam svēti.

¹¹ Bet, ja tas ir no nešķīstiem lopiem, ko Tam Kungam nedrīkst pievest par dāvinājuma upuri, tad to lopu būs novest pie priestera.

¹² Un tad lai priesteris to novērtē, cik labs vai nederīgs tas ir, un, kā priesteris to novērtē, tā lai paliek.

¹³ Bet, ja to kāds pirktin izpērk, tad lai tas pieliek klāt piekto daļu pie novērtējuma.

¹⁴ Bet, ja kas savu namu veltī, lai nams būtu Tam Kungam svētīts, tad priesterim to būs novērtēt, cik labs vai cik nelabs tas ir, un, kā priesteris par to ir savu spriedumu teicis, tā lai paliek.

¹⁵ Bet, ja tas, kas savu namu veltījis, to grib tagad izpirkt, tad lai viņš pieliek piekto daļu naudā pie novērtētās cenas, un tad lai tas viņam pieder.

¹⁶ Bet, ja kas grib savu dzimto tīrumu svētīt Tam Kungam, tad novērtējums ir pēc sējas platības; kur viens homers miežu tiek izsēts, tur novērtējumam ir jābūt – piecdesmit sudraba seķeļi.

¹⁷ Bet, ja viņš savu tīrumu veltī pirms gaviļu gada, tad viņa maksa būs nosakāma pēc pilna novērtējuma.

¹⁸ Bet, ja viņš savu tīrumu veltī pēc gaviļu gada, tad priesterim jāaplēš viņam tīruma maksa pēc gadu skaita, kas atlikusi līdz gaviļu gadam, un lai attiecīgi tas atvelk no novērtējuma.

¹⁹ Bet, ja viņš savu tīrumu, ko ir veltījis, grib izpirkt, tad lai viņš pie novērtējuma cenas pieliek piekto daļu naudā, un tad lai tas viņam pieder.

²⁰ Bet, ja viņš tīrumu neizpirks un ja šo tīrumu pārdos citam, tad tas vairs nav izpērkams.

²¹ Bet notiks, kad šāds tīrums kļūs brīvs no izpirkšanas gaviļu gadā, tad tāds tīrums ir it kā novēlēts īpašums Tam Kungam; tas lai top priesterim par viņa īpašumu.

²² Bet, ja kāds savu pirktu tīrumu, bet ne viņa īpašuma tīrumu, ir svētījis Tam Kungam, ²³ tad priesteris lai aplēš, kāda ir tā vērtība līdz nākamajam gaviļu gadam, un viņam būs tai dienā dot, cik ir nospriests, kad tas to svētī Tam Kungam.

²⁴ Bet gaviļu gadā lai tas tīrums atgriežas tā īpašumā, kas to bija pārdevis, kam tas bija bijis par īpašuma zemes gabalu.

²⁵ Visi priestera novērtējumi lai tiek izdarīti pēc svētnīcas seķeļa svara, kur vienam seķelim ir divdesmit geras.

²⁶ Bet pirmā metiena liellopus, kas jau kā pirmdzimušie pieder Tam Kungam, nevienam nebūs veltīt, lai tie būtu vērsis vai auns, tie pieder Tam Kungam.

²⁷ Bet, ja tas ir pirmdzimušais no nešķīstiem lopiem, tad lai tas to iegūst pēc novērtējuma, pieliekot piekto daļu klāt; bet, ja tas netop izpirkts, tad lai to pārdod pēc novērtējuma.

²⁸ Bet, kas ir novēlēts Tam Kungam par sevišķu īpašumu – vai kāds cilvēks vai viss, kas tam pieder, vai lops, vai lauks, kas vien ir bijis tā īpašumā, – to nevar nedz pārdot, nedz izpirkt; viss tas ir sevišķs īpašums, un tas ir augsti svēts Tam Kungam.

²⁹ Neko, kas ir sevišķā īpašumā novēlēts, nevar izpirkt, bet tam ir jāmirst.

³⁰ Un ikviena desmitās tiesas deva no zemes tīrumā sētās sēklas, kā arī no koku augļiem, pieder Tam Kungam un ir Tam Kungam svēta.

³¹ Bet, ja kas arī no desmitās daļas grib kaut ko izpirkt, tam būs klāt pielikt piekto daļu.

³² Un itin visiem, no kā desmitā tiesa tiek ņemta, vai no lieliem vai sīkiem lopiem, kas vien krīt zem desmitās tiesas mēra rīkstes, ir jābūt svētiem Tam Kungam.

³³ Un nekāda izmeklēšana starp labu un nelabu, tos iemainot, lai nenotiek, tie lai netiek apmainīti; bet, ja apmaina, tad tas, kas iemainīts, un tas, kas iegūts tā vietā, lai abi ir svēti; tos nedrīkst izpirkt.»

³⁴ Tie ir baušļi, ko Tas Kungs pavēlēja Mozum Sinaja kalnā ievērošanai Israēla bērniem.

13. NUMERI

CETURTĀ MOZUS GRĀMATA (SAUKTA NUMERI)

(V.E.: Krievu Bībelē: «Четвертая книга Моисеева. ЧИСЛА» {[R-BIBLE1](#)})

1. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī Saiešanas teltī otrā gada otrā mēneša pirmajā dienā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes, sacīdams:

² «Saskaitiet Israēla bērnu draudzē visus pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, visus, kas ir vīriešu kārtas, pēc viņu galvām, ³ sākot ar tiem, kas divdesmit gadus veci un vecāki, kas jau var iestāties Israēla karapulkos; tos saskaitiet pēc viņu pulkiem, tu un Ārons.

⁴ Un lai ar jums kopā ir no katras cilts viens vīrs, kas ir sava tēvu nama galvenais.

⁵ Šie nu ir to vīru vārdi, kas nostāsies kopā ar jums: Rūbena ciltij – Ēlicūrs, Šedeura dēls;

⁶ Simeona ciltij – Šelumiēls, Curišadaja dēls;

⁷ Jūdas ciltij – Nahšons, Aminādaba dēls;

⁸ Isašara ciltij – Netaneēls, Zuāra dēls;

⁹ Zebulona ciltij – Ēliābs, Helona dēls;

¹⁰ Jāzepa ciltij: Efraimam – Ēlišāma, Amihuda dēls; Manasem – Gamaliēls, Pedacūra dēls;

¹¹ Benjamīna ciltij – Abidans, Gideona dēls;

¹² Dana ciltij – Ahiēzers, Amišadaja dēls;

¹³ Ašera ciltij – Pagiēls, Ohrana dēls;

¹⁴ Gada ciltij – Ēliasafs, Deguēla dēls;

¹⁵ Naftaļa ciltij – Ahīra, Einana dēls.»

¹⁶ Šie ir draudzes izraudzītie savu tēvu cilšu galvenie, augstākie pār Israēla tūkstošiem.

¹⁷ Tad Mozus un Ārons saaicināja šos vīrus, kā tie vārdos bija nosaukti, ¹⁸ un sapulcināja visu draudzi otrā mēneša pirmajā dienā, un tie ierakstījās visi savu cilšu rakstos pēc savām ciltīm, pēc saviem tēvu namiem, pēc vārdu skaita, sākot ar divdesmit gadus veciem un vecākiem, pēc viņu galvām.

¹⁹ Kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis, tā Mozus tos uzrakstīja Sinaja tuksnesī.

²⁰ Tad Rūbena, Israēla pirmdzimtā dēla, pēcnācēju pēc to ciltīm, pēc tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot, pēc viņu galvām, ikvienu vīru, kas divdesmit gadus vecs vai vecāks, ikvienu, kas var iet karapulkos, – ²¹ visus saskaitot, kas pieder pie Rūbena cilts, pavisam bija četrdesmit seši tūkstoši pieci simti.

²² Bet Simeona bērnu pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot, pēc viņu galvām, ikvienu vīru, kas divdesmit gadus vecs vai vecāks, ikvienu, kas var iet karapulkos, – ²³ tos visus saskaitot, kas pieder pie Simeona cilts, pavisam bija piecdesmit deviņi tūkstoši trīs simti.

²⁴ Bet Gada pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ²⁵ tos visus saskaitot, kas pieder pie Gada cilts, pavisam bija četrdesmit pieci tūkstoši seši simti piecdesmit.

²⁶ Un Jūdas pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ²⁷ tos visus saskaitot, kas pieder pie Jūdas cilts, pavisam bija septiņdesmit četri tūkstoši seši simti.

²⁸ Un Isašara pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ²⁹ un tos visus saskaitot, kas pieder pie Isašara cilts, pavisam bija piecdesmit četri tūkstoši četri simti.

³⁰ Un Zebulona pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ³¹ tos visus saskaitot, kas pieder pie Zebulona cilts, pavisam bija piecdesmit tūkstoši četri simti.

³² Un Jāzepa cilts – Efraima pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ³³ tos visus saskaitot, kas pieder pie Efraima cilts, pavisam bija četrdesmit tūkstoši pieci simti.

³⁴ Un Manases pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ³⁵ tos visus saskaitot, kas pieder pie Manases cilts, pavisam bija trīsdesmit divi tūkstoši divi simti.

³⁶ Un Benjamīna pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ³⁷ tos visus saskaitot, kas pieder pie Benjamīna cilts, pavisam bija trīsdesmit pieci tūkstoši četri simti.

³⁸ Un Dana pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ³⁹ tos visus saskaitot, kas pieder pie Dana cilts, pavisam bija sešdesmit divi tūkstoši septiņi simti.

⁴⁰ Un Ašera pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ⁴¹ tos visus saskaitot, kas pieder pie Ašera cilts, pavisam bija četrdesmit tūkstoši pieci simti.

⁴² Un Naftaļa pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos, – ⁴³ tos visus saskaitot, kas pieder pie Naftaļa cilts, pavisam bija piecdesmit trīs tūkstoši četri simti.

⁴⁴ Šie ir uzrakstītie, ko Mozus un Ārons un divpadsmit Israēla vadoņi uzrakstīja; tie bija pa vienam no katras cilts tēvu nama.

⁴⁵ Un visu uzrakstīto Israēla bērnu pēc viņu tēvu namiem, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visu, kas var Israēlā iet karapulkos, ⁴⁶ kopskaitā bija seši simti trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit.

⁴⁷ Bet levīti pēc savu tēvu ciltīm pie tiem netika pieskaitīti, ⁴⁸ jo Tas Kungs bija uz Mozu runājis, sacīdams:

⁴⁹ «Bet Levija cilti tu vienīgo neskaiti, nedz uzņem viņus Israēla bērnu skaitā.

⁵⁰ Bet tu iecel levītus pār Liecības telti un visiem tās piederumiem, un visu, kas pie tās; viņi lai nes šo mājokli un visas tā lietas; un viņi lai tur kalpo un lai apmetas ap šo telti.

⁵¹ Kad mājoklis jāpārvieta, lai levīti noņem to, bet, kad mājoklis jāuzceļ, tad lai levīti to uzceļ; ja kāds svešs tuvojas, tad tam ir jāmirst.

⁵² Un Israēla bērniem būs novietoties ikvienam savā nometnē un ikvienam pie sava karapulka karoga sava pulka daļā.

⁵³ Bet levīti lai novietojas ap Liecības mājokli, tam apkārt, lai pār Israēla bērnu draudzi nenāktu nekādas Dieva dusmas; tāpēc lai levīti pilda savu pienākumu, sargādami Liecības mājokli.»

⁵⁴ Un Israēla bērni visu izpildīja, kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis; tā tie to darīja.

2. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

² «Ikviens lai apmetas pie sava pulka karoga, pie sava tēva nama zīmes, Israēla bērni visi kopā lai apmetas nometnē iepretim un apkārt Saiešanas teltij.

³ Pret austrumiem lai apmetas nometnē Jūda zem sava karoga ar saviem pulkiem ar Jūdas cilts vadoni Nahšonu, Aminādaba dēlu.

⁴ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija septiņdesmit četri tūkstoši seši simti.

⁵ Viņiem blakus lai apmetas Isašara cilts ar Isašara cilts vadoni Neteneēlu, Zuāra dēlu.

⁶ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit četri tūkstoši četri simti.

⁷ Un tad Zebulona cilts ar Zebulona cilts vadoni Ēliābu, Helona dēlu.

⁸ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit septiņi tūkstoši četri simti.

⁹ Visu Jūdas nometnē kopā saskaitīto bija simts astoņdesmit seši tūkstoši četri simti vīru pēc to karapulkiem; tiem kā pirmajiem jādodas ceļā.

¹⁰ Pret dienvidiem lai apmetas Rūbena pulku nometne zem sava karoga ar Rūbena cilts vadoni Ēlicūru, Šedeura dēlu.

¹¹ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit seši tūkstoši pieci simti.

¹² Viņiem blakus lai apmetas Simeona cilts ar Simeona cilts vadoni Šelumiēlu, Curišadaja dēlu.

¹³ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit deviņi tūkstoši trīs simti.

¹⁴ Un Gada cilts ar Gada cilts vadoni Ēliasafu, Deguēla dēlu.

¹⁵ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit pieci tūkstoši seši simti piecdesmit vīru.

¹⁶ Visu Rūbena nometnē kopā saskaitīto bija simts piecdesmit viens tūkstotis četri simti piecdesmit vīru pēc viņu karapulkiem; tiem kā otrajiem jādodas ceļā.

¹⁷ Pēc tam lai dodas ceļā Saiešanas telts ar levītu nometni, kas atrodas pārējo nometņu vidū; kā tie ir nometušies nometnē, tā arī viņiem ir jāceļas, ikviens lai apmetas savā tam norādītā vietā pie sava pulka karoga.

¹⁸ Pret rietumiem lai apmetas Efraima pulku noņemne zem sava karoga ar Efraima cilts vadoni Elišāmu, Amihuda dēlu.

¹⁹ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit tūkstoši pieci simti.

²⁰ Viņiem blakus Manases cilts ar Manases cilts vadoni Gamaliēlu, Pedacūra dēlu.

²¹ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija trīsdesmit divi tūkstoši divi simti.

²² Un tad Benjamīna cilts ar Benjamīna cilts vadoni Abidānu, Gideona dēlu.

²³ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija trīsdesmit pieci tūkstoši četri simti.

²⁴ Visu Efraima noņemnē saskaitīto kopā bija simts astoņi tūkstoši viens simts pēc saviem karapulkiem; tiem kā trešajiem jārodas ceļā.

²⁵ Pret ziemeļiem lai apmetas Dana pulka noņemne zem sava karoga ar Dana cilts vadoni Ahiēzeru, Amišadaja dēlu.

²⁶ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija sešdesmit divi tūkstoši septiņi simti.

²⁷ Viņiem blakus lai apmetas Ašera cilts ar Ašera cilts vadoni Pagiēlu, Ohrana dēlu.

²⁸ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit viens tūkstotis pieci simti.

²⁹ Un tad Naftaļa cilts ar Naftaļa cilts vadoni Ahīru, Einana dēlu.

³⁰ Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit trīs tūkstoši četri simti.

³¹ Visu Dana noņemnē kopā saskaitīto bija simts piecdesmit septiņi tūkstoši seši simti; tiem būs kā pēdējiem doties ceļā zem savu pulku karogiem.»

³² Šie ir Israēla bērnu saskaitītie pēc viņu tēvu namiem; visi, kas tika saskaitīti noņemnē pēc viņu karapulkiem, seši simti trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit vīru.

³³ Bet levīti netika ieskaitīti Israēla bērnu kopumā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

³⁴ Un Israēla bērni izpildīja visu tā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis; tā viņi apmetās pie saviem cilšu karogiem, un tā tie cēlās un atkal devās ceļā, ikviens pie savas cilts un pie sava tēvu nama.

3. nodaļa

¹ Šie ir Ārona un Mozus cilts raksti laikā, kad Tas Kungs runāja ar Mozu Sinaja kalnā.

² Un šie ir Ārona dēlu vārdi: pirmdzimtais – Nadabs, tad Abijs, Ēleāzars un Itamārs.

³ Tie ir Ārona dēlu vārdi, kas bija svaidīti priesteri, iesvētīti, lai kalpotu par priesteriem.

⁴ Bet Nadabs un Abijs nomira Tā Kunga priekšā tad, kad tie bija atnesuši Sinaja tuksnesī svešu uguni Tā Kunga priekšā; un tiem nebija dēlu; bet tad Ēleāzars un Itamārs kļuva priesteri sava tēva Ārona priekšā.

⁵ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

⁶ «Atved šurp Levija cilti un novieto to priestera Ārona priekšā, lai tie viņam kalpotu.

⁷ Lai tie veic visu, kas viņam un visai draudzei jākārtos Saiešanas telts priekšā, svētā mājokļa kalpošanā.

⁸ Un viņi lai rūpējas par visiem Saiešanas telts piederumiem un lai kopj visu, kas kopjams Israēla bērniem, stāvēdami svētā mājokļa kalpošanā.

⁹ Un nodod levītus Āronam un viņa dēliem; tie viņam ir nodoti no Israēla bērniem.

¹⁰ Bet Ārons un viņa dēli tev jāuzrauga, lai tie godam veiktu priestera pienākumus; bet, ja kāds svešs tiem pieķeras, tad tam jāmirst.»

¹¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹² «Redzi, Es Sev izraudzīju no Israēla bērnu vidus levītus visu to vietā, kas atver mātes miesas kā pirmdzimtie no Israēla bērniem; levīti lai Man pieder.

¹³ Jo Man pieder visi pirmdzimušie no tās dienas, kad Es Ēģiptes zemē nogalināju visus pirmdzimušos; Es esmu Sev svētījis visus pirmdzimušos Israēlā, sākot ar cilvēkiem līdz pat lopiem; tie lai Man pieder, – Es esmu Tas Kungs.»

¹⁴ Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī:

¹⁵ «Saskaiti levītus pēc viņu tēvu namiem un pēc viņu dzimtām, ikvienu vīriešu kārtas, no viena mēneša veca un vecākus par tiem, – tos saskaiti.»

¹⁶ Un Mozus tos saskaitīja Tā Kunga priekšā, kā Tas viņam bija pavēlējis.

¹⁷ Un šie bija Levija dēli pēc viņu vārdiem: Geršons, Kehats un Merārijs.

¹⁸ Un šie ir Geršona dēlu vārdi pēc viņu dzimtām: Libnijs un Šimijs.

¹⁹ Bet Kehata dēli pēc viņu dzimtām bija: Amrāms, Icehars, Hebrons un Usiēls.

²⁰ Un Merārija dēli pēc viņu dzimtām bija: Mahelijs un Mušijs. Šīs ir levītu dzimtas pēc viņu tēvu namiem.

²¹ No Geršona ir Libnija un Šimija dzimtas; tās ir geršoniešu dzimtas.

²² Un, viņus uzrakstot, skaitot ikvienu no vīriešu kārtas vienu mēnesi vecu un vecākus, viņu skaits bija septiņi tūkstoši pieci simti.

²³ Geršoniešu dzimtas apmetās aiz svētā mājokļa pret rietumiem.

²⁴ Un geršoniešu vadonis, cilts vecākais, bija Ēliasafs, Laēla dēls.

²⁵ Un Geršona dēlu pienākums Saiešanas teltī bija rūpēties par svēto mājokli un telts jumtu, jumta pārklāju un Saiešanas telts durvju priekškaru, ²⁶ par pagalma aizkaru un pārsegu priekš ieejas pagalmā, kas ietvēra no visām pusēm svēto mājokli un altāri, par to virvēm un par visu, kas vien tur bija darāms.

²⁷ Un šīs ir Kehata dzimtas: amramiešu dzimta, jacehariešu dzimta, hebroniešu dzimta un usiēliešu dzimta; tās ir Kehata dzimtas.

²⁸ Un, saskaitot visus, kas vīriešu kārtas, kas vienu mēnesi veci un vecāki, to bija astoņi tūkstoši seši simti; viņiem bija uzticēts rūpēties par svētnīcu.

²⁹ Un kehatiešu dzimtas uzcēla savas teltis pie svētā mājokļa sānu pusē pret dienvidiem.

³⁰ Un visu kehatiešu vadonis, cilts vecākais, bija Ēlisafans, Usiēla dēls.

³¹ Un viņu pienākums bija rūpēties par šķirstu, galdu, lukturi, altāri un visiem svētnīcas piederumiem, ko tajā kalpojot lieto, par priekškaru un visu, kas vien tur bija darāms.

³² Bet levītu augstākais vadonis bija Ārona dēls, priesteris Ēleāzars; viņš ir uzraugs pār tiem, kas rūpējas par svētnīcas kopšanu.

³³ No Merārija dzimtas ir cēlusies Mahelija dzimta un Mušija dzimta; tās ir merāriešu dzimtas.

³⁴ Un saskaitīto, skaitot visus, kas vīriešu kārtas, no viena mēneša vecus un vecākus, bija seši tūkstoši divi simti.

³⁵ Bet merāriešu vadonis, cilts vecākais, bija Cūriēls, Abihaila dēls. Viņi apmetās pie svētā mājokļa pret ziemeļiem.

³⁶ Un Merārija dēlu pienākums bija rūpēties par svētā mājokļa dēļiem, par aizšaujāmām bultām, par stabiem ar to kājām, par visiem darba rīkiem un visu, kas vien tur bija darāms, ³⁷ kā arī par pagalma stabiem visapkārt un to kājām, mietiem un virvēm.

³⁸ Un tie, kas novietojās svētā mājokļa priekšā pret austrumiem jeb no Saiešanas telts pret saules lēktu, bija Mozus un Ārons ar saviem dēļiem, kam bija jāveic un jākārtos kalpošana svētnīcā, proti, viss, par ko rūpēties bija visu Israēla bērnu pienākums. Bet svešiniekam, ja tas neatļauti būtu kalpojis, bija jāmirst.

³⁹ Viss levītu skaits, ko Mozus un Ārons uz Tā Kunga pavēli pēc viņu dzimtām saskaitīja, skaitot visus, kas vīriešu kārtas, kas vienu mēnesi veci un vecāki, bija divdesmit divi tūkstoši.

⁴⁰ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Saskaiti visus Israēla bērnu vīriešu kārtas pirmdzimtos, kas vienu mēnesi veci un vecāki, un uzraksti tos pēc vārdiem.

⁴¹ Un Sev Es izraugu levītus visu Israēla bērnu pirmdzimto vietā un levītu lopus visu pirmatnesto Israēla bērnu lopu vietā.»

⁴² Un Mozus skaitīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, visus Israēla bērnu pirmdzimtos.

⁴³ Un visu vīriešu kārtas pirmdzimto, skaitot pēc vārdiem tos, kas vienu mēnesi veci un vecāki, kopā bija divdesmit divi tūkstoši divi simti septiņdesmit trīs.

⁴⁴ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu:

⁴⁵ «Ņem levītus visu Israēla bērnu pirmdzimto vietā un levītu lopus viņu lopu vietā, jo tiem būs piederēt Man, – Es esmu Tas Kungs.

⁴⁶ Bet par tiem divi simti septiņdesmit trim, kam būs tapt izpirktiem, jo šis daudzums pārsniedz levītu skaitu, salīdzinot ar Israēla bērnu pirmdzimto skaitu, ⁴⁷ tev būs ņemt par ikvienu galvu piecus sudraba seķeļus pēc svētnīcas seķeļu svara, ņem tādu, kur seķelī iet divdesmit geras.

⁴⁸ Un šo naudu dod Āronam un viņa dēļiem, naudu, ar ko pirmdzimto pārpalikums ir ticis izpirkts.»

⁴⁹ Un Mozus ņēma izpirkšanas naudu no tiem, kas bija pāri palikuši par levītu izpirktiem.

⁵⁰ No Israēla bērnu pirmdzimtiem viņš šo naudu ņēma – tūkstoš trīs simti sešdesmit piecus seķeļus pēc svētnīcas seķeļu svara.

⁵¹ Un Mozus deva šo izpirkšanas naudu Āronam un viņa dēļiem pēc Tā Kunga pavēles, kā Tas Kungs to Mozum bija norādījis.

4. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

² «Saskaiti no levītiem Kehata dēlus pēc to dzimtām un pēc viņu tēvu namiem, ³ sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, visus, kas stājas kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

⁴ Šis ir Kehata dēlu darbs Saiešanas teltī: kalpot vissvētākajā vietā.

⁵ Proti, kad nometne tiek pārcelta, tad Āronam un viņa dēliem būs nākt un noņemt priekškaru, kas nosedz atstarpi starp svēto un vissvētāko vietu, un ar to pārsegt liecības šķirstu.

⁶ Un tad viņiem būs tam pāri likt roņu ādas pārsegu, un pāri tam visam izplest pilnīgi violeto drānu, un tad pielikt nesamās kārtis.

⁷ Un pāri galdam ar Dieva priekšā noliktām maizēm lai tie pārsedz tīri violeta auduma pārklāju, un tur jāuzliek bļodas, kausi, kannas un krūzes dzeramam upurim; un maizei pastāvīgi uz tā jāatrodas.

⁸ Un pāri tiem jāklāj zils karmezīna pārklājs un tas jāapsedz ar pārsegu no roņu ādām, un tad jāpieliek nesamās kārtis.

⁹ Tad viņiem jāņem violets pārklājs un ar to jāapsedz gaismu nesošais lukturis un tā eļļas lukturīši un dakts dzirkles, arī mazās ogļu pannas, kas ir pie tā, un visādi trauki eļļai, ar kuriem pie luktura ir jārikojas.

¹⁰ Un viņiem viss lukturis ar tā piederumiem ir jāieliek roņu ādas pārsegā, un tad tas jāliek uz nesamām kārtīm.

¹¹ Bet pāri zelta altārim viņiem ir jāsedz violets pārklājs un tas ir jāpārsedz ar pārsegu no roņu ādām, un jāpieliek tā nesamās kārtis.

¹² Un tāpat tiem jāņem visi amata rīki, kurus lieto kalpojot svētajā vietā, un tie jāieliek zilā karmezīna pārklājā, un tas jāpārsedz ar pārsegu no roņu ādām, un jāliek uz nesamām kārtīm.

¹³ Un viņiem jānotīra altāris no upuru pelniem un pāri altārim ir jāklāj sarkana purpura pārklājs.

¹⁴ Un tur virsū būs uzlikt visus rīkus, ar ko pie tā kalpo: ogļu traukus, upuru gaļas dakšas, lāpstas un slakāmos kausus, visus altāra traukus un rīkus, un tiem pāri lai pārklāj pārsegu no roņu ādām un pieliek tā nesamās kārtis.

¹⁵ Kad nu Ārons un viņa dēli, nometnei pārceļoties, būs pabeiguši pārklāt pārklājus visiem svētnīcas priekšmetiem un svētumi būs apsegti, tikai pēc tam lai nāk Kehata dēli, lai to nestu, bet tiem nebūs pie svētuma pieskarties, citādi viņiem ir jāmirst; tas ir tas, kas no Saiešanas telts Kehata dēliem jānes.

¹⁶ Bet Ēleāzaram, priestera Ārona dēlam, jāpārziņa lukturu eļļa un smaržīgās kvēpināmās zāles, un dienišķais ēdamais upuris, un svaidāmā eļļa; lai viņš ir uzraugs pār visu mājokli un visiem rīkiem un visu, kas vien svētnīcā atrodas.»

¹⁷ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

¹⁸ «Sargaities, ka Kehata cilts neizzūd levītu starpā.

¹⁹ Bet jums tā ir jārikojas, ka tie dzīvo un nemirst, kad tiem jātuvojas visu svētumu svētumam: Āronam un viņu dēliem ir jānāk un tie jānorīko, ikviens pie sava darba un pie sava nesamā.

²⁰ Bet viņi lai neieiet, kaut vai uz acumirkli, lai skatītu un apbrīnotu svētumu, jo tad tiem jāmirst.»

²¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

²² «Saskaiti visus Geršona dēlus pēc viņu piederības tēvu namiem un pēc viņu dzimtām, ²³ sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, saskaiti viņus visus, kas stājas kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

²⁴ Šis ir geršoniešu dzimtas darbs – apkopt un nest.

²⁵ Tiem ir jānes mājokļa pārklāji un Saiešanas telts, un tās pārsegs, un roņu ādas pārsegi, kas jāpārklāj visiem rīkiem, un priekšgars ieejai Saiešanas teltī, ²⁶ un pagalma aizkari un aizkars vārtu priekšā uz pagalmu, kas apkārt svētajam mājoklim un altārim, un telts virves, un visi darba rīki; itin viss, kas darāms, tiem ir jāpadara.

²⁷ Pēc Ārona un viņa dēlu pavēles lai notiek Geršona dēlu kalpošana gan pie nešanas darbiem, gan pie ikviena darba, un jums ir jāuzrauga, ka viņi visu nes, kas viņiem jānes.

²⁸ Tāda ir geršoniešu cilts piederīgo kalpošana Saiešanas teltī, un viss viņu darbs ir pakļauts priestera Ārona dēla Itamāra uzraudzībai.

²⁹ Saskaiti arī Merārija dēlus pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem, ³⁰ sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, saskaiti visus, kas stājas kalpošanā, lai savu darbu darītu Saiešanas teltī.

³¹ Un redzi, tas ir, kas viņiem jānes un par ko jā rūpējas Saiešanas teltī: dēļi no svētā mājokļa, aizšaujāmās bultas, stabi un to kājas, ³² un tāpat stabi, kas visapkārt pagalmam, un to kājas, telts mietiņi, virves un visādi darba rīki, itin viss, ar ko jāstrādā. Lai visus rīkus, par kuriem tiem jā rūpējas un kuri viņiem jānes, pa vienam nodod viņu rokās.

³³ Tā ir merāriešu cilts piederīgo kalpošana; un viss viņu darbs pie Saiešanas telts ir pakļauts Itamāra, priestera Ārona dēla, uzraudzībai.»

³⁴ Tad Mozus un Ārons un draudzes vadoņi saskaitīja Kehata dēlus pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem, ³⁵ sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, – visus, kas stājās kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

³⁶ Un saskaitīto pēc viņu ciltīm bija divi tūkstoši septiņi simti piecdesmit.

³⁷ Šie ir Kehata cilts saskaitītie, kas kalpo pie Saiešanas telts, ko Mozus un Ārons bija saskaitījuši pēc Tā Kunga pavēles Mozum.

³⁸ Un Geršona dēli tika saskaitīti pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem, ³⁹ sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, – visi, kas stājās kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

⁴⁰ Un saskaitīto pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem bija divi tūkstoši seši simti trīsdesmit.

⁴¹ Šie ir Geršona cilts saskaitītie, visi, kas kalpoja Saiešanas teltī, ko Mozus un Ārons saskaitīja pēc Tā Kunga pavēles.

⁴² Un Merārija dēli tika skaitīti pēc viņu dzimtām un viņu tēvu namiem, ⁴³ sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, – visi, kas stājās kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

⁴⁴ Un saskaitīto pēc viņu dzimtām bija trīs tūkstoši divi simti.

⁴⁵ Šie ir Merārija cilts saskaitītie, ko Mozus un Ārons saskaitīja pēc Tā Kunga pavēles Mozum.

⁴⁶ Visu šo saskaitīto, ko Mozus un Ārons un Israēla bērnu vadoņi saskaitīja no levītiem pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem, ⁴⁷ sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, visi, kas stājās kalpošanā – kalpot un nest Saiešanas telti,

⁴⁸ šo saskaitīto kopā bija astoņi tūkstoši pieci simti astoņdesmit.

⁴⁹ Pēc Tā Kunga pavēles tos uzrakstīja Mozus vadībā, ikviens vīrs tika nolikts pie sava pienākuma, pie sava nesamā; un tie tika saskaitīti, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

5. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Pavēli Israēla bērniem, lai viņi izraida no nometnes ikvienu spītālīgo un ar dzimuma slimību saslimušo un katru, kas kļuvis nešķīsts gar mirušo.

³ Kā vīrus, tā sievas jums nākas izraidīt ārpus nometnes, ārā no nometnes tos būs izraidīt, lai viņi nepadara nometni nešķīstu, kur Es dzīvoju viņu vidū.»

⁴ Un Israēla bērni arī tā izdarīja un izraidīja tos ārpus nometnes; kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis, tā Israēla bērni izdarīja.

⁵ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

⁶ «Paziņo Israēla bērniem: ja kāds vīrs vai kāda sieva izdara kaut vienu no cilvēciskajiem grēkiem, kļūdami uzticības lauzēji Tā Kunga priekšā un uzkrudami uz sevi vainu, ⁷ tad tiem būs izsūdzēt savus grēkus, ko tie darījuši, un vainīgajam jāatlīdzina viņa nodarītais zaudējums pilnā vērtībā un vēl jāpievieno viena piektdaļa, un jāatdod tam, kā priekšā viņš noziedzies.

⁸ Bet, ja tādām cilvēkam nebūtu tuva cilvēka, kas varētu celt prasību, kam to noziegumu varētu maksāt, tad atlīdzība par vainu lai paliek Tam Kungam, un tā pienākas priesterim, atskaitot aunu, ar kuru viņš izdara salīdzināšanu tā labad.

⁹ Tāpat visi cilājāmie upuri no Israēla bērnu svētītām dāvanām, ko tie pienes priesterim, lai viņam arī paliek.

¹⁰ Ikviena devēja svētītā dāvana lai pieder priesterim; ja kāds ko priesterim dod, tas lai priesterim pieder.»

¹¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹² «Runā uz Israēla bērniem, tiem sacīdams: katra sieva, kas novērsusies no sava vīra, ar to ir lauzusi viņam uzticību.

¹³ Un, ja kāds vīrs tad pie viņas guļ un to apaugļo un ja viņa to noklusē savam vīram un tā apslēpj savu laulības pārkāpšanu, tad viņa ir kļuvusi nešķīsta, lai arī nebūtu pret to liecinieku un tā nebūtu pienākta.

¹⁴ Un, ja pār vīru nāk greisirdības gars un viņš neuzticas savai sievai, kura tiešām ir aptraipījusies, vai ja greisirdības kaislība viņu pārņem pret savu sievu, kaut tā nemaz nebūtu kļuvusi nešķīsta, ¹⁵ tad tāds vīrs lai ved savu sievu pie priestera un kā upuri viņas labā lai tas atnes desmito daļu ēfas miežu miltu, bet lai neuzlej miltiem eļļu, nedz uzliek vīraku, jo tas ir greisirdības piemiņas upuris, ēdamais upuris, lai atgādinātu pārkāpumu.

¹⁶ Un priesteris lai šo sievu ņem un nostata Tā Kunga priekšā.

¹⁷ Tad priesteris lai ņem māla traukā svētīto ūdeni un arī putekļus no svētā mājokļa grīdas un tos ieliek ūdenī.

¹⁸ Un priesterim būs nostatīt šo sievu Tā Kunga priekšā, un viņam ir jāatsedz sievas galva un viņas rokās jāieliek greizsirdības piemiņas ēdamais upuris, un rūgtais lāsta ūdens lai ir priesteri rokā.

¹⁹ Un priesteris lai izjautā sievu un lai viņai saka: ja neviens svešs vīrs nav pie tevis gulējis un ja tu neesi lauzusi uzticību, nešķīsta kļūdama, kamēr tu piederi savam vīram, tad tu paliksi rūgtā lāsta ūdens malka neskartā!

²⁰ Bet, ja tu tomēr, savam vīram piederēdama, esi uzticību lauzusi, esi pati aptraipījiesies un vēl cits vīrs pie tevis ir gulējis, tevi apaugļodams, – ²¹ tad priesteris ar lāsta vārdiem lai apdraud sievu un lai viņai saka: lai Tā Kunga sūtīts nāk pār tevi un tevi padara nolādētu savas tautas vidū, ka Tas Kungs liek izdilt tavām ciskām, un lai tavs klēpis uztūkst; ²² un šis rūgtais lāsta ūdens lai ieplūst tavās iekšās un lai ir tas, kas liek tavai ciskai izdilt un tavam klēpim uztūkt! Un tai sievai būs sacīt: jā, lai tas tā notiek! Āmen!

²³ Un priesterim šie lāsti ir jāieraksta grāmatā un jānoskalo ar rūgto ūdeni.

²⁴ Un viņam ir jādod sievai dzert rūgtais lāsta ūdens, lai šis rūgtais lāsta ūdens ieietu viņas iekšās viņai par rūgtām sāpēm.

²⁵ Tad priesterim jāizņem no sievas rokas upura dāvana, kas ir par greizsirdību nesta, un viņš lai šo ēdamo upuri šūpo šurpu turpu Tā Kunga priekšā un lai to noliek uz altāra.

²⁶ Un priesterim jāņem pilna sauja no ēdamā upura, proti, piemiņai domātā daļa, un jāsadedzina uz altāra par kvēpināmo upuri, un tad lai viņš dod sievai ūdeni dzert.

²⁷ Un, kad viņš ūdeni būs devis sievai dzert, tad notiks: ja viņa ir aptraipījiesies un ir izdarījusi pārkāpumu, laužot uzticību savam vīram, tad viņas iekšās skalosies lāsta ūdens viņai par rūgtām sāpēm un viņas klēpis piepamps, un viņas ciskas izdils, un šī sieva kļūs nolādēta savas tautas vidū.

²⁸ Bet, ja šī sieva nav aptraipījiesies, bet ir šķīsta, tad viņu sods neskars, viņa paliks vesela un būs auglīga māte.»

²⁹ Šie ir bauslības noteikumi par greizsirdību: ja sieva, piederēdama vīram, ir lauzusi uzticību aptraipīdamās ³⁰ vai kad vīru pārņem greizsirdības kaislība un viņš ir greizsirdīgs uz savu sievu, tad viņam sava sieva ir jānostata Tā Kunga priekšā, un priesterim jādara viss, kā tas šeit bauslībā noteikts.

³¹ Un tad vīrs būs bez noziedzības pārkāpumā, bet sieva nesīs pārkāpējas vainu.

6. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: ja vīrs vai sieva apsolījušies nodot sevišķu zvērestu kļūt par nazīrieti, lai būtu īpašā piederībā Tam Kungam, ³ tad viņam būs atturēties no vīna un reibinošiem dzērieniem; nedz vīna etiķi, nedz stipra dzēriena etiķi tam nebūs dzert, nedz vīnogu sulu, nedz ko citu, kas darināts no vīnogām, un neēt nedz zaļas, nedz žāvētas vīnogas.

⁴ Visu savu nazīrieša solījuma laiku tam neko tādu nebūs baudīt, kas sataisīts no vīna koka, sākot ar kauliņiem līdz atvašu galotnēm.

⁵ Visu viņa nazīrieša solījuma laiku skujamam nazim nebūs iet pār viņa galvu; kamēr tās dienas paiēs, kurās viņš solījies vienīgi Tam Kungam piederēt, tikmēr lai viņš paliek svēts un lai audzē savas galvas matus garus.

⁶ Tāpēc visu šo sava solījuma laiku Tam Kungam lai viņš neiet pie miroņa: ⁷ ne pie sava tēva, ne pie savas mātes, ne pie sava brāļa, ne pie savas māsas, – viņš lai nepadara sevi nešķīstu gar tiem, kad tie ir miruši; arī viņš pats lai sevi nepadara nešķīstu, tāpēc ka solījums Dievam ir uz viņa galvas: ⁸ visu sava nazīrieša solījuma laiku viņš ir svēts Tam Kungam.

⁹ Un, ja viņam līdzās kāds piepeši un negaidot nomirst, ka viņš savu svētīto galvu sagānītu, tad viņam būs savas šķīstīšanās dienā jānoskuj sava galva, septītajā dienā viņam to būs noskūt.

¹⁰ Bet astotajā dienā viņam jāatnes divas ūbeles vai divi jauni baloži priesterim pie Saiešanas telts durvīm.

¹¹ Un priesteris lai tos sataisa upurim, vienu grēku upurim, bet otru dedzinājamam upurim, un viņš lai tā salīdzinās par grēku gar mirušo. Tāpat lai viņš svētī savu galvu tanī pašā dienā.

¹² Pēc tam lai viņš atkal uzņem savu solījuma laiku Tam Kungam un lai pienes par vainas izpiršanas upuri gadu vecu jēru; bet iepriekšējās dienas būs veltas, jo viņa nazīrieša solījums tika sagānīts.

¹³ Un šis ir bauslības likums par nazīrieti: tanī dienā, kad viņa solījuma laiks ir notecējis, viņš ir jānoved pie Saiešanas telts durvīm.

¹⁴ Un viņš lai pienes savu upuri Tam Kungam, proti, nevainojamu gadu vecu jēru par dedzināmo upuri, bet vienu citu bez vainas gadu vecu aitiņu par grēku upuri un vienu bez vainas aunu par pateicības upuri; ¹⁵ un grozu ar neraudzētu maizi, plāceņus no smalkiem kviešu miltiem, iejauktus eļļā, plānos

raušus no neraudzētas mīklas, kas apziesti ar eļļu, līdz ar ēdamiem upuriem un līdz ar dzeramiem upuriem.

¹⁶ Un priesteris lai to nes Tā Kunga priekšā, un lai viņš sataisa gan viņa grēku upuri, gan viņa dedzināmo upuri.

¹⁷ Bet aunu lai viņš sagatavo par kaujamo pateicības upuri Tam Kungam klāt pie groza ar neraudzētām maizēm; priesteris lai sagatavo gan viņa ēdamo, gan viņa dzeramo upuri.

¹⁸ Bet pēc tam nazīrietim pie Saiešanas telts durvīm ir jānodzen mati no savas svētītās galvas un jāņem savi svētītie mati un jāliek tie ugunī, kas deg zem kaujamā pateicības upura.

¹⁹ Un lai priesteris ņem auna vārīto priekšas pleci no groza un neraudzētās mīklas plāceni, un vienu neraudzētās mīklas plāno rausi un lai tos liek nazīrieša rokās pēc tam, kad viņš ir pilnīgi noskuvis savus matus.

²⁰ Un priesteris lai tos šūpo šurpu turpu kā ligojamo upuri Tā Kunga priekšā; tā ir svēta dāvana priesterim, ligojamā upura krūšu gabals un cilājamā upura pleča gabals; bet pēc tam nazīrietis var atkal dzert vīnu.»

²¹ Šis ir bauslības likums par nazīrieti, kas Tam Kungam ir solījis savu dāvanu un ar īpašu zvērestu arī to, ko viņa roka spēj; pēc sava solījuma, ko viņš ir solījis, viņam ir jāīkkojas pēc nazīrieša bauslības likuma.

²² Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

²³ «Runā uz Āronu un viņa dēliem: tā jums būs svētīt Israēla bērnus, sakot tiem:

²⁴ TAS KUNGS LAI TEVI SVĒTĪ UN LAI TEVI PASARGĀ!

²⁵ TAS KUNGS LAI APGAISMO SAVU VAIGU PĀR TEVI UN LAI IR TEV ŽĒLĪGS!

²⁶ TAS KUNGS LAI PACEĻ SAVU VAIGU UZ TEVI UN LAI DOD TEV MIERU!

²⁷ Un lieciet Manu Vārdu šādi uz Israēla bērniem, un Es tos svētīšu.»

7. nodaļa

¹ Un notika tanī dienā, kad Mozus bija beidzis celt svēto mājokli, bija to svaidījis un iesvētījis ar visiem tā piederumiem, arī altāri un visus tā rīkus svaidījis un iesvētījis, ² tad Israēla vadoņi, savu tēvu namu galvenie, pirmie tuvojās ar saviem upuriem; šie bija augstākie savu cilšu vadoņi, tie, kas bija pār saskaitītiem vīriem.

³ Un viņi pienesa savus upurus Tā Kunga priekšā: sešus apklātus ratus un divpadsmit vēršus, vienējus ratus ik no diviem vadoņiem un pa vienam vēršim ik no viena; un tos viņi atveda pie mājokļa.

⁴ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

⁵ «Ņem tos no viņiem, un lai tie noder Saiešanas telts apkopšanas darbiem, un dod tos levītiem, ikvienam pēc viņa pienākumiem.»

⁶ Tā Mozus ņēma ratus un vēršus un nodeva tos levītiem.

⁷ Divējus ratus un četrus vēršus viņš nodeva Geršona dēliem viņu kalpošanas darbiem.

⁸ Un četrējus ratus un astoņus vēršus viņš nodeva Merārija dēliem viņu kalpošanas darbiem Itamāra, priestera Ārona dēla, uzraudzībā.

⁹ Bet Kehata dēliem viņš nodeva neko, jo tie kalpoja svētnīcā, un tās piederumi viņiem bija jānes uz pleciem.

¹⁰ Un vadoņi upurēja iesvētīšanas upurus uz altāra tanī dienā, kad tas tika svaidīts, un vadoņi pienesa savus upurus altāra priekšā.

¹¹ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Vienā dienā savus upurus altāra iesvētei būs pienest tikai vienam vadonim.»

¹² Un tā, lūk, pirmajā dienā savu upuri pienesa Nahšons, Aminādaba dēls, no Jūdas cilts.

¹³ Un viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļus smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ¹⁴ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ¹⁵ jauns vēršis, auns, viens gadu vecs jērs dedzināmam upurim, ¹⁶ viens āzis grēku upurim, ¹⁷ bet kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Šis bija Nahšona, Aminādaba dēla, upuris.

¹⁸ Otrajā dienā upurēja Netaneēls, Zuāra dēls, Isašara vadonis.

¹⁹ Un viņš pienesa savu upuri: sudraba bļodu, simts trīsdesmit seķeļu smagu, sudraba slakāmo kausu, septiņdesmit seķeļu smagu, abus pēc svētnīcas seķeļu svara un pilnus ar smalkiem kviešu miltiem, sajauktiem ar eļļu, par ēdamo upuri, ²⁰ zelta kausu, desmit seķeļu smagu, pilnu kvēpināmām zālēm, ²¹ jaunu vērši, aunu un gadu vecu jēru dedzināmam upurim, ²² āzi grēku upurim, ²³ bet par

kaujamo pateicības upuri: divus vērsus, piecus aunus, piecus āzus un piecus gadu vecus jērus. Tas bija Netaneēla, Zuāra dēla, upuris.

²⁴ Trešajā dienā upurēja Zebulona cilts vadonis Ēliābs, Helona dēls.

²⁵ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļa svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ²⁶ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ²⁷ jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ²⁸ āzis grēku upurim, ²⁹ bet kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Ēliāba, Helona dēla, upuris.

³⁰ Ceturtajā dienā upurēja Rūbena cilts vadonis Ēlicūrs, Šedeura dēls.

³¹ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ³² zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ³³ jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ³⁴ āzis grēku upurim, ³⁵ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija Ēlicūra, Šedeura dēla, upuris.

³⁶ Piektajā dienā upurēja Simeona cilts vadonis Šelumiēls, Curišadaja dēls.

³⁷ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas bija sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ³⁸ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ³⁹ jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ⁴⁰ āzis grēku upurim, ⁴¹ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija Šelumiēla, Curišadaja dēla, upuris.

⁴² Sestajā dienā upurēja Gada cilts vadonis Ēliasafs, Deguēla dēls.

⁴³ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ⁴⁴ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ⁴⁵ jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ⁴⁶ āzis grēku upurim, ⁴⁷ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija Ēliasafa, Deguēla dēla, upuris.

⁴⁸ Septītajā dienā upurēja Efraima cilts vadonis Ēlišāms, Amihuda dēls.

⁴⁹ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ⁵⁰ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ⁵¹ jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ⁵² āzis grēku upurim, ⁵³ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija Ēlišāma, Amihuda dēla, upuris.

⁵⁴ Astotajā dienā upurēja Manases cilts vadonis Gamaliēls, Pedacūra dēls.

⁵⁵ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pildīti ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ⁵⁶ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ⁵⁷ jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ⁵⁸ āzis grēku upurim, ⁵⁹ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija Gamaliēla, Pedacūra dēla, upuris.

⁶⁰ Devītajā dienā upurēja Benjamīna cilts vadonis Abidans, Gideona dēls.

⁶¹ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ⁶² zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ⁶³ jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ⁶⁴ vēl āzis grēku upurim, ⁶⁵ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Abidana, Gideona dēla, upuris.

⁶⁶ Desmitajā dienā upurēja Dana cilts vadonis Ahiēzers, Amišadaja dēls.

⁶⁷ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ⁶⁸ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ⁶⁹ jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzinānam upurim, ⁷⁰ āzis grēku upurim, ⁷¹ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Ahiēzera, Amišadaja dēla, upuris.

⁷² Vienpadsmitajā dienā upurēja Ašera cilts vadonis Pagiēls, Ohrana dēls.

⁷³ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svāra, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ⁷⁴ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ⁷⁵ jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzināmam upurim, ⁷⁶ āzis grēku upurim, ⁷⁷ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Pagiēla, Ohrana dēla, upuris.

⁷⁸ Divpadsmitajā dienā upurēja Naftaļa cilts vadonis Ahīrs, Einana dēls.

⁷⁹ Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svāra, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri, ⁸⁰ zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm, ⁸¹ jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzināmam upurim, ⁸² āzis grēku upurim, ⁸³ un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Ahīra, Einana dēla, upuris.

⁸⁴ Šīs bija altāra iesvētīšanas dāvanas, ko atnesa Israēla vadoņi dienā, kad altāris tika iesvaids: divpadsmit sudraba bļodas, divpadsmit sudraba slakāmie kausi, divpadsmit zelta kausi, ⁸⁵ ikviens sudraba bļoda svēra simts trīsdesmit seķeļu, ikviens sudraba slakāmais kauss svēra septiņdesmit seķeļu, tā ka visu sudraba trauku kopējais sudraba svārs bija divi tūkstoši četri simti seķeļu pēc svētnīcas seķeļu svāra; ⁸⁶ divpadsmit zelta kausi, kas bija pilni ar kvēpināmām zālēm, ikviens kauss svēra desmit seķeļus pēc svētnīcas seķeļu svāra, visu kausu zelta svārs bija simts divdesmit seķeļu.

⁸⁷ Un visu dzīvnieku dedzināmam upurim bija: divpadsmit jauni vērši, divpadsmit auni, divpadsmit gadu veci jēri ar piederīgo ēdamo upuri un divpadsmit āži grēku upurim.

⁸⁸ Un visu liellopu kaujamam pateicības upurim bija: divdesmit četri vērši, sešdesmit auni, sešdesmit āži, sešdesmit gadu veci jēri. Šīs bija altāra iesvētīšanas dāvanas pēc tam, kad tas tika svaids.

⁸⁹ Un, kad Mozus iegāja Saiešanas teltī, lai ar Viņu sarunātos, tad tas dzirdēja balsi uz viņu runājam no salīdzināšanas vāka virsus, kas aplāja liecības šķirstu, no vietas starp abiem ķerubiem; un Viņš to no augšas uzrunāja.

8. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Āronu un saki viņam: kad tu iededzināsi eļļas lukturīšus, tad lai luktura priekšpusē liesmo septiņi eļļas lukturīši.»

³ Un Ārons tā darīja: luktura priekšpusē viņš iededzināja tā eļļas lukturīšus, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

⁴ Bet lukturis bija taisīts no tīra zelta: gan viņa pamats, gan viņa izrotājumi bija no tīra zelta; kalumi pēc tā parauga, ko Tas Kungs bija Mozum rādījis, tā viņi bija lukturi izveidojuši.

⁵ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

⁶ «Ņem levītus no Israēla bērnu vidus un tos šķīstī.

⁷ Un, viņus šķīstīdams, rīkojies tā: slaki uz viņiem grēku vainas mazgāšanas ūdeni, un lai iet skujamais nazis pār visu viņu miesu, un lai mazgā savas drēbes, tad lai tanīs ietērpjas un lai ir šķīsti.

⁸ Un lai viņi ņem jaunu vērsi un par ēdamo upuri smalkus kviešu miltus, kas iejaukti eļļā; bet otru jaunu vērsi lai ņem grēku upurim.

⁹ Tad liec visiem levītiem sanākt Saiešanas telts priekšā un liec tur sapulcināt visu Israēla bērnu draudzi.

¹⁰ Un tad tev levīti jāpulcē Tā Kunga priekšā, un lai Israēla bērni liec savas rokas cieši uz levītu galvām; ¹¹ tad Āronam ar kustībām levīti jāielīgo Tam Kungam par līgojamo upuri no Israēla bērniem, lai viņi būtu piemēroti kalpošanai Tā Kunga lietās.

¹² Un levītiem būs likt savas rokas uz vērsu galvām; tad upurē vienu vērsi par grēku upuri, bet otru par dedzināmo upuri Tam Kungam, lai levītu labad izdarītu salīdzināšanu.

¹³ Tad nostati levītus Ārona un viņa dēlu priekšā un tos ielīgo kā līgojamo upuri Tam Kungam.

¹⁴ Un atšķir levītus no pārējiem Israēla bērniem, un lai levīti Man pieder.

¹⁵ Un pēc tam levīti lai iet kalpot Saiešanas teltī. Un tā tev būs viņus šķīstīt un viņus līgot par līgojamo upuri, ¹⁶ jo viņi ir Man no Israēla bērnu vidus īpaši dota dāvana: Es esmu tos ikvienu ņēmis Sev no Israēla bērniem visu pirmdzimto vietā, kas laužas cauri mātes klēpim kā pirmdzimtie.

¹⁷ Jo Man pieder visi Israēla bērnu pirmdzimušie – gan no cilvēkiem, gan no lopiem; tanī dienā, kad Es nogalināju visus pirmdzimušos Ēģiptē, Es viņus esmu Sev svētījis.

¹⁸ Un levītus Es esmu Sev ņēmis visu Israēla bērnu pirmdzimto vietā.

¹⁹ Un Es esmu nodevis levītus par īpašu dāvanu Āronam un viņa dēliem visu Israēla bērnu vidū, lai tie kalpotu Saiešanas teltī par Israēla bērniem un lai salīdzinātu Israēla bērnus, ka nekāds posts nenāktu pār Israēla bērniem, kad viņi paši tuvotos svētumam.»

²⁰ Tad Mozus un Ārons un visa Israēla bērnu draudze tā rīkojās ar levītiem; kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis par levītiem, tā Israēla bērni ar viņiem rīkojās.

²¹ Un levīti šķīstījās un mazgāja savas drēbes, un Ārons viņus ieligoja kā ligojamo upuri Tā Kunga priekšā, un Ārons izdarīja salīdzināšanu viņu labad, lai tos šķīstītu.

²² Un pēc tam levīti gāja Saiešanas teltī, lai veiktu tiem uzdoto kalpošanu Ārona un viņa dēlu priekšā; kā Tas Kungs par levītiem Mozum bija pavēlējis, tā arī tie ar viņiem darīja.

²³ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

²⁴ «Tie ir levītu pienākumi: kam ir divdesmit pieci gadi vai kas ir vecāks, tas lai stājas Saiešanas telts darbā; ²⁵ bet no piecdesmit gadiem lai viņš atstājas no savas kalpošanas un lai viņš vairs nestrādā.

²⁶ Bet viņš var goda amatu pildīt starp saviem brāļiem Saiešanas teltī, lai paturētu amatu, bet lai tas patiesu kalpošanas darbu vairs nestrādā. Tā tev jārikojas ar levītiem un viņu amatu.»

9. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī otrā gadā pēc viņu izešanas no Ēģiptes zemes pirmajā mēnesī, sacīdams:

² «Lai Israēla bērni gatavojas Pashā svētkiem noliktā laikā: ³ četrpadsmitajā dienā šinī mēnesī ap pievakari sataisieties tiem savā noliktā laikā; rīkojiet šos svētkus tā, kā visi likumi un Manas tiesas to noteic.»

⁴ Tad Mozus sacīja Israēla bērniem, lai tie svinētu Pashā svētkus.

⁵ Un viņi svinēja Pashā svētkus pirmā mēneša četrpadsmitās dienas pievakarē Sinaja tuksnesī; visu, kā Tas Kungs bija to Mozum pavēlējis, tā arī Israēla bērni darīja.

⁶ Un tur bija arī kādi vīri, kas mirušo dēļ bija kļuvuši nešķīsti, un tie nevarēja Pashā svētkus svinēt šinī noliktā dienā, tādēļ viņi piegāja pie Mozus un Ārona tanī pašā dienā, ⁷ un tie vīri viņam sacīja: «Mēs esam palikuši nešķīsti pie miroņa. Kāpēc mums mūsu tiesības tiek ierobežotas, ka mums neļauj pienest upuri Tam Kungam mums noteiktā laikā kopā ar Israēla bērniem?»

⁸ Un Mozus viņiem atbildēja: «Palieciet mierā, es gribu pajautāt, ko Tas Kungs jums pavēlēs darīt!»

⁹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

¹⁰ «Runā uz Israēla bērniem un saki: ja kāds no jums vai no jūsu pēcnācējiem ir pie miroņa palicis nešķīsts vai ir tālā ceļā, tad viņam tomēr būs Tam Kungam jātur Pashā svētki: ¹¹ otrā mēneša četrpadsmitajā dienā ap vakara laiku tie jums jātur, ar neraudzētām maizēm un ar rūgtām zālēm ir Pashā jābauda.

¹² Viņiem no tā nekā nebūs atstāt līdz rītam, tanī dienā nebūs lauzt nevienu kaulu; pēc visiem Pashā svētku likumiem turiet tos.

¹³ Bet kas ir šķīsts un kas neatrodas ceļā, bet tomēr ir atrāviens no Pashā turēšanas, tad tāda cilvēka dzīvība lai tiek izdeldēta no viņa tautas, jo viņš savu upuri Tam Kungam nav pienesis tam noteiktā laikā; tāds cilvēks lai nes savus grēkus!

¹⁴ Bet, ja kāds cilvēks pie jums uzturas kā svešinieks un grib Tam Kungam svinēt Pashā svētkus, tad lai viņš tos tur pēc Pashā svētku likumiem un tiesām, kā pienākas; un lai jums ir vienāds likums kā svešniekam, tā iedzimtajam tanī zemē.»

¹⁵ Un tanī dienā, kad mājoklis tika uzcelts, tad mākonis aplāja mājokli, proti, Liecības telti, bet vakarā pār mājokli bija ugunij līdzīga blāzma līdz rītam.

¹⁶ Tā bija pastāvīgi: dienā mājokli aplāja mākonis, bet naktī blāzmoja uguns.

¹⁷ Un, kad padebesis pacēlās no telts, tad arī Israēla bērni devās ceļā; bet tanī vietā, kur mākonis apstājās, tur Israēla bērni apmetās.

¹⁸ Pēc Tā Kunga pavēles Israēla bērni devās ceļā, un pēc Tā Kunga pavēles tie apmetās; visu laiku, kamēr mākonis atradās virs mājokļa, tikmēr arī tie dzīvoja savās teltīs.

¹⁹ Un, kad mākonis palika daudzas dienas virs mājokļa, tad Israēla bērni ņēma vērā Tā Kunga pavēli un necēlās, lai dotos tālāk.

²⁰ Un notika arī, ka mākonis palika nedaudz dienu virs mājokļa, lai uzkavētos, tad pēc Tā Kunga pavēles arī viņi palika uz vietas, un pēc Tā Kunga pavēles viņi cēlās.

²¹ Un gadījās arī, ka mākonis palika tikai no vakara līdz rītam, bet no rīta tas jau pacēlās, tad arī viņi cēlās; vai bija diena, vai bija nakts, tiklīdz mākonis pacēlās, tā arī viņi devās ceļā.

²² Bet, ja mākonis divas dienas vai pat mēnesi, vai vēl ilgāk kavējās pār mājokli, virs tā palikdams, tad arī Israēla bērni mita savās teltīs un necēlās; bet, tiklīdz tas cēlās, tad arī viņi izvilka savu telšu mietus.

²³ Pēc Tā Kunga pavēles tie apmetās, un pēc Tā Kunga pavēles tie cēlās; tie ņēma vērā Tā Kunga pavēles, kā Tas Kungs bija caur Mozu pavēlējis.

10. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Taisi sev divas sudraba taures; tās tev būs izkalt no tīra sudraba, un tās lai tev kalpo draudzes sasaukšanai un nometnes pacelšanai.

³ Tiklīdz abas pūtīs, tad visai draudzei būs pie tevis sapulcēties Saiešanas telts durvīs; ⁴ bet, ja vienu vien pūtīs, tad lai pie tevis sapulcējas Israēla virsnieki, kuriem ir pakļauti vīru tūkstoši.

⁵ Bet, kad jūs ar varenu skaņu pūtīsiet, tad lai ceļas tā nometnes daļa, kas apmetusies pret austrumiem.

⁶ Bet, kad otro reizi tiks trauksme pūsta, tad lai ceļas tās nometnes, kas apmetušās pret dienvidus pusi, un lai dodas ceļā. Trauksme jāpūš posmiem, kad viņiem jādodas ceļā.

⁷ Bet, ja grib sasaukt draudzi, tad tas jādara pūšot, tomēr ne tik stipri, kā ceļot trauksmi.

⁸ Un priesteriem, Ārona dēliem, ir jāpūš taures, un tas lai ir mūžīgs likums arī jūsu pēcnācējiem.

⁹ Un, kad jūs ejat karā par savu zemi pret ienaidnieku, kas jūs ir apspiedis, tad saceliet trauksmi ar taurēm, un tad Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pieminēs, un jūs tiksiet izglābti no saviem ienaidniekiem.

¹⁰ Un tāpat arī savās prieka dienās un savos svētku laikos, un savos Jaunā mēness svētkos pūtiet savas taures, tāpat arī savus dedzināmos un kaujamos pateicības upurus nesot, lai jūsu Dievs jūs piemin. – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!»

¹¹ Un notika otrā gada otrā mēneša divdesmitajā dienā, ka mākonis no Liecības mājokļa pacēlās.

¹² Un Israēla bērni cēlās pēc saviem pulkiem un devās projām no Sinaja tuksneša; bet mākonis nolaidās Pāranas tuksnesī.

¹³ Tā tie pirmo reizi devās projām, klausīdami Tā Kunga pavēlei caur Mozu.

¹⁴ Un pirmā zem sava karoga cēlās Jūdas nometne ar saviem pulkiem, šī karapulka priekšgalā bija Nahšons, Aminādaba dēls.

¹⁵ Un Isašara cilts karapulka priekšgalā bija Netaneēls, Zuāra dēls.

¹⁶ Un Zebulona cilts karapulka priekšgalā bija Ēliābs, Helona dēls.

¹⁷ Un mājoklis tika nocelts, tad cēlās Geršona dēli un Merārija dēli un nesa mājokli.

¹⁸ Pēc tam savu karogu pacēla Rūbena nometne ar saviem pulkiem, šī karapulka priekšgalā bija Ēlicūrs, Šedeura dēls.

¹⁹ Un Simeona cilts karapulka priekšgalā bija Šelumiēls, Curišadaja dēls.

²⁰ Gada cilts karapulka priekšgalā bija Ēliasafs, Deguēla dēls.

²¹ Tad ceļā devās kehatieši, svētnīcas svēto lietu nesēji, un mājoklis atkal tika uzcelts, kamēr tie atnāca.

²² Tad savas cilts karapulka karogu līdz ar saviem pulkiem pacēla Efraima ļaudis; un viņu priekšgalā gāja Ēlišāms, Amihuda dēls.

²³ Un ar Manases cilts karapulku gāja Gamaliēls, Pedacūra dēls.

²⁴ Un ar Benjamīna cilts karapulku gāja Abidans, Gideona dēls.

²⁵ Tad sava karapulka karogu pacēla Dana cilts, lai noslēgtu visu karapulku gājienu ar saviem pulkiem, un to priekšgalā bija Ahīēzers, Amišadaja dēls.

²⁶ Un ar Ašera cilts karapulku bija Pagiēls, Ohrana dēls.

²⁷ Bet ar Naftaļa cilts karapulku bija Ahīra, Einana dēls.

²⁸ Tā Israēla bērni cēlās, pēc saviem pulkiem, un tie devās ceļā.

²⁹ Un Mozus sacīja Hobabam, Reguēla dēlam, savas midiāniešu sievas tēvam: «Mēs dodamies ceļā uz to vietu, par ko Tas Kungs ir sacījis: Es to jums došu. – Nāc kopā ar mums, mēs tev palīdzēsīm, jo Tas Kungs ir apsolījis labu darīt Israēlam.»

³⁰ Bet viņš atbildēja: «Es gan neiešu, jo es gribu iet tikai uz savu zemi un pie saviem radiem.»

³¹ Bet Mozus viņam sacīja: «Neatstājies no mums, jo, tāpēc ka tu zini, kur mums tuksnesī ir jāapmetas, tu esi mūsu acs.»

³² Un notiks, ja tu iesi ar mums un mums nāks labums, ar ko Tas Kungs grib mūs svētīt, tad arī mēs tev varam dot kādu labumu.»

³³ Un tie cēlās no Tā Kunga kalna triju dienu gājumu, un Tā Kunga derības šķirsts tika tiem nests pa priekšu triju dienu gājumā, lai izmeklētu viņiem apmešanās vietu;

³⁴ un Tā Kunga mākonis bija pār viņiem dienā, kad tie no nometnes cēlās ceļam.

³⁵ Un notika, kad šķirsts tika nests, tad Mozus sacīja: «Celies, Kungs, lai Tavi ienaidnieki tiek izklīdināti, un tie, kas Tevi ienīst, lai bēg Tava vaiga priekšā!»

³⁶ Bet, ja šķirsts apstājās uz vietas, tad viņš sacīja: «Atgriezies, Kungs, pie Israēla pulku tūkstošiem!»

11. nodaļa

¹ Bet notika, ka tauta kurnēja Tam Kungam ausīs. Kad Tas Kungs to dzirdēja, tad Viņš iedegās dusmās, un Tā Kunga uguns iedegās kara nometnes stūros un tos rīja.

² Tad tauta kļiedza uz Mozu, un viņš lūdza To Kungu, un uguns nodzisa.

³ Un to vietu sauca Tabēra,⁶¹ tāpēc ka tur starp viņiem bija iedegusies Tā Kunga uguns.

⁴ Un pulks visādu salašņu, kas bija viņu vidū, kļuva stipri kārtīgi; tad arī Israēla bērni pēc sava bijušā paraduma sāka raudāt un vaimanāt: «Kas mums dos ēst gaļu?»

⁵ Mēs atceramies tās zivis, ko mēs Ēģiptes zemē par velti ēdām, gurķus, melones, lokus, sīpolus un ķiplokus.

⁶ Tagad mūsu dvēsele ir pagalam iztvīkusi, jo nav nekā cita kā vien manna mūsu acu priekšā!»

⁷ Bet manna bija līdzīga koriandra sēklām, un tās spīdums bija kā berilija mirga.

⁸ Un ļaudis skrēja šurpu turpu un to salastīja; viņi to samala starp diviem akmeņiem vai sasmalcināja to, sagrūžot piestā, un vārīja to podos un cepa no tās plāceņus; bet tās smarža bija kā olīvkoku eļļas smarža.

⁹ Un, kad naktī pār nometni nokrita rasa, tad nokrita arī manna.

¹⁰ Un, kad nu Mozus dzirdēja tautu visās ģimenēs raudam, ikvienu savas telts priekšā, tad Tā Kunga dusmas iekvēlojās karsti, un arī Mozum tā lieta izlikās ļauna.

¹¹ Un Mozus runāja ar To Kungu un sacīja: «Kāpēc Tu Savam kalpam esi sagādājis tādu grūtumu? Un kādēļ es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību, ka Tu esi licis visas tautas nastu uz maniem pleciem?»

¹² Vai tad es esmu savās miesās iznesis visu šo tautu? Vai arī es būtu tos dzemdējis, ka Tu man saki: nes tos pie savas krūts, kā zīdītāja nes savu zīdāmo bērnu, uz zemi, ko ar zvērestu Es esmu apsolījis jūsu tēviem.

¹³ Kur lai es ņemu gaļu, ko šai tautai celt priekšā? Jo tie raud manā priekšā, sacīdami: dod mums ēst gaļu!

¹⁴ Es viens pats nevaru nest visu šo tautu, jo tas man ir pārāk smagi!

¹⁵ Un, ja Tu ar mani tā gribi darīt, tad labāk nokauj mani, ja es tikai esmu atradis žēlastību Tavās acīs, un neliec man ilgāk redzēt manu nelaimi!»

¹⁶ Un Tas Kungs sacīja Mozum: «Sapulcini Man septiņdesmit vīrus no Israēla vecaju vidus, par kuriem tu zini, ka tie ir tautas vecaji un viņu ierēdņi; un tad ved tos pie Saiešanas telts, un lai tur viņi nostājas kopā ar tevi.

¹⁷ Tad Es nonākšu un ar tevi tur runāšu, un no tā Gara, kāds ir tev, Es ņemšu un likšu to viņos, un viņiem būs nest kopā ar tevi tautas nastas, lai tev nav vienam pašam viss jānes.

¹⁸ Bet tautai saki: dariet sevi svētus rītdienai! Tad jūs ēdīsiet gaļu, jo jūs esat Tā Kunga ausīs gaudušies, sacīdami: kas dos mums ēst gaļu? Mums tik labi klājās Ēģiptes zemē! – Tāpēc Tas Kungs jums dos ēst gaļu, un jūs to baudīsiet.

¹⁹ Jūs to neēdīsiet vienu, nedz divas dienas, nedz piecas dienas, nedz desmit dienas un nedz arī divdesmit dienas, ²⁰ nē, bet veselu mēnesi, tiekāms tā jums caur nāsīm izies un galīgi apniks, tāpēc ka jūs To Kungu esat atmetuši, kas ir jūsu vidū, un esat Viņa priekšā raudājuši, sacīdami: kāpēc mēs esam iznākuši no Ēģiptes zemes?»

²¹ Un Mozus sacīja: «Seši simti tūkstošu kājnieku ir tautā, kuras vidū es atrodos, bet Tu esi sacījis: Es tiem došu gaļu, un tie to ēdīs veselu mēnesi!

²² Vai tad kāds sīklopus un liellopus varēs viņu vajadzībām nokaut, ka viņiem pietiktu? Jeb vai visas jūras zivis būs sapulcināt, lai viņiem to būtu pietiekami?»

²³ Bet Tas Kungs sacīja Mozum: «Vai tad Tā Kunga roka ir kļuvusi īsāka? Tagad tu redzēsi, vai piepildīsies Mani vārdi vai ne!»

²⁴ Un Mozus izgāja pie tautas, un viņš tiem atstāstīja Tā Kunga vārdus; tad viņš sapulcināja septiņdesmit vīrus no tautas vecajiem un novietoja tos visapkārt teltij.

²⁵ Un Tas Kungs nonāca mākonī un uz to runāja un ņēma no Gara, kas bija viņā, un lika to septiņdesmit vecajos, un notika, kad Gars tajos palika, tad tie runāja kā pravieši, bet pēc tam vairs ne.

⁶¹ Degošs.

²⁶ Bet divi vīri bija palikuši nometnē, tā viena vārds bija Eldads, bet tā otra – Medads; un arī viņos palika Gars, jo tie bija starp tiem uzrakstītiem, bet viņi nebija izgājuši ārā no savām teltīm, un tomēr nometnē tie runāja kā pravieši.

²⁷ Un tad kāds zēns tecēja un ziņoja Mozum, sacīdams: «Eldads un Medads nometnē runā kā pravieši!»

²⁸ Tad Jozua, Nūna dēls, Mozus palīgs, viens no viņa izraudzītiem jaunekļiem, atbildēja un sacīja: «Mozu, mans kungs, aizliedz tiem!»

²⁹ Tad Mozus tam atbildēja: «Vai tu esi manu tiesību aizstāvis? Ak, kaut Tā Kunga tauta visa būtu pravieši, un kaut Tas Kungs Savu Garu pār viņiem visiem dotu!»

³⁰ Pēc tam Mozus kopā ar Israēla vecajiem atgriezās atpakaļ nometnē.

³¹ Tad cēlās Tā Kunga sūtīts vējš un atdzina no jūras izklaidus pāri nometnei paipalas – šeit vienas dienas gājuma puslokā un tur vienas dienas gājuma puslokā, visapkārt ap nometni divi olektis augstu kārtu virs zemes.

³² Un tad cēlās tauta visu dienu un visu nakti un vēl visu nākamo dienu un lasīja paipalas; un, kas maz bija salasījis, tam tomēr bija desmit homeras; un tie tās klādami izklāja nometnē sev visapkārt.

³³ Un gaļa vēl bija starp viņu zobiem, pirms tā bija apēsta, kad Tas Kungs iekaisa dūsmās pret tautu, un Tas Kungs piemeklēja tautu ar ļoti grūtām mocībām.

³⁴ Tāpēc to vietu nosauca vārdā Kibrot-Taava,⁶² jo tur viņi glabāja kārtīgos ļaudis.

³⁵ Bet no Kibrot-Taavas tauta devās ceļā uz Hacerotu, un tie apmetās Hacerotā.

12. nodaļa

¹ Tad Mirjama un Ārons cēla iebildumus pret Mozu etiopietes dēļ, ko viņš bija sev ņēmis, jo viņš kādu etiopieti bija apņēmis par sievu.

² Un tie kurnēja: «Vai Tas Kungs tikai ar Mozu vien ir runājis? Vai Viņš nav arī ar mums runājis?»

³ Un Tas Kungs to dzirdēja; bet šis vīrs, Mozus, bija ļoti lēnprātīgs, lēnprātīgāks nekā visi citi cilvēki virs zemes.

⁴ Tad Tas Kungs negaidot sacīja Mozum, Āronam un Mirjamai: «Iznāciet ārā jūs visi trīs kopā pie Saiešanas telts!» Un viņi visi trīs iznāca ārā.

⁵ Tad Tas Kungs nonāca mākoņa stabā, un Viņš stāvēja Saiešanas telts durvīs, un Viņš sauca Āronu un Mirjamu, un abi iznāca ārā.

⁶ Un Tas Kungs sacīja: «Klausiet tagad Manus vārdus! Ja jūsu vidū ir pravietis, tad Es, Tas Kungs, viņam atklājos vai nu parādībās, vai Es ar viņu runāju sapņos.

⁷ Tāds nav Mans kalps Mozus, kas visā Manā namā ir uzticams; ⁸ vaigu pret vaigu Es ar to runāju un ne ar parādībām, ne ar mīklām, bet redzēdams viņš ir redzējis Tā Kunga vaigu; kādēļ jūs nebīstaties runāt pret Manu kalpu Mozu?»

⁹ Un Tas Kungs iekaisa Savās dūsmās pret tiem un aizgāja no viņiem.

¹⁰ Bet, kad mākonis atstājās nost no telts durvīm, tad redzi, Mirjama bija kļuvusi spitālīga kā sniegs; un, kad Ārons pagriezās pret Mirjamu, tad redzi, tā bija kļuvusi spitālīga.

¹¹ Tad Ārons sacīja Mozum: «Mans pavēlniek, nepieskaiti, lūdzams, mums mūsu grēkus, ko mēs alodamies esam izdarījuši un ar ko esam apgrēkojušies!

¹² Lai viņa, Mirjama, nav kā tāds, kas nedzīvs iziet no mātes miesām, kam viņa miesa jau ir pa pusei saēsta!»

¹³ Tad Mozus brēca uz To Kungu, lūgdamies: «Ak, Dievs, lūdzu dziedini viņu atkal!»

¹⁴ Un Tas Kungs atbildēja Mozum: «Kad viņas tēvs splaudams viņas vaigā būtu splāvis, vai tad tā nekaunētos septiņas dienas? Liec to ieslodzīt septiņas dienas ārpus nometnes, un pēc tam to atkal pieņemiet.»

¹⁵ Tad Mirjama tika ieslodzīta ārpus nometnes septiņas dienas, bet tauta nekustējās no tās vietas, kamēr Mirjama nebija atkal uzņemta tās pulkā.

¹⁶ Bet pēc tam tauta atstāja Hacerotu un apmetās Pāranas tuksnesī.⁶³

13. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

⁶² Kārības kapenes.

⁶³ V.E.: Krievu Bībelē šis pants pieder 13.nodaļai, un tur numerācija attiecīgi nobīdīta.

² «Izsūti vīrus, kas lai izlūko Kānaāna zemi, ko Es Israēla bērniem dodu; pa vienam vīram no katras cilts, un izsūti tos, bet viņiem visiem ir jābūt vadoņiem.»

³ Tad Mozus tos izsūtīja pēc Tā Kunga pavēles no Pāranas tuksneša; visi šie vīri bija Israēla bērnu vadītāji.

⁴ Un šie ir viņu vārdi: no Rūbena cilts – Samua, Zakura dēls;

⁵ no Simeona cilts – Safats, Horija dēls;

⁶ no Jūdas cilts – Kālebs, Jefunnas dēls;

⁷ no Isašara cilts – Īgals, Jāzēpa dēls;

⁸ no Efraima cilts – Hozejs, Nūna dēls;

⁹ no Benjamīna cilts – Paltijs, Rapuas dēls;

¹⁰ no Zebulona cilts – Gadiēls, Sodija dēls;

¹¹ no Jāzēpa cilts, tas ir, no Manases cilts – Gadijs, Sūsija dēls;

¹² no Dana cilts – Amiēls, Gemalija dēls;

¹³ no Ašera cilts – Seturs, Mihaēla dēls;

¹⁴ no Naftaļa cilts – Nahbijs, Vapsija dēls;

¹⁵ no Gada cilts – Geuēls, Mahija dēls.

¹⁶ Šie ir to vīru vārdi, kurus Mozus izsūtīja izlūkot zemi. Un Mozus nosauca Hozeju, Nūna dēlu, vārdā Jozua.

¹⁷ Un Mozus tos izsūtīja izlūkot Kānaāna zemi, un viņš tiem sacīja: «Ejiet no šejienes uz Negebu – dienvidu apgabalu un tad virzieties augšup uz kalniem; ¹⁸ un tad apskatiet, kāda tā zeme un kādi tās iedzīvotāji, vai tā tauta ir stipra vai vāja; vai to ir maz, vai to ir daudz; ¹⁹ un kāda ir pati tā zeme, kurā tie dzīvo, vai tā ir laba, vai tā ir nederīga, un kādas tur ir pilsētas, kurās tie dzīvo, vai tie dzīvo atklātās nometnēs vai mūriem nocietinātās stiprās pilīs; ²⁰ un kāda zemes augsne, vai trekna vai liesa, vai tur ir atrodamī koki vai ne. Esiet droši un ņemiet arī no zemes augļiem!» Bija pirmo vīnogu laiks.

²¹ Un tie aizgāja un izlūkoja no Cina tuksneša līdz Rehobai ceļā uz Hamatu.

²² Un tie iegāja Negebā un no turienes devās uz Hebronu, un tur mita Ahimans, Sešijs un Talmajs, Anaka bērni. Bet Hebronas pilsēta bija celta septiņus gadus pirms Coānas Ēģiptes zemē.

²³ Un tie nonāca līdz Eškolai upei un tur nogrieza vienu vīnogulāja stīgu ar vīnogu ķekaru, un to nesa divi, uzvēruši uz nesamās kārts, tāpat arī granātābolus un vīģes.

²⁴ Šī vieta tika nosaukta Eškolai.⁶⁴

²⁵ Un tie griezās atpakaļ no zemes izlūkošanas pēc četrdesmit dienām.

²⁶ Un tie nāca un gāja pie Mozus un Ārona un pie visas Israēla bērnu draudzes Pāranas tuksnesī – Kadešā, un tie atnesa viņam un visai draudzei vēstījumu un rādīja arī viņiem tās zemes augļus.

²⁷ Un viņi tam izstāstīja un sacīja: «Tiešām, mēs nogājām tai zemē, kurp tu mūs sūtīji, un patiesi – tur tek piens un medus, un šie ir tās zemes augļi.

²⁸ Tikai stipra gan ir tā tauta, kas tanī zemē dzīvo, un pilsētas ir stipri nocietinātas un ļoti lielas, un mēs arī tur redzējām Anaka bērnus.

²⁹ Un Negebā dzīvo amalekieši, bet kalnos dzīvo hetieši, jebusieši un amorieši, bet kānaānieši dzīvo pie jūras un Jordānas krastos.»

³⁰ Tad Kālebs aplūsināja tautu Mozus priekšā un sacīja: «Mēs iedami iesim uz turieni, un mēs to arī iegūsim, jo mēs ar varu to ieņemsim!»

³¹ Bet tie vīri, kas kopā ar viņu bija gājuši, sacīja: «Mēs nespēsīm turp nokļūt, cīnoties pret šo tautu, jo tie ir stiprāki nekā mēs.»

³² Un tie izlaida nelabu slavu par to zemi, kuru tie bija izlūkojuši, starp Israēla bērniem, tā sacīdami: «Tā zeme, ko mēs kā izlūki esam pārstaigājuši, ir zeme, kas aprij savus iedzīvotājus, un visi ļaudis, ko mēs tur esam redzējuši, ir milzīga auguma vīri; ³³ un tur mēs arī esam redzējuši milžus, Anaka dēlus, no milžu cilts; mēs bijām savās acīs kā siseņi, un tādi paši mēs bijām arī viņu acīs.»

14. nodaļa

¹ Un visa draudze pacēla savu balsi un deva tai vaļu, un tauta raudāja to nakti.

² Un visi Israēla bērni kurnēja pret Mozu un Āronu, un visa draudze viņiem pārmeta: «Kaut Ēģiptes zemē mēs būtu nomiruši! Jeb kaut labāk nomirstam te šinī tuksnesī!

³ Un kāpēc Tas Kungs mūs ved uz šo zemi, lai mums liktu krist no zobena, kādēļ arī mūsu sievietēm un mūsu mazajiem bērniem būs jākrīt par laupījumu? Vai mums nebūtu labāk, ka mēs grieztos atpakaļ uz Ēģipti?»

⁶⁴ Vīnogu ķekars.

⁴ Un tie runāja cits uz citu: «Celsim sev vadītāju un iesim atpakaļ uz Ēģipti!»

⁵ Tad Mozus un Ārons nokrita uz sava vaiga pie zemes visas sapulcētās Israēla bērnu draudzes priekšā.

⁶ Un Jozua, Nūna dēls, un Kālebs, Jefunnas dēls, no zemes izlūkiem, saplēsa savas drēbes, ⁷ un tie runāja uz visu Israēla bērnu draudzi, teikdami: «Zeme, ko mēs esam pārstaigājuši, to izlūkodami, šī zeme ir varen laba zeme!

⁸ Ja Tas Kungs būs mums labvēlīgs, tad Viņš mūs arī ievēdīs tanī zemē un dos mums tādu zemi, kurā piens un medus tek.

⁹ Tikai jūs paši nesacelieties pret To Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus; tie mums būs kā maizes kumos. Viņu patvērums ir tos atstājis, bet Tas Kungs ir ar mums; nebīstieties no tiem!»

¹⁰ Un visa draudze sacīja, ka tie ir ar akmeņiem nomētājami. Bet Tā Kunga godība parādījās Saiešanas teltī visu Israēla bērnu priekšā.

¹¹ Un Tas Kungs sacīja Mozum: «Cik ilgi šī tauta nicinādama Mani atmetīs? Un cik ilgi tie negrib Man ticēt, neraugoties uz visām tām zīmēm, ko Es esmu tās vidū darījis?

¹² Es viņus sitīšu ar mēri un tos izdeldēšu, bet tevi Es darīšu par tautu, kas būs lielāka un stiprāka nekā viņi!»

¹³ Bet Mozus sacīja Tam Kungam: «Ēģiptieši ir dzirdējuši, ka Tu ar Savu spēku šo tautu esi izvedis no viņu vidus, ¹⁴ un ir to sacījuši šīs zemes iedzīvotājiem; tie ir dzirdējuši, ka Tu, ak, Kungs, esi starp šiem ļaudīm, ka Tu, Kungs, esi acīm redzams, ka Tu esi, kas stāvi pār tiem mākonī, un ka Tu ej viņu priekšā mākoņa stabā dienā, bet uguns stabā naktī.

¹⁵ Un, ja Tu tagad liktu mirt šai tautai, gluži tā kā vienam vīram, tad tautas, kas Tavu slavu dzirdējušas, sacītu: ¹⁶ tāpēc, ka Tas Kungs nevarēja šo tautu ievest tanī zemē, ko Viņš tiem ar zvērestu bija apsolījis, tāpēc Viņš arī tos ir nogalinājis tuksnesī!

¹⁷ Bet nedari tā, liec Savam spēkam augt, ak, Kungs, kā Tu esi apsolījis, sacīdams:

¹⁸ Tas Kungs ir pacietīgs un bagāts žēlastībā; Viņš piedod noziegumus un pārkāpumus, bet Viņš arī nepamet nesodītus, piemeklēdams tēvu grēkus pie bērniem līdz trešam un ceturtaam augumam. –

¹⁹ Tā piedod, lūdzams, šīs tautas pārkāpumus pēc Savas lielās žēlastības, un tā, kā Tu šai tautai esi piedēvis no Ēģiptes zemes laikiem, tā dari līdz šim!»

²⁰ Un Tas Kungs sacīja: «Es esmu piedēvis, kā tu to esi lūdzis.

²¹ Bet nu, tik tiešām, ka Es dzīvoju, Tā Kunga godība piepildīs visu zemi; ²² visiem tiem vīriem, kas ir redzējuši Manu godību un Manas zīmes, ko Es esmu darījis Ēģiptē un tuksnesī, bet, kas tomēr Mani ir vēl kārdinājuši desmitām reižu, nepaklausīdami Manai balsij, ²³ tiem nebūs redzēt to zemi, ko Es ar zvērestu esmu apsolījis viņu tēviem; nē, nevienam no viņiem visiem, kas Mani nicinādami ir atmetuši, nebūs to redzēt!

²⁴ Bet Savu kalpu Kālebu, tādēļ ka viņam bija cits gars un tas ir Man sekojis, to Es gan ievēdīšu tanī zemē, kur viņš jau ir bijis, un viņa pēcnācēji to iemantos; ²⁵ bet amalekieši un kānaānieši dzīvo ielejā; rīt griezieties atpakaļ un ejiet uz tuksnesi pa Niedru jūras ceļu!»

²⁶ Un Tas Kungs sacīja Mozum un Āronam, teikdams:

²⁷ «Cik ilgi Man būs ar šo ļauno draudzi ciesties, kas kurn pret Mani? Es esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu, ar ko tie ir izteikuši savu nemieru pret Mani.

²⁸ Saki tiem: tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Es tā jums darīšu, kā jūs Manās ausīs esat runājuši!

²⁹ Šinī tuksnesī kritīs jūsu augumi no visiem jūsu skaitītiem, tas ir, tiem, kas divdesmit gadus veci un vecāki, kas ir pret Mani kurnējuši.

³⁰ Jums nebūs ieiet tanī zemē, pār kuru Es esmu pacēlis Savu roku, lai jūs tanī varētu dzīvot, bet vienīgi tikai Kālebam, Jefunnas dēlam, un Jozuam, Nūna dēlam.

³¹ Un jūsu bērnus, par kuriem jūs teicāt, ka tie kritīsot par laupījumu, – tomēr Es tos ievēdīšu, un viņi iepazīsies ar to zemi, ko jūs nicinādami esat atmetuši; ³² bet jūsu augumi kritīs šinī tuksnesī, ³³ un jūsu bērni būs gani tuksnesī četrdesmit gadus, un tiem būs jānes sods par jūsu netiklību, kamēr jūsu līķi būs galīgi izzuduši tuksnesī.

³⁴ Pēc četrdesmit dienu skaita – tik ilgi jūs izlūkojāt to zemi –, ikvienu dienu skaitot par gadu, jūs nesīsīt četrdesmit gadus savus pārkāpumus, lai jūs tad atzītu, kas tas ir, kad Es no jums nogriežos!

³⁵ Es esmu Tas Kungs; patiesi, ko Es runāju, to Es arī darīšu visai šai ļaunajai draudzei; kas pret Mani ir vienojušies, tiem būs iet bojā šinī tuksnesī, un tur tie arī mirs!»

³⁶ Bet tie vīri, ko Mozus bija izsūtījis, lai izlūkotu zemi, un kas bija atgriezušies atpakaļ un skubinājuši draudzi kurnēt pret viņu, celdami neslavu arī tai zemei, ³⁷ šie vīri, kas bija neslavu cēlušī zemei, nomira piepešā nāvē Tā Kunga priekšā.

³⁸ Bet Jozua, Nūna dēls, un Kālebs, Jefunnas dēls, no to vīru vidus, kas bija gājuši izlūkot zemi, palika dzīvi.

³⁹ Kad nu Mozus pateica visus šos vārdus Israēla bērniem, tad tauta ļoti bēdājās.

⁴⁰ Bet rīta agrumā tie posās un cēlās, kāpdami kalnāja virsotnē, sacīdami: «Te mēs esam un ejam augšup uz to vietu, par ko Tas Kungs ir sacījis, jo mēs esam grēkojuši.»

⁴¹ Bet Mozus sacīja: «Kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga pavēles? Tas jums neizdosies!

⁴² Neejiet uz augšu, jo Tas Kungs nav jūsu vidū, ka jūs netiekat pēkšņi savu ienaidnieku sakauti, ⁴³ jo amalekieši un kānaānieši ir jūsu priekšā, ka jūs nekrītat no zobena; jūs esat no Tā Kunga atkāpušies, tāpēc Tas Kungs nav vairs jūsu vidū!»

⁴⁴ Un tomēr tie bija pārgalvīgi un devās augšup kalnāja virsotnē, bet Tā Kunga derības šķirsts un Mozus nekustējās ārā no noņemnes.

⁴⁵ Tad amalekieši un kānaānieši, kas tajos kalnos dzīvoja, nāca lejup un tos sita un padzina līdz Hormai.

15. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

² «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nonāksit tanī zemē, ko Es jums gribu dot, lai jūs tur dzīvotu, ³ un jūs pienesīsit upuri Tam Kungam, vai nu dedzināmo, vai kaujamo upuri, lai izpildītu kādu solījumu, vai nu atnesot to labprātīgi, vai arī noteiktā svētku laikā – no liellopiem vai no sīklopiem – upuri, kas sagatavots Tam Kungam par patīkamu smaržu, ⁴ tad tam, kas savu upuri pienes Tam Kungam, būs upurēt par ēdamo upuri vienu desmito daļu ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar ceturtdaļu hina eļļas, ⁵ un arī ceturtdaļu hina vīna slakāmam upurim, kas sagatavots vai nu dedzināmam, vai kaujamam upurim pie ikviena upurējamā jēra.

⁶ Vai kad tiek upurēts auns, tad tev būs sagatavot ēdamo upuri no divām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar trešdaļu hina eļļas.

⁷ Un vīnu dzeramam upurim, trešo daļu hina, būs tev upurēt par patīkamu smaržu Tam Kungam.

⁸ Bet, ja tu gribi sagatavot jaunu vērsi dedzināmam upurim vai kaujamam upurim, lai pildītu kādu solījumu, vai arī kā pateicības upuri Tam Kungam, ⁹ tad pienes klāt pie jaunā vērsa arī ēdamo upuri no trijām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar pushinu eļļas, ¹⁰ un upurē pushinu vīna kā dzeramo upuri kopā ar uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.

¹¹ Tā ir jādara ar ikvienu vērsi vai ikvienu aunu, tāpat arī ar ikvienu jēru vai kazlēnu.

¹² Cik lielu skaitu jūs sagatavojat, tā dariet ar ikvienu, atbilstoši to skaitam.

¹³ Ikvienam iedzimtajam būs tā darīt, ja tas vēlas pienest uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.

¹⁴ Bet, ja kāds svešinieks piemīt jūsu vidū vai kāds dzīvo kopā ar jūsu pēcnācējiem un ja tas grib nest uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam, tad lai viņš to sagatavo tāpat, kā jūs to darāt.

¹⁵ Visai draudzei ir vienāds likums, kā jums pašiem, tā arī svešiniekam, kas piemīt jūsu vidū; tas lai ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm: tādi paši, kādi jūs esat, ir arī svešinieki Tā Kunga priekšā.

¹⁶ Vienāda bauslība un vienāda tiesa lai ir jums un arī svešiniekam, kas pie jums piedzīvo.»

¹⁷ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁸ «Saki Israēla bērniem, tiem teikdams: kad jūs nonāksit tai zemē, uz kurieni Es jūs vedīšu, ¹⁹ un kad jūs ēdīsīt tās zemes maizi, jums jāziedo Tam Kungam cilājamais upuris.

²⁰ Savu skrotēto miltu pirmo cepumu nolieciet par cilājamo upuri, it kā jūs to dotu no klonā izkultiem gaudiem, tā jums būs to upurēt.

²¹ No saviem skrotēto miltu pirmajiem dodiet Tam Kungam cilājamo upuri uz cilšu ciltīm.

²² Bet, ja jūs netīši grēkosit un nepildīsīt visus šos baušļus, ko Tas Kungs devis Mozum, ²³ itin visu, ko Tas Kungs caur Mozu ir pavēlējis no tās dienas, kad Tas Kungs to pavēlējis, un tālāk līdz jūsu pēcnācēju ciltīm, ²⁴ tad, ja tas ir noticis netīši, draudzei nezinot, tad lai visa draudze upurē jaunu vērsi kā dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam kopā ar ēdamo upuri un dzeramo upuri, kā pienākas, un lai dod āzi grēku upurim.

²⁵ Un priesteris lai salīdzina visu Israēla bērnu draudzi, tad viņiem tiks piedots, jo bija netīši grēkots. Tāpēc lai tie nes savu upuri, tas ir, uguns upuri Tam Kungam un savu grēku upuri Tā Kunga priekšā savu netīši izdarīto grēku dēļ.

²⁶ Tad visai Israēla bērnu draudzei un arī svešiniekam, kas jūsu vidū piemājo, tiks piedots, tāpēc ka visai tautai tas grēks noticis netīši.

²⁷ Un, ja tikai viena vienīga dvēsele ir netīši apgrēkojusies, tad lai tā pieved gadu vecu kazu grēku upurim.

²⁸ Un priesteris lai izdara salīdzināšanu šīs dzīvās dvēseles labad, kas izdarījusi netīšu grēku Tā Kunga priekšā; tas lai to salīdzina, tad lai viņai tiek piedots.

²⁹ Ikvienam, kas ir piedzimis kā Israēla bērns, un tam svešiniekam, kas jūsu starpā dzīvo, lai ir vienādi bauslības noteikumi, ja kāds netīši apgrēkojas.

³⁰ Bet tai dvēselei, kas to dara ar paceltu roku, vai tas ir jūsu vidū dzimušais vai svešinieks, tāds ir zaimotājs Tā Kunga priekšā, – un tai dvēselei ir jātop izdeldētai no savas tautas, ³¹ jo tā ir nicinājusi Tā Kunga vārdu un pulgojusi Viņa bauslību; ar izdeldēšanu tā dvēsele lai pavisam top izdeldēta, un viņas noziegums paliek uz tās!»

³² Kad Israēla bērni bija tuksnesī, tad viņi sastapa kādu vīru sabata dienā lasām malku.

³³ Un tie, kas viņu atrada malku lasām, to atveda pie Mozus un Ārona un pie visas draudzes ³⁴ un to apcietināja, jo nebija īpaši pateikts, kas ar tādu jādara.

³⁵ Tad Tas Kungs sacīja Mozum: «Mirtin ir šim vīram jāmirst, lai visa draudze to nomētā ar akmeņiem ārpus nometnes!»

³⁶ Tad visa draudze viņu izveda ārā aiz nometnes un nomētāja ar akmeņiem, ka tas nomira, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

³⁷ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

³⁸ «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem, lai tie sev taisa pušķus drēbju stūros uz cilšu ciltīm un lai pieliek pie pušķu stūriem zilu auklu.

³⁹ Un tos pušķus jums būs tādēļ nest, lai jūs, tos redzēdami, pieminētu visus Tā Kunga baušļus un tos pildītu un jūs nestaigātu sava paša sirdsprāta vadīti un nesekotu savu pašu acīm, kas netikli iekāro cita lietas, ⁴⁰ lai jūs pieminētu un pildītu visus Manus baušļus un jūs būtu svēti savam Dievam:

⁴¹ Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es jums būtu par Dievu, – Es, Tas Kungs, jūsu Dievs!»

16. nodaļa

¹ Bet Levija dēla Kehata dēla Icehara dēls Korahs ņēma Datanu un Abirāmu, Ēliāba dēlus, un Onu, Peleta dēlu, no Rūbena cilts, ² un sacēlās pret Mozu līdz ar divi simti piecdesmit vīriem no Israēla bērnu vidus, kas visi bija draudzes vadoņi, sapulču izziņotāji, vīri ar vārdu.

³ Un tie sapulcējās pret Mozu un Āronu un sacīja tiem: «Lai nu jums pietiek! Visa draudze tagad ir svēta, jo pats Tas Kungs ir viņas vidū; kādēļ tad jūs vēl gribat valdīt pār Tā Kunga draudzi?»

⁴ Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš krita uz sava vaiga, ⁵ un viņš runāja ar Korahu un visu tā pulku, teikdams: «Rītu agri, tad Tas Kungs parādīs, kas Viņam pieder un kas ir svēts, un kas var Viņam tuvoties; un, kuru Viņš Sev izvēlēs, tas varēs Viņam tuvoties.

⁶ Dariet tā: Korahs ar savu pulku, ņemiet sev kvēpināmos traukus ⁷ un rīt tajos ielieciet uguni, un tur virsū uzlieciet kvēpināmās zāles Tam Kungam, un, kuru Tas Kungs izraudzīs, tas ir svēts! Un nu, lai jums ir gana, jums Levija dēliem!»

⁸ Un Mozus sacīja Koraham: «Levija dēli, uzklausiet mani!

⁹ Vai tas jums vēl par maz, ka Israēla Dievs jūs ir izraudzījis no Israēla draudzes, lai jūs Viņam tuvotos, lai piedalītos Tā Kunga mājokļa aprūpes darbos un lai nostātos draudzes priekšā kalpot tai?

¹⁰ Viņš tev līdz ar visiem taviem brāļiem, Levija dēliem, licis pie Sevis tuvu nākt; un nu jūs meklējat arī priestera amatu?

¹¹ Tādēļ tu esi nācis kopā ar savu pulku, lai saceltos pret To Kungu; jo kas ir Ārons, ka jūs pret to kūdāt?»

¹² Un Mozus pavēlēja ataicināt Datanu un Abirāmu, Ēliāba dēlus, bet tie sacīja: «Mēs nenāksim!

¹³ Vai tad nepietiek, ka tu mūs esi izvedis no tās zemes, kurā piens un medus tek, lai mums liktu mirt tuksnesī? Kā tad tu vēl tagad sevi turi mums par valdnieku?

¹⁴ Tu mūs patiesi neesi ievēdis zemē, kurā piens un medus tek, nedz arī mums devis iemantot laukus vai vīna dārzus, – vai tu šeit gribi tautai smiltis acīs kaisīt? Nē! Mēs neiesim!»

¹⁵ Tad Mozus ļoti apskaitās un sacīja Tam Kungam: «Neuzlūko viņu upurus! Pat ne ēzeli es neesmu no viņiem ņēmis, un nevienam es neesmu no tiem ko ļauna darījis!»

¹⁶ Un Mozus sacīja Koraham: «Tu un viss tavs pulks nāciet rīt un nostājieties Tā Kunga priekšā, tu, viņi un arī Ārons.

¹⁷ Un ņemiet ikviens savu kvēpināmo trauku un lieciet tur iekšā kvēpināmās zāles, un nesiet ikviens savu trauku Tā Kunga priekšā, pavisam divi simti piecdesmit ogļu traukus, un arī tu, Āron, ikviens ar savu kvēpināmo trauku!»

¹⁸ Tad tie ikviens ņēma savu ogļu trauku un iededzināja tanī uguni un virsū uzlika kvēpināmo, un tie nostājās Saiešanas telts durvīs, tāpat arī Mozus un Ārons.

¹⁹ Un Korahs, visus saukdams, sapulcināja pret viņiem visu draudzi pie Saiešanas telts durvīm. Tad Tā Kunga godība atklājās visai draudzei, ²⁰ un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, sacīdams:

²¹ «Atdalieties nost no šīs draudzes, lai Es tos acumirkļi apriju!»

²² Bet tie krita pie zemes uz sava vaiga un lūdzās: «Ak, Dievs! Tu, Kungs, kas esi gars visās miesās, ja viens cilvēks apgrēkojas, vai tad Tev jāienīst visa draudze?»

²³ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

²⁴ «Runā uz draudzi un saki: atkāpieties nost visapkārt no Koraha, Datana un Abirāma mājokļiem!»

²⁵ Tad Mozus piecēlās un piegāja pie Datana un Abirāma, un viņam sekoja Israēla vecaji.

²⁶ Un viņš sacīja draudzei: «Atkāpieties nost no šo bezdievīgo vīru teltīm un nepieskarieties ne pie kā, kas viņiem pieder, lai arī jūs neejat bojā visu viņu grēku dēļ!»

²⁷ Un tie visapkārt atkāpās nost no Koraha, Datana un Abirāma mājokļiem, bet Datans un Abirāms bija iznākuši savu telšu durvīs līdz ar savām sievām un saviem lieliem un maziem bērniem.

²⁸ Un Mozus sacīja: «Ar šo pašu jūs atzīsiet, ka Tas Kungs ir mani sūtījis, lai es visus šos darbus padarītu, un ne no mana paša sirdsprāta: ²⁹ ja šie te mirst, kā mirst visi cilvēki, un tiks piemeklēti, kā tiek piemeklēti visi cilvēki, tad Tas Kungs mani nav sūtījis; ³⁰ bet, ja Tas Kungs ko jaunu rādīs, ko Viņš vēl līdz šim nav rādījis, un zeme atvērs savu muti, un tā tos aprīs līdz ar visu, kas tiem pieder, ka tie dzīvi nogrimst ellē, tad tikai ar šo jūs atzīsiet, ka šie vīri ir To Kungu nicinājuši!»

³¹ Un notika, tiklīdz viņš šos vārdus bija beidzis runāt, tad zeme, uz kuras tie stāvēja, pāršķēlās, ³² un zeme atdarīja savu muti un aprija viņus un viņu namus, kā arī visus cilvēkus, kas bija pie Koraha, un visu šo cilvēku mantu līdz ar viņiem.

³³ Un tie dzīvi nogrima ellē ar visu, kas tiem piederēja, un zeme atkal aiz tiem aizvērās, un tie aizgāja bojā, pazudami no draudzes vidus.

³⁴ Bet viss Israēls, kas bija viņiem visapkārt, bēga, viņiem brēcot, sacīdami, ka tik arī mūs neaprij zeme!

³⁵ Un no Tā Kunga izgāja uguns un aprija divi simti piecdesmit vīrus, kas bija pienesuši kvēpināmo.

17. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Saki Ēleāzaram, priestera Ārona dēlam, lai viņš liek pacelt ogļu traukus no deguma vietas un uguni izkļiedē, jo tie ir svēti trauki.

³ Un šos ogļu traukus no tiem cilvēkiem, kas paši bija apgrēkojušies pret savu dvēseli, lai izkaļ skārda plāksnēs un lai ar tām pārvelk altāri, jo tie bija savā reizē atnesti Tā Kunga priekšā un tie tika svētīti, – lai tie ir par zīmi Israēla bērniem.»

⁴ Tad priesteris Ēleāzars ņēma vara ogļu traukus, ko sadegušie bija atnesuši, un izkala plāksnēs, lai ar tām aplātu altāri.

⁵ Tā bija piemiņas liecība bērniem, lai nepielaistu nevienu svešu cilvēku, kas nav no Ārona pēcnācējiem, upurēt kvēpināmo upuri Tā Kunga priekšā, lai nenotiktu tā, kā Koraham un tā pulkam notika, tieši kā Tas Kungs tam caur Mozu bija sacījis.

⁶ Bet nākamajā dienā visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un Āronu, sacīdami: «Jūs esat likuši iet bojā Tā Kunga tautai!»

⁷ Un, kad draudze sapulcējās pret Mozu un Āronu, tad tie pagriezās pret Saiešanas telti, un redzi, mākonis to aplāja, un Tā Kunga godība atklājās.

⁸ Tad Mozus un Ārons nogāja Saiešanas telts priekšā, ⁹ un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁰ «Pavirzies nost no šīs draudzes, jo Es gribu tos acumirkļi aprīt!» Tad tie krita uz sava vaiga.

¹¹ Un Mozus sacīja Āronam: «Ņem kvēpināmo trauku un iedez tanī no altāra uguni, un tam pāri uzliec kvēpināmās zāles, un ej steigšus draudzes vidū, lai tās labad salīdzinātos, jo bardzība no Tā Kunga ir izgājusi un sods ir iesācies!»

¹² Un Ārons to ņēma, kā Mozus viņam bija sacījis, un skrēja draudzes vidū, bet, redzi, sods jau bija tautā iesācies. Un viņš uzlika kvēpināmās zāles un salīdzināja tautu.

¹³ Un viņš stāvēja starp mirušiem un dzīviem; tad miršana mitējās.

¹⁴ Bet mirušo, kas mira šinī sērgā, bija četrpadsmit tūkstoši septiņi simti bez tiem, kas Koraha dēļ bija miruši.

¹⁵ Un Ārons atgriezās pie Mozus Saiešanas telts durvīs, bet miršana izbeidzās.⁶⁵

⁶⁵ V.E.: Šie 15 panti krievu Bībelē pieder iepriekšējai nodaļai, un šeit numerācija attiecīgi nobīdīta.

¹⁶ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁷ «Saki Israēla bērniem un ņem no viņiem no katra tēva nama vienu zizli, tātad no visiem tēvu namu vecākajiem kopā divpadsmit zižļus, un raksti ikkatra vārdu uz viņa zižļa, ¹⁸ bet Ārona vārdu raksti uz Levija cilts zižļa, jo, raugoties pēc cilts galveniem, tā ir viena cilts.

¹⁹ Un novieto tos Saiešanas teltī liecības priekšā, tur, kur Es mēdzu jums atklāties.

²⁰ Un tad lai notiek tā: kuru Es Sev izvēlēšu, tā vīra zizlis zaļos, un Es klusināšu Israēla bērnu žēlošanos Manā priekšā, ar ko tie pastāvīgi vēršas pret jums.»

²¹ Kad Mozus to sacīja Israēla bērniem, tad visi viņu vecākie deva tam pa zizlim, no katra tēva nama vecākais deva vienu zizli, pavisam divpadsmit zižļus, un to vidū bija arī Ārona zizlis.

²² Un Mozus nolika zižļus Liecības teltī Tā Kunga priekšā.

²³ Un nākamā dienā, kad Mozus iegāja Liecības teltī, tad redzi, Ārona zizlis, no Levija nama, zaļoja, un ziedi bija izplaukuši un nesa mandeles.

²⁴ Un Mozus visus zižļus, kas bija novietoti Tā Kunga priekšā, iznesa ārā Israēla bērniem, un tie visi to redzēja, un ikviens ņēma savu zizli.

²⁵ Tad Tas Kungs sacīja Mozum: «Nes atpakaļ Ārona zizli Liecības mājoklī bauslības plākšņu priekšā; to paglabā par zīmi stūrgalvīgiem pēctečiem; tā tev šo kurnēšanu pret Mani būs apklusināt, ka viņiem nav jāmirst.»

²⁶ Un Mozus tā darīja, kā Tas Kungs viņam to bija pavēlējis; tā viņš darīja.

²⁷ Tad Israēla bērni sacīja Mozum, teikdami: «Redzi, mēs nonīkstam, mēs ejam bojā, mēs visi ejam bojā!

²⁸ Ikvienam, kas tuvojas Tā Kunga mājoklim, tam jāmirst! Vai tad mums patiesi nolemts iet bojā?»

18. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja uz Āronu: «Tu un tavi dēli un līdz ar tevi tava tēva dzimta lai nes svētnīcas noziegumus, un tu un tavi dēli lai atbild par priestera amata pārkāpumiem.

² Un kopā ar tevi arī tavi brāļi, Levija cilts, tava tēva cilts, lai nāk; lai viņi ir pie tevis un kopā ar tevi kalpo; bet tev un taviem dēliem jābūt Liecības telts priekšā.

³ Un lai tie kalpo tev tavā amatā, un lai pilda visus telts apkopšanas noteikumus, bet vienīgi pie svētiem rīkiem un pie altāra gan lai tie nenāk, lai nemirst ne viņi, ne arī jūs.

⁴ Bet tie lai tev palīdz un lai kalpo Saiešanas telts visos telts apkopšanas darbos, un neviens svešinieks lai jums netuvojas.

⁵ Tad nu ievērojiet svētās vietas un altāra apkopšanas noteikumus, lai vairs nenāk sods pār Israēla bērniem.

⁶ Jo, redzi, Es pats esmu jūsu brāļus, levītus, izraudzījis no Israēla bērnu vidus, tie ir īpaša dāvana, kas nesta Tam Kungam, lai viņi kalpotu Saiešanas teltī.

⁷ Bet tev un taviem dēliem līdz ar tevi būs kopt savu priesteru amatu visās altāra lietās un iekšpusē aiz priekškara un tur kalpot. Es jums dodu priesteru amatu kā dāvanu, bet, ja svešinieks tuvojas, tad viņam jāmirst.»

⁸ Un Tas Kungs runāja uz Āronu: «Un redzi, Es tev esmu nodevis Savu paceļamo upuru tiesu; no visām Israēla bērnu svētām dāvanām Es tev to esmu devis par daļu un tāpat arī taviem dēliem – tas lai ir mūžīgs likums.

⁹ Šī lai ir tava daļa no augsti svētām dāvanām, kas netiek ugunī sadedzinātas: ikkatrs dāvinājums no visiem ēdamiem upuriem, no visiem grēku upuriem un no visiem viņu vainas izpiršanas upuriem, ko viņi Man dod, – šis lai ir tev un taviem dēliem svēts dāvinājums.

¹⁰ Augsti svētā vietā tev tas ir jāēd; visi, kas no vīriešu kārtas, lai to ēd, – tas lai tev ir svēts.

¹¹ Un tas lai tev pienākas no viņu dāvanām kā cilājamais upuris no visiem Israēla bērnu līgojamiem upuriem, to Es esmu devis tev un taviem dēliem un tavām meitām, kas ir pie tevis, – tas lai ir mūžīgs likums; ikviens, kas tavā namā ir šķīsts, lai to ēd.

¹² To vislabāko tiesu no šī gada eļļas un to vislabāko no svaigās vīna sulas un no labības – viņu pirmajos upurus, ko tiem būs Tam Kungam dot, to Es tev nododu.

¹³ Visi viņu zemes pirmie augļi, ko viņi Tam Kungam nes, tie lai ir tavi; ikviens, kas tavā namā šķīsts, lai tos ēd.

¹⁴ Viss, kas Israēlā ir dāvinājums Dievam, lai tev pieder.

¹⁵ Viss, kas kā pirmais atpleš mātes miesas, pirmais no ikvienām miesām, kas Tam Kungam ir pievestas, vai cilvēku, vai lopu, tas lai tev pieder; tikai cilvēku pirmdzimtos lai pirktin izpērk, un tāpat arī nešķīsto dzīvnieku pirmajie ir jāizpērk.

¹⁶ Kas nu tos izpērk, tas lai tos izpērk vienu mēnesi vecus un lai maksā pēc tava sprieduma naudā piecus seķelus pēc svētnīcas seķeļu svara, kuram ir desmit geras.

¹⁷ Bet pirmatnestais vērsis vai auns, vai āzis, lai netiek izpirkti, jo tie ir svēti: viņu asinis tev būs slacīt uz altāra, un viņu taukus tev būs iededzināt par uguns upuri, par patīkamu smaržu Tam Kungam.

¹⁸ Un viņu gaļa lai pienākas tev, tāpat kā ligojamā upura krūts gabals un labais plecis lai pieder tev.

¹⁹ Visus svētos cilājamo upurus, ko Israēla bērni Tam Kungam pienes, tos Es tev nododu un arī taviem dēliem un tavām meitām, kuras pie tevis, – tāda lai ir tava tiesa mūžīgi. Šī ir mūžīgā sāls derība Tā Kunga priekšā tiklab tev, kā arī taviem pēcnācējiem kopā ar tevi!»

²⁰ Un Tas Kungs sacīja Āronam: «Viņu zemē tev nebūs īpašuma, un viņu vidū lai tev nav īpašas tiesas; bet Es esmu tavs īpašums un tava daļa Israēla vidū!

²¹ Bet, redzi, Levija bērniem Es esmu nodevis Israēlā visas desmitās tiesas par īpašumu to darbu dēļ, ko tie dara, kalpodami pie Saiešanas telts.

²² Bet Israēla bērni paši nedrīkst tuvoties Saiešanas teltij, lai tie neuzņemtos grēku un nemirtu.

²³ Bet levītiem ir jāveic Saiešanas telts apkopšanas darbi, un tiem ir jānes atbildība, – tas lai ir mūžīgs likums uz jūsu cilšu ciltīm. Bet Israēla vidū tiem nav mantojuma.

²⁴ Jo desmitās daļas no Israēla bērniem, ko tie upurē Tam Kungam par cilājamo upuri, Es esmu devis levītiem par daļu, tādēļ Es esmu uz tiem sacījis: Israēla bērnu vidū jūs neiegūsit mantojumu.»

²⁵ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

²⁶ «Bet levītiem saki tā: kad nu jūs būsit saņēmuši no Israēla bērniem desmito tiesu, ko Es jums esmu novēlējis par daļu no viņiem, tad jūs no tās nesiet cilājamo upuri Tam Kungam, desmito daļu no desmitās.

²⁷ Un tas jums tiks piekaitīts par jūsu cilājamo upuri, itin kā jūs būtu devuši upuri – labību no sava klona un vīnu no saviem vīna spaidiem.

²⁸ Un tā arī jūs būsit pienesuši cilājamo upuri Tam Kungam no visām jūsu desmitām tiesām, ko jūs būsit saņēmuši no Israēla bērniem, un jūs no tām būsit devuši cilājamo upuri Tam Kungam ar priesteri Ārona palīdzību.

²⁹ Un no visām savām dāvanām paceliet cilājamo upuri Tam Kungam, no vislabākā to labāko, kā svētītu tiesu no jums.

³⁰ Vēl saki viņiem: kad nu jūs visu to labāko upurējat, tad tas tiks piekaitīts levītiem, it kā tie paši būtu nodevuši ražu no klona un iegūto sulu no vīna spaidiem.

³¹ Un ēdiet to ikvienā vietā, jūs un jūsu ģimenes, jo tā ir jūsu alga par jūsu kalpošanu Saiešanas teltī.

³² Un jūs sev neuzliksit nekādu grēku, ja jūs no tā, kas jums ir, to vislabāko nodosit par cilājamo upuri; tā jūs Israēla svētumu neapgānīsiet un nemirsiet.»

19. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

² «Šis ir bauslības likums, kuru kā pavēli deva Tas Kungs, kad Viņš teica: saki Israēla bērniem, ka tiem tev jāpieved sarkana govys, kas bez vainas, kurai nav nekādas kaites, uz kuras jūgs vēl nav bijis likts.

³ Un jums tā jānodod priesterim Ēleāzaram, un tā ir jāizved ārā no nometnes un viņa acu priekšā jānokauj.

⁴ Un priesteris Ēleāzars lai ņem ar savu pirkstu no govys asinīm, un viņš lai slaka tās asinis septiņas reizes pret Saiešanas telts priekšu.

⁵ Un tad lai viņš liek govys sadedzināt savā priekšā: viņas ādu, viņas gaļu, viņas asinis, visa, kopā ar tās zarnu saturu, tā ir sadedzināma.

⁶ Un priesteris lai ņem ciedru koka gabalu, īzapu un karmezīna šķetinātu diegu un lai to visu uzmet uz degošās govys.

⁷ Un tad lai priesteris mazgā savas drēbes un lai pats mazgā savu miesu ūdenī; pēc tam viņš drīkst iet nometnē, bet tas ir nešķīsts līdz vakaram.

⁸ Un arī tam, kas to ir sadedzinājis, ir jāmazgā savas drēbes ūdenī un jāmazgā sava miesa ūdenī, arī tas ir nešķīsts līdz vakaram.

⁹ Tad šķīstam vīram ir kopā jāsaņem govys pelni un tie jānovieto ārpus nometnes šķīstā vietā, un lai tie tiek glabāti Israēla bērnu draudzes īpašam nolūkam – šķīstīšanās ūdenim, jo tas ir grēku upuris.

¹⁰ Un tas, kas saņēmis govys pelnus, lai mazgā savas drēbes un lai ir nešķīsts līdz vakaram. – Un tas lai ir mūžīgs likums Israēla bērniem un arī svešiniekiem, kas mīt jūsu vidū:

¹¹ kas aizskar mironi, kāda miruša cilvēka miesas, tam būs būt nešķīstam septiņas dienas.

¹² Trešajā un septītajā dienā viņam ar šo ūdeni ir jāšķīstās, tad viņš kļūs šķīsts, bet, ja viņš trešajā un septītajā dienā nešķīstās, tad viņš nebūs šķīsts.

¹³ Ikviens, kas pieskāries miruša cilvēka nedzīvam ķermenim un nav no sava grēka atbrīvojies, tas aptraipa Tā Kunga mājokli, un tādu dvēseli lai izdeldē no Israēla; tāpēc ka tam pāri nav slacīts šķīstīšanās ūdens, viņš ir nešķīsts, un nešķīstība vēl ir uz viņa.

¹⁴ Bet šāds ir likums par cilvēku, kas mirst pats savā teltī: ikviens, kas ienāk tādā teltī, un ikviens, kas tanī atrodas, ir nešķīsts septiņas dienas.

¹⁵ Un visi trauki, kas ir vaļā un kam nav vāka virsū, ir nešķīsti.

¹⁶ Un ikviens, kas laukā kādam pieskaras, kas ar zobenu nokauts vai kas pats ir miris, tāpat, kas aizskāris cilvēka ģindeni vai arī kapu, tas ir nešķīsts septiņas dienas.

¹⁷ Un tad nešķīstā vajadzībām viņiem jāņem no sadedzinātā grēku upura pelniem un uz tiem traukā jāuzlej avota ūdens.

¹⁸ Un šķīsts vīrs lai ņem īzapu un to iemērc ūdenī un aplaka telti un visus traukus, un visus cilvēkus, kas tanī teltī bijuši, un to, kas aizskāris vai kaulus, vai kādu nonāvētu, vai mirušo, vai kapu.

¹⁹ Un šķīstam jāaplaka nešķīstais trešajā un septītajā dienā, un tas ir jāšķīsta no grēkiem septītajā dienā, un tad lai viņš mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš vakarā būs šķīsts.

²⁰ Bet tas vīrs, kas ir kļuvis nešķīsts un negrib šķīstīties no saviem grēkiem, tā dvēsele lai tiek izdeldēta no draudzes vidus, jo viņš ir Tā Kunga svēto mājokli apgānījis, neslakot pār sevi šķīstīšanās ūdeni, – viņš ir nešķīsts.

²¹ Un tas lai ir viņiem mūžīgs likums, ka tas, kas slacījis šķīstīšanās ūdeni, lai arī mazgā savas drēbes; bet, kas pieskaras šķīstīšanās ūdenim, tas ir nešķīsts līdz vakaram.

²² Un viss, ko nešķīstais aizskar, kļūst nešķīsts, un tāpat ikviens, kas viņu aizskar, tas ir nešķīsts līdz vakaram.»

20. nodaļa

¹ Un visa Israēla bērnu draudze nonāca pirmajā mēnesī Cina tuksnesī, un tauta apmetās Kadešā, un Mirjama tur arī nomira, un tur viņa tika apglabāta.

² Un tur nebija draudzei ūdens; tad tie sacēlās pret Mozu un Āronu.

³ Un tauta cēla ķildu pret Mozu, un tie sacīja: «Kaut arī mēs būtu gājuši bojā, kad mūsu brāļi gāja bojā Tā Kunga priekšā!

⁴ Un kāpēc jūs esat veduši Tā Kunga draudzi šinī tuksnesī, ka mums un mūsu lopiem šē jānobeidzas?

⁵ Un kāpēc jūs mūs esat izveduši no Ēģiptes un noveduši šinī posta vietā? Te nav sējas lauku, nav vīģu koku, nedz vīna koku vai granātkoku vieta, te pat nav ūdens ko dzert!»

⁶ Tad Mozus un Ārons aizgāja no draudzes pie Saiešanas telts vārtiem un metās uz sava vaiga; un Tā Kunga godība atklājās viņiem.

⁷ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

⁸ «Ņem zizli un sasauc draudzi, tu un tavs brālis Ārons, un runājiet uz klinti, kas viņu acu priekšā, un tā izdos ūdeni; un lieciet no šīs klints iztecēt ūdenim un padzirdiniet šo draudzi un viņas lopus.»

⁹ Tad Mozus ņēma zizli no Tā Kunga priekšas, kā Viņš tam bija pavēlējis.

¹⁰ Un Mozus un Ārons sapulcināja draudzi pie klints, un viņš tiem sacīja: «Klausieties jel, jūs stūrgalvj! Vai mēs spēsim likt izplūst jūsu vajadzībām ūdenim no šīs klints?»

¹¹ Tad Mozus pacēla savu roku un ar savu zizli sita klinti divas reizes, un iznāca daudz ūdens, tā ka viņš padzirdināja draudzi un tās lopus.

¹² Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu: «Tādēļ, ka jūs neesat Man ticējuši un neesat Mani svētījuši Israēla bērnu acu priekšā, tādēļ jūs arī neievedīsiet šo draudzi zemē, ko Es tiem esmu devis!»

¹³ Šis ir Meribas ūdens, pie kura Israēla bērni strīdējās ar To Kungu, un Viņš tiem parādījās svēts.

¹⁴ Tad Mozus izsūtīja vēstnešus no Kadešas pie Edoma ķēniņa pateikt: «Tā saka tavs brālis Israēls: tu zini visas tās grūtības, kādās mēs atrodamies, ¹⁵ ka mūsu ciltstēvi bija izgājuši uz Ēģipti, ka mēs ilgu laiku esam dzīvojuši Ēģiptē un ka ēģiptieši mums un mūsu senčiem ir ļaunu darījuši.

¹⁶ Tad mēs brēcām uz To Kungu, un Viņš paklausīja mūsu balsij un sūtīja eņģeli, un tas mūs izveda no Ēģiptes, un redzi, tā mēs tagad atrodamies Kadešas pilsētā tavā pierobežā.

¹⁷ Ļauj mums iziet tavai zemei cauri! Mēs neiesim pa tīrumiem, nedz arī pa vīna dārziem, mēs nedzēsim ūdeni no akām, kas ir izraktas; mēs iesim tikai pa lielceļu, kas ir ķēniņa ceļš, un mēs nenogriezīsimies ne pa labi, ne pa kriesi, tiekāms nebūsīm izgājuši cauri tavām robežām.»

¹⁸ Bet edomietis atbildēja: «Mēs tev neļausim iet cauri, citādi es tev iziešu pretim ar zobenu.»

¹⁹ Tad Israēla bērni viņam sacīja: «Mēs iesim pa lielceļu, un, ja mēs vai mūsu lopi dzersim no tava ūdens, tad mēs par to dosim pietiekamu samaksu; mēs cita nekā negribam kā kājām iziet caur tavu zemi.»

²⁰ Bet viņš sacīja: «Tev nebūs doties caur manu zemi!» Un edomietis izgāja viņiem pretim ar lielu pulku un ar stipru apbruņojumu.

²¹ Un tā edomietis liedza Israēlam šķērsot viņa robežas, un Israēls novirzījās sāņus.

²² Un tie aizgāja no Kadešas, un visa Israēla bērnu draudze nonāca pie Hora kalna.

²³ Tad Tas Kungs sacīja Mozum un Āronam pie Hora kalna, pie Edoma zemes robežām, teikdams:

²⁴ «Āronam jātiek piepulcinātam pie saviem tēviem, jo viņš neieies tanī zemē, ko Es došu Israēla bērniem, tādēļ ka jūs neesat Man klausījuši pie Meribas ūdeņiem.

²⁵ Ņem Āronu un viņa dēlu Ēleāzaru un ved tos Hora kalnā.

²⁶ Tur novelc Āronam viņa drēbes un uzvelc tās viņa dēlam Ēleāzaram, jo Ārons tur tiks piepulcināts un nomirs.»

²⁷ Un Mozus darīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un viņi uzkāpa visas draudzes acu priekšā Hora kalnā.

²⁸ Un tur Mozus novilka Āronam viņa drēbes un apvilka tās viņa dēlam Ēleāzaram; un Ārons tur nomira kalna galā, bet Mozus un Ēleāzars nokāpa no kalna zemē.

²⁹ Kad nu visa draudze redzēja, ka Ārons bija nomiris, tad viss Israēla nams apraudāja Āronu trīsdesmit dienas.

21. nodaļa

¹ Kad kānaānietis, Arada zemes ķēniņš, kas dzīvoja Negebā, dzirdēja, ka Israēla tauta nāk pa Ataraima ceļu, tas karoja pret Israēlu un aizveda kādus no viņiem gūstā.

² Tad Israēls deva solījumu Tam Kungam, sacīdams: «Ja Tu šo tautu tiešām nodosi manā rokā, tad es viņu pilsētas izdeldēšu.»

³ Un Tas Kungs paklausīja Israēla balsij, un Viņš nodeva kānaāniešus viņu rīcībā, un viņi tos izdeldēja, gan viņus pašus, gan viņu pilsētas, un nosauca tās vietas vārdu Horma.⁶⁶

⁴ Un tie aizgāja no Hora kalna pa Niedru jūras ceļu, lai apietu Edoma zemi. Ceļā tauta kļuva nepacietīga, ⁵ un tauta kurnēja pret Dievu un pret Mozu: «Kāpēc jūs mūs esat izveduši no Ēģiptes? Lai mēs mirtu tuksnēs? Mums nav maizes un nav pat ūdens, un mūsu dvēselēm rieb j šī bada maize!»

⁶ Un Tas Kungs uzsūtīja tautai dzēlīgas čūskas; tās sakoda tautu, un daudzi no Israēla tautas nomira.

⁷ Tad tauta nāca pie Mozus un sacīja: «Mēs esam ar saviem vārdiem grēkojuši pret To Kungu un pret tevi; lūdz To Kungu, lai Viņš mums atņem tās čūskas!» Tad Mozus aizlūdza par tautu.

⁸ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Darini sev čūskas tēlu un liec to par zīmi; un katrs, kas sakosts un to uzlūkos, tas dzīvos.»

⁹ Un Mozus izveidoja vara čūsku, un viņš to uzcēla par zīmi. Un notika, ja čūska kādu sakoda, tad tas uzlūkoja vara čūsku un palika dzīvs.

¹⁰ Tad Israēla bērni no turienes devās ceļā un apmetās pie Obotas.

¹¹ Un no Obotas tie devās ceļā un apmetās Ije Ābarīmā, kas atrodas iepretim Moābai tuksnēsī pret saules lēktu.

¹² No turienes tie aizgāja un apmetās pie Zāredas strauta.

¹³ No turienes tie aizgāja un apmetās šaipus Arnonas, kas tuksnēsī iztek no amoriešu novadiem; Arnona veido Moāba robežas starp moābiešiem un amoriešiem.

¹⁴ Tāpēc Tā Kunga karu grāmatā teikts: «Tas Kungs karoja pret Vahebu viesulī un pret Arnonas upēm, ¹⁵ un pie upju krituma, kas nogriežas uz Āru un aizvijas gar Moābas robežām.»

¹⁶ Un no turienes viņi devās uz Beēru pie tās akas, pie kuras Tas Kungs Mozum sacīja: «Sapulcini tautu, Es tiem došu ūdeni.»

¹⁷ Toreiz Israēls dziedāja šādu dziesmu: «Verdi, aka, uzdziediet tai!

¹⁸ Ak, aka, ko vadoņi rakuši, ko tautas brīvie vīri ar scepteri izrakuši, ar savu karavadoņa zizli, ar savām kūjām!» No tuksnēsā tie aizgāja uz Matanu ¹⁹ un no Matanas uz Nahaliēlu, un no Nahaliēlas uz Bāmotu, ²⁰ un no Bāmotas uz ieleju, kas atrodas Moābas līdzenumā pret Pizgas virsotni, kas noraugās uz tuksnēsī.

²¹ Tad Israēls sūtīja vēstnešus pie Sihona, amoriešu ķēniņa, un sacīja:

⁶⁶ Izdeldēšana.

²² «Atļauj mums iziet caur tavu zemi! Mēs nenogriezīsimies tavā zemē no ceļa un neiesim ne tīrumos, ne vīna dārzos, mēs arī nedzersim tevis izrakto aku ūdeni; mēs turēsimies uz ķēniņa ceļa, kamēr būsīm izgājuši cauri tavām robežām.»

²³ Bet Sihons neļāva Israēlam iziet caur savas zemes robežām un sapulcināja visu savu kara tautu tuksnesī pret Israēlu; kad Sihons nonāca pie Jahcas, tad tas uzbruka Israēlam.

²⁴ Bet Israēls to sīta ar zobena asmeni un ieņēma viņa zemi no Arnonas līdz Jabokai, tas ir, līdz amoniešu robežām, jo pašu amoniešu robežas bija stipri nocietinātas.

²⁵ Tā Israēls tanī vietā ieņēma visas viņu pilsētas, un Israēls apmetās uz dzīvi visās amoriešu pilsētās – Hešbonā un visās tās mazajās pilsētās.

²⁶ Jo Hešbona bija amoriešu ķēniņa Sihona pilsēta, bet viņš bija karojis pret agrāko Moāba ķēniņu un bija tam visu viņa zemi atņēmis līdz pat Arnonai.

²⁷ Tāpēc dziesminieki saka: «Nāciet uz Hešbonu, lai Sihona pilsēta tiek uzcelta!

²⁸ Jo uguns ir izlauzusies no Hešbonas un liesma no Sihona pilsētas; tā ir aprijusi Moāba apgabalu un sadedzinājusi Arnonas virsotņu kungus.

²⁹ Vai tev, Moāb! Jūs, Kemoša tauta, tagad esat nolemti iznīcībai, viņš ir licis būt jūsu dēliem par bēgļiem, bet jūsu meitas viņš ir aizvedis Sihona, amoriešu ķēniņa, gūstā.

³⁰ Un no Hešbonas līdz Dibonai ir iznīkusi Moāba cerības gaisma, un mēs tos esam vajājuši līdz Nopahai, kas sniedzas līdz Medebai.»

³¹ Tā Israēls apmetās amoriešu zemē.

³² Un Mozus izsūtīja izlūkus izpētīt Jāzeru, un tie ieņēma tās ciemus un izdzina amoriešus, kas tur mita.

³³ Tad tie nogriezās sāņus un devās kalnup pa Basanas ceļu, bet Ogs, Basanas ķēniņš, un viņa ļaudis izgāja viņiem pretim, lai karotu pie Edrejas.

³⁴ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Nebīsties no viņa, jo viņu un visus viņa ļaudis, un visu viņa zemi Es nodošu tavās rokās, un tu darīsi viņam tāpat, kā tu esi darījis Sihonam, amoriešu ķēniņam, kas dzīvoja Hešbonā.»

³⁵ Un tie viņu sakāva un viņa dēlus un visu viņa tautu, ka neviens neatlikās, un tie ieņēma viņa zemi.

22. nodaļa

¹ Tad Israēla bērni devās ceļā un apmetās Moāba līdzenumā, viņpus Jordānai, iepretim Jērikai.

² Kad nu Balaks, Cīpora dēls, visu to redzēja, ko Israēls bija amoriešiem nodarījis, ³ tad moābieši varen izbijās no tās tautas, jo to bija daudz, un moābiešiem bija bailes no Israēla bērniem.

⁴ Tāpēc Moābs runāja ar midiāniešu vecajiem: «Nu šie, tur sapulcējušies, gan nofirīs tīru visu mūsu apkārtni itin kā vērsis, kas aprij lauka zāli!» Bet Balaks, Cīpora dēls, bija tanī laikā Moāba ķēniņš.

⁵ Un tas sūtīja vēstnešus pie Bileāma, Beora dēla, uz Petoru pie lielās upes viņa tautas bērnu zemē, lai viņu aicinātu, un sacīja: «Redzi, tur ir tauta, kas iznākusi no Ēģiptes; redzi, tie aplāj zemes virsu un ir apmetušies pret mani.

⁶ Un tagad, lūdzams, nāc un nolādi man šo tautu, jo tā ir stiprāka nekā es, tad varbūt es varētu tos pieveikt un izdzīt no zemes; jo es zinu, ka tas, ko tu svētī, ir svētīts un, ko tu nolādi, ir nolādēts.»

⁷ Tad moābiešu vecāji un midiāniešu vecāji gāja, un zīlnieku alga jau tiem bija rokā, un tie nogāja pie Bileāma un sacīja viņam Balaka vārdus.

⁸ Tad tas viņiem sacīja: «Palieciet šeit pa nakti, tad es jums došu līdzi vēsti, ko Tas Kungs man iedos.» Un moābiešu vadoņi palika pie Bileāma.

⁹ Un Dievs nāca pie Bileāma un tam jautāja: «Kas tie tādi par vīriem tur pie tevis?»

¹⁰ Un Bileāms atbildēja Dievam: «Balaks, Cīpora dēls, moābiešu ķēniņš, ir tos pie manis sūtījis un caur viņiem liek man sacīt:

¹¹ redzi, tauta ir iznākusi no Ēģiptes un aplāj visu zemes virsu. Tagad nāc, nolādi tos manis labad, varbūt tad es spēšu pret tiem karot un tos izdzīt.»

¹² Tad Dievs sacīja Bileāmam: «Tev nebūs iet kopā ar viņiem, un tev nebūs nolādēt šo tautu, jo tā ir svētīta!»

¹³ Un no rīta Bileāms agri piecēlās un sacīja Balaka vadoņiem: «Eita atpakaļ uz savu zemi, jo Tas Kungs man ir aizliedzis un neļauj iet ar jums.»

¹⁴ Tad cēlās moābiešu vadoņi un nāca pie Balaka un tam pavēstīja: «Bileāms ir atsacījies nākt mums līdzi.»

¹⁵ Tad Balaks mēģināja vēl vienu reizi un nosūtīja daudz vairāk un cienījamākus vadoņus nekā tos.

¹⁶ Un tie nāca pie Bileāma un sacīja: «Tā saka Balaks, Cipora dēls: lūdzams, neliedzies nākt pie manis!

¹⁷ Jo es tevi godināt godināšu, un visu, ko tu man teiksi, to es izdarīšu; bet, lūdzams, nāc un nolādi man šo tautu!»

¹⁸ Tad Bileāms atbildēja un sacīja Balaka kalpiem: «Kaut vai Balaks man dotu savu namu pilnu piebērtu ar zeltu un sudrabu, tad tomēr es nevarētu pārkāpt Tā Kunga, sava Dieva, pavēli, darot vai nu mazas, vai arī lielas lietas.

¹⁹ Un tad nu palieciēt arī šo nakti pie manis, tad es redzēšu, ko Tas Kungs man tālāk teiks.»

²⁰ Tad Dievs nāca pie Bileāma nakts laikā un tam sacīja: «Ja tie vīri ir nākuši tevi aicināt, tad celies un ej ar viņiem, bet tikai to vārdu, ko Es tev teikšu, to pildi.»

²¹ Tad Bileāms piecēlās agri no rīta un apsegloja savu ēzeļu māti un devās līdz moābiešu vadoņiem.

²² Bet Dieva dusmas pret to iedegās, tāpēc ka tas gāja, un Tā Kunga eņģelis nostājās viņam ceļā, lai būtu viņam par naidīgu pretinieku; un viņš jāja uz savas ēzeļu mātes, un divi tā puīši bija viņam līdz.

²³ Un ēzeļu māte ieraudzīja Tā Kunga eņģeli uz ceļa stāvam ar atvērtu zobenu rokā, un ēzeļu māte nogriezās no ceļa un gāja pa lauku; tad Bileāms sita ēzeļu māti, lai to uzgrieztu uz ceļa.

²⁴ Bet Tā Kunga eņģelis nostājās ceļa šaurumā starp viņa dārziem, kur abās pusēs bija mūris.

²⁵ Kad nu ēzeļu māte ieraudzīja Tā Kunga eņģeli, tad viņa spiedās gar mūri un saspieda pie mūra Bileāmam kāju, tāpēc viņš to atkal sita.

²⁶ Un Tā Kunga eņģelis virzījās joprojām uz priekšu un nostājās kādā šaurā spraugā, kur nebija vietas, lai atkāptos nedz pa labi, nedz pa kreisi.

²⁷ Un, kad ēzeļu māte ieraudzīja Tā Kunga eņģeli stāvam, tad viņa pakrita ceļos zem Bileāma. Un Bileāms saskaitās un sita ēzeļu māti ar rīksti.

²⁸ Un tad Tas Kungs atvēra ēzeļu mātes muti, un tā sacīja Bileāmam: «Ko es esmu tev darījusi, ka tu mani esi trīs reizes sitis?»

²⁹ Un Bileāms sacīja ēzeļu mātei: «Tāpēc ka tu mani esi kaitinājusi! Ja man būtu bijis zobens rokā, es tevi nokautu!»

³⁰ Tad ēzeļu māte sacīja Bileāmam: «Vai es neesmu tava ēzeļu māte, uz kuras tu esi jājis savu laiciņu līdz šai dienai? Vai tas ir bijis mans ieradums tev tā darīt?» Viņš teica: «Nē.»

³¹ Tad Tas Kungs atvēra Bileāmam acis, un viņš ieraudzīja Tā Kunga eņģeli stāvam uz ceļa ar atvērtu zobenu rokā. Un viņš palocījās un noņēma uz sava vaiga.

³² Un Tā Kunga eņģelis viņam sacīja: «Kāpēc tu savu ēzeļu māti esi tā trīs reizes sitis? Redzi, es tev nostājos par pretinieku, lai tevi atturētu, jo tavš ceļš ir ļauns un pret manu gribu.

³³ Bet pat ēzeļu māte mani bija ieraudzījusi, un tā trīs reizes ir šeit no manis nost virzījies, un, ja viņa nebūtu varējusi nost novirzīties, tad es tiešām tevi būtu nositis un viņu būtu atstājis dzīvu.»

³⁴ Tad Bileāms sacīja Tā Kunga eņģelim: «Es esmu grēkojis, jo es nezināju, ka tu esi pret mani nostājies uz ceļa, bet, ja tas tavās acīs ir nepatīkami, tad es griezīšos atpakaļ!»

³⁵ Tad Tā Kunga eņģelis sacīja Bileāmam: «Ej līdz tiem vīriem, tikai runā to, ko es tev teikšu.» Un Bileāms gāja Balaka vadoņiem līdz.

³⁶ Kad Balaks dzirdēja, ka Bileāms nāk, tad tas izgāja viņam pretim uz Moāba pilsētu pie Arnonas robežām pašā robežu stūrī.

³⁷ Un Balaks sacīja Bileāmam: «Vai gan es neesmu sūtīdams sūtījis vīrus pie tevis, lai tevi aicinātu? Kāpēc tu tūdaļ nenāci pie manis? Vai tad es patiesi neprastu tevi godināt?»

³⁸ Un Bileāms sacīja Balakam: «Redzi, es esmu pie tevis atnācis, bet vai es kaut ko varu runāt, kā vien tos vārdus, ko Tas Kungs liks manā mutē? To es tikai runāšu.»

³⁹ Un Bileāms gāja kopā ar Balaku, un tie nonāca Kirjat-Hucotā.

⁴⁰ Un Balaks upurēja kaujamam upurim liellopus un sīklopus, un tas sūtīja arī Bileāmam un vadoņiem, kas bija pie viņa.

⁴¹ Un nākamā rītā Balaks ņēma Bileāmu un uzveda viņu Baala augstienēs un no turienes tam rādīja noņemnes vienu galu.

23. nodaļa

¹ Tad Bileāms sacīja Balakam: «Uzcel man šinī vietā septiņus altārus un sataisi šē man septiņus vēršus un septiņus aunus.»

² Un Balaks tā darīja, kā Bileāms viņam bija sacījis, un Balaks un Bileāms upurēja dedzināmos upurus, vienu vērsi un vienu aunu uz katra altāra.

³ Un Bileāms sacīja Balakam: «Nostājies mierā pie sava dedzināmā upura, bet es iešu: var būt, ka es sastapšu To Kungu, un Viņš nāks man pretim. Tad es tev teikšu, ko Viņš man būs atklājis.» Tad viņš aizgāja uz klaju pakalnu.

⁴ Un Dievs sastapa Bileāmu, un tas Viņam sacīja: «Septiņus altārus es esmu sakārtojis, un es esmu upurējis vērši un aunu uz katra altāra.»

⁵ Un Tas Kungs ielika Bileāma mutē vārdu un teica: «Griezies atpakaļ pie Balaka un saki tā!»

⁶ Un, kad tas pie viņa atgriezās, tad viņš stāvēja pie sava dedzināmā upura ar visiem Moāba vadoņiem.

⁷ Tad viņš sāka skaitīt savu sakāmo un teica: «No Aramas Balaks, moābiešu ķēniņš, mani atvedis, no austrumu kalnājiem: nāc nolādi man Jēkabu un nāc nonievā Israēlu!

⁸ Kā lai es nolādu to, ko Dievs nenolād? Kā lai es nonievāju, ko Tas Kungs nav nonievājis?

⁹ Jo no klinšu virsotnes es to redzu un no paaugstinājumiem es to ieraugu: redzi, tauta, kas savrup dzīvo un kas starp tautām nav ieskaitāma.

¹⁰ Kas izskaitīs Jēkaba putekļus, kas izskaitīs Israēla skaita ceturto daļu? Manai dvēselei tiktos mirt šo taisno nāvē, un es vēlos, kaut manas pēdējās dienas būtu tādas kā viņiem!»

¹¹ Tad Balaks sacīja Bileāmam: «Ko tu man esi nodarījis! Es tevi aicināju lādēt manus ienaidniekus, un redzi, tu tos svētīdams esi svētījis!»

¹² Tad viņš atbildēja un sacīja: «Vai man nav jārunā tikai tas, ko Tas Kungs manā mutē licis runāt?»

¹³ Tad Balaks viņam sacīja: «Nāc, lūdzams, man līdzī uz kādu citu vietu, no kurienes tu viņus vari redzēt, jo līdz šim tu tikai vienu galu no viņiem esi redzējis, bet visus viņus tu neesi redzējis, un nolādi man tos no turienes!»

¹⁴ Un viņš to ņēma līdzī uz Copima tīrumu Pizgas kalna virsotnē, un tur viņš uzcēla septiņus altārus un upurēja dedzināmajam upurim vērši un aunu uz katra altāra.

¹⁵ Un viņš sacīja Balakam: «Paliec šeit stāvot pie sava dedzināmā upura; es gribu iet tur kādu sastapt.»

¹⁶ Un Tas Kungs nāca Bileāmam pretī un ielika Savu vārdu viņa mutē un sacīja: «Griezies atpakaļ pie Balaka un saki tā!»

¹⁷ Kad viņš pie tā atgriezās, tad tas stāvēja pie sava dedzināmā upura un pie viņa bija moābiešu vadoņi. Un Balaks viņam jautāja: «Ko Tas Kungs sacīja?»

¹⁸ Tad viņš skaitīja savu sakāmo un sacīja: «Celies, Balak, un klausies! Griez savas ausis uz mani, Cipora dēls!

¹⁹ Dievs nav cilvēks, kas melotu, nedz cilvēka bērns, ka Viņam kaut kas būtu jānožēlo. Vai Viņš ko teiktu un nedarītu, vai Viņš ko sacītu un tas nekļūtu īstenība?

²⁰ Redzi, man ir pavēlēts svētīt; un Viņš ir svētījis, un es to negrozīšu.

²¹ Noziegumu Viņš nav Jēkabā saskatījis, nedz postu Israēlā; Tas Kungs, viņa Dievs, ir ar viņu, un ķēniņu līksme ir viņa vidū.

²² Dievs, kas tos ir izvedis no Ēģiptes, tas ir tik spēcīgs kā ragains sūbris.

²³ Tiešām, zīlēšana neder pret Jēkabu un burvju mākslas pret Israēlu, jo laikus tiek Jēkabam un Israēlam pasacīts, ko Dievs dara!

²⁴ Redzi, te tauta, kas ceļas kā lauvas māte un kas šaujas augšā kā lauva; tā neapgulstas, kamēr nebūs laupījums aprīts un kamēr tā nebūs padzērusi nokauto asinis.»

²⁵ Tad Balaks sacīja Bileāmam: «Lādēdams beidzot to nolādi, bet nesvētī svētīdams!»

²⁶ Bet Bileāms atbildēja un sacīja Balakam: «Vai es tev jau netiku teicis, ka visu, ko Tas Kungs man teiks, to es darīšu?»

²⁷ Tad Balaks sacīja Bileāmam: «Nāc, lūdzu, es tevi ņemšu līdzī uz kādu citu vietu; var būt, ka tā liksies Dieva acīm vairāk piemērota un tu tomēr man to tautu no turienes nolādēsi!»

²⁸ Tad Balaks uzveda Bileāmu Peora kalna virsotnē, kas paver brīvu skatu uz tuksnesi.

²⁹ Un Bileāms sacīja Balakam: «Uzcel man šeit septiņus altārus un sagādā septiņus vēršus un septiņus aunus.»

³⁰ Tad Balaks izdarīja, kā Bileāms bija sacījis, un viņš upurēja kā dedzināmo upuri uz katra altāra vērši un aunu.

24. nodaļa

¹ Kad Bileāms manīja, ka Tam Kungam labpatika Israēlu svētīt, tad viņš vairs negāja kā pirmo un otro reizi, lai meklētu pēc zīmēm, bet pagrieza savu vaigu tieši pret tuksnesi ² un pacēla savas acis un redzēja Israēlu, kā tas bija apmeties pēc savām ciltīm, – un Dieva Gars nāca pār viņu.

³ Un viņš skaitīja savu sakāmo un sacīja: «Tas ir Bileāma, Beora dēla, pravietojums, tā vīra runa, kam acis tikušas atvērtas; ⁴ tā saka tas, kas uzklausījis Dieva vārdus, kam Visuvarenā atklāsme ir kļuvusi zināma, kas kritis ceļos un kam acis tikušas atvērtas: ⁵ cik jaukas ir tavas teltis, ak, Jēkab, un tavi mājokļi, ak, Israēl!

⁶ Kā upju līči, kas izplešas, kā vīna kalni, kas paceļas pie straumēm, kā alvejas, ko Tas Kungs pats ir stādījis, kā ciedru koki pie ūdens!

⁷ Ūdens tek no viņa traukiem, viņa dzimumam ir ūdens papildnam, un viņu ķēniņš būs augstāks par Agagu; viņu ķēniņu valsts būs augsti celta.

⁸ Dievs viņu izvedis no Ēģiptes, viņam ir spēki kā ragainam sūbrim; viņš aprij savus pretiniekus – svešas tautas – un sadragā viņu kaulus, ar savām bultām viņš tos sašauj.

⁹ Kā viņš ir izstiepies kā jauns lauva, nogūlies kā lauvas māte! Kas var uzdrošināties to piecelt? Kas tevi svētī, tas lai ir svētīts un, kas tevi nolād, tas lai ir nolādēts!»

¹⁰ Tad Balaks iekaisa savās dusmās pret Bileāmu un neapmierināts sasita savas rokas; un Balaks sacīja Bileāmam: «Es tevi esmu aicinājis, lai tu manus ienaidniekus nolādētu, bet tu, lūk, tos nu trīs reizes esi svētīdams svētījis!

¹¹ Bet tagad bēdz uz savu vietu! Es gan domāju godādams tevi godināt, bet, redzi, Tas Kungs ir aizliedzis tevi godināt!»

¹² Tad Bileāms sacīja Balakam: «Vai es jau neteicu taviem sūtņiem, ko tu pie manis sūtīji, un netiku sacījis: ¹³ kaut man Balaks dotu savu namu, pilnu piekrautu ar sudrabu un ar zeltu, tomēr es nevaru pārkāpt Tā Kunga pavēles, lai darītu pēc sava sirdsprāta vai nu labu, vai arī ļaunu; ko Tas Kungs man sacīs, to es runāšu.

¹⁴ Un tagad es esmu ceļā pie savas tautas; nāc, es tev izpaudušu, ko šī tauta darīs tavai tautai nākamās dienās!»

¹⁵ Un viņš skaitīja savu sakāmo un sacīja: «Tas ir Bileāma, Beora dēla, pravietojums, tā vīra runa, kam acis tikušas atvērtas, ¹⁶ tā pravietojums, kas uzklausījis Dieva vārdus, kas zina Visuaugstākā atziņas, kam skaidra Visuvarenā atklāsme, kas kritis ceļos un kam acis tikušas atvērtas.

¹⁷ Es viņu redzu, bet ne tagad, es viņu novēroju, bet ne tuvumā: zvaigzne ņems sev ceļu no Jēkaba, un no Israēla celsies Scepteris, tas sadragās Moāba deniņus un nopostīs visus Seta dēlu pamatus; ¹⁸ un Edoms kļūs par savu ienaidnieku īpašumu, un Seīra top par mantojumu saviem pretiniekiem, bet Israēls pieņemas spēkā; ¹⁹ un no Jēkaba izies valdnieks, kas liks nogalināt ikvienu no pilsētas izbēgušo.»

²⁰ Un tad viņš ieraudzīja Amaleku un sāka skaitīt savu sakāmo, un sacīja: «Amaleks ir tautu vidū pirmais, bet viņa vainags ies bojā!»

²¹ Un viņš ieraudzīja keniešus, un atkal sāka teikt savu sakāmo, un sacīja: «Stiprs ir tavs mājoklis, un tu savu ligzdu esi cēlis augstu klintīs; ²² bet tomēr, Kain, tu tapsi sadedzināts; cik ilgi vēl, kad Asurs tevi aizvedīs trimdā!»

²³ Un viņš pateica savu sakāmo un sacīja: «Ak vai! Kas gan vēl paliks dzīvs, kad Dievs to darīs?

²⁴ Kuģi, irti no Kitimas krastiem, reiz ielenks Asuru un nomāks arī Ēberu; bet arī pats spaidītājs ies bojā!»

²⁵ Tad Bileāms cēlās un aizgāja un griezās atpakaļ uz savu vietu; arī Balaks gāja savu ceļu.

25. nodaļa

¹ Un Israēls dzīvoja Sitimā, un ļaudis sāka piekopt netiklību ar moābiešu meitām.

² Un tās aicināja tautu pie savu dievu kaujamo upuru mielastiem, un tauta ēda un metās zemē uz sava vaiga to dievu priekšā.

³ Kad nu Israēls sapinās ar Baalu Peoru, tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu.

⁴ Un Tas Kungs runāja uz Mozu: «Ņem visus tautas vadoņus un tos pakar Tā Kunga dēļ ar seju pret sauli, lai Tā Kunga dusmu kvēle pret Israēlu mitētos.»

⁵ Tad Mozus sacīja Israēla soģiem: «Lieciet nonāvēt ikvienu no tiem vīriem, kas saistījušies ar Baalu Peoru!»

⁶ Un redzi, kāds Israēla vīrs nāca un atveda pie saviem brāļiem kādu midiāniešu sievu Mozus un visas Israēla draudzes acu priekšā; tie raudāja žēlabās pie Saiešanas telts durvīm.

⁷ Kad Pinehass, priestera Ēleāzara dēls, kas bija Ārona dēla dēls, to redzēja, tad viņš piecēlās no draudzes vidus un ņēma šķēpu savā rokā, ⁸ un viņš sekoja šim Israēla vīram guļamā telpā un izdūra abiem, Israēla vīram un tai sievai, to caur viņu pavēderi. Tad pārstāja miršana Israēla bērnu vidū.

⁹ Un pavisam to, kas sērgā nomira, bija divdesmit četri tūkstoši.

¹⁰ Tad Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹¹ «Pinehass, priesteris Ēleāzara dēls, Ārona dēla dēls, ir novērsis Manu dusmu kvēli no Israēla bērniem ar to, ka viņš iedegās savā dusmu kaislībā viņu vidū; tāpēc, neskatoties uz Manu dusmu kvēli, Es neesmu pilnīgi iznīcinājis Israēla bērnus.

¹² Tādēļ saki: redzi, Es viņam došu Savu miera derību, ¹³ un viņam un viņa dzimumam pēc viņa būs mūžīga priesterības derība, tāpēc ka viņš bija par savu Dievu iededzies un tādēļ ka tas salīdzinājis Israēla bērnus.»

¹⁴ Un nokautā Israēla vīra vārds, kas tika nokauts kopā ar midiāniešu sievu, bija Simrijs, Salus dēls, vadonis Simeona ciltī, pēc tā tēvu nama piederības.

¹⁵ Un nokautās midiānietes vārds bija Kazbija, Cūra meita, tas bija midiāniešu cilts tēvu nama galvenais.

¹⁶ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁷ «Esiet naidīgi pret midiāniešiem un sitiet tos!

¹⁸ Jo arī tie ir bijuši pret jums naidīgi ar savām viltībām, ar ko tie jūs pievīluši, kad jūs Peora un Kazbijas, tās midiāniešu vadoņa meitas dēļ, kas tika nokauta Peora dēļ uzsūtītās sērgas dienā, ļāvāt sevi apmāt.»

26. nodaļa

¹ Un notika pēc pārmācības, ka Tas Kungs runāja uz Mozu un Ēleāzaru, priesteris Ārona dēlu, sacīdams:

² «Saskaitiet Israēla bērnu draudzē visus, kas divdesmit gadus veci un vecāki, pēc viņu tēvu namiem, visus, kas Israēlā var iet karapulkos!»

³ Tad Mozus un priesteris Ēleāzars ar tiem runāja Moāba klajumos pie Jordānas upes iepretī Jērikai, teikdami:

⁴ «Lai tiek saskaitīti visi, kas divdesmit gadus veci un vecāki, kā Tas Kungs Mozum ir pavēlējis.» Un Israēla bērni, kas bija iznākuši no Ēģiptes, bija:

⁵ Rūbens, Israēla pirmdzimtais. Rūbena dēli bija: Hanohs, no kura ir cēlusies Hanoha cilts, un Pallus, no kura ir Pallus cilts.

⁶ No Hecrona ir Hecrona cilts, un no Karmija ir Karmija cilts.

⁷ Šīs ir rūbeniešu ciltis, un viņu skaits bija četrdesmit trīs tūkstoši septiņi simti trīsdesmit vīru.

⁸ Un Pallus dēls bija Ēliābs.

⁹ Un Ēliāba dēli bija: Nemuēls, Datans un Abirāms. Un tie bija tie paši Datans un Abirāms, kas bija draudzes sasaucēji un Koraha pulkā sacēlās pret Mozu un Āronu; tad viņi sacēlās arī pret To Kungu.

¹⁰ Un toreiz zeme atdarīja savu muti un tos aprija kopā ar Korahu līdz ar viņa pulku. Toreiz uguns aprija divi simti piecdesmit vīrus, un tie kļuva par biedinājuma zīmi.

¹¹ Bet Koraha dēli neizmira.

¹² Simeona dēli pēc savām ciltīm bija: no Nemuēla ir Nemuēla cilts, no Jamīna ir Jamīna cilts, no Jahīna ir Jahīna cilts, ¹³ no Zeraha ir Zeraha cilts, bet no Saula ir Saula cilts.

¹⁴ Šīs ir simeoniešu ciltis – divdesmit divi tūkstoši divi simti vīru.

¹⁵ Gada dēli pēc savām ciltīm: no Cepona ir Cepona cilts, no Hagija ir Hagija cilts, no Šunija ir Šunija cilts, ¹⁶ no Ozniņa ir Ozniņa cilts, no Ereija ir Ereija cilts, ¹⁷ no Arodija ir Arodija cilts, no Arelija ir Arelija cilts.

¹⁸ Un šīs ir Gada dēlu ciltis pēc sava skaita – četrdesmit tūkstoši pieci simti vīru.

¹⁹ Jūdas dēli bija: Gers un Onans, bet Gers un Onans jau nomira Kānaāna zemē.

²⁰ Un tādēļ Jūdas dēli bija pēc savām ciltīm: no Šelaha – šelahiēliešu cilts, no Pereca – preciešu cilts, no Zeraha – zerahiešu cilts.

²¹ Un Pereca dēli bija: Hecrons, no tā ir Hecrona cilts, Hamuls, no tā ir hamuliešu cilts.

²² Šīs ir Jūdas ciltis pēc to skaita – septiņdesmit seši tūkstoši pieci simti vīru.

²³ Un Isašara dēli pēc to ciltīm bija: Tola, no tā ir tolajiešu cilts, Pūva, no tā ir pūviešu cilts, ²⁴ Jašubs, no tā ir jašubiešu cilts, no Šimrona ir šimroniešu cilts.

²⁵ Šīs ir Isašara ciltis pēc to skaita – sešdesmit četri tūkstoši trīs simti vīru.

²⁶ Zebulona dēli pēc to piederības pie ciltīm: Sereds, no tā ir Sereda cilts, Elons, no tā ir Elona cilts, Jahleēls, no tā ir Jahleēla cilts.

²⁷ Šīs ir Zebulona ciltis pēc to skaita – sešdesmit tūkstoši pieci simti vīru.

²⁸ Un Jāzēpa dēli pēc savām ciltīm bija: Manase un Efraims.

²⁹ Bet Manases dēli bija: Mahīrs, no tā ir mahīriešu cilts, un Mahīrs dzemdina Gileādu; no Gileāda ir cēlusies gileādiešu cilts.

³⁰ Šie ir Gileāda dēli: Jeēzers, no tā ir Jeēzera cilts, Heleks, no tā ir helkītiešu cilts, ³¹ no Asriēla ir Asriēla cilts, no Sihema ir sihemiešu cilts, ³² no Šemida ir Šemida cilts, no Hefera ir Hefera cilts.

³³ Bet Celofehadam, Hefera dēlam, nebija dēlu, bet tikai meitas, un Celofehada meitu vārdi bija Mahlija, Noga, Hagla, Milka un Tirca.

³⁴ Šīs ir Manases ciltis pēc to skaita – piecdesmit divi tūkstoši septiņi simti vīru.

³⁵ Un šie ir Efraima dēli pēc viņu ciltīm: no Šūtelaha ir šūtelahiešu cilts, no Behera ir beheriešu cilts, no Tahana ir tahaniešu cilts.

³⁶ Un šie ir Šūtelaha dēli: Erans, no tā ir Erana cilts.

³⁷ Šīs ir Efraima dēlu ciltis pēc to skaita – trīsdesmit divi tūkstoši pieci simti vīru. Tie ir Jāzēpa pēcnācēji pēc savām ciltīm.

³⁸ Benjamīna dēli pēc savām ciltīm sadalās: no Bela ir Bela cilts, no Ašbela ir ašbeliešu cilts, no Ahirāma ir Ahirāma cilts, ³⁹ no Šepupāma ir Šepupāma cilts, no Hūpāma ir Hūpāma cilts.

⁴⁰ Un Belas dēli bija: Ards un Naamans; no Arda ir ardiešu cilts, no Naamana ir Naamana cilts.

⁴¹ Šie ir Benjamīna dēli pēc savām ciltīm, un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši seši simti vīru.

⁴² Un šie ir Dana dēli pēc savām ciltīm: Šuhāms, no tā ir šuhāmītu cilts.

⁴³ Tās ir Dana ciltis pēc savām ciltīm. Visu Šuhāma dēlu pēc viņu skaita ir sešdesmit četri tūkstoši četri simti vīru.

⁴⁴ Ašera dēli pēc savām ciltīm bija: Jimna, no tā ir Jimnas cilts, no Jišvija ir Jišvija cilts, no Berijas ir Berijas cilts.

⁴⁵ Berijas dēli bija: Hebers, no tā ir heberiešu cilts, no Malkiēla ir Malkiēla cilts.

⁴⁶ Un Ašera meitas vārds bija Sāra.

⁴⁷ Šīs ir Ašera dēlu ciltis pēc to skaita – piecdesmit trīs tūkstoši četri simti vīru.

⁴⁸ Un Naftaļa dēli pēc savām ciltīm bija: no Jahceēla ir Jahceēla cilts, no Gunija ir Gunija cilts, ⁴⁹ no Jecera ir Jecera cilts, no Šilema ir Šilema cilts.

⁵⁰ Šie ir Naftaļa dēli pēc savām ciltīm, un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši četri simti vīru.

⁵¹ Šie ir visi Israēla bērni – kopskaitā seši simti viens tūkstotis septiņi simti trīsdesmit vīru.

⁵² Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

⁵³ «Šiem te lai tiek zeme sadalīta par īpašumu – pēc viņu vārdu skaita.

⁵⁴ Kuru ir vairāk, to īpašums lai ir lielāks, bet, kuru ir mazāk, to īpašums arī lai ir mazāks; pēc to skaita ikvienam lai tiek īpašums piešķirts.

⁵⁵ Bet zeme lai tiek sadalīta tikai ar meslu, pēc savu tēvu vārdiem lai viņi iegūst savu īpašumu; ⁵⁶ zeme lai tiek sadalīta meslu kārtībā starp lielākām un starp mazākām ciltīm.»

⁵⁷ Šie ir saskaitītie levīti pēc savām ciltīm: no Geršona ir cēlusies Geršona cilts, no Kehata ir Kehata cilts, no Merārija ir Merārija cilts.

⁵⁸ Šīs ir Levija ciltis: Libnija cilts, Hebrona cilts, Mahelija cilts, Mušija cilts, Koraha cilts. Un Kehats dzemdīnāja Amrāmu.

⁵⁹ Un Amrāma sievas vārds bija Johebeta, Levija meita, kas Levijam bija piedzimusi Ēģiptē; tā dzemdēja Amrāmam Āronu un Mozu un Mirjamu, viņu māsu.

⁶⁰ Un Āronam tika dzemdēti: Nadabs un Abijs, Ēleāzars un Itamārs.

⁶¹ Bet Nadabs un Abijs nomira, kad tie pienesa svešu uguni Tam Kungam.

⁶² Un viņu visu skaits bija divdesmit trīs tūkstoši, visi, kas vīriešu kārtas, ieskaitot mēnesi vecus un vecākus; viņus nepieskaitīja Israēla bērniem, jo tiem netika dots nekāds īpašums Israēla bērnu vidū.

⁶³ Šie ir tie, ko saskaitīja Mozus un priesteris Ēleāzars, kad tie skaitīja visus Israēla bērnus Moāba klajumos pie Jordānas pretī Jērikai.

⁶⁴ Un starp tiem nebija neviena vienīga vīra no to skaita, ko Mozus un priesteris Ārons bija skaitījuši Sinaja tuksnesī.

⁶⁵ Jo Tas Kungs tiem bija sacījis: «Tie mirtin mirs tuksnesī!» Un no tiem arī neviens vairs nebija atlicies kā vienīgi Kālebs, Jefunnas dēls, un Jozua, Nūna dēls.

27. nodaļa

¹ Tad pienāca Celofehada meitas; tas bija Hefera dēls, tas Gileāda dēls, tas Mahīra dēls, tas Manases dēls, no Manases, Jāzēpa dēla, ciltīm; un viņa meitu vārdi bija Mahlija, Noga, Hagla, Milka un Tirca.

² Un tās nāca pie Mozus un priestera Ēleāzara un pie vadoņiem un pie visas draudzes Saiešanas telts durvīm un teica:

³ «Mūsu tēvs ir nomiris tuksnesī, jebšu tas pats nebija starp sazvērniekiem, kas bija sacēlušies pret To Kungu Koraha pulkā, bet viņš ir miris savrup, savu grēku dēļ, un viņam nebija dēlu.

⁴ Kāpēc tad lai top izdeldēts mūsu tēva vārds no viņa cilts sarakstiem, tādēļ ka tam nebija dēlu? Dodiet mums visām paliekamu mājvietu mūsu dzimtas vidū pie mūsu tēva brāļiem!»

⁵ Un Mozus nesa viņu prasību Tā Kunga priekšā.

⁶ Tad Tas Kungs runāja uz Mozu:

⁷ «Celofehada meitas ir runājušas pareizi; dod viņām paliekamu īpašumu pie viņu tēva brāļiem un liec arī viņu tēva īpašumam pāriet viņu rokās.

⁸ Bet Israēla bērniem saki un pavēli: ikviens vīrs, kas nomirst un neatstāj dēlu, lai savu mantojuma daļu atstāj savai meitai;

⁹ un, ja tam arī meitas nav, tad dodiet viņa mantu viņa brāļiem;

¹⁰ un, ja tam arī brāļu nav, tad dodiet viņa īpašumu tā tēva brāļiem;

¹¹ ja tam arī tēva brāļu nav, tad dodiet viņa mantu viņa tuvākajiem radiem, kas viņam vistuvākie no viņa paša cilts piederīgiem, un tie lai tad manto. Tāds lai ir Israēla bērniem tiesas likums, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.»

¹² Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Uzkāp uz šo Abarima kalnu un aplūko zemi, ko Es Israēla bērniem došu.

¹³ Un, kad tu to būsi redzējis, tad arī tu tiks piepulcināts pie savas tautas saimes, kā Ārons, tavs brālis, jau ir ticis piepulcināts, ¹⁴ tāpēc ka jūs Manai pavēlei esat pretim turējušies Cina tuksnesī, kad draudze bija uzsākusi ķildu, jums Mans vārds viņiem bija jātur acu priekšā un jādara svēts ar ūdens sagādi viņiem.» Tie ir Meribas ūdeņi Kadešā, Cina tuksnesī.

¹⁵ Tad Mozus runāja ar To Kungu un sacīja:

¹⁶ «Lai Tas Kungs, visu radīto dzīvību Dievs, ieceļ vienu vīru pār šo draudzi, ¹⁷ kas viņu priekšā var iziet un viņu priekšā ienākt un kas lai tos izvestu ārā un lai ievestu iekšā, ka Tā Kunga draudze nebūtu kā avis bez gana!»

¹⁸ Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Ņem Jozuu, Nūna dēlu, vīru, kam ir gars, un liec savu roku uz viņu; ¹⁹ un noved to priestera Ēleāzara un visas draudzes priekšā un dod tam savas pavēles viņu klātbūtnē, ²⁰ un piešķir viņam kaut ko no sava diženuma, lai visa Israēla bērnu draudze tam klausā.

²¹ Un viņš lai nostājas priestera Ēleāzara priekšā, un tas lai izjautā urīmu par viņu Tā Kunga priekšā; pēc tā pavēles lai tie iziet, un pēc tā pavēles lai viņi ienāk – viņš un visi Israēla bērni un visa šī draudze.»

²² Un Mozus darīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis; un viņš ataicināja Jozuu un veda viņu priestera Ēleāzara un visas sanākušās draudzes priekšā.

²³ Un viņš uzlika abas savas rokas uz viņu un pamācīja, kā Tas Kungs bija caur Mozu sacījis.

28. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Pavēli Israēla bērniem un saki tiem, lai viņi savu upura maizi arī turpmāk gādātu Man par uguns upuri patīkamai smaržai noteiktos svētku laikos!

³ Un tev būs viņiem sacīt: šis ir uguns upuris Tam Kungam, ko jums būs pienest: ik dienas divus jērus, gadu vecus, bez vainas, par kārtējo dedzināmo upuri.

⁴ Vienu jēru sataisi upurim no rīta, bet otru jēru ap pievakari; ⁵ un desmito daļu ēfas smalku kviešu miltu ēdamam upurim, kas sajaukti ar grūsto eļļu viena ceturkšņa hina apmērā.

⁶ Šis ir ikdienas dedzināmais upuris, kas ir ticis iestādīts Sinaja kalnā kā uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu; ⁷ un viņa dzeramais upuris lai ir ceturksnis hina vīna, skaitot uz vienu jēru; šāds dzeramais upuris no vīna ir jāveltī Tam Kungam svētajā vietā.

⁸ Bet otru jēru tāpat sagatavo ap vakara laiku kā pirmo jēru no rīta, kas bija ēdamais upuris, un tāpat kā tam sataisi arī dzeramo upuri klāt kā uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.

⁹ Bet sabata dienā: divus bez vainas gadu vecus jērus, bet par ēdamo upuri divas desmitdaļas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar eļļu, līdz ar piederīgā dzeramā upura tiesu.

¹⁰ Šis ir sabata dedzināmais upuris ikvienā sabatā, klāt pie ikdienas dedzināmā upura un tam piederīgā dzeramā upura.

¹¹ Un pirmajā mēneša dienā nesiet par dedzināmo upuri Tam Kungam divus jaunus vēršus, aunu un septiņus gadu vecus jērus, kas bez vainas, ¹² un trīs desmitdaļas ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar eļļu, uz ikvienu vērsi, par ēdamo upuri, bet divas desmitdaļas ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar eļļu, uz ikvienu aunu, par ēdamo upuri; ¹³ un vienu desmitdaļu ēfas smalku kviešu miltu, kas

sajaukti ar eļļu, uz ikvienu jēru, par ēdamo upuri; un to visu par dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.

¹⁴ Un viņa dzeramais upuris lai ir pushina vīna uz ikkatru vērsi, trešā daļa hina uz aunu, bet ceturtnā daļa hina uz katru jēru. Šāds ir dedzināmais upuris ikkatra gada jaunajā mēnesī.

¹⁵ Un viens āzis lai tiek sataisīts par grēku upuri Tam Kungam klāt pie pastāvīgā dedzināmā upura, un tas jāzagatavo līdz ar tam piederīgo dzeramo upuri.

¹⁶ Bet pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā ir Pashā svētki Tam Kungam.

¹⁷ Un šī mēneša piecpadsmitajā dienā tiek šie svētki turēti; septiņas dienas būs ēst neraudzētu maizi.

¹⁸ Pirmajā dienā lai tiek sasaukta svēta sapulce; jums nebūs darīt nekādu darbu, ¹⁹ bet uguns upurī jums būs upurēt par dedzināmo upuri Tam Kungam divus jaunus vērsus, vienu aunu un septiņus gadu vecus jērus, kas bez vainas; tas lai būtu jūsu pienākums.

²⁰ Un te klāt piederīgais ēdamais upuris lai ir smalkie kviešu milti trīs desmitdaļas ēfas, kas sajaukti ar eļļu, uz ikkatru vērsi, bet divas desmitdaļas miltu jums būs sagatavot uz katru aunu.

²¹ Un pa vienai desmitdaļai tev būs sagatavot uz ikvienu no tiem septiņiem jēriem; ²² un vienu āzi grēku upurim jums par salīdzināšanu, ²³ klāt pie rīta upura, kas ir ikdienas dedzināmais upuris, tas jums ir jāsataisa.

²⁴ Un tāpat sagatavojiet ik dienas, visas septiņas dienas, maizi uguns upurim par patīkamu smaržu Tam Kungam; klāt pie ikdienas dedzināmā upura to sagatavojiet līdz ar tā dzeramo upuri.

²⁵ Un septītājā dienā lai jums ir sasaukta svēta sapulce, nedariet nekādu darbu.

²⁶ Un, kad jūs pirmo ražu pienesat, pirmās ražas svētkos, tad, pienesot ēdamos upurus, kas ik mēnešus tiek pienesti Tam Kungam pēc jūsu nedēļu kārtām, turiet sasauktu svētu sapulci; nedariet nekādu darbu.

²⁷ Un kā dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam pienesiet divus jaunus vērsus, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus; ²⁸ un pie tā kā ēdamo upuri no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas uz katru vērsi, divas desmitdaļas uz aunu, ²⁹ un pa vienai desmitdaļai uz katru no septiņiem jēriem; ³⁰ un vienu āzi jums par salīdzināšanu; ³¹ piedevām pie kārtējā dedzināmā upura ar tā ēdamo upuri jums būs to sagatavot – tie lai ir dzīvnieki bez vainas – līdz ar tā dzeramiem upuriem.

29. nodaļa

¹ Un septītā mēneša pirmajā dienā noturiet svētu sapulci un nekādu darbu nedariet tanī dienā: tā lai jums ir diena, kurā jāpūš taures.

² Un sagatavojiet dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam: vienu jaunu vērsi, vienu aunu, septiņus jērus, kas gadu veci un bez vainas, ³ un pie tā kā ēdamo upuri no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas ēfas uz vērsi un divas desmitdaļas uz aunu, ⁴ un vienu desmitdaļu uz ikkatru no septiņiem jēriem, ⁵ un vienu āzi grēku upurim jums par salīdzināšanu, ⁶ klāt pie jaunā mēneša dedzināmā upura un tā ēdamā upura un pie ikdienas dedzināmā upura un tā ēdamā upura un to dzeramiem upuriem pēc noteiktas kārtības – tas viss lai ir par patīkamu smaržu, par uguns upuri Tam Kungam.

⁷ Un septītā mēneša desmitajā dienā jums ir noturama sasaukta svēta sapulce; tad jums savas dvēseles jāpakļauj gavēnim un nekādu darbu jums nebūs darīt.

⁸ Bet jums būs upurēt dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam: vienu jaunu vērsi, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus, tie visi lai jums ir bez vainas; ⁹ un pie tā kā ēdamo upuri pienesiet no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas uz vērsi un divas desmitdaļas uz aunu,

¹⁰ un vienu desmitdaļu uz ikkatru no septiņiem jēriem, ¹¹ un vienu āzi par grēku upuri klāt pie grēku salīdzināšanas upura un pie ikdienas dedzināmiem upuriem un to ēdamiem upuriem kopā ar viņu dzeramiem upuriem.

¹² Un arī septītā mēneša piecpadsmitajā dienā jums ir noturama svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt, jums septiņas dienas svinami svētki Tam Kungam.

¹³ Un jums jāpienes dedzināmais upuris, uguns upuris, par patīkamu smaržu Tam Kungam: trīspadsmit jauni vērsi, divi auni, četrpadsmit jēri, kas gadu veci, – tie visi lai ir bez vainas.

¹⁴ Un tāpat sagatavojiet tā ēdamo upuri no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas uz ikvienu no trīspadsmit vērsiem, divas desmitdaļas uz katru no diviem auniem ¹⁵ un pa vienai desmitdaļai uz ikkatru no četrpadsmit jēriem; ¹⁶ un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.

¹⁷ Bet otrā dienā: divpadsmit jaunus vērsus, divus aunos, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas, ¹⁸ un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vērsiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to

skaita, kā pienākas; ¹⁹ un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un to dzeramiem upuriem.

²⁰ Bet trešajā dienā: vienpadsmit jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas, ²¹ un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas; ²² un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.

²³ Un ceturtajā dienā: desmit jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas, ²⁴ un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas; ²⁵ un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.

²⁶ Un piektajā dienā: deviņus jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas, ²⁷ un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas; ²⁸ un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.

²⁹ Un sestajā dienā: astoņus jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas, ³⁰ un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas; ³¹ un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramiem upuriem.

³² Un septītajā dienā: septiņus jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas, ³³ un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas; ³⁴ un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.

³⁵ Astotajā dienā jums ir noturama svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt.

³⁶ Un jums jāatnes dedzināmais upuris, uguns upuris, par patīkamu smaržu Tam Kungam: viens jauns vēršis, viens auns un septiņi jēri, kas gadu veci un bez vainas, ³⁷ un to ēdamie upuri un dzeramie upuri gan pie vērša, gan pie auna un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas; ³⁸ un vienu āzi grēku upurim klāt pie pastāvīgā ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.

³⁹ To visu jūs rīkojiet Tam Kungam noteiktos svētku laikos, kādi jums ir, klāt pie jūsu solījumu upuriem un jūsu labprātīgiem upuriem, jūsu dedzināmiem upuriem un jūsu ēdamiem upuriem, un jūsu dzeramiem upuriem, un jūsu pateicības upuriem.»

30. nodaļa

¹ Un Mozus visu izstāstīja Israēla bērniem, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis.

² Un Mozus sacīja Israēla cilšu galvenajiem: «Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir devis kā pavēli: ³ ja kāds vīrs dod solījumu Tam Kungam vai zvērē zvērestu, savai dvēselei ko aizliegams, tad lai tas savu vārdu nelauž; viss, kas ir ticis ar viņa muti izteikts, tas lai arī tiek izpildīts.

⁴ Un, ja kāda sieva, solījumu dodama, Tam Kungam apsolās un paliek, pati sev ko aizliedzama, sava tēva namā savā jaunavībā, ⁵ un kad viņas tēvs dzird par šo solījumu un tiem aizliegumiem, kādus tā savai dvēselei uzlikusi, un ja tad viņas tēvs par visu to tās priekšā cieš klusu, – tad visiem viņas solījumiem ir jāpaliek spēkā un visiem aizliegumiem, ar kādiem tā sev ko aizliegusi, jāklūst izpildītiem.

⁶ Bet, ja viņas tēvs to aizliedz tanī pašā dienā, kad viņš to dzird, tad nevienam no viņas solījumiem vai aizliegumiem, ko tā savai dvēselei uzlikusi, nav jāstājas spēkā, un Tas Kungs viņai piedos, jo viņas tēvs to viņai bija aizliedzis.

⁷ Bet, ja viņa jau dzīvo pie sava vīra un tad devusi kādu solījumu vai ar savām lūpām ko nepārdomātu izteikusi, ar ko viņa pati ir aizliegumu sev uzlikusi, ⁸ tad, ja viņas vīrs to dzird un tanī pašā dienā, kad tas to dzird, cieš par to klusu, – tad viņai savs solījums ir jāpilda, un tiem aizliegumiem, ko viņa uzlikusi savai dvēselei, jāklūst izpildītiem.

⁹ Bet, ja viņas vīrs tanī dienā, kad to dzird, viņai to aizliedz, tad viņš iznīcina tās solījumu, kas bijis pār viņas dvēseli, un arī neapdomāto vārdu, kas nācis no viņas lūpām, ar ko tā savai dvēselei bija ko aizliegusi, un Tas Kungs viņai piedos.

¹⁰ Bet atraitnes vai atstātas sievas solījums, viss, ko tā savai dvēselei aizliegusi, ir jātur.

¹¹ Bet, ja sieva jau sava vīra namā ir solījumu devusi jeb uzlikusi savai dvēselei kādu solījumu ar zvērestu ¹² un viņas vīrs to ir dzirdējis un tās priekšā ir cietis klusu, tai neaizliegams, tad visiem tās solījumiem ir jāpaliek spēkā un arī visiem aizliegumiem, ko viņa uzlikusi savai dvēselei, ir jātiec izpildītiem.

¹³ Bet, ja viņas vīrs tos ir tanī pašā dienā tūliņ atcēlis, kad viņš visu to ir dzirdējis, kas nācis no viņas lūpām tai laikā, tad viņas solījumiem un viņas aizliegumiem savai dvēselei nav jātiek izpildītiem; viņas vīrs tos ir atcēlis, un Tas Kungs viņai piedos.

¹⁴ Ikvienu solījumu un ikvienu solījumu, ko vien viņa zvērēdama aizliegusi savai dvēselei, viņas vīrs var pieļaut vai arī atcelt.

¹⁵ Bet, ja viņas vīrs par visu diendienā cieš klusu, tad ar to viņš ir apstiprinājis visus viņas solījumus vai visus viņas aizliegumus, ko tā uzņēmusies uz savu dvēseli; viņš tos ir apstiprinājis ar to, ka viņš par to ir cietis klusu tanī dienā, kad tos dzirdēja.

¹⁶ Bet, ja viņš tos atceļ pēc tam, kad viņš par tiem bija dzirdējis, tad tam pašam ir jānes viņas vaina.»

¹⁷ Šie ir likumi, ko Tas Kungs kā pavēles ir devis Mozum: starp vīru un sievu, starp tēvu un jaunu meitu, kamēr tā vēl ir bez vīra sava tēva namā.

31. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Atrieb apvainojumus, ko Israēla bērni ir cietuši no midiāniešiem, tad tu tapsi piepulcināts saviem ļaudīm.»

³ Tad Mozus runāja uz tautu, sacīdams: «Apbruņojiet no sava vidus vīrus karam, lai tie iziet pulkos cīņā pret midiāniešiem un lai Tā Kunga atriebība nāktu pār Midiānu.

⁴ Jums jābūtu karā pa tūkstotim no katras Israēla cilts.»

⁵ Tā tika nodoti no Israēla tūkstošiem pa tūkstotim no katras cilts, pavisam divpadsmit tūkstoši karam bruņotu vīru.

⁶ Un Mozus tos sūtīja kara gaitās pa tūkstotim no katras cilts, un viņiem līdzī arī Pinehasu, priesteru Ēleāzara dēlu, ar svētajiem piederumiem un viņa ziņā nodotajām trauksmes taurēm.

⁷ Un tie izgāja pret Midiānu, kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis, un viņi nokāva ikvienu vīriešu kārtas pretinieku.

⁸ Un tie nokāva līdz ar pārējiem arī Midiāna ķēniņus Eviju, Rekemu, Cūru, Hūru un Rēbu, tie bija pieci Midiāna ķēniņi, un arī Bileāmu, Beora dēlu, viņi nokāva ar zobenu.

⁹ Un Israēla bērni aizveda gūstā midiāniešu sievas līdz ar viņu bērniem un visus viņu lopus, un visus viņu ganāmpulkus, un visu viņu īpašumu par laupījumu.

¹⁰ Un visas viņu pilsētas līdz ar viņu mājvietām un nometņu vietām tie sadedzināja ar uguni.

¹¹ Un tie ņēma kā gūstekņus un laupījumu visu, gan cilvēkus, gan lopus, ¹² un noveda pie Mozus un priesteru Ēleāzara un pie Israēla bērnu draudzes visu, ko tie bija gūstījuši, saņēmuši un salaupījuši, uz nometni Moāba klajumā, kas ir pāri Jordānai pretī Jērikai.

¹³ Bet Mozus un priesteris Ēleāzars, un visi draudzes galvenie izgāja tiem pretī ārpus nometnes.

¹⁴ Un Mozus apskaitās uz karapulku pavēlniekiem, uz tiem, kuri bija virsnieki pār tūkstošiem, un uz tiem virsniekiem, kuri bija pār simtiem, uz visiem, kas atgriezās no karagājiena.

¹⁵ Un Mozus tiem sacīja: «Kā tas nākas, ka jūs esat atstājuši visas sievas dzīvas?

¹⁶ Redzi, viņas bija pēc Bileāma padoma kļuvušas par iemeslu tam, ka Israēla bērni sacēlās pret To Kungu Peora dēļ, tādēļ nāca mocība pār Tā Kunga draudzi.

¹⁷ Bet tagad nokaujiet visus bērnus, kas ir vīriešu kārtas, un nokaujiet visas sievas, kas vīru ir pazinušas un pie vīra gulējušas; ¹⁸ bet ikvienu sievieti kārtas bērnu un tās sievas, kuras vēl vīru nav pazinušas, kuras nav gulējušas pie vīra, tās atstājiet sev dzīvas.

¹⁹ Un uzceliet sev teltis ārpus nometnes un palieciet ārā septiņas dienas ikviens, kas ir nokāvis cilvēku, un ikviens, kas ir aizskāris nokautu. Visiem trešajā un septītajā dienā ir jāšķīstās no grēkiem, gan jums pašiem, gan jūsu gūstekņiem.

²⁰ Un visas drēbes un ikviens ādas priekšmets, un viss, kas darināts no kazu vilnas, un visi koka rīki jums ir jāšķīsta!»

²¹ Un priesteris Ēleāzars sacīja visiem karavīriem, kas bija gājuši karot: «Šis ir bauslības likums, ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis: ²² zeltu un sudrabu, varu un dzelzi, alvu un svinu, ²³ visu, kas panes uguni, to arī lieciet ugunī, tad tās lietas ir atkal šķīstas; tomēr šīs lietas vēl ir aplakāmas ar šķīstīšanas ūdeni, lai tās būtu šķīstas; bet visus tos priekšmetus, kas uguni nepanes, tos laidiet caur ūdeni.

²⁴ Un jums arī būs mazgāt savas drēbes septītajā dienā, tad arī jūs būsiet kļuvuši šķīsti, un pēc tam jums būs iespējams atgriezties nometnē.»

²⁵ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

²⁶ «Tu un priesteris Ēleāzars līdz ar draudzes tēvu namu galveniem saskaitiet it visus saņemtos un sagūstītos un lopus; ²⁷ un sadali laupījumu uz pusēm, vienu pusi tiem, kas ir gājuši karā un ir kāvušies, bet otru pusi visai draudzei.

²⁸ Un ņem Tam Kungam Viņa daļu no tiem karavīriem, kas bija karā izgājuši, vienu gabalu no pieciem simtiem kā no cilvēkiem, tā no vēršiem, no ēzeļiem un no sīklopiem; ²⁹ no tiem piešķirtās puses tev tie ir jāņem, un nodod tos priesterim Ēleāzaram par cilājamo upuri Tam Kungam.

³⁰ Bet no Israēla bērniem piešķirtās puses ņem vienu iegūto no katriem piecdesmit – no cilvēkiem, no vēršiem, no ēzeļiem, no sīklopiem un no visiem lopiem – un nodod tos levītiem, kuri pilda savu pienākumu pie Tā Kunga mājokļa.»

³¹ Un Mozus ar priesteri Ēleāzaru tā darīja, kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis.

³² Un atlikušais laupījums, viņu ar varu paņemtais ieguvums, ko tie bija salaupījuši, bija seši simti septiņdesmit pieci tūkstoši sīklopu ³³ un septiņdesmit divi tūkstoši liellopu, ³⁴ un sešdesmit viens tūkstotis ēzeļu; ³⁵ un cilvēku dvēseļu skaits, no sievietēm, kuras nebija pie vīra gulējušas, kopskaitā bija trīsdesmit divi tūkstoši dvēseļu.

³⁶ Bet no otras puses, tiem, kuri bija gājuši karā, viņiem piešķirto sīklopu skaits bija trīs simti trīsdesmit septiņi tūkstoši pieci simti, ³⁷ un tas sīklopu daudzums, kas piekrita Tam Kungam, bija seši simti septiņdesmit pieci, ³⁸ un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši, bet viņu skaits, ko nodeva Tam Kungam, bija septiņdesmit divi, ³⁹ un ēzeļu bija trīsdesmit tūkstoši pieci simti, bet no tiem nodeva Tam Kungam sešdesmit vienu; ⁴⁰ un cilvēku dvēseļu bija sešpadsmit tūkstoši, bet viņu novēlamā daļa Tam Kungam bija trīsdesmit divas dvēseles.

⁴¹ Un Mozus deva priesterim Ēleāzaram Tam Kungam novēlētu daļu par cilājamo upuri, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

⁴² Un tā puse, kas bija piešķirta Israēla bērniem, kad Mozus atdalīja tiem, kas bija gājuši karā, – ⁴³ šī draudzei piešķirtā puse bija: sīklopu vien trīs simti trīsdesmit septiņi tūkstoši pieci simti, ⁴⁴ un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši, ⁴⁵ un ēzeļu bija trīsdesmit tūkstoši pieci simti, ⁴⁶ un cilvēku dvēseļu bija sešpadsmit tūkstoši – ⁴⁷ un Mozus ņēma no Israēla bērnu daļas vienu iegūto no katriem piecdesmit cilvēkiem un no lopiem un tos deva levītiem, kas kopa Tā Kunga mājokli, kā Tas Kungs bija Mozum pavēlējis.

⁴⁸ Tad piegāja pie Mozus karapulku virsnieki, kas bija bijuši virsnieki pār tūkstošiem un virsnieki pār simtiem, ⁴⁹ un tie sacīja Mozum: «Tavi kalpi ir skaitījuši to karavīru pulku, kas mums bija padoti, un tur neviena no mums netrūkst.

⁵⁰ Tāpēc mēs esam atnesuši Tam Kungam upuri, ikviens tuvodamies ar to, ko viņš ir atradis no zelta priekšmetiem – rokassprādzēm, aprocēm, gredzeniem, auskariem un dārgām rotām –, lai savas dvēseles salīdzinātu Tā Kunga priekšā.»

⁵¹ Tad Mozus un priesteris Ēleāzars saņēma no tiem zeltu un citus smalki izstrādātus priekšmetus.

⁵² Un viss zelts, ko tie Tam Kungam atnesa par cilājamo upuri, bija sešpadsmit tūkstoši septiņi simti piecdesmit sekleļu – no virsniekiem pār tūkstošiem un no virsniekiem pār simtiem, ⁵³ jo kareivji bija laupījuši katrs pats savā labā.

⁵⁴ Tad Mozus un priesteris Ēleāzars saņēma zeltu no virsniekiem pār tūkstošiem un pār simtiem, un viņi to ienesa Saiešanas teltī par piemiņu Israēla bērniem Tā Kunga priekšā.

32. nodaļa

¹ Rūbena un Gada bērniem bija daudz ganāmpulku, un viņu lopu skaits bija prāvs, tādēļ tie izlūkoja Jāzera un Gileāda zemes, un redzi, tā bija īstā vieta ganāmpulkiem.

² Tad Gada un Rūbena bērni nāca pie priestera Ēleāzara un pie draudzes vadoniem un sacīja:

³ «Atarotā, Dibonā, Jāzerā, Nimrā, Hešbonā, Ēleālē, Sebamā, Nebo un Beonā, ⁴ tanī zemē, ko Tas Kungs ir uzveicis par labu Israēla draudzei, ir īstā vieta ganāmpulkiem, un mums, taviem kalpiem, ir daudz lopu.»

⁵ Un tie sacīja: «Ja mēs esam atraduši žēlastību tavās acīs, tad lai šī zeme tiek dota taviem kalpiem par īpašumu, un neliec mums iet pāri Jordānai!»

⁶ Bet Mozus sacīja Gada un Rūbena bērniem: «Vai tad jūsu brāļi lai iet karot, bet jūs gribat palikt še?»

⁷ Kāpēc jūs novēršat Israēla bērnu sirdis no viņu apņemšanās doties uz to zemi, ko Tas Kungs ir viņiem devis?

⁸ Tā jau jūsu tēvi darīja, kad es viņus sūtīju no Kadeš-Barneas to zemi izlūkot.

⁹ Kad tie bija devušies augšup līdz Eškolai upei un redzējuši šo zemi, viņi atturēja Israēla bērnu sirdis, ka tie negribēja iet uz to zemi, ko Tas Kungs viņiem bija devis.

¹⁰ Tad Tas Kungs iedegās Savās dusmās tai dienā, un Viņš zvērēja, teikdams: ¹¹ tiem vīriem, kas iznākuši no Ēģiptes zemes, kam ir divdesmit gadu un vairāk, nebūs redzēt to zemi, ko Es ar zvērestu apsolīju Abrahāmam, Īzākam un Jēkabam, jo tie nav Man paklausījuši, ¹² izņemot vienīgi kenisieti Kālebu, Jefunnas dēlu, un Jozuu, Nūna dēlu, jo tie Tam Kungam ir paklausījuši.

¹³ Un tā iekaisa Tā Kunga dusmas pret Israēlu, ka Viņš lika tiem maldīties tuksnesī četrdesmit gadus, tiekāms visa tā paaudze izmira, kas Tā Kunga priekšā bija ļaunu darījusi.

¹⁴ Un redzi, jūs esat stājušies savu tēvu vietā, grēcinieku pēcnācēji, lai vēl vairāk Tā Kunga dusmu bardzību kāpinātu pret Israēlu!

¹⁵ Ja jūs novērsīsities no Viņa, tad Viņš liks ļaudīm vēl ilgāk maldīties tuksnesī, un tā jūs nomaitāsīt visu šo tautu!»

¹⁶ Tad tie piegāja pie viņa un sacīja: «Mēs gribam šeit taisīt aplokus saviem ganāmpulkiem un pilsētas savām sievām un bērniem, ¹⁷ bet mēs paši apbrušosimies un iesim Israēla bērnu priekšgalā, tiekāms tos būsīm noveduši viņu dzīves vietās; bet mūsu sievas un bērni lai paliek mūru nocietinājumos zemes iedzīvotāju dēļ.

¹⁸ Mēs paši neatgriezīsimies atpakaļ savos namos, kamēr Israēla bērni nebūs ieguvuši ikviens savu īpašumu, ¹⁹ jo mēs neprasām sev neko kopā ar viņiem viņpus Jordānas vai vēl tālāk, bet mums mūsu mantojums lai nākas šai Jordānas pusē pret austrumiem.»

²⁰ Tad Mozus tiem sacīja: «Ja jūs šo lietu tā gribat darīt, ka jūs, apbruņojušies Tā Kunga priekšā karam, ²¹ visi, gatavi karam, dodaties Tā Kunga priekšā pār Jordānu, kamēr Viņš Savus ienaidniekus izdzīs un ²² visa zeme būs Tā Kunga varai pakļauta, bet jūs tikai vēlāk atgriezīsities un būsīt nenoziedzīgi Tā Kunga un Israēla priekšā, tad lai šī, Tā Kunga zeme, arī kļūst par jūsu īpašumu.

²³ Bet, ja jūs tā nedarīsīt, redzi, tad jūs būsīt Tā Kunga priekšā apgrēkojušies, tad jūs izjutīsīt savus grēkus, kad tie jūs atradīs!

²⁴ Tad nu celiet pilsētas savām sievām un bērniem un mūra iežogojumus saviem sīklopiem un dariet tā, kā jūs ar savu muti paudāt!»

²⁵ Tad Gada un Rūbena bērni sacīja Mozum, teikdami: «Tavi kalpi darīs, kā tu, kungs, tiem pavēli: ²⁶ mūsu bērnus, mūsu sievas un mūsu ganāmpulkus ar visiem mūsu lopiem mēs atstāsim Gileāda pilsētās, ²⁷ bet tavi kalpi, visi apbruņoti, ies karā, lai kautos Tā Kunga priekšā, kā tu, kungs, saki.»

²⁸ Tad Mozus par viņiem deva pavēli priesterim Ēleāzaram un Jozuam, Nūna dēlam, un cilšu vecākiem Israēla bērnu vidū, ²⁹ un Mozus tiem sacīja: «Ja Gada un Rūbena bērni, visi apbruņojušies, kopā ar jums pārcelsies pāri Jordānai Tā Kunga priekšā un visa zeme būs jums pakļauta, tad dodiet viņiem Gileāda zemi par īpašumu.

³⁰ Bet, ja tie apbruņoti neies karā kopā ar jums pāri Jordānai, tad lai tiem mantojums krīt kopā ar jums Kānaāna zemē.»

³¹ Tad Gada un Rūbena bērni sacīja: «Kā Tas Kungs uz mums, saviem kalpiem, ir runājis, tā mēs darīsim: ³² mēs noiesim apbruņojušies Tā Kunga priekšā uz Kānaāna zemi, bet paturēsim šinī pusē Jordānai savu īpašumu kā mantojumu.»

³³ Tad Mozus piešķīra viņiem, proti, Gada bērniem un Rūbena bērniem, un Manases, Jāzēpa dēla, pusciltij, amoriešu ķēniņa Oga valstis – visu zemi un tās pilsētas, kas bija šo ķēniņu valstu robežās, un arī visas pilsētas to apkaimē.

³⁴ Un Gada bērni uzcēla Dibonu, Atarotu, Aroēru, ³⁵ Aterot-Šofanu, Jāzeru, Jogbehu, ³⁶ Bet-Nimru un Bet-Haranu – nocietinātas pilsētas un laidarus sīklopiem.

³⁷ Bet Rūbena bērni uzcēla Hešbonu, Ēleāli, Kirjataimu, ³⁸ Nebo un Baal-Megonu ar citiem vārdiem un Sibmahu, un tie nosauca uzceltās pilsētas citos vārdos.

³⁹ Un arī Mahīra, Manases dēla, bērni gāja uz Gileādu, lai to pārstaigātu, un tie izspieda tur dzīvojošos amoriešus.

⁴⁰ Tā Mozus piešķīra Gileādu Mahīra, Manases dēla, ciltij, un viņš tur apmetās.

⁴¹ Un arī Jaīrs, Manases dēls, nāca un ieņēma amoriešu telšu ciemus un tos nosauca par Jaīra telšu vietām.

⁴² Arī Noba nāca un ieņēma Kenatu un tās mazās pilsētas un nosauca to savā vārdā par Nobu.

33. nodaļa

¹ Šie ir Israēla bērnu pārgājieni, kā viņi iznāca no Ēģiptes pēc saviem pulkiem, būdami Mozus un Ārona rokas vadīti.

² Un Mozus uzrakstīja pēc Tā Kunga pavēles viņu izešanu no Ēģiptes, viņu pārgājienus, un šie ir viņu pārgājieni līdz ar to apstājas vietām.

³ Viņi izgāja, dodamies ceļā no Ramzesas pilsētas, pirmā mēneša piecpadsmitajā dienā, tas ir, pirmajā dienā, kas seko Pashā svētkiem, un Israēla bērni izgāja Augstākā rokas vadīti, visiem ēģiptiešiem to redzot, ⁴ kamēr ēģiptieši apglabāja visus pirmdzimtos, ko Tas Kungs bija viņu vidū piemeklējis; un arī par viņu dieviem Tas Kungs bija Savu tiesu spriedis.

⁵ Un Israēla bērni izgāja no Ramzesas un apmetās Sukotā.

⁶ Un no Sukotas tie devās ceļā un apmetās Etāmā, kas atrodas tuksneša malā.

⁷ No Etāmas viņi pagriezās pret Pihahirotu, kas pretim Baāl-Cefonai, un uzcēla savas teltis Migdolas priekšā.

⁸ Un no Pihahirotas tie devās tālāk uz priekšu un, izgājuši cauri jūrai uz tuksnesi, viņi nostaigāja triju dienu gājumu Etāmas tuksnesī un apmetās teltīs pie Māras.

⁹ No Māras tālāk iedami, tie nonāca Elimā, un Elimā bija divpadsmit ūdens avoti un septiņdesmit vīgu palmas, un tie tur apmetās.

¹⁰ No Elimas tie devās atkal ceļā un apmetās pie Niedru jūras.

¹¹ Izgājuši no Niedru jūras, viņi apmetās Sina tuksnesī.

¹² Izgājuši no Sina tuksneša, viņi apmetās Dopkā.

¹³ Izgājuši no Dopkas, viņi apmetās Alušā.

¹⁴ Izgājuši no Alušas, viņi apmetās Rafidimā, un tur nebija ūdens, tautai ko dzert.

¹⁵ Un tie izgāja no Rafidimas un apmetās Sinaja tuksnesī.

¹⁶ Izgājuši no Sinaja tuksneša, viņi apmetās pie Kibrot-Taavas.

¹⁷ Izgājuši no Kibrot-Taavas, viņi apmetās Hacerotā.

¹⁸ Izgājuši no Hacerotas, viņi apmetās Ritmā.

¹⁹ Izgājuši no Ritmas, viņi apmetās Rimon-Perecā.

²⁰ Izgājuši no Rimon-Perecas, viņi apmetās Libnā.

²¹ Izgājuši no Libnas, viņi apmetās Risā.

²² Izgājuši no Risas, viņi apmetās Keheletā.

²³ Izgājuši no Keheletas, viņi apmetās teltīs Šāfera kalnā.

²⁴ Un no Šāfera kalna viņi devās ceļā un apmetās Haradā.

²⁵ Izgājuši no Haradas, viņi apmetās Makhelotā.

²⁶ Izgājuši no Makhelotas, viņi apmetās Tahatā.

²⁷ Izgājuši no Tahatas, viņi apmetās Terahā.

²⁸ Izgājuši no Terahas, viņi apmetās Mitkā.

²⁹ Izgājuši no Mitkas, viņi apmetās Hašmonā.

³⁰ Izgājuši no Hašmonas, viņi apmetās Moserotā.

³¹ Izgājuši no Moserotas, viņi apmetās Bene-Jagakanā.

³² Un no Bene-Jagakanas viņi aizgāja un apmetās Hor-Gidgadā.

³³ Izgājuši no Hor-Gidgadas, viņi apmetās Jotbatā.

³⁴ Izgājuši no Jotbatas, viņi apmetās Abronā.

³⁵ Izgājuši no Abronas, viņi apmetās Ecion-Gebarā.

³⁶ Izgājuši no Ecion-Gebaras, viņi apmetās Cina tuksnesī, tas ir, Kadešā.

³⁷ No Kadešas viņi devās tālāk un apmetās pie Hora kalna, Edoma zemes malā.

³⁸ Tad priesteris Ārons izgāja Hora kalnā pēc Tā Kunga pavēles, un tur viņš nomira četrdesmitā gada piektā mēneša pirmajā dienā, kopš Israēla bērni bija izgājuši no Ēģiptes.

³⁹ Bet Ārons bija simts divdesmit trīs gadus vecs, kad viņš Hora kalnā nomira.

⁴⁰ Tad kānaāniešu ķēniņš Arads, kas dzīvoja Kānaāna zemes dienvidos, Negebā, dzirdēja par Israēla bērnu nākšanu.

⁴¹ Un tie aizgāja no Hora kalna un apmetās Calmonā.

⁴² Izgājuši no Calmonas, viņi apmetās Pūnanā.

⁴³ Izgājuši no Pūnanas, viņi apmetās Obotā.

⁴⁴ Izgājuši no Obotas, viņi apmetās Iei-Abarīmā pie Moāba robežām.

⁴⁵ Izgājuši no Ijimas,⁶⁷ viņi apmetās Dibon-Gadā.

⁴⁶ Izgājuši no Dibon-Gadas, viņi apmetās Almon-Diblataimā.

⁴⁷ Izgājuši no Almon-Diblataimas, viņi apmetās Abarima kalnājā austrumos no Nebo.

⁴⁸ Un, izgājuši cauri pārējiem Abarima kalniem, viņi apmetās Moāba klajumos šaipus Jordānai pretī Jērikai.

⁶⁷ Iei-Abarīmas saīsinājums.

⁴⁹ Viņi apmetās savās teltīs Jordānas upes ielejā no Beit-Ješimotas līdz pat Ābel-Šitimai Moāba klajumos.

⁵⁰ Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moāba klajumos pie Jordānas pretī Jērikai:

⁵¹ «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs iesit pār Jordānu uz Kānaāna zemi, ⁵² tad jums jāizdzen visi tās zemes iedzīvotāji un jāiznīcina visi viņu elku tēli, tāpat arī jāizdeldē visi viņu lietie attēli un jāiznīcina viņu augstieņu svētnīcas.

⁵³ Un tad jūs pakļausit sev šo zemi un tanī dzīvosit, jo Es jums šo zemi esmu piešķīris, lai jūs to iemantotu.

⁵⁴ Un jums tā zeme būs jāsadala, meslus metot, savu cilšu starpā; tai ciltij, kurai vairāk ļaužu, tās īpašums jāpavairo, un tai, kurai maz ļaužu, tās īpašumam jābūt mazākam; kā katrai mesli krīt, tā lai tā saņem, tikai zemi jums būs dalīt pēc savām tēvu ciltīm.

⁵⁵ Bet, ja jūs neizdzīsīt tās zemes iedzīvotājus, tajā ieejot, tad notiks, ka tie, kurus jūs saudzēsīt, lai tie atliktos, tie jums kļūs par dadžiem jūsu acīs un par ērkšķiem jūsu sānos, un tie jums uzmāksies tai zemē, kurā jūs dzīvosit.

⁵⁶ Un notiks, ka tā, kā Es ar viņiem domāju darīt, tā Es ar jums darīšu.»

34. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

² «Pavēli Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs ieiesit Kānaāna zemē, tad tā būs tā zeme, kas jums krītīs par īpašumu, Kānaāna zeme pēc savām robežām: ³ dienvidu galā lai paliek Cina tuksnesis, stiepdamies garām Edomai, un lai jums dienvidu robeža austrumos sākas Sāls jūras dienvidu galā.

⁴ Un tad lai robeža met līkumu no Negeba uz Akrābu kalniem un sniedzas līdz Cina tuksnesim, kur tā beigtos dienvidos no Kadeš-Barneas. Tad lai tā pāriet uz Hacar-Adaru, lai no turienes sniegtos pāri uz Acmonu; ⁵ no Acmonas lai robeža iet ar līkumu uz Ēģiptes upi un beidzas virzienā uz Rietumu jūru.

⁶ Vakara pusē lai Lielā jūra jums ir par robežu, tā lai jums ir robeža rietumos.

⁷ Un šī lai ir jūsu ziemeļu robeža: no Lielās jūras velciet to pāri uz Hora kalnu; ⁸ no Hora kalna velciet to virzienā uz Hamatu, un lai tās beigas sniedzas pret Cedadu.

⁹ Bet robeža lai vēl stiepjās virzienā uz Sīpronu, un tās gals lai ir Ēnana ciems; šī lai ir jūsu ziemeļu robeža.

¹⁰ Un austrumos nospraudiet savu robežu no Ēnana ciema uz Šefanu.

¹¹ Šī robeža lai aizstiepjās no Šefana lejup uz Riblu austrumos no Ajinas; tālāk lai robeža skar Kinneretas ezera austrumu krastu, ¹² ved lejup gar Jordānas upi un lai izbeidzas ar Sāls jūru. Tāda lai jums izskatās jūsu zeme un tās robežas visapkārt.»

¹³ Tad Mozus vēl norādīja Israēla bērniem un sacīja: «Šī ir tā zeme, kuru jūs savā starpā sadalīsīt par īpašumu, meslus mezdami, kā Tas Kungs to ir pavēlējis, deviņām ciltīm un atlikušajai pusciltij, ¹⁴ jo Rūbena cilts pēc saviem tēvu namiem un Gada cilts pēc saviem tēvu namiem, un arī Manases puscilts ir jau savus īpašumus saņēmušas.

¹⁵ Šīs divarpus ciltis ir jau savus īpašumus saņēmušas viņpus Jordānas pretī Jērikai austrumu virzienā pret saules lēktu.»

¹⁶ Un Tas Kungs runāja uz Mozu:

¹⁷ «Šie ir to vīru vārdi, kas starp jums šo zemi sadalīs: priesteris Ēleāzars un Jozua, Nūna dēls,

¹⁸ un pieaiciniet klāt no katras cilts pa vienam vadonim zemes sadalīšanai.

¹⁹ Un šie ir to vīru vārdi: Jūdas ciltij – Kālebs, Jefunnas dēls;

²⁰ Simeona bērnu ciltij – Samuēls, Amihuda dēls;

²¹ Benjamīna bērnu ciltij – Eldads, Kislona dēls;

²² un no Dana bērnu cilts – vadonis Bukijs, Joglija dēls;

²³ no Jāzepa bērnu cilts, no Manases cilts – vadonis Hāniēls, Ēfoda dēls;

²⁴ no Efraima bērnu cilts – vadonis Kemuēls, Šiftana dēls;

²⁵ no Zebulona bērnu cilts – vadonis Ēlisafans, Parnana dēls;

²⁶ no Isašara bērnu cilts – vadonis Paltiēls, Azana dēls;

²⁷ no Ašera bērnu cilts – vadonis Ahihuds, Selomija dēls;

²⁸ un no Naftaļa bērnu cilts – vadonis Pedahēls, Amihuda dēls.»

²⁹ Šie ir tie, kuriem Tas Kungs pavēlēja sadalīt īpašumu Israēla bērniem Kānaāna zemē.

35. nodaļa

¹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moāba klajumos pie Jordānas pretī Jērikai, sacīdams:

² «Pavēli Israēla bērniem, lai tie no saviem īpašumiem, kas iegūti īpašumā, dod levītiem pilsētas, kur dzīvot, bet no pilsētu apkārtējiem apgabaliem lai dod levītiem arī zemes gabalus ganībām.

³ Pašas pilsētas lai ir viņiem dzīvošanai, bet zemes gabali lai ir ganības viņu lopiem un nastu nesējiem lopiem, kā arī visiem viņu pārējiem kustoņiem.

⁴ Un zemes gabali pie pilsētām, ko jūs dosit levītiem, lai atrodas no pilsētas mūriem it visos virzienos, stiepdamies tūkstoš olekšu attālumā no pilsētas mūriem.

⁵ Un ārpus pilsētas nomēriet austrumu virzienā divi tūkstoši olektis un tāpat pa divi tūkstoši olektīm dienvidu, rietumu un ziemeļu virzienā tā, lai pilsēta atrastos tieši vidū; šie lai ir viņu pilsētas zemes ganību gabali.

⁶ Un starp pilsētām, ko jūs dosit levītiem, lai ir sešas glābšanās pilsētas, kuras jums ir jādod, lai varētu tanīs paslēpties tāds, kam gadījies kādu nonāvēt; un bez tām viņiem vēl klāt jums būs dot četrdesmit divas pilsētas; ⁷ pavisam pilsētu skaits, kas jums jānodod levītiem, ir četrdesmit astoņas pilsētas līdz ar viņu ganībām.

⁸ Un tās pilsētas, ko jūs nodosit no Israēla bērnu daļas, jūs ņemiet no lielākām ciltīm lielākā skaitā, bet no mazākām ciltīm mazākā skaitā; ikviena cilts lai nodod no savām pilsētām levītiem pēc savas daļas, ko tā mantojusi.»

⁹ Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

¹⁰ «Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs iesit pāri Jordānai Kānaāna zemē, ¹¹ tad jums jāizrauga piemērotas pilsētas par glābšanās pilsētām, kur tāds varētu bēgt, kas kādu cilvēku ir netīši nogalinājis.

¹² Un šīs pilsētas lai ir jums glābšanās pilsētas no asinsatriebēja, un neviens lai nemirst, iekāms nav stāvējis draudzes priekšā un saņēmis tiesas spriedumu.

¹³ Bet no tām pilsētām, ko jūs dosit, sešas lai būtu glābšanās pilsētas: ¹⁴ trīs lai atrodas šaipus Jordānas, bet trīs lai ir Kānaāna zemē, tās tad lai ir glābšanās pilsētas.

¹⁵ Šīs sešas pilsētas lai ir kā Israēla bērniem, tā arī svešiniekiem un piedzīvotājiem jūsu vidū par glābšanās vietām, lai turp varētu bēgt ikviens, kas kādu cilvēku ir netīši nogalinājis.

¹⁶ Bet, ja kāds kādu ir ar dzelzs priekšmetu tā sitis, ka tas ir miris, tad viņš ir slepkava, un tas lai mirst kā slepkava.

¹⁷ Vai ja kāds kādu sitis ar akmeni rokā, ar ko var nosist, tad tas ir slepkava un sodāms ar nāvi.

¹⁸ Vai ja kāds kādu sit ar koka priekšmetu, kas tam ir rokā, no kā arī var mirt, un ja viņš tā sit, ka otrs ir miris, tad tāds ir slepkava un sodāms ar nāvi.

¹⁹ Asinsatriebējs lai nonāvē šādu slepkavu; kad vien tas viņu sastop, lai tas viņu nokauj.

²⁰ Un, ja kāds kādu nīzdams ir grūdis vai tīšām ar kaut ko viņam sviedis, ka tas ir miris, ²¹ vai ja ķildojoties kāds kādu ir ar savu roku tā sitis, ka otrs ir miris, tad tāds ir sodāms ar nāvi, jo viņš ir slepkava; asinsatriebējs lai to nonāvē, kad vien viņu sastop.

²² Bet, ja netīši, bez ienaida kāds kādu ir grūdis vai arī netīši būtu tam metis ar kādu priekšmetu ²³ vai ar akmeni iesviedis, no kā var nomirt, jeb, tam neredzot, ir licis akmenim uzkrīst tam virsū, ka tam ir jāmirst, bet nav bijis viņa ienaidnieks, nedz meklējis viņa nelaimi, ²⁴ tad lai starp tādu cilvēku un asinsatriebēju draudze spriež tiesu pēc šiem likumiem.

²⁵ Draudzei ir jāglābj tāds cilvēks no asinsatriebēja rokas, un draudzei viņš ir jānogādā atpakaļ glābšanās pilsētā, kurp viņš bija bēdzis, un tur lai viņš dzīvo, kamēr augstais priesteris ir miris, kas ir svaidīts ar svēto eļļu.

²⁶ Bet, ja tāds cilvēks pats izies no savas glābšanās pilsētas robežām, uz kurieni viņš bija aizbēdzis, ²⁷ un asinsatriebējs viņu ieraudzīs ārpus viņa glābšanās pilsētas robežām un viņu nogalinās, tad tas nav tādām skaitāms par asinsdarbu, ²⁸ jo tādām bija jādzīvo savā glābšanās pilsētā līdz augstā priesteri nāvei; bet pēc augstā priesteri nāves tāds drīkst atgriezties atpakaļ savā pilsētā.

²⁹ Un šie lai jums ir tiesas likumi uz jūsu paaudžu paaudzēm it visās jūsu apmešanās vietās.

³⁰ Ja kāds kādu cilvēku nosit, tad pēc liecinieku norādījumiem slepkava lai tiek nogalināts; bet viens liecinieks vien nevar atbildēt, dodams liecību pret kādu cilvēku, ka tam būtu jāmirst.

³¹ Jums arī nav jāņem izpiršanas maksa par slepkavu, kas ir nāvi pelnījis, jo tādām ir jāmirst.

³² Jums arī nav jāņem izpiršanas maksa par tādu, kas ir aizbēdzis uz glābšanās pilsētu, lai atgrieztos atpakaļ savā zemē un tur dzīvotu, kamēr augstais priesteris mirst.

³³ Jums nebūs sagānīt to zemi, kurā jūs dzīvojat, jo asinis zemi apgāna, un zemi nevar salīdzināt to asiņu dēļ, kas tur izlietas, kā vienīgi ar tā asinīm, kas tās izlējis.

³⁴ Tad nu nepadariet zemi, kurā jūs dzīvojat, nešķīstu, jo tur Es arī dzīvoju jūsu vidū; jā, Es, Tas Kungs, dzīvoju Israēla bērnu vidū.»

36. nodaļa

¹ Un dzimtu vecākie no Gileāda bērnu cilts, no Manases dēla Mahīra pēcnācējiem un Jāzepa dēlu ciltīm piegāja klāt Mozum un vadoņiem, Israēla bērnu tēvu namu galvenajiem, ² un sacīja: «Tas Kungs ir pavēlējis manam kungam ar meslu palīdzību nodot zemi par īpašumu Israēla bērniem, un manam kungam ir arī no Tā Kunga pavēlēts mūsu brāļa Celofehada īpašumu nodot viņa meitām.

³ Kad nu tās tagad kļuva sievas kādam no Israēla cilts dēliem, tad viņu mantojuma daļa tiktu atrauta no mūsu cilts tēvu īpašuma un tiktu pievienota tam cilts tēvu īpašumam, pie kuras tās pievienojušās, bet mums mūsu īpašuma gabals tiktu atrauts.

⁴ Un, ja nu Israēla bērniem nāk gaviļu gads, tad šī īpašuma daļa tiktu pievienota tās cilts īpašumiem, kurai tās ir pievienojušās, un tā no mūsu tēvu īpašuma viņām piederīgā daļa tiktu nogriezta.»

⁵ Tad Mozus pavēlēja Israēla bērniem, kā Tas Kungs viņam bija licis, sacīdams: «Ir taisnība, ko Jāzepa cilts pēcnācēji saka.

⁶ Lūk, vārds, ko Tas Kungs dod kā pavēli par Celofehada meitām, teikdams: lai tās kļūst par sievām tam, kas viņu acīm labi patīk, bet lai tās kļūst par sievām tikai kādam no sava tēva cilts, ⁷ ka Israēla bērnu īpašums nepāriet no vienas cilts otrai ciltij, jo ikvienam Israēla bērnam būs cieši turēties pie savu tēvu cilts īpašuma.

⁸ Un ikviena meita no Israēla bērnu cilšu vidus, kura manto kādu īpašumu, lai kļūst sieva vīram vienīgi no savas tēva cilts tādēļ, ka ikviens israēlietis patur sava tēva īpašumu, ⁹ un tā lai neviens īpašums nepāriet no vienas cilts otrai ciltij; ikviena no Israēla bērnu ciltīm lai cieši turas pie sava cilts īpašuma.»

¹⁰ Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā arī Celofehada meitas darīja; ¹¹ jo Mahlija, Tirca, Hogla, Milka un Noga, Celofehada meitas, kļuva sievas sava tēva brāļa dēliem; ¹² tās izgāja pie vīriem no Jāzepa dēla Manases cilts; tā viņu mantojums palika viņu tēvu cilts īpašumā.

¹³ Šīs ir tās pavēles un tiesas, ko Tas Kungs pavēlēja caur Mozu Israēla bērniem Moāba klajumā pie Jordānas pretim Jērikai.

14. DEUTERONOMIUM

PIEKTĀ MOZUS GRĀMATA (SAUKTA DEUTERONOMIUM)

(V.E.: Krievu Bībelē: «Пятая книга Моисеева. ВТОРОЗАКОННИЕ» {[R-BIBLE1](#)})

1. nodaļa

¹ Šie ir tie vārdi, ko Mozus runāja visam Israēlam viņpus Jordānas tuksnesī, Arābas klajumā iepretim Sūfai, starp Pāranu un Topelu, Lābanu, Hacerotu un Di-Zahabu, ² vienpadsmit dienu gājumā no Horeba pa Seīra kalnu ceļu līdz Kadeš-Barneai.

³ Un notika tas četrdesmitā gada vienpadsmitā mēneša pirmajā dienā, tad Mozus runāja uz Israēla bērniem, sacīdams visu to, ko Tas Kungs viņam par tiem bija pavēlējis, ⁴ pēc tam kad viņš bija uzvarējis Sihonu, amoriešu ķēniņu, kas dzīvoja Hešbonā, un Ogu, Basanas ķēniņu, kas dzīvoja Aštarotā un Edrejā.

⁵ Viņpus Jordānas, Moāba zemē, Mozus sāka šo bauslību izskaidrot, sacīdams:

⁶ «Tas Kungs, mūsu Dievs, runāja uz mums pie Horeba, teikdams: jūs pietiekami ilgi esat mituši pie šī kalna.

⁷ Tādēļ griezieties un dodieties ceļā un ejiet uz amoriešu kalniem un pie visiem viņu kaimiņiem līdzenumā, kalnos un lejās, dienvidu zemē un jūras malā uz Kānaāna zemi, un uz Libanonu līdz lielajai upei, līdz Eifratas upei.

⁸ Redzi, Es esmu nodevis šo zemi jūsu rokās, ejiet un iegūstiet sev par īpašumu šo zemi, ko Tas Kungs ir apsolījis ar zvērestu dot jūsu tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, viņiem un viņu pēcnācējiem pēc viņiem.

⁹ Tanī laikā es jums sacīju, teikdams: es viens pats nespēju pacelt jūsu nastas.

¹⁰ Tas Kungs, jūsu Dievs, ir licis jums vairoties, un redzi, jūs esat šodien jau tik daudz, cik zvaigžņu pie debesīm.

¹¹ Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, lai liek jums vēl tūkstoškārt vairoties, salīdzinot ar skaitu, cik pašlaik esat, un Viņš lai jūs svētī, kā Viņš jums to solījis.

¹² Kā gan lai es viens paceļu jūsu grūtumu, nesaskaņas un strīdu nastu?

¹³ Izraugiet no savām ciltīm sev gudrus vīrus, kas ir sapratīgi un zināmi, un es jums tos celšu par galveniem.

¹⁴ Un jūs man atbildējāt un sacījāt: tavs priekšlikums, ko tu mini, ir teicams un izpildāms.

¹⁵ Tad es izraudzīju jūsu cilšu galvenos, gudrus un zināmus vīrus, un es tos iecēlu par galvenajiem pār jums – virsniekus pār tūkstošiem, pār simtiem, pār piecdesmitiem un pār desmitiem, kā arī uzraugus jūsu ciltīm.

¹⁶ Un jūsu tiesnešiem tai laikā es pavēlēju, sacīdams: izklausiniet lietas jūsu brāļu starpā un spriediet taisnu tiesu starp ikvienu cilvēku, gan ciltsbrāli, gan piemājoņtāju.

¹⁷ Tiesā neuzlūkojiet neviena vaigu, kā mazo, tā lielo uzklausiet, nebīstieties ne no viena, jo tiesa pieder Dievam; bet to lietu, kas jums par grūtu, to nesiet man, es to uzklausīšu.

¹⁸ Tā es jums tai laikā devu norādījumus visās lietās, kas jums bija jādara.

¹⁹ Un tad mēs devāmies no Horeba un gājām cauri visam lielajam un briesmīgajam tuksnesim, ko jūs redzējāt pa ceļam uz amoriešu kalniem, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums bija pavēlējis, un mēs nonācām līdz Kadeš-Barneai.

²⁰ Tad es jums sacīju: jūs esat atnākuši līdz amoriešu kalniem, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos.

²¹ Redzi, Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis zemi tavā priekšā, celies, ņem to sev, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, tev ir solījis; nebīsties un neiztrūcinies.

²² Tad jūs visi nācāt pie manis un sacījāt: sūtīsim vīrus sev pa priekšu, ka tie to zemi izlūkotu un atnestu ziņas, pa kuru ceļu mums ir jādodas uz turieni, un par pilsētām, kur mums ir jānonāk.

²³ Man jūsu sacītais labi patika, un es no jums izraudzīju divpadsmit vīrus, pa vienam vīram no ikkatras cilts.

²⁴ Un tie pagriezās un devās kalnup un nonāca pie Eškolos upes, un izlūkoja to apgabalu.

²⁵ Un tie ņēma savās rokās zemes augļus un atnesa tos mums, un stāstīja mums un sacīja: tā zeme, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, grib mums dot, ir laba.

²⁶ Bet jūs paši negribējāt iet kalnup un pretojāties Tā Kunga, mūsu Dieva, pavēlei, ²⁷ un jūs kurnējāt savās teltīs un sacījāt: Tas Kungs ir uz mums dusmīgs, Viņš mūs ir izvedis no Ēģiptes zemes, lai mūs nodotu amoriešu rokās, ka tie mūs iznīcinātu.

²⁸ Kurp lai mēs ejam? Mūsu brāļi ir darījuši mūsu sirdis bailīgas, sacīdami: tur ļaudis ir lielāki un garāki nekā mēs, lielas pilsētas ar nocietinājumiem līdz pat debesīm, un arī Anaka bērnus mēs tur esam redzējuši.

²⁹ Tad es jums sacīju: nebīstieties un neesiet to priekšā bailīgi!

³⁰ Tas Kungs, jūsu Dievs, kas iet jums pa priekšu, Viņš par jums karos, tāpat kā Viņš, jums to pašiem redzot, ir jums palīdzējis Ēģiptē.

³¹ Un arī tuksnesī, kā jūs to ar savām acīm esat redzējuši, Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs ir nesis, kā vīrs nes savu dēlu, visos ceļos, kur vien jūs esat gājuši, tiekāms jūs nonācāt šai zemē.

³² Bet arī šai lietā jūs nepaļāvēties uz To Kungu, savu Dievu, ³³ kas jums pa priekšu gāja pa ceļu, lai jums vietu izlūkotu, kur jums apmesties, pa nakti ugunī jums gaismu rādīdams ceļā, kas jums bija jāstaigā, un pa dienu – mākonī.

³⁴ Kad nu Tas Kungs dzirdēja jūsu skaļo runu, tad Viņš apskaitās un zvērēja, sacīdams: ³⁵ patiesi, nevienam vīram no šīs ļaunās cilts nebūs redzēt to labo zemi, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis dot jūsu tēviem, ³⁶ izņemot vienīgi Kālebam, Jefunnas dēlam, viņam gan Es rādīšu šo zemi, un viņam un tā bērniem Es to zemi došu, kuru viņš ir pārstāigājis, tāpēc ka viņš ir uzticīgi sekojis Tam Kungam.

³⁷ Arī pret mani jūsu dēļ Tas Kungs sadusmojās, teikdams: arī tu tur nenokļūsi, ³⁸ bet Jozua, Nūna dēls, kas stāv tavā priekšā, tas gan tur noies; stiprini viņu, jo viņam ir jāpaveic zemes sadalīšana Israēlā.

³⁹ Un jūsu mazie bērniņi, par kuriem jūs sacījāt, ka tie kļūšot par laupījumu, un jūsu jaunie dēli, kas tolaik nemācēja atšķirt labu no ļauna, tie tur nonāks tanī vietā; Es viņiem šo zemi došu, un viņi to iegūs sev par īpašumu.

⁴⁰ Bet jūs pagriezieties un dodieties uz tuksnesi pa Niedru jūras ceļu!

⁴¹ Tad jūs man atbildēdami sacījāt: mēs esam apgrēkojušies pret To Kungu, mēs dosimies kalnup, cīnīsimies, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir pavēlējis. Un, kad jūs ikviens jozāties ar saviem ieročiem un gatavojāties doties augšup kalnos, ⁴² tad Tas Kungs man sacīja: saki viņiem: necelieties un nekarojiet, jo Es vairs neesmu jūsu vidū, ka jūs netiktu savu ienaidnieku sakauti!

⁴³ Bet, kad es jūs brīdināju un jums to sacīju, tad jūs neklausījāt un pretojāties Tā Kunga pavēlei, jūs kļuvāt pārgalvīgi un devāties kalnos.

⁴⁴ Tad amorieši, kas dzīvoja kalnos, gāja jums pretī un vajāja jūs, kā bites to dara, un kāva jūs Seīrā līdz pat Hormai.

⁴⁵ Jūs atgriezāties un raudājāt Tā Kunga priekšā, bet Tas Kungs neklausījās jūsu balsī un neuzklausīja jūs.

⁴⁶ Un tā jūs arī palikāt Kadešā ilgu laiku, tik ilgi, cik ilgi jūs tur dzīvojāt.

2. nodaļa

¹ Tad mēs pagriezāmies un gājām pa Niedru jūras ceļu uz tuksnesi, kā Tas Kungs bija man pavēlējis, un klejojām apkārt ilgu laiku ap Seīra kalniem.

² Un Tas Kungs runāja uz mani, sacīdams: ³ jūs esat pietiekami ilgi klaiņojuši ap šiem kalniem; griezieties pret ziemeļiem.

⁴ Un tautai pavēli, sacīdams: jūs iesit savu brāļu, Ēsava bērnu, robežām cauri, kas dzīvo Seīrā; tie no jums bīsies, bet esiet ļoti uzmanīgi, ⁵ ka jūs ar tiem nesākat karot, jo Es jums no viņu zemes nedošu ne pēdas platuma, kur varētu nostāties, jo Es esmu piešķīris Seīra kalnus Ēsavam īpašumā.

⁶ Pārtiku pērciet no viņiem par naudu, ka jums būtu ko ēst, arī ūdeni pērciet no viņiem par naudu, ka jums būtu ko dzert; ⁷ jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis visos tavos darbos, Viņš zina tavas gaitas šinī lielajā tuksnesī, šos četrdesmit gadus Tas Kungs, tavs Dievs, ir bijis ar tevi; tev nekā nav trūcis.

⁸ Un tā mēs gājām, turēdamies pa gabalu no saviem brāļiem, Ēsava bērniem, kas dzīvoja Seīra kalnos, pa līdzenumu, sākot no Ēlatas un Ecion-Geberas, un pagriezušies gājām pa ceļu pār Moābas tuksnesi.

⁹ Tad Tas Kungs man sacīja: nenodari pārestību Moābam un nekaro ar viņu, jo Es nedošu tev par īpašumu neko no viņu zemes, tāpēc ka Es jau esmu piešķīris Lata bērniem Āru par īpašumu.

¹⁰ Senāk tur ir dzīvojuši emieši, lieli, stipri un gari kā anakieši.

¹¹ Arī tie tāpat kā anakieši tika turēti par milžiem, bet moābieši tos sauc par emiešiem.

¹² Un Seirā senāk dzīvoja horieši, bet Ēsava bērni tos izdzina un, viņus izdeldējuši, apmetās uz dzīvi viņu vietā, tāpat kā Israēls ir darījis tanī zemē, kuru tas bija iemantojis, ko Tas Kungs viņam bija devis.

¹³ Un nu tagad pārejiet Zeredas upi! Un mēs pārgājām Zeredas upi.

¹⁴ Tas laiks, cik ilgi esam gājuši no Kadeš-Barneas, līdz kamēr esam pārgājuši pār Zeredas upi, ir trīsdesmit astoņi gadi, tiekāms visa karavīru audze bija gājusi bojā tuksnesī, kā Tas Kungs to bija par tiem ar zvērestu apsolījis.

¹⁵ Tā Kunga roka bija pret viņiem, viņus izdeldējot no nometņu ļaužu vidus līdz pēdējam vīram.

¹⁶ Un, kad visi karavīri ļaužu starpā bija miruši, ¹⁷ tad Tas Kungs man sacīja, teikdams:

¹⁸ Tu šodien pāriesi Moāba robežu pie Āras ¹⁹ un tu nonāksi amoniešu tuvumā, bet nenodari tiem nekādu pārestību un tiem neuzbrūc: no Amona bērnu zemes Es tev neko neļaušu iegūt, jo Es to esmu piešķīris Lata bērniem par īpašumu.

²⁰ Arī šo dēvē par refajiešu zemi, jo tur pirms amoniešiem esot mituši refajieši, bet amonieši tos sauc par zamzumiešiem.

²¹ Tā ir liela tauta, un skaitā to ir daudz, tie ir gari kā anakieši, bet Tas Kungs tos iznīcināja: amonieši viņus pakļāva sev un apmetās uz dzīvi viņu vietā.

²² Tāpat Viņš to bija darījis arī ar Ēsava bērniem, kuri dzīvoja Seira kalnā un kuriem ienākot Viņš iznīcināja horiešus; to vietā viņi dzīvo vēl šodien.

²³ Arī avieši, kas dzīvoja apmetnēs līdz pat Gazai, tika iznīcināti: viņus sakāva kaftorieši, kas bija cēlušies no Kaftoras, un apmetās uz dzīvi viņu vietā.

²⁴ Celieties, ejiet un pārejiet Arnonas upi! Redzi, Es nododu jūsu rokā amorieti Sihonu, Hešbonas ķēniņu, un viņa zemi; sāc ieņemt to un karo ar viņu!

²⁵ Un Es šodien sākšu iedvest bailes un izbīšanos visām tautām no tevis, kas zem debesīm, lai tās, kaut vai tikai izdzirdušas par tevi, trīcētu un drebētu!

²⁶ Tad es sūtīju vēstnešus no Kedmotas tuksneša pie Sihona, Hešbonas ķēniņa, ar miera vārdiem: ²⁷ ļauj mums iziet caur tavu zemi. Mēs iesim pa ceļu vien un nenogriezīsimies ne pa labi, ne pa kreisi.

²⁸ Pārdod mums par naudu pārtiku, ka mums ir ko ēst, un pārdod mums par naudu ūdeni, ka mums ir ko dzert; mēs gribam tikai kājām iziet cauri, ²⁹ kā man ir ļāvuši Ēsava bērni, kas Seirā, un Moāba bērni, kas dzīvo Arā, ka mēs varam pāriet pāri Jordānai uz to zemi, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dod.

³⁰ Bet Sihons, Hešbonas ķēniņš, nevēlējās mums dot atļauju šķērsot savu zemi, jo Tas Kungs, tavs Dievs, bija nocietinājis viņa prātu un bija ar nolūku tā sirdi darījis nepiekāpīgu, lai Viņš to nodotu tavās rokās, kā tas tagad arī ir noticis.

³¹ Un Tas Kungs man sacīja: redzi, Es esmu jau sācis tev nodot Sihonu un viņa zemi; stājies pie tās pakļaušanas, lai varētu to ieņemt.

³² Tad Sihons devās mums pretī, viņš ar visiem saviem ļaudīm, lai ar mums karotu pie Jahcas, ³³ bet Tas Kungs, mūsu Dievs, to nodeva mūsu varā, un mēs to sakāvām, viņu, viņa dēlus un visu viņa tautu.

³⁴ Un tanī laikā mēs ieņēmām visas viņa pilsētas un tās izdeldējām; mēs nogalinājām visus pilsētas vīrus un sievas un mazos bērnus, mēs neatstājām dzīvu nevienu; ³⁵ tikai lopus mēs sev paņēmām un salaupītās mantas no pilsētām, ko ieņēmām.

³⁶ No Aroēras, kas atrodas Arnonas upes krastā, un tās pilsētas, kas upes ielejā, līdz Gileādai nebija nevienas pilsētas, kas mums būtu palikusi neieņemama, kas būtu varējusi mums pretī turēties, jo Tas Kungs, mūsu Dievs, bija mums visu nodevis mūsu varā.

³⁷ Tikai Amona bērnu zemi tu atstāji neskartu, netuvodamies nedz Jabokas upes krastiem, nedz pilsētām kalnos, nedz kādai citai vietai, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, bija aizliedzis aiztikt.

3. nodaļa

¹ Tad mēs pagriezāmies un devāmies augšup pa Basanas ceļu, un Ogs, Basanas ķēniņš, ar visu savu karotāju saimi devās mums pretim, lai mūs sastaptu un lai ar mums cīnītos pie Edrejas.

² Bet Tas Kungs man sacīja: nebīsties no viņa, jo Es esmu gan viņu pašu, gan visu viņa tautu, gan visu viņa zemi nodevis tavās rokās, un tev ar viņu būs tāpat rīkoties, kā tu esi rīkojies ar amoriešu ķēniņu Sihonu, kas dzīvoja Hešbonā.

³ Un Tas Kungs, mūsu Dievs, nodeva mūsu rokās arī Ogu, Basanas ķēniņu, līdz ar visu viņa tautu, un mēs to sakāvām tā, ka pat neviens izbēgušais nepalika pāri.

⁴ Un tanī laikā mēs ieņēmām visas viņa pilsētas; tur nepalika nevienas pilsētas, ko mēs nebūtu ieņēmuši; tās bija tās sešdesmit pilsētas, kas atradās visā Argoba apgabalā Oga ķēniņa valstī Basanā.

⁵ Visas šīs pilsētas bija nocietinātas ar augstiem mūriem, divviru vārtiem un dzelzs aizšaujamiem; bez tam vēl bija daudz mūriem neiežogotu miestu.

⁶ Un mēs visu to pilnīgi iznīcinājām, kā mēs to bijām darījuši Sihonom, Hešbonas ķēniņam, un mūsu iznīcināšanai par upuri krita visi pilsētas vīri, sievas un bērni.

⁷ Bet visus lopus un pilsētās salaupīto mantu mēs paturējām sev kā laupījumu.

⁸ Un tā mēs tanī laikā atņēmām diviem amoriešu ķēniņiem zemi, kas atradās viņpus Jordānai, no Arnonas upes līdz Hermona kalnam – ⁹ sidonieši Hermona kalnu sauc par Sirionu, bet amorieši to sauc par Senīru, – ¹⁰ visas pilsētas līdzenumā un visu Gileādu un visu Basanu līdz Salkai un Edrejai, pilsētas, kas atrodas Oga ķēniņvalstī Basanā.

¹¹ Jo vienīgi Ogs, Basanas ķēniņš, bija beidzamais no pāri palikušajiem refajiešiem; tiešām, viņa atdusas vieta bija darināta no dzelzs – vai tā nav Amona bērnu Rābā? Deviņas olektis ir tās garums un četras olektis tās platums, pēc vispārējā olekšu mēra mērojot.

¹² Tad nu šo zemi mēs sev tanī laikā pakļāvām, un, sākot ar Aroēru, kas atrodas pie Arnonas upes, un vienu pusi no Gileādas kalnāja līdz ar tās pilsētām es atdevu rūbeniešiem un gadiešiem.

¹³ Bet atlikušo Gileādas apgabalu un visu Basanu, Oga ķēniņvalsti, es atdevu manasiešu pusciltij, tas ir, visu Argoba apgabalu; visu Basanu sauc par refajiešu zemi.

¹⁴ Jaīrs, Manases dēls, iekaroja visu Argoba apgabalu līdz pat gešūriešu un maāhatiešu robežām, un viņš pārdēvēja Basanu pēc sava vārda par Hāvot-Jaīru, par Jaīra ciemiem, tā tie saucas vēl līdz šai dienai.

¹⁵ Un Mahīram es devu Gileādu, ¹⁶ bet rūbeniešiem un gadiešiem es devu apgabalu no Gileādas līdz Arnonas upei, pašu upes līci un krastmalas līdz Jabokas upei, Amona bērnu robežai, ¹⁷ un līdzenumu ar Jordānu un robežu no Kinnereta ezera līdz līdzenuma jūrai, Sāls jūrai, zem Pizgas nogāzēm pret rītiem.

¹⁸ Un tanī laikā es jums pavēlēju, teikdams: Tas Kungs, jūsu Dievs, ir jums šo zemi devis, lai jūs to iegūtu sev īpašumā; tādēļ, visi uzticamie vīri, izeita apbruņojušies savu brāļu, Israēla bērnu, priekšgalā.

¹⁹ Tikai savas sievas un savus mazos bērnus un savus ganāmpulkus – jo to es zinu, ka jums ir daudz ganāmpulku, – atstājiet savās pilsētās, ko es esmu jums devis, ²⁰ tiekāms Tas Kungs arī jūsu tautas brāļiem tāpat kā jums piešķirs mieru un arī viņi iemantos zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, viņiem dos viņpus Jordānas; tad jūs ikviens atgriezīsities savā īpašumā, ko es esmu jums devis.

²¹ Es Jozuam tai laikā pavēlēju un teicu: tavas acis ir visu redzējušas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, ir darījis šiem diviem ķēniņiem; tā Tas Kungs darīs visām ķēniņu valstīm, kurām tu iesi cauri.

²² Nebīsties no viņiem, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, par jums karos.

²³ Un arī es izlūdžos žēlastību no Tā Kunga šinī laikā, sacīdams: ²⁴ ak, Kungs, mans Dievs, Tu jau sen esi sācis rādīt Savam kalpam gan Savu varenību, gan Savu stipro roku; jo kur gan ir tāds Dievs debesīs un virs zemes, kas dara tādus darbus kā Tu un ar tādu spēku kā Tu.

²⁵ Ļauj, lai es ceļos pāri skatīt labo zemi viņpus Jordānas, tos skaistos kalnus un Libanonu.

²⁶ Bet Tas Kungs jūsu dēļ uz mani kļuva dusmīgs, un Viņš mani neuzklausa un man sacīja: tev ir gana! Nerunā vairs par šo lietu ar Mani!

²⁷ Uzķāp Pizgas kalna virsotnē un pacel savas acis pret vakariem un pret ziemeļiem, pret dienvidiem un pret rītiem un apskati to zemi savām acīm, jo tu neiesi pāri Jordānai.

²⁸ Dod Jozuam pavēles, stiprini un drošini viņu, jo viņš šīs tautas priekšgalā celsies pāri un viņš tai dos īpašumā to zemi, ko tu redzēsi.

²⁹ Un tā mēs palikām ielejā pretim Bet-Peorai.

4. nodaļa

¹ Un nu, Israēl, klausies likumus un tiesas, kuras es jums mācu darīt, lai jūs dzīvotu un ienāktu un iemantotu to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, jums dod.

² Nepielieciet pie tā vārda, ko es jums pavēlu, neko klāt, nedz no tā ko atraujiet, ievērojiet Tā Kunga, jūsu Dieva, baušļus, ko es jums pavēlu.

³ Jūsu acis ir redzējušas, ko Tas Kungs ir darījis Baal-Peora dēļ; jo ikvienu cilvēku, kas Baal-Peoram sekoja, to Tas Kungs, jūsu Dievs, ir izdeldējis no jūsu vidus, ⁴ bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt pieķērušies, jūs visi esat šodien dzīvi.

⁵ Redziet, es esmu jums mācījis likumus un tiesas, kā Tas Kungs, mans Dievs, ir man pavēlējis, lai jūs tā darītu tai zemē, kuru jūs ejat sev iemantot.

⁶ Turiet un dariet, jo tā būs jūsu gudrība un saprašana to tautu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus, teiks: tiešām, šī lielā tauta ir sapratīga un gudra tauta.

⁷ Jo kurai citai lielai tautai Dievs stāvētu tik tuvu kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums, kad mēs Viņu piesaucam.

⁸ Un kurai citai lielai tautai tik taisni likumi un tiesas kā visa šī bauslība, ko es šodien dodu jūsu priekšā.

⁹ Bet sargies un sargi savu dvēseli, ka tu neaizmirstu to, ko tavas acis ir redzējušas, un ka tas neizzūd tev no sirds visās tavās mūža dienās. Un dari to zināmu saviem bērniem un saviem bērnu bērniem.

¹⁰ Sevišķi to dienu, kad tu stāvēji Tā Kunga, sava Dieva, priekšā Horebā, kad Tas Kungs man sacīja: sapulcini Man šo tautu, un Es tiem došu dzirdēt Manus vārdus, lai viņi mācītos Mani būties visās savās mūža dienās, cik ilgi tie virs zemes dzīvo, un tie tos mācīs arī saviem bērniem.

¹¹ Tad jūs tuvojāties un nostājāties kalna pakājē, bet kalns dega ugunīs līdz debesu jumam, kaut apkārt bija tumsa, mākoņi un migla.

¹² Un Tas Kungs uz jums runāja no uguns: jūs dzirdējāt Viņa vārdu skaņu, bet jūs neredzējāt nekādu tēlu, balss vien bija.

¹³ Tad Viņš jums pasludināja Savu derību, ko Viņš jums pavēlēja turēt, desmit baušļus, ko Viņš uzrakstīja uz divām akmens plāksnēm.

¹⁴ Bet man Tas Kungs tai laikā deva pavēli, lai es jums mācu likumus un tiesas, ka jūs visu to pildītu tai zemē, ko ejat iemantot.

¹⁵ Tad nu ļoti sargieties savu dvēseļu labad, jo jūs neesat redzējuši nekādu tēlu tai dienā, kad Tas Kungs ar jums no uguns liesmām Horebā runāja, ¹⁶ ka jūs neapgrēkojaties un nedarināt sev dieva atveidu kādā tēlā līdzīgu kādam vīrietim vai sievietei, ¹⁷ vai arī kādam četrkājainam dzīvniekam, kas virs zemes dzīvo, vai arī kādam spārnotam putnam, kas gaisā lido, ¹⁸ vai arī kādam dzīvniekam, kas pa zemes virsu lodā, vai arī kādai zivij, kas ūdenī zem zemes dzīvo; ¹⁹ un ka tu nepacel savas acis uz debesīm un, uzlūkodams sauli, mēnesi, kā arī zvaigznes, visus zvaigznāju pulkus debesīs, neliecies kārdināties un nekrīti ar savu vaigu pie zemes to priekšā, un ka tu tiem nekalpo, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir piešķīris visām tautām zem visas debess.

²⁰ Bet jūs Tas Kungs ir pieņēmis un jūs ir izvedis no dzelzs kausējamās krāsns, no Ēģiptes, lai jūs būtu Viņa īpaša tauta, kā tas arī šodien ir.

²¹ Bet uz mani Tas Kungs bija jūsu dēļ sadusmojies, un Viņš zvērēja, ka man nebūs iet pāri Jordānai un ka man nebūs nākt tai auglīgā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod par īpašumu, ²² jo es miršu šinī zemē, nepāriedams Jordānu, bet jūs iesit pāri un iemantosīt šo labo zemi.

²³ Tad nu sargieties, ka jūs neaizmirstat Tā Kunga, sava Dieva, derību, ko Viņš ar jums ir slēdzis, ka jūs sev neizveidojat nekādu elka tēlu, nekādu atveidu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev būtu aizliedzis.

²⁴ Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir rijēja uguns, Viņš ir dusmīgs Dievs.

²⁵ Kad nu jūs dzemdināsīt bērnus, kad jums būs bērnu bērni un sen jau jūs būsit zemē iedzīvojušies, tad jūs tomēr apgrēkosities, darinādami visādus elku tēlus, un tā darīsīt ļaunu Tā Kunga, sava Dieva, acīs, Viņu ar to apkaitinādami.

²⁶ Tāpēc es šodien te piesaucu debesis un zemi par lieciniekiem pret jums, ka jūs drīz pazudīsīt no tās zemes virsus, uz kuru jūs iesit pāri Jordānai to iemantot; jūs tur ilgi nepaliksit, bet tiksīt galīgi izdeldēti.

²⁷ Tas Kungs jūs tad izkaisīs tautu starpā, un no jums atliksies mazs skaits citu tautu vidū, pie kurām Tas Kungs jūs vadīs.

²⁸ Un tur jūs kalposīt dieviem, kas ir cilvēku roku darbs – koks un akmens, kas ne redz, ne dzird, ne ēd, ne ož.

²⁹ Bet tad no turienes jūs meklēsīt To Kungu, savu Dievu, un to atradīsīt, kad jūs Viņu meklēsīt ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.

³⁰ Un, kad tu būsi bēdās un visas šīs ciešanas tevi nākotnē skars, tad tu atgriezīsīs pie Tā Kunga, sava Dieva, un tu klausīsīs Viņa balsi.

³¹ Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir žēlsirdīgs Dievs, Viņš tevi neatstās un tevi neizdeldēs, un neaizmirsīs derību, ko Viņš taviem tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis.

³² Papētī jel atpakaļ pagājušos laikos, kas bijuši pirms tevis kopš tās dienas, kad Dievs radīja cilvēku virs zemes, un vaicā debesis no viena gala līdz otram, vai kādreiz un kur kāda tik svarīga lieta kā šī būtu notikusi, vai vispār kas tamlīdzīgs būtu dzirdēts?

³³ Vai kāda tauta būtu dzirdējusi Dieva balsi runājam no uguns liesmām, kā tu to esi dzirdējis un palicis dzīvs?

³⁴ Jeb vai kāds dievs būtu mēģinājis iet un izraudzīt sev vienu tautu kādas citas tautas vidū ar pārbaudījumiem, zīmēm un brīnumiem, ar karu, ar spēcīgu roku un augsti paceltu elkoni, un ar baiļu pilnām lietām, kā visu to Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir darījis jūsu acu priekšā Ēģiptē?

³⁵ Tev, tev tas ir rādīts, lai tu zinātu, ka Tas Kungs ir Dievs, cita nav, vienīgi Viņš.

³⁶ No debesīm Viņš tev licis dzirdēt Savu balsi, lai Viņš tevi pamācītu, bet virs zemes Viņš tev ir rādījis Savu lielo uguni, un tu Viņa vārdus esi dzirdējis atskanam no uguns.

³⁷ Un tāpēc, ka Viņš ir tavus tēvus mīlējis un ir izraudzījis pēc viņiem arī viņu pēcnācējus, un Viņš ar Savu lielo spēku izvedis tevi no Ēģiptes, ³⁸ izdzīdams, tev tuvojoties, tautas, kas lielākas un stiprākas nekā tu, lai tevi ievestu viņu zemē un tev to dotu īpašumā, kā tas ir šodien.

³⁹ Tādēļ atzīsti šodien un ieraksti dziļi savā sirdī, ka Dievs Tas Kungs ir vienīgais augšā debesīs un apakšā virs zemes un ka cita neviena nav Viņa vietā.

⁴⁰ Un tāpēc tev būs turēt Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, lai tev labi klājas un taviem bērniem pēc tevis un lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod mūžīgi.»

⁴¹ Tad Mozus atdalīja trīs pilsētas viņpus Jordānas uz austrumiem, ⁴² lai uz tām varētu bēgt, kas savu tuvāku netīši nonāvējis, ar kuru viņam agrāk nav bijis naida, lai tāds varētu slepus doties uz vienu no šīm pilsētām un tur paglābt savu dzīvību.

⁴³ Šīs pilsētas bija: Becera augstienes līdzenumā rūbeniešiem, Ramota Gileādā gadiešiem un Golona Basanā manasiešiem.

⁴⁴ Un šī nu ir tā bauslība, ko Mozus lika priekšā Israēla bērniem; ⁴⁵ šīs ir tās liecības, likumi un tiesas, ko Mozus deva Israēla bērniem, kad tie bija iznākuši no Ēģiptes, ⁴⁶ viņpus Jordānas ielejā pretim Bet-Peorai, Sihona, amoriešu ķēniņa, zemē, kas bija dzīvojis Hešbonā, ko Mozus un Israēla bērni, iznākdami no Ēģiptes, bija sakāvuši.

⁴⁷ Un tie viņa zemi bija ieguvuši īpašumā un arī Oga, Basanas ķēniņa, zemi, abu amoriešu ķēniņu zemes, kas atrodas viņpus Jordānas austrumu virzienā, ⁴⁸ sākot no Aroēras, kas uz Arnonas upes krasta, līdz Siona kalnam, tas ir, Hermonam, ⁴⁹ un arī visu līdzenumu, kas ir Jordānas austrumu krastā līdz līdzenuma jūrai zem Pizgas nogāzēm.

5. nodaļa

¹ Un Mozus sasauca visu Israēlu un tiem sacīja: «Klausies, Israēl, tos likumus un tiesas, ko es jums šodien esmu runājis, ka jūs tos mācāties un turat, lai tos darītu.

² Tas Kungs, mūsu Dievs, ir ar mums noslēdzis derību Horeba kalnā.

³ Ne ar mūsu tēviem Tas Kungs ir šo derību noslēdzis, bet gan ar mums, kas visi esam šodien šeit dzīvi.

⁴ Vaigu vaigā Tas Kungs ir ar jums runājis tanī kalnā no uguns.

⁵ Es tai brīdī stāvēju starp To Kungu un starp jums, lai jums darītu zināmu Tā Kunga vārdu, jo jūs izbijāties no uguns un nekāpāt kalnā. Un Viņš sacīja:

⁶ Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izveda no Ēģiptes zemes, no vergu nama.

⁷ Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.

⁸ Tev nebūs sev darināt nekādu elku tēlu nedz no tā, kas ir augšā debesīs, nedz no tā, kas ir apakšā virs zemes, nedz no tā, kas ir ūdenī zem zemes.

⁹ Tev nebūs mesties zemē to priekšā un nebūs tiem kalpot, jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas piemeklē tēvu grēkus līdz trešajam un ceturtajam augumam to bērniem, kas Mani ienīst, ¹⁰ bet Es parādu žēlastību tūkstošiem, kas Mani mīl un Manus baušļus tur.

¹¹ Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu velti valkāt, jo Tas Kungs to nepametīs nesodītu, kas Viņa Vārdu velti valkā.

¹² Ievēro sabata dienu, ka tu to turi svētu, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tev to ir pavēlējis.

¹³ Sešas dienas tev būs strādāt un visus darbus darīt.

¹⁴ Bet septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs nekādu darbu darīt – ne tev, ne tavam dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai kalponei, ne tavam vērsim, ne tavam ēzelim, nedz kādam no taviem lopiem, nedz arī svešiniekam, kas mīt tavos vārtos, lai tavs kalps un tava kalpone var atpūsties tāpat kā tu pats.

¹⁵ Un piemiņi, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir no turienes izvedis ar stipru roku un izstieptu elkoni, tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis svētīt sabata dienu.

¹⁶ Tev būs savu tēvu un savu māti godāt, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tev to ir pavēlējis, lai tu ilgi dzīvo un lai tev labi klājas tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos.

¹⁷ Tev nebūs nokaut.

¹⁸ Tev nebūs laulību pārkāpt.

¹⁹ Tev nebūs zagst.

²⁰ Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku.

²¹ Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, un tev nebūs iekārot sava tuvāka namu, nedz viņa tīrumu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz kaut ko, kas pieder tavam tuvākam.

²² Šos vārdus runāja Tas Kungs uz visu draudzi kalnā cauri ugunij, mākonim un miglai ar stipru balsi un nekā nepielika klāt; tad Viņš tos uzrakstīja uz divām akmens plāksnēm un tās iedeva man.

²³ Kad jūs dzirdējāt no tumsas Viņa balsi, bet kalns dega vienās ugunīs, tad jūs nācāt pie manis – visi jūsu cilšu galvenie un jūsu vecaji – ²⁴ un sacījāt: redzi, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir licis mums redzēt Savu godību un Savu varenību, un mēs esam no uguns Viņa balsi dzirdējuši: šodien mēs esam redzējuši, ka Dievs ar cilvēkiem ir runājis un ka tie tomēr paliek dzīvi.

²⁵ Bet kāpēc mums tieši tagad būtu jāmirst? Šī lielā uguns mūs aprīs; ja mēs Tā Kunga, sava Dieva, balsi vēl turpmāk dzirdētu, tad mums ir jāmirst.

²⁶ Jo kur ir kāds no cilvēka miesām dzimis, kas dzīvā Dieva balsi ir dzirdējis no uguns tā runājam kā mēs un būtu palicis dzīvs?

²⁷ Bet tu ej tuvāk un uzklausi visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, tev sacīs, un tad stāsti mums visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, tev sacījis, tad mēs klausīsim un to darīsim.

²⁸ Kad Tas Kungs dzirdēja šos jūsu vārdus, ko jūs man teicāt, tad Tas Kungs man sacīja: Es esmu dzirdējis tautu runājam, kad tā tev skaļā balsī teica šos vārdus; viss ir labi un pareizi, ko viņi runājuši.

²⁹ Kaut jel notiktu, ka tiem vienmēr būtu tāds sirdsprāts – Mani bīties un visus Manus baušļus mūžam turēt, lai viņiem un viņu bērniem labi klātos mūžīgi.

³⁰ Ej, saki viņiem: griezieties atpakaļ savās teltīs.

³¹ Bet tu stāvi šeit pie Manis, lai Es tev runātu visus tos baušļus, likumus un tiesas, ko tu viņiem mācīsi, lai viņi visu to darītu tai zemē, ko Es viņiem dodu iemantot.

³² Uzmanieties, lai jūs rīkotos tā, kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir pavēlējis, un neatkāpieties nedz pa labi, nedz pa kreisi.

³³ Bet pa ikkatru ceļu, ko vien Tas Kungs, jūsu Dievs, jums pavēl, jums ir jāiet, lai jūs dzīvotu un jums labi klātos un lai jūs ilgi dzīvotu tai zemē, ko jūs iemantosit.

6. nodaļa

¹ Un šie ir tie baušļi, likumi un tiesas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, man ir pavēlējis jums mācīt, lai jūs pēc tiem dzīvotu tai zemē, kuru jūs ejat iemantot, – ² ka tu To Kungu, savu Dievu, bīties un ka tu ievēro visus Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es esmu tev pavēlējis, tu, tavi bērni un tavi bērnu bērni, visas savas mūža dienas, lai tu ilgi dzīvotu.

³ Tādēļ klausies, Israēl, un ievēro, ka tu tos pildi, lai tev labi klājas un lai jūs stipri vairojaties, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, tev to ir apsolījis, tai zemē, kur piens un medus tek.

⁴ Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.

⁵ Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.

⁶ Un lai šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī.

⁷ Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties.

⁸ Un sien tos kā zīmi uz savas rokas un liec par zīmi starp acīm uz pieres.

⁹ Un raksti tos un liec pie sava nama durvju stabiem un pie saviem vārtiem.

¹⁰ Un, kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi iavedīs tai zemē, ko Viņš ar zvērestu ir apsolījis taviem tēviem – Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, lai tev to dotu ar lielām un labām pilsētām, ko jūs neesat cēlušī, ¹¹ un arī namus, kas pilni ar visādiem labumiem, kurus tu neesi sakrājis, un ar klintīs izcirstām ūdens tvirtnēm, ko tu pats neesi izcirtis, un vīna dārzus un olīvkoku dārzus, ko tu neesi dēstījis, – un, kad tu tad ēdīsi un būsi paēdis, ¹² tad sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama.

¹³ Tev būs To Kungu, savu Dievu, bīties, tev būs Viņam kalpot un pie Viņa Vārda zvērēt.

¹⁴ Nesekojiet citiem dieviem, to tautu dieviem, kas ap jums, ¹⁵ jo Tas Kungs, tavs Dievs, kas mīt tavā vidū, ir stiprs un dusmīgs Dievs, ka Tā Kunga, tava Dieva, dusmas neiedegas pret tevi un tevi neizdeldē no zemes virusus.

¹⁶ Jums nebūs To Kungu, savu Dievu, kārdināt, kā jūs Viņu esat kārdinājuši Masā.

¹⁷ Stingri turiet Tā Kunga, sava Dieva, baušļus līdz ar Viņa liecībām un Viņa likumiem, ko Viņš tev ir pavēlējis.

¹⁸ Un tev jādara, kas ir tiesa un labs Tā Kunga acīs, lai tev labi klājas un lai tu ieej un iemanto šo labo zemi, ko Tas Kungs ar zvērestu apsolījis taviem tēviem, ¹⁹ padzīdams visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, kā Tas Kungs tev to teicis.

²⁰ Kad rīt tavs dēls tev jautās, sacīdams: kas ir šīs liecības, šie likumi un šīs tiesas, ko Tas Kungs jums ir pavēlējis? – ²¹ tad tu teiksi savam dēlam: mēs bijām faraona vergi Ēģiptē, bet Tas Kungs mūs izveda ārā no Ēģiptes ar stipru roku, ²² un Tas Kungs deva zīmes, lielas un briesmīgas zīmes Ēģiptē, faraonam un visam viņa namam, kā mēs savām acīm to redzējām, ²³ un Viņš mūs izveda no turienes ārā, lai mūs atvestu un mums dotu šo zemi, ko Viņš ar zvērestu bija apsolījis mūsu tēviem.

²⁴ Un Tas Kungs mums pavēlēja visus šos likumus, To Kungu, savu Dievu, bīties, mums pašiem par labu mūžam, ka Viņš mūs paturētu dzīvus, kā tas šodien ir.

²⁵ Un tā mums būs taisnība, ja mēs turēsim, lai darītu, visus šos baušļus Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, kā Viņš to pavēlējis.

7. nodaļa

¹ Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievēdīs tai zemē, ko tu ej iemantot, un izdzīs daudzas tautas no turienes – hetiešus, girciziešus, amoriešus, kānaāniešus, ferisiešus, hīviešus un jebusiešus – septiņas tautas, kas lielākas un stiprākas par tevi, ² un Tas Kungs, tavs Dievs, dos tev viņus, tad tu tos sitīsi un nodosi tos iznīcībai; un tu neslēgsi ar tiem nekādu derību un nežēlosi tos.

³ Nesaradojies ar tām: savas meitas nedod viņu dēliem, un viņu meitas neņem saviem dēliem, ⁴ jo tās novērsīs tavus dēlus no Manis, ka tie kalpos svešiem dieviem, un Tā Kunga bardzība varētu pret jums iedegties un jūs piepeši iznīcināt.

⁵ Bet dariet ar viņiem tā: izpostiet viņu altārus, viņu elku zīmes nolauziet, nocērtiet viņu elku kokus, bet viņu elku tēlus sadedziniet ugunīs.

⁶ Jo tu esi Tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta; tevi Tas Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam kļūtu par īpašuma tautu starp visām tautām, kas vien ir virs zemes.

⁷ Ne tāpēc, ka jūs būtu lielākā no visām tautām, Tas Kungs jums ir bijis labvēlīgs un ir jūs izredzējis – jūs jau esat mazākā no visām tautām –, ⁸ bet tāpēc, ka Viņš jūs ir mīlējis un jums tur solījumu, ko Viņš jūsu tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis, tāpēc Tas Kungs ir jūs izvedis ar stipru roku un izglābis no verdzības nama, no faraona, Ēģiptes ķēniņa, rokas.

⁹ Tad nu tev būs atzīt, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, kas ir uzticīgs Dievs un kas derību tur un dara žēlastību tiem līdz tūkstošam augumam, kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus, ¹⁰ bet tiem, kas Viņu ienīst, Viņš atmaksā tieši vaigā, viņus izdeldēdams; Viņš nekavējas tam, kas Viņu ienīst, atmaksāt tieši vaigā.

¹¹ Tādēļ turi Viņa baušļus, Viņa likumus un Viņa tiesas, ko es tev šodien pavēlu darīt.

¹² Un, ja jūs klausīsīt šīs tiesas un tās turēsīt un darīsīt, tad Tas Kungs, tavs Dievs, turēs Savu derību ar tevi un žēlastības apsolījumu, ko Viņš ir ar zvērestu apstiprinājis taviem tēviem.

¹³ Un Viņš tevi mīlēs un tevi svētīs, un tevi vairo, un Viņš svētīs tava klēpja augli un tavas zemes augli, un tavu labību, un tavu vīna sulu, un tavu eļļu, un tavu liellopu atnešanos, un tavu sīklopu vaislu tai zemē, ko Viņš ar zvērestu ir apsolījis dot taviem tēviem.

¹⁴ Svētīts tu būsi pār visām tautām; neauglīgu nebūs nedz tavu ļaužu, nedz tavu lopu starpā.

¹⁵ Un Tas Kungs novērsīs no tevis visādas slimības un visādas ļaunas ēģiptiešu sērgas, ko tu pazīsti, bet Viņš ar tām vajās visus tos, kas tevi ienīst.

¹⁶ Un tu aprīsi visas tautas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev nodos; tava acs lai viņas nežēlo; tev nebūs kalpot viņu dieviem, jo tas tev ir slazda valgs.

¹⁷ Ja tu arī savā sirdī sacītu: šīs tautas ir lielākas nekā es esmu, kā es iespētu tās izdzīt? – ¹⁸ tad tomēr nebīsties no tām. Bet pieminēdams pieminī, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir darījis faraonam un visiem ēģiptiešiem – ¹⁹ lielos pārbaudījumus, ko tavas acis ir redzējušas, zīmes un brīnumus un stipro roku un izstiepto elkoni, ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir izvedis; tā Tas Kungs, tavs Dievs, darīs visām tautām, no kurām tu bīsties.

²⁰ Un Tas Kungs, tavs Dievs, uzsūtīs viņiem arī sirseņus, tiekāms visi, kas atlikušie, un tie, kas no tevis paslēpušies, ies bojā.

²¹ Neizbīsties viņu priekšā. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir tavā vidū, Viņš ir liels un bijājams Dievs.

²² Un Tas Kungs, tavs Dievs, lēnām un pamazām izskaudīs tās tautas tavu acu priekšā; tu jau arī nevari tās strauji izdeldēt, ka nesavairojas pārāk daudz lauku zvēru.

²³ Un Tas Kungs, tavs Dievs, tomēr tos nodos tavā varā un tos metīs šausmīgās nāves bailēs, tiekāms Viņš tos izdeldēs.

²⁴ Un arī viņu ķēniņus Viņš nodos tavā rokā, lai tu viņu vārdus zem debess iznīcini; nevienam nebūs tavā priekšā pastāvēt, tiekāms tu tos nebūsi izdeldējis.

²⁵ Viņu elku tēlus sadedziniet ugunī, bet neiekāro sudrabu un zeltu, ar ko tie greznoti, un nepiesavinies to, ka tu netopi ar to savaldzināts, jo viss tas ir negantība Tam Kungam, tavam Dievam.

²⁶ Neienes negantību savā namā, ka tu pats netopi izdeldēts tāpat kā tie, bet nicini to un lai tā tev riebtin riebjas, jo tā nes iznīcības lāstu.

8. nodaļa

¹ Visus šos baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tev ir jātur un jāpilda, ka jūs dzīvotu un taptu vairoti un ietu un iemantotu to zemi, ko Tas Kungs jūsu tēviem ar zvērestu apsolījis.

² Un piemini visu to ceļu, pa kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir vadījis tuksnesī visus šos četrdesmit gadus, lai tevi pazemotu un lai tevi pārbaudītu, lai Viņš zinātu, kas ir tavā sirdsprātā, vai tu Viņa baušļus turēsi vai ne.

³ Un Viņš tevi pazemoja, lika tev badu ciest un ēdināja tevi ar mannu, ko tu vēl nepazini un ko tavi tēvi nebija pazinuši, lai liktu tev atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no Tā Kunga mutes.

⁴ Tavas drēbes tev mugurā netapa par skrandām un nekrita nost, un tavas kājas nav uztūkušas šajos četrdesmit gados.

⁵ Tad nu atzīsti savā sirdsprātā, ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi pārmāca tā, kā tēvs pārmāca savu dēlu, ⁶ un turi Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, ka tu staigā Viņa ceļos un Viņu bīsties.

⁷ Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi vada uz labu zemi – uz zemi ar ūdens strautiem, avotiem un ūdeņiem, kas nāk no ielejām un kalniem, ⁸ uz zemi, kur ir kvieši un mieži, vīna stādi un vīgu koki un granātkoki, uz olīvkoku zemi, kurā tek eļļa un medus, ⁹ uz zemi, kur tev maizes būs gana, kur tev nekā netrūks, uz zemi, kuras akmeņos ir dzelzs un no kuras kalniem tu vari izcirst varu.

¹⁰ Kad nu tu ēdīsi un būsi paēdis, tad teic To Kungu, savu Dievu, par to labo zemi, ko Viņš tev ir devis.

¹¹ Sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, bet turi Viņa baušļus, Viņa tiesas un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu.

¹² Lai tad, kad tu būsi ēdis un paēdis un sev uzcēlis labus namus, un tur dzīvosi, ¹³ kad tavi vērši un tavi siklopi būs savairojušies un tavs sudrabs un tavs zelts sāks pie tevis krāties, un viss, kas tev vien pieder, būs vairojies, ¹⁴ lai tad tava sirds nelepojas un tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama, ¹⁵ kas tevi ir vadījis plašā un briesmīgā tuksnesī, kur bija dzēlīgas čūskas un skorpioni un izkaltošas vietas bez ūdens, kurās mocīja slāpes, kas tad priekš tevis lika izplūst ūdenim no cietās klints, ¹⁶ kas ēdināja tevi tuksnesī ar mannu, ko tavi tēvi nebija pazinuši, lai Viņš tevi pazemotu un tevi pārbaudītu, lai tev tavās tālākās dienās darītu labu.

¹⁷ Tad nesaki vis savā sirdī: mans spēks un manu roku stiprums ir man šo bagātību devis!

¹⁸ Bet piemini To Kungu, savu Dievu, ka Viņš ir tas, kas dod tev spēku iemantot bagātību, lai apstiprinātu Savu derību, ko Viņš ar zvērestu bija apsolījis taviem tēviem, kā tas šodien ir.

¹⁹ Bet, ja tu aizmirsīsi To Kungu, savu Dievu, sekosi citiem dieviem un tiem kalposi un viņu priekšā metīsies zemē, tad es jau šodien apliecinu, ka jūs nīktin iznīksit.

²⁰ Kā tās tautas, ko Tas Kungs jūsu priekšā iznīcināja, tā arī jūs iznīksit, tāpēc ka neesat klausījuši Tā Kunga, sava Dieva, balsij.

9. nodaļa

¹ Klausies, Israēl, tu šodien celsies pāri Jordānai, lai uzvarētu tautas, kas lielākas un stiprākas nekā tu, tāpat arī lielas un līdz pat debesīm nocietinātas pilsētas, ² liela un gara auguma tautu, Anaka bērnus, par kuriem tu zini un esi dzirdējis: kas gan var pastāvēt Anaka bērnu priekšā?

³ Un tu šodien atzīsi, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir tas pats, kas iet tavā priekšā kā rijēja uguns: Viņš tos iznīcinās un nospiedīs ceļos tavā priekšā, ka tu varēsi tos izdzīt un steigšus tos iznīcināsi, kā Tas Kungs tev to ir sacījis.

⁴ Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, tos tavā priekšā dzīs ārā, tad nedomā pats savā sirdī: Tas Kungs mani ir atvedis manas taisnības un nopelnu dēļ, lai es šo zemi iemantoju, – bet gan tieši šo tautu bezdievības dēļ Tas Kungs tās tagad dzen ārā tavu acu priekšā.

⁵ Ne tavas taisnības, nedz tavas sirds skaidrības dēļ tu nenāc, lai iemantotu viņu zemi, bet šo tautu ļaunuma dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tās dzen ārā tavā priekšā, lai apstiprinātu to vārdu, ko Tas Kungs ar zvērestu bija devis taviem tēviem – Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.

⁶ Tad nu zini, ka Tas Kungs, tavš Dievs, tev nedod iemantot šo labo zemi tavas taisnības dēļ, jo tu esi stūrgalvīga tauta.

⁷ Piemini un neaizmirsti, ka tu To Kungu, savu Dievu, esi tuksnesī ļoti sadusmojis; sākot ar dienu, kad tu iznāci no Ēģiptes zemes, līdz kamēr jūs nonācāt šinī vietā, jūs, būdami nepaklausīgi, esat bijuši pret To Kungu.

⁸ Jau pie Horeba jūs sadusmojāt To Kungu, un Tas Kungs uz jums apskaitās un gribēja jūs izdeldēt.

⁹ Kad es uzkāpu kalnā, lai saņemtu akmens plāksnes, tās derības plāksnes, ko Tas Kungs ar jums bija noslēdzis, tad es paliku kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un es netiku ēdis ne reizes, nedz arī dzēris ūdeni.

¹⁰ Tad Tas Kungs man deva abas akmens plāksnes, Dieva pirksta aprakstītas, uz kurām bija visi tie vārdi, ko Tas Kungs ar jums kalnā bija runājis no uguns liesmām tai dienā, kad draudze bija sasaukta.

¹¹ Kad nu pēc četrdesmit dienām un četrdesmit naktīm Tas Kungs man deva abas akmens plāksnes, tās derības plāksnes, ¹² tad Tas Kungs man sacīja: celies, kāp steigšus lejā no šīs vietas, jo tava tauta, ko tu esi izvedis no Ēģiptes, ir apgrēkojusies: viņi jo drīz ir atkāpušies no ceļa, ko Es tiem pavēlēju iet, un ir darinājuši sev lietu elka tēlu.

¹³ Vēl Tas Kungs runāja uz mani, sacīdams: Es esmu novērojis šo tautu, un redzi, tā ir stūrgalvīga tauta.

¹⁴ Laid Mani, Es tos iznīcināšu, un viņu vārdu Es izdeldēšu no pasaules, bet tevi Es darīšu par lielāku un stiprāku tautu, nekā viņi ir.

¹⁵ Tad es pagriezos un nokāpu no kalna, bet kalns dega ugunīs, un abas derības plāksnes bija man abās rokās, ¹⁶ un es skatījos, un redzi: jūs bijāt nogrēkojušies pret To Kungu, savu Dievu, jūs bijāt sev darinājuši lietu teļa tēlu, jūs bijāt jo ātri novirzījušies no ceļa, ko Tas Kungs bija jums pavēlējis iet.

¹⁷ Tad es ņēmu abas akmens plāksnes un izmetu tās no savām rokām un sasitu jūsu acu priekšā.

¹⁸ Pēc tam es nometos Tā Kunga priekšā kā iepriekš, četrdesmit dienas un četrdesmit naktis es neēdu maizi un nedzēru ūdeni visu jūsu grēku dēļ, ko jūs bijāt sev uzkrāvuši, darinādami šo ļauno tēlu, tā To Kungu sadusmodami, ¹⁹ jo es baiļojos par dusmām un bardzību, ar ko Tas Kungs gribēja jūs izdeldēt; bet Tas Kungs arī šoreiz mani paklausīja.

²⁰ Un Tas Kungs ļoti dusmojās arī uz Āronu un gribēja viņu izdeldēt, bet es tai laikā lūdzu arī par Āronu.

²¹ Bet jūsu grēka darbu, teļa tēlu, ko jūs bijāt izveidojuši, es sadedzināju ugunī, un es to sadauzīju un samalu, līdz tas palika par pīšļiem, un šos pīšļus es iemetu strautā, kas tek no kalna.

²² Arī pie Taberas, pie Masas un pie Kibrot-Taavas jūs To Kungu bijāt sadusmojuši.

²³ Un, kad Tas Kungs jūs sūtīja prom no Kadeš-Barneas, teikdams: dodieties uz augšu un iegūstiet to zemi, ko Es esmu jums devis, – arī tad jūs turējāties pretī Tā Kunga, sava Dieva, pavēlei, Viņam neuzticējāties un neklausījāt Viņa balsij.

²⁴ Jūs esat bijuši kurnētāji pret To Kungu, sākot no tās dienas, kopš es jūs pazīstu.

²⁵ Kad es nometos un biju Tā Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka Viņš jūs izdeldēšot, ²⁶ tad es pielūdzu To Kungu un sacīju: ak, Kungs, mūsu Dievs! Neizdeldē Savu tautu un Savu īpašumu, ko Tu pats Savā lielumā esi atbrīvojis un kuru Tu esi ar stipru roku izvedis no Ēģiptes zemes.

²⁷ Piemini Savus kalpus – Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu; un neuzlūko šīs tautas stūrgalvību, nedz arī viņu bezdievību un viņu grēkus, ²⁸ lai tie no tās zemes, no kurienes Tu mūs esi izvedis, nesaka: Tas Kungs tos nevarēja ievest tai zemē, ko Viņš pats tiem bija solījis, un, tādēļ ka bija tos ienīdis, Viņš tos izveda tuksnesī, lai tiem liktu tur mirt.

²⁹ Bet tie taču ir Tava tauta un Tavs īpašums, kuru Tu pats esi izvedis ar Savu lielo spēku un ar Savu izstiepto elkoni.

10. nodaļa

¹ Toreiz Tas Kungs man sacīja: izcērt sev divas akmens plāksnes, tādas pašas kā iepriekšējās, un uzkāp pie Manis kalnā; uztaiši sev koka šķirstu.

² Un Es uzrakstīšu uz akmens plāksnēm tos pašus vārdus, kas bija uz pirmajām plāksnēm, kuras tu esi sasitis; tad ieliec tās šķirstā.

³ Tad es pataisīju šķirstu no akāciju koka un izcirtu divas akmens plāksnes, tādas pašas kā iepriekšējās, un uzkāpu kalnā, un abas akmens plāksnes bija manās rokās.

⁴ Tad Viņš uzrakstīja uz plāksnēm tādā pašā rakstā kā iepriekš tos desmit baušļus, ko Tas Kungs bija uz jums runājis kalnā no uguns liesmām tai dienā, kad bija sasaukta draudze, un Tas Kungs tās man nodeva.

⁵ Un es pagriezos un nokāpu no kalna un ieliku tās plāksnes šķirstā, ko es biju sev uztaisījis, un tās tur palika, kur Tas Kungs man bija pavēlējis tās ielikt.

⁶ Un Israēla bērni devās ceļā no Beērot-Benei-Jaākanas uz Mozeru; tur Ārons nomira, un viņu tur arī apglabāja, bet viņa dēls Ēleāzars kļuva par priesteri viņa vietā.

⁷ Un no turienes tie aizgāja uz Gudgodu, bet no Gudgodas uz Jotbatu – tā ir ar ūdens straumēm bagāta zeme.

⁸ Tanī laikā Tas Kungs atšķīra Levija cilti, lai tie nestu Tā Kunga derības šķirstu un lai tie stāvētu Tā Kunga priekšā, Viņam kalpodami, un svētītu Viņa Vārdā vēl līdz pat šai dienai.

⁹ Tāpēc arī Levija ciltij nav nekādas daļas un mantas ar saviem brāļiem; Tas Kungs ir viņu mantība, kā Tas Kungs, tavs Dievs, viņiem bija teicis.

¹⁰ Un es sabiju kalnā kā iepriekšējo reizi – četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs mani arī šoreiz paklausīja; Tas Kungs negribēja tevi iznīcināt.

¹¹ Bet Tas Kungs man sacīja: celies, ej, dodies ceļā tautas priekšā, lai viņi tiešām ietu un iemantotu to zemi, kā Es to ar zvērestu esmu apsolījis viņu tēviem dot.

¹² Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavs Dievs, no tevis prasa? Neko citu kā vienīgi būties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli, ¹³ turēt visus Tā Kunga baušļus un Viņa likumus, ko es šodien pavēlu tev par labu.

¹⁴ Redzi, vienīgi Tam Kungam pieder debesis un debesu debesis, zeme un viss, kas uz tās ir.

¹⁵ Tomēr vienīgi pret taviem tēviem Tam Kungam ir bijis labs prāts, Viņš tos iemīlēja, un Viņš izredzēja viņu pēcnācējus, tos, kas nāktu pēc viņiem, tas ir, jūs pašus, starp visām tautām, kā tas šodien ir skaidri redzams.

¹⁶ Tāpēc apgrieziet savas sirds priekšādu un neesiet vairs stūrgalvīgi.

¹⁷ Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir dievu Dievs un ir kungu Kungs, ir liels, stiprs un bargs Dievs, kas neviena vaigu neuzlūko un uzpirkšanas dāvanas neņem, ¹⁸ kas bāreņiem un atraītnēm gādā viņu tiesu un kas mīl svešinieku, dodams viņam gan maizi, gan drēbes.

¹⁹ Tāpēc mīliet svešinieku, jo jūs paši esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē.

²⁰ Bīsties To Kungu, savu Dievu, kalpo Viņam un Viņam jo cieši pieķerieties, Viņa Vārdā tu vari zvērēt.

²¹ Viņš ir tava slava, un Viņš ir tavs Dievs, kas pie tevis ir darījis šīs baiļu pilnās lietas, ko tavas paša acis ir redzējušas.

²² Tavi tēvi, septiņdesmit dvēseles, nogāja kādreiz uz Ēģipti, bet nu tagad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir tik vareni vairojis kā debess zvaigznes.

11. nodaļa

¹ Tad nu tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu, un turēt Viņa norādījumus, Viņa likumus un Viņa tiesas un Viņa pavēles visu savu mūža dienu.

² Un jums šodien jāatzīst, ka es nerunāju ar jūsu bērniem, kas nezina un kas arī nav redzējuši Tā Kunga, jūsu Dieva, pārmācību, Viņa lielo spēku, Viņa stipro roku un Viņa izstiepto elkoni, ³ arī ne Viņa zīmes un Viņa brīnuma darbus, ko Viņš ir darījis Ēģiptē faraonam, Ēģiptes ķēniņam, un visai viņa zemei ⁴ un ko Viņš ir darījis Ēģiptes karaspēkam, viņu zirgiem un viņu ratiem, kā Viņš lika ūdeņiem Niedru jūrā pāri tiem gāzties, kad tie jums dzinās pakal, un kā Tas Kungs tos izdeldējis līdz šai dienai, ⁵ arī ko Viņš ir jums pašiem darījis tuksnesī, iekāms jūs nonācāt šai vietā, ⁶ un ko Viņš ir darījis Datanam un Abirāmam, Ēliāba, Rūbena dēla, dēliem, kad toreiz zeme atdarīja savu muti un tos aprija līdz ar viņu namiem, viņu teltīm un visu dzīvo, kas tiem piederēja, visa Israēla vidū.

⁷ Ar jums es runāju, kuru acis tiešām ir redzējušas visus Tā Kunga lielos darbus, ko Viņš ir darījis.

⁸ Un tad nu turiet visus baušļus, ko es jums šodien pavēlu, lai jūs kļūstat stipri un ejat un iemantojat to zemi, uz kuru jūs dodaties to iemantot, ⁹ un lai jūs ilgi dzīvotu tai zemē, ko Tas Kungs jūsu tēviem ar zvērestu ir apsolījis dot jums un jūsu pēcnācējiem, – zemē, kur piens un medus tek.

¹⁰ Jo šī zeme, uz kuru tu ej, lai to iemantotu, nav tāda, kāda ir Ēģiptes zeme, no kuras jūs esat iznākuši, ko tu apsēji ar savu sēklu un pats to aplaistīji it kā sakņu dārzu; ¹¹ bet tā zeme, ko jūs ejat iemantot, ir zeme ar kalniem un ielejām, kas tiek slacīta ar debess lietus ūdeni, ¹² zeme, par ko Tas Kungs, tavs Dievs, rūpējas, uz kuru Tā Kunga, tava Dieva, acis bez mitēšanās skatās no gada iesākuma līdz gada beigām.

¹³ Ja jūs apzinīgi klausīsiet Maniem baušļiem, ko Es jums šodien pavēlu, un jūs mīlēsiet To Kungu, savu Dievu, un kalposit Viņam ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli, ¹⁴ tad Viņš jūsu zemei dos lietu īstā laikā, gan agro lietu, gan vēlo lietu, ka tu spētu ievākt savu labību, savu svaigā vīna sulu un savu eļļu; ¹⁵ un Viņš dos taviem lopiem barību tavos laukos, tā ka tu ēdīsi un būsi paēdis.

¹⁶ Sargaities, ka jūsu sirdsprāts neļaujas pievilties un ka jūs nenovēršaties un nekalpojat citiem dieviem, viņus pielūgdami.

¹⁷ Tad Tā Kunga dusmas pret jums iedegtos un Viņš aizvērtu debesis, ka nebūtu lietūs un zeme neizdotu savu ražu un ka jūs ātri iznīktu no šīs labās zemes, ko Tas Kungs jums dod.

¹⁸ Un visus šos vārdus ņemiet pie sirds un ierakstiet savās dvēselēs, un sieniet tos kā zīmi uz savām rokām un lieciet par zīmi starp savām acīm.

¹⁹ Un māciet tos saviem bērniem, tos pārrunādami savā starpā, kad jūs esat atsēdušies savos namos un kad jūs ejat savā ceļā, kad jūs gulāties un kad ceļaties.

²⁰ Un raksti tos un liec pie sava nama durvju stabiem un pie saviem vārtiem, ²¹ lai jūsu mūža dienas un jūsu bērnu mūža dienas tiktu paildzinātas tai zemē, ko Tas Kungs ar zvērestu ir apsoliļis piešķirt jūsu tēviem tik ilgi, kamēr debesis vēl stāv pāri zemei.

²² Jo, ja jūs apzinīgi glabāsiet visus šos baušļus, ko es jums pavēlu turēt, mīlējami To Kungu, savu Dievu, un, staigādami visos Viņa ceļos, Viņam cieši pieķeroties, ²³ tad Tas Kungs jau laikus izdzīs visas šīs tautas un liks tām izzust jūsu priekšā, un jūs izspiedīsiet no viņu vietām gan lielākas, gan stiprākas tautas, nekā jūs esat.

²⁴ Ikkatra vieta, kur jūsu kāju pēdas mīs, jums piederēs, sākot no tuksneša līdz Libanonam, no lielās upes Eifratas līdz jūrai rietumos lai sniedzās jūsu robežas.

²⁵ Neviens nevarēs pastāvēt jūsu priekšā, Tas Kungs, jūsu Dievs, iedvesīs bailes un izbīšanos no jums visā zemes virsū, kur vien jūs iesit, kā Viņš jums to ir sacījis.

²⁶ Redzi, es šodien jūsu priekšā nolieku izvēlei svētību un lāstu – ²⁷ svētību, ja jūs klausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, ko es jums šodien pavēlu, ²⁸ bet lāstu, ja jūs neklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem un nogriezīsities no tā ceļa, ko es jums šodien pavēlu, un ja jūs sekosit citiem dieviem, kurus jūs nepazīstat.

²⁹ Un, kad Tas Kungs, tavs Dievs, būs tevi ievēdis tanī zemē, ko tu ej iemantot, tad tev būs svētību pasludināt Garicima kalnā, bet lāstu – Ēbala kalnā.

³⁰ Vai tie nav viņpus Jordānas uz rietumiem no ceļa pret saules rietu, kānaāniešu zemē, kas dzīvo līdzenumā pretī Gilgalai līdzās Mores ozoliem?

³¹ Jo jūs ejat pāri Jordānai, lai iemantotu zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod, un jūs to iemantosiet un tur dzīvosiet.

³² Tad nu turiet visus šos likumus un tiesas, ko es jums šodien lieku priekšā.

12. nodaļa

¹ Šie nu ir tie likumi un tās tiesas, kas jums ir turami un izpildāmi zemē, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, ir devis jums iemantot, visām jūsu mūža dienām, kamēr vien jūs dzīvojat zemes virsū.

² Postīt izpostiet visas tās vietas, kur tautas, ko jūs sev pakļausit, ir kalpojušas saviem dieviem uz augstiem kalniem un uz pakalniem, un zem katra zaļa koka.

³ Jums jānoārda viņu altāri un jāsalauž elku stabi, jums jāsadēdzina ugunī viņu elku koki un jāsacērt gabalos viņu elku tēli, un to vārdi kā vietu nosaukumi ir iznīcināmi.

⁴ Tomēr Tam Kungam, savam Dievam, jūs tā nekalpojat, ⁵ bet to vietu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, izraudzīs vienā no jūsu cilšu novadiem, lai tur ieceltu Savu Vārdu un lai tas tur mājotu, to meklējiet un uz turieni ejiet.

⁶ Un turp tad nonesiet savus dedzināmos upurus, savus kaujamās upurus, savas desmitās tiesas, savu roku cilājamos upurus, savus solījuma upurus, savus labprātības upurus un savus pirmdzimušo upurus no saviem liellopiem un no saviem sīklopiem.

⁷ Un tur jums un jūsu cilts piederīgiem Tā Kunga, sava Dieva, priekšā būs ēst un priecāties par visu, ko jūsu rokas ir sagādājušas un ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis.

⁸ Nedariet jūs tā, kā mēs to šodien darām: ikviens, kā tam šķiet pareizi esam, ⁹ jo jūs vēl līdz šim neesat nākuši dusas vietā, nedz pie īpašuma, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos.

¹⁰ Bet jūs pāriesit Jordānu un apmetīsities tai zemē, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod iemantot, un Viņš jums dos mieru no visiem jūsu ienaidniekiem visapkārt, un jūs dzīvosiet drošībā.

¹¹ Kad Tas Kungs, jūsu Dievs, izraudzīs vietu, lai tur liktu mājot Savam Vārdam, uz turieni nesiet visu, ko es jums esmu pavēlējis: savus dedzināmos upurus, savus kaujamās upurus, savas desmitās

tiesas, savu roku cilājamos upurus, visus sava solījuma izraudzītos upurus, ko jūs esat Tam Kungam solījuši.

¹² Un priecājieties tur Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tiklab jūs paši, kā arī jūsu dēli un jūsu meitas, jūsu kalpi un jūsu kalpones, un arī levīti, kas mīt jūsu vārtos, jo tiem nav piešķirtas daļas, nedz arī mantojuma līdz ar jums.

¹³ Sargies, ka tu neupurē savus dedzināmos upurus jebkurā vietā, ko tu ieraugi.

¹⁴ Bet gan tikai noteiktā vietā, ko Tas Kungs pats ir izraudzījis vienā no taviem cilšu novadiem, tev jāupurē savi dedzināmie upuri, un tur tev viss arī jākārt, ko es tev pavēlu.

¹⁵ Bet visur, kur tas vien tavai dvēselei labpatīk, tu vari kaut un ēst gaļu visos savos vārtos, ar Tā Kunga, sava Dieva, svētību, kas tev visu to ir piešķīris, šķīstais un nešķīstais lai to ēd, tiklab gaceli, kā arī briedi.

¹⁶ Tikai asinis jūs nedrīkstāt ēst, tās izlejiet zemē kā ūdeni.

¹⁷ Bet savos vārtos tu nedrīksti ēst desmito no savas labības un sava vīna, un savas eļļas, nedz pirmdzimušos no saviem liellopiem un no saviem sīklopiem, tāpat arī neko no saviem solījuma upuriem, nedz no saviem labprātības upuriem, nedz no paša rokas cilājamā upura, ¹⁸ jo tas tev ir jāēd Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs, – tev un tavam dēlam, tavai meitai, tavam kalpam un tavai kalponei un arī levītiem, kas mīt tavos vārtos; un tad nu priecājies Tā Kunga, sava Dieva, priekšā par visu to, ko tavas rokas ir gādājušas.

¹⁹ Sargies, ka tu nepamet neievērotu levītu visu savu mūža laiku, kamēr tu dzīvo savā zemē.

²⁰ Kad Tas Kungs, tavs Dievs, būs paplašinājis tavas robežas, kā Viņš tev ir teicis, un tu sacīsi: kā es ēstu gaļu! – tāpēc ka tev pašam gribas ēst gaļu, tad tu arī vari ēst gaļu, cik vien tev tīk.

²¹ Ja tā vieta būs tālu nost no tevis, ko Tas Kungs, tavs Dievs, būs izraudzījis, lai tur liktu mājot Savam Vārdam, tad tu vari kaut no saviem liellopiem un no saviem sīklopiem, ko Tas Kungs tev ir devis, kā es esmu tev pavēlējis, un vari ēst savos vārtos, cik vien tev pašam tīk.

²² Bet tikai tā, kā jūs ēdat kalnu kazu un briedi, tā ēdiet to, tiklab šķīstais, kā nešķīstais.

²³ Tikai noturies, ka tu neēd asinis, jo asinis ir dvēsele; un tu nedrīksti ēst dvēseli kopā ar miesu.

²⁴ Tās tev nebūs ēst, bet kā ūdeni izliet zemē.

²⁵ Tu nedrīksti tās baudīt, lai tev un taviem bērniem pēc tevis labi klātos, ja tu darīsi to, kas ir taisns Tā Kunga acīs.

²⁶ Bet savas svētās dāvanas, kas tev būtu, un savus solījuma upurus tev būs ņemt un nonest uz vietu, ko Tas Kungs Sev izraudzīs, ²⁷ un arī savus dedzināmos upurus, gaļu un asinis, tev būs celt priekšā uz Tā Kunga, sava Dieva, altāra, un savu kaujamo upuru asinis tev būs slacīt pār Tā Kunga, sava Dieva, altāri, bet gaļu – to tu vari ēst.

²⁸ Ņem vērā un klausī visus šos vārdus, ko es tev pavēlu, lai tev un taviem bērniem pēc tevis labi klājas līdz pat mūža galam, ja tu darīsi to, kas ir labs un kas ir taisns Tā Kunga, tava Dieva, acīs.

²⁹ Kad Tas Kungs, tavs Dievs, būs izdeldējis tautas, kas tai zemē, uz kuru tu ej, lai tās sev pakļautu, un tu tās pakļausi un tur apmetīsies, ³⁰ tad sargies, ka tu netiec savaldzināts viņiem pakļadot, kad tie tiks izdeldēti tavā priekšā, un ka tad tu nevaicā pēc viņu dieviem, sacīdams: kā šīs tautas ir kalpojušas saviem dieviem, tāpat arī es darīšu.

³¹ Nedari Tam Kungam, savam Dievam, tā, jo viss, kas ir Tam Kungam negantība un ko Viņš ienīst, to tie ir saviem dieviem darījuši, jo tie gan savus dēlus, gan savas meitas ugunī sadedzinājuši saviem dieviem.

13. nodaļa

¹ Visu, ko es jums pavēlu, jums būs turēt un darīt; neko tev nebūs pie tā pielikt un nekā no tā atņemt.⁶⁸

² Kad tavā vidū celtos pravietis vai sapņotājs, kas tev ļautu redzēt zīmes un brīnumus, ³ un šī zīme vai brīnums, uz kuru viņš aizrādījis, tiešām piepildītos, un viņš sāktu tevi skubināt: iesim un sekosim svešiem dieviem, ko tu nepazīsti, un tiem kalposim, – ⁴ tad tev nebūs klausīt šā pravieša vārdiem, nedz arī sapņotāju sapņiem, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pārbauda, lai zinātu, vai jūs esat tie, kas To Kungu, savu Dievu, mīlat ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.

⁵ Sekojiet Tam Kungam, savam Dievam, bīstieties Viņu un turiet Viņa baušļus, klausiet Viņa balsi, kalpojiet Viņam un pieķerieties Viņam.

⁶ Bet šis pravietis vai šis sapņu sapņotājs lai tiek nonāvēts. Jo viņš ir sludinājis atkrišanu no Tā Kunga, jūsu Dieva, kas jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes un jūs ir atbrīvojis no vergu nama, ieteikdams

⁶⁸ V.E.: Krievu Bībelē šis pants pieder iepriekšējai nodaļai, un šeit numerācija attiecīgi nobīdīta.

jums nogriezti no tā ceļa, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis staigāt; tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.

⁷ Kad tavs brālis, tavas pašas mātes dēls, vai tavs dēls, vai tava meita, vai tava sieva, kas pie tavām krūtīm, vai tavs draugs, ko tu turi kā savu dvēseli, tevi slepenībā kārdinās, teikdams: iesim, kalposim citiem dieviem, – tādiem, ko ne tu, nedz tavi tēvi nepazīst, ⁸ no to tautu dieviem, kas dzīvo jums apkārt, vai nu pavisam tuvu pie tevis, vai arī tālu no tevis, no viena zemes gala līdz otram, – ⁹ tad nedod viņam vaļas un neklausī viņam, un tavas acis lai žēlodamas nekavējas pie viņa, un tu netaupi viņu un arī viņu nenoslēp, ¹⁰ bet tev viņu būs bez žēlastības nokaut; tava roka lai ir pirmā, kas viņu nonāvē, un pēc tam visas tautas rokas, ¹¹ ar akmeņiem tādu būs nomētāt, un lai tas mirst, jo viņš jums ir licis novērsties no Tā Kunga, tava Dieva, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama.

¹² Bet lai viss Israēls dzird un bīstas, un lai tie turpmāk nedara vairs tādu ļaunu darbu kā šo tavā vidū.

¹³ Kad tu dzirdēsi par kādu no savām pilsētām, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir piešķīris, lai tu tur dzīvotu, sakām: ¹⁴ ir parādījušies ļaundari no tava vidus un ievēduši kārdinājumā to pilsētu iedzīvotājus, sacīdami: iesim, kalposim citiem dieviem, ko jūs nepazīstat, – ¹⁵ tad tev būs labi izmeklēt, izvaicāt, izklausīt un izjautāt, un redzi, ja šīs baumas ir patiesas un tāda negantība ir notikusi tavā vidū, ¹⁶ tad šīs pilsētas iedzīvotājus tev būs ar zobena asmeni bez žēlastības nokaut, un iznīcības lāsts lai ir pār to un pār it visu, kas tanī ir, un arī viņu lopus tev būs nokaut ar zobena asmeni.

¹⁷ Un viss, ko tik vien tu tur esi salaupījis, tas tev ir jāsakrauj tās laukuma vidū, un tev šī pilsēta un arī viss, kas tur ir salaupīts, pilnīgi ar uguni jāsadedzina Tam Kungam, savam Dievam, un tai ir jāklūst par mūžīgu gruvešu kaudzi; neviens lai to vairs nekad neuzceļ, ¹⁸ un nekas no šīs nolādētās vietas lai nepielīp pie tavas rokas, lai Tas Kungs varētu atgriezties no Savu dusmu karstuma un dot tev žēlastību un lai Viņš par tevi apžēlojas un lai tevi vairo, kā Viņš to ar zvērestu taviem tēviem ir apsolījis, ¹⁹ jo tu esi Tā Kunga, sava Dieva, balsij klausījis, ka tev jātur visi Viņa baušļi, kurus turēt es tev arī šodien esmu pavēlējis, un dari, kas ir taisns Tā Kunga, tava Dieva, acīs.

14. nodaļa

¹ Jūs esat Tā Kunga, sava Dieva, bērni; jums nebūs sev pašiem iegriezt savā miesā zīmes, nedz arī nodzīt matus kāda mirušā dēļ, ² jo tu esi Tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta, un no visām tautām, kas vien ir uz zemes, Tas Kungs tevi ir Sev izredzējis, lai tu būtu Viņam par īpašuma tautu.

³ Tev nebūs ēst nekādu negantību.

⁴ Šie ir tie lopi, ko jūs varat ēst: vērši, avis un kazas, ⁵ briedis, kalnu kaza, antilope, meža vērsis, stirna, antilopju pasugas un kalnu avis, ⁶ visi lopi, kam šķelti nagī, kuriem tie ir šķelti divos gabalos un kas savu barību ēdot atgremo. Visus šos kustoņus jūs drīkstat ēst.

⁷ Bet no tiem, kuriem ir šķelti nagī un kas savu barību atgremo, jums nebūs ēst: kamieli un zaķi, un kalnu āpsi, jo tie gan atgremo barību, bet viņiem nagī nav šķelti; tie lai jums ir nešķīsti; ⁸ un arī cūku ne, jo tai gan ir šķelti nagī, bet tā neatgremo; tā lai ir jums nešķīsta, viņas gaļu neēdiet un neaizskariet viņas maitu.

⁹ Šie ir tie, ko jūs varat ēst no visa, kas ir ūdenī: visus, kam ir spuras un zvīņas, tos jūs varat ēst; ¹⁰ bet tos, kuriem nav spuru, nedz zvīņu, neēdiet; tie lai ir jums nešķīsti.

¹¹ Visus šķīstus putnus ēdiet.

¹² Bet šie ir, kurus jums nav atļauts ēst: ¹³ ērglis, jūras ērglis, melnais ērglis un maitu ērglis, vanags un klija, ¹⁴ un visi kraukļi pēc to pasugām, ¹⁵ un tuksneša iemītņieks strauss, un bezdelīga, un ķīris, un vēja vanags pēc to pasugām, ¹⁶ apogs, ūpis un pūce, ¹⁷ pelikāns, maitu vanags un jūras krauklis, ¹⁸ stārķis un krasta skrējējs pēc to sugām, bada dzeguze un sikspārnis.

¹⁹ Un visi spārnainie rāpuļi; tie visi lai ir jums nešķīsti, un tos jūs nedrīkstat ēst.

²⁰ Bet visus šķīstos putnus jūs drīkstat ēst.

²¹ Jums nebūs neko nosprāgušu ēst; dod to svešiniekam, kas ir tavos vārtos, lai viņš to ēd, vai pārdod to svešiniekam no citas tautas, jo tu esi svētīta tauta Tam Kungam, savam Dievam. – Nevāri kazlēnu viņa mātes pienā.

²² Tev būs dot taisnu desmito tiesu no visiem savas sējas augļiem, kas ik gadus izaug tavā tīrumā, ²³ un tev būs to ēst Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tai vietā, ko Viņš Sev izraudzīs, lai tur mājotu Viņa Vārds, gan no savas labības, gan no sava vīna sulas, gan no savas eļļas desmitās tiesas devām, gan no savu liellopu un sīklopu pirmdzimušiem, lai tu mācītos To Kungu, savu Dievu, bīties visu savu mūžu.

²⁴ Bet, ja ceļš no tevis uz to vietu ir pārāk tāls, ka tu nespēj to turp nonest tāpēc, ka tā vieta ir par tālu no tevis, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs, lai tur celtu Savam Vārdam mājokli, tad, kad Tas

Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs, ²⁵ pārdod desmito tiesu par naudu, iespied naudu savā sauļā un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs.

²⁶ Un izdod tur naudu par visu, kas tavai dvēselei tīk – par vēšiem, par sīklopiem, par vīnu un par stipriem dzērieniem, par itin visu, ko tava dvēsele kāro, un ēd tur Tā Kunga, sava Dieva, priekšā un priecājies, tu un tavs nams.

²⁷ Bet levītu, kas mīt tavos vārtos, to tu nepamet, jo viņam nav daļas, nedz mantojuma kopā ar tevi.

²⁸ Katra trešā gada beigās tev visa tā gada desmitā tiesa ir jāsavāc un atsevišķi jāsanes savos vārtos.

²⁹ Tad lai nāk levīts, jo viņam nav daļas un mantojuma kopā ar tevi, un svešinieks, un bārenis, un atraitle, kuri mīt tavos vārtos, un lai viņi ēd un paēd, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī ikkatrā tavā roku darbā, ko tu dari.

15. nodaļa

¹ Septītā gada beigās tev jātur atlaide.

² Un šie ir atlaides noteikumi: ikvienam aizdevējam būs atlaist, ko tas savam tuvākam aizdevis; viņam nebūs likt nedz savu tuvāko, nedz savu brāli spaidos, jo šī atlaide ir pasludināta Tā Kunga dēļ.

³ No svešinieka atprasi, pat piedraudot, bet, kas pie tava brāļa, to lai tava roka atlaiž.

⁴ Lai tikai tavā tuvumā nebūtu neviena nabaga, jo Tas Kungs tevi svētīdams svētīs tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot par īpašumu, ⁵ ja tu tikai klausīdams klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij, lai turētu un darītu visus šos baušļus, ko es tev šodien pavēlu.

⁶ Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs, tieši kā Viņš to tev ir teicis; un tu aizdosi daudzām tautām, bet pats neaizņemsies, un tu valdīsi pār daudzām tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt.

⁷ Kad tavā starpā būs kāds nabags vīrs, viens no taviem tautas brāļiem, kādos tavos vārtos tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad neapcietini savu sirdi un neaizslēdz savu roku sava nabaga brāļa priekšā, ⁸ bet atvērtdams atver viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam tik, cik viņam vajag trūcībā.

⁹ Sargies, ka tavā sirdī nav blēdības un ka tu nespriestu: septītais gads – atlaides gads ir tuvu. Un lai tava acs nebūtu nenovīdīga uz tavu nabago brāli, ka tu viņam nekā nedod: tad viņš tevis dēļ brēks uz To Kungu, un tas tev būs par grēku.

¹⁰ Dodams dod viņam, lai tava sirds nav ļauna, kad tu viņam dod, jo tādēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visā tavā darbā un visās lietās, kur tu savu roku pieliksi, ¹¹ jo tur, tanī zemē, netrūks arī nabagu, tāpēc Es tev pavēlu un saku: atvērtdams atver savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē.

¹² Kad tev tiek pārdots tavs tautas brālis ebrejs vai ebreju sieva, tad lai viņš tev kalpo sešus gadus, bet septītajā gadā tev būs viņu atlaist brīvu prom no savas saimes.

¹³ Un, kad tu viņu atlaid brīvībā no savas saimes, tad neatlaid viņu tukšā, ¹⁴ apdāvinādams apdāvini viņu no saviem sīklopiem, no sava labības klona un no savas vīna spiedes; ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis, no tā tev būs viņam dot.

¹⁵ Un piemini, ka tu esi bijis vergs Ēģiptes zemē, bet Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir atbrīvojis, tāpēc es šodien tev dodu šo pavēli.

¹⁶ Bet, ja viņš tev sacīs: es negribu no tevis šķīrties, – tāpēc ka viņš tevi un tava nama saimi mīl un ka tam ir pie tevis labi klājies, – ¹⁷ tad ņem īlenu un piedur viņa ausi pie durvīm, tad viņš tev būs par kalpu mūžīgi; tāpat dari arī savai kalponei.

¹⁸ Lai tev nenākas grūti viņu atlaist brīvībā, jo sešos gados viņš tev ir izkalpojis divkārtīgu algādža algu; tad arī tevi Tas Kungs, tavs Dievs, svētīs pie visa, ko tu darīsi.

¹⁹ Ikvienu pirmdzimušo, kas ir tēviņš no taviem liellopiem un no taviem sīklopiem, novēli kā svētu Tam Kungam, savam Dievam; tu nedrīksti strādāt ar pirmdzimušo vērsi, un arī savu avju pirmdzimušo tu nedrīksti cirpt.

²⁰ Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tev un tavam namam tas ir jāēd gadu no gada tanī vietā, ko Tas Kungs izraudzīs.

²¹ Bet, ja tam ir kāda vaina, ja tas ir klibš vai akls, nevienam, kam kāda ļauna vaina, tu nedrīksti kaut par kaujamo upuri Tam Kungam, savam Dievam.

²² Savos paša vārtos to ēdiet, tiklab nešķīstais, kā šķīstais, kā kalnu kazu un briedi.

²³ Tikai viņa asinis tev nebūs baudīt, tās izlej zemē kā ūdeni.

16. nodaļa

¹ Ievēro ābība mēnesi, ka tu svini Pashā Tam Kungam, savam Dievam, jo ābība mēnesī Tas Kungs, tavš Dievs, tevi naktī izveda no Ēģiptes.

² Tad tev būs kaut Pashā kaujamo upuri Tam Kungam, savam Dievam, sīklopus un liellopus, tanī vietā, ko Tas Kungs izraudzīs Savam Vārdam par mājokli.

³ Tad tu nedrīksti pie tā ēst to, kas ir raudzēts, bet septiņas dienas tev pie tā būs klāt ēst neraudzētas maizes – bēdu maizes, jo steigdamies tu esi izgājis no Ēģiptes zemes, un lai tu piemini savas izešanas dienu no Ēģiptes zemes, kamēr tu dzīvo.

⁴ Tāpēc lai neredz rauga septiņas dienas pie tevis visās tavās robežās un lai nepaliek pa nakti līdz rītam nekas pāri no gaļas, ko tu esi nokāvis par kaujamo upuri pirmās dienas vakarā.

⁵ Tu nedrīksti nokaut Pashā kaujamo upuri nevienos savos vārtos, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dod, ⁶ bet vienīgi tanī vietā, ko Tas Kungs, tavš Dievs, izraudzīs, lai tur liktu Savam Vārdam mājot; tur tev būs kaut Pashā kaujamo upuri vakarā, saulei noejojot, tanī laikā, kad tu izgāji no Ēģiptes.

⁷ Tev to būs vārīt un ēst tanī vietā, ko Tas Kungs, tavš Dievs, izraudzīs; no rīta tev jāgriežas atpakaļ un jāiet savās teltīs.

⁸ Sešas dienas tev būs ēst neraudzētas maizes, bet septītajā dienā lai ir svētku sapulce Tam Kungam, tavam Dievam; nekādu darbu tev nebūs darīt.

⁹ Septiņas nedēļas tev jāskaita, sākot no tā laika, kad pirmo reizi sirpi sāk likt pie labības, ¹⁰ tad tev būs svinēt nedēļu svētkus Tam Kungam, tavam Dievam, ar savas rokas labprātīgo dāvanu, ko tu dod pēc tā, kā Tas Kungs, tavš Dievs, tevi ir svētījis.

¹¹ Un tev būs priecāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tev un taviem dēliem, un tavām meitām, un taviem kalpiem, un tavām kalponēm, un levītiem, kas mīt tavos vārtos, un svešiniekiem, un bāreņiem, un atraitnēm, kuri pie tevis dzīvo, tanī vietā, ko Tas Kungs, tavš Dievs, izraudzīs, lai tur liktu mājot Savam Vārdam.

¹² Un tev būs pieminēt, ka tu pats esi bijis vergs Ēģiptē, un turēt un pildīt šos likumus.

¹³ Būdiņu svētkus tev būs svinēt septiņas dienas, kad tu esi jau ievācis ražu no sava klona un no savas vīna spiedes.

¹⁴ Un tev būs šajos svētkos līdz ar saviem dēliem, savām meitām, saviem kalpiem, savām kalponēm un levītiem, kā arī ar svešiniekiem, ar bāreņiem un atraitnēm, kas dzīvo tavos vārtos, priecāties, ¹⁵ tev būs šos svētkus svinēt septiņas dienas Tam Kungam, savam Dievam, tanī vietā, ko Tas Kungs izraudzīs, jo Tas Kungs, tavš Dievs, tev svētīs gan visu tavu ražu, gan arī ikvienu tavu roku darbu; tāpēc tev būs no visas sirds priecāties.

¹⁶ Trīs reizes gadā visiem vīriem jāradās Tā Kunga, tava Dieva, priekšā tai vietā, ko Viņš izraudzīs: Neraudzētās maizes svētkos, nedēļu svētkos un Būdiņu svētkos. Tomēr tiem nebūs nākt Tā Kunga priekšā tukšā, ¹⁷ bet gan ikvienam ar savu dāvanu rokā, pēc tās svētības, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev devis.

¹⁸ Tev būs iecelt sev tiesnešus un ierēdņus visos savos vārtos, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dod, tavām ciltīm; viņi lai tiesā tautu ar taisnu tiesu.

¹⁹ Tev nebūs tiesu pārgrozīt, tev nebūs uzlūkot neviena vaigu, tev nebūs uzpirkšanas dāvanas ņemt, jo tās apstulbo gudro acis un pārgroza taisno lietas.

²⁰ Tikai pēc taisnības, pēc taisnības vien tev būs dzīties, lai tu vari dzīvot un iemantot to zemi, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos.

²¹ Tev nebūs stādīt sev nevienu elku koku pie Tā Kunga, sava Dieva, altāra, ko tu sev taisīsi.

²² Tev nebūs arī celt sev elku stabus, ko Tas Kungs, tavš Dievs, ienīst.

17. nodaļa

¹ Tev nebūs nokaut par kaujamo upuri Tam Kungam, savam Dievam, nedz vērsi, nedz avi, kam kāda vaina vai kaite, jo ikviena ļauna lieta ir negantība Tam Kungam, tavam Dievam.

² Ja tavā tuvumā kādos no taviem vārtiem, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, atrastos kāds vīrs vai kāda sieva, kas kaut ko ļaunu dara Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, pārkāpdami Viņa derību, ³ tā ka viņi iet un kalpo citiem dieviem un tos pielūdz un sauli vai mēnesi, vai visu debesu pulku, ko es neesmu pavēlējis darīt, ⁴ un ja tas tev tiek paziņots un tu pats to dzirdi, tad tev to būs labi izzināt. Ja izrādītos, ka tā ir patiesība un ka šī negantība ir patiešām izdarīta Israēla vidū,

⁵ tad tev būs izvest to vīru vai to sievu, kas šo grēku ir izdarījusi, savos vārtos, vīru vai sievu, un tie ir jānomētā ar akmeņiem, lai mirst.

⁶ Pēc divu vai triju aculiecinieku vārdiem tam būs tapt nonāvētam, kam jāmirst, bet viņu nedrīkst nonāvēt pēc viena liecinieka vārdiem.

⁷ Lai liecinieku roka būtu pirmā, kas paceļas viņu nonāvēt, bet visas pārējās tautas rokas lai ceļas pēc tam; tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.

⁸ Ja tev ir pavisam grūti izspriest kādu lietu starp asinīm un asinīm, starp sūdzību un sūdzību, starp varmācību un varmācību, strīdus lietas tavos vārtos, tad celies un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavš Dievs, Sev izraudzīs.

⁹ Un tad ej pie priesteriem, pie levītiem un pie tiesneša, kuri tanī brīdī tur būs, un jautā, un tad viņi tev sludinās tiesas spriedumu.

¹⁰ Un tad tev jādara pēc tā vārda, ko viņi tev darīs zināmu tanī vietā, ko Tas Kungs Sev izraudzīs, un tev būs ņemt vērā un visu izpildīt, ko viņi tev mācīs.

¹¹ Pēc bauslības, ko tie tev mācīs, un pēc tās tiesas, ko tie tev sacīs, tev būs rīkoties; bet nenovērsies no tā vārda, ko viņi tev sacīja, ne pa labi, ne pa kreisi.

¹² Bet vīram, kas izturēsies pārgalvīgi, neklausīdams priesterim, kas tur darbojas, kalpodams Tam Kungam, savam Dievam, vai arī tiesnesim, – tādām vīram ir jāmirst, jo tev būs izdeldēt ļaunumu no Israēla vidus.

¹³ Lai visa tauta to dabū zināt, lai bīstas un lai vairs nerīkojas pārgalvīgi.

¹⁴ Un, kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, un tu to iemantosi, un tur dzīvosi, un tad teiksi: es gribu pār sevi iecelt ķēniņu, kā visas citas tautas, kas ir man apkārt, – ¹⁵ tad tu arī vari iecelt sev par ķēniņu to, ko Tas Kungs, tavš Dievs, izraudzīs, un no savu tautas brāļu vidus tev būs sev iecelt ķēniņu; bet tu nedrīksti pār sevi celt svešinieku, vīru, kas nav tavš brālis.

¹⁶ Viņam nebūs vairoto zirgu skaitu, nedz vest tautu atpakaļ uz Ēģipti, lai vairotu zirgu skaitu; jo Tas Kungs jums ir sacījis: neatgriezieties vairs pa šo ceļu.

¹⁷ Viņš arī nedrīkst apņemt daudzas sievas, lai viņa sirdsprāts nenogriežas no Tā Kunga; lai viņš arī pārāk daudz nekrāj sev sudraba un zelta.

¹⁸ Un, kad viņš būs apsēdies uz sava ķēniņa valsts troņa, tad lai viņš sev raksta norakstu no šīs bauslības grāmatas, kas pie priesteriem un levītiem.

¹⁹ Un lai tā pie viņa paliek, un lai viņš to lasa ik dienas visu savu mūžu, ka viņš mācās būties To Kungu, savu Dievu, un lai viņš tur visus šos baušļus un lai pilda visus šos likumus.

²⁰ Lai viņa sirds nepaaugstinās pār saviem brāļiem, lai viņš pats nenovēršas no baušļiem ne pa labi, ne pa kreisi, lai viņa dēlu valdīšanas laiks būtu jo ilgs viņa ķēniņa valstī Israēlā.

18. nodaļa

¹ Lai priesteru levītu kārtai, visai Levija ciltij, nebūtu nedz daļas, nedz īpašuma kopā ar Israēlu; lai viņi ēd no Tā Kunga uguns upuriem un Viņa daļas, kas nestas Tam Kungam; ² un lai tiem nav īpašuma savu brāļu starpā, Tas Kungs ir viņu īpašums, kā Viņš to tiem ir sacījis.

³ Un šī lai nu ir priesteriem pienācīgā daļa no tautas, no tiem, kas pienes upurēt kaujamās upurus, vai nu tas būtu vērsis, vai avs, priesterim ir jādod labais plecīšs, abi žokļa gabali un kuņģis.

⁴ Un tev ir viņam jādod savas labības pirmā raža, sava vīna pirmie krājumi un savu olīvkoku pirmie augļi, tāpat arī pirmais tavu sīklopu cirpums.

⁵ Jo viņu Tas Kungs, tavš Dievs, ir izraudzījis no visām tavām ciltīm, lai viņš un viņa dēli stāvētu un kalpotu Tā Kunga Vārdā visas savas mūža dienas.

⁶ Un, ja levīts nāk no kādiem taviem vārtiem Israēlā, kur viņš mīt, un dodas, kurp viņa dvēselei labpatīk, uz vietu, ko Tas Kungs izraudzīs, ⁷ un kalpo Tā Kunga, sava Dieva, Vārdā, tāpat kā visi viņa brāļi levīti, kas tur Tā Kunga priekšā stāv, ⁸ tad viņi lai ēd līdzīgu daļu no ienākumiem, klāt pie tā, kas tiem pienākas no tēvu pārdotā īpašuma.

⁹ Kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, tad nemācies darīt tās negantās lietas, ko šīs tautas dara.

¹⁰ Lai tavējo starpā neatrastos neviens pats, kas savu dēlu vai savu meitu liktu sadedzināt ugunī, nedz arī, kas zīlē nākotni, nedz laika zīmju taujātājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, ¹¹ nedz vārdotājs, nedz garu izsaucējs, nedz pareģis, nedz mirušo izaicinātājs, ¹² jo visi, kas dara šīs lietas, Tam Kungam ir negantība, un šīs negantības dēļ Tas Kungs, tavš Dievs, tos dzen ārā, tev ienākot.

¹³ Tev ir jābūt bezvainīgam Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.

¹⁴ Šīs tautas, ko tu izdzīsi, uzklausa gan laika zīmju taujātāju, gan nākotnes zīlnieku; tev Tas Kungs, tavš Dievs, to nav atļāvis.

¹⁵ Pravieti, kāds es esmu, Tas Kungs, tavš Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, klausiet viņu.

¹⁶ Gluži tā, kā tu to esi lūdzis no Tā Kunga, sava Dieva, Horeba kalnā dienā, kad bija sasaukta draudze, sacīdams: es negribu vairs dzirdēt Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un es negribu vairs redzēt šo lielo uguni, ka nemirstu.

¹⁷ Tad Tas Kungs man sacīja: ir labi, ko tie runājuši.

¹⁸ Es viņiem ceļš pravieti, kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un Es likšu Savus vārdus viņa mutē, un viņš runās uz tiem visu, ko Es tam pavēlēšu.

¹⁹ Un, ja kāds neklausīs Maniem vārdiem, ko viņš runās Manā Vārdā, no tā Es to prasīšu.

²⁰ Bet, ja kāds pravietis kaut ko iedrošināsies runāt Manā Vārdā, teikt, ko Es neesmu pavēlējis tam runāt, vai ja tas runās kādu citu dievu vārdā, tad tādām pravietim ir jāmirst.

²¹ Ja tu tad savā sirdī domātu: kā lai mēs pazīstam vārdu, ko Tas Kungs nav runājis? – ²² tad zini: ja pravietis runās Tā Kunga Vārdā, bet pravietojums nepiepildās un nekļūst īstenība, tad tas ir vārds, ko Tas Kungs nav runājis; pravietis to ir teicis savā pārgalvībā, tāpēc nebīstieties no viņa.

19. nodaļa

¹ Kad Tas Kungs, tavš Dievs, izdeldēs tautas, kuru zemi Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, un tu to būsi iemantojis, un tu būsi apmeties uz dzīvi viņu pilsētās un viņu namos, ² tad savā zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, nodali par sevi un izcel no pārējo vidus trīs pilsētas.

³ Taisi ceļus uz turieni un sadali trijās daļās savu zemi, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev ļaus iemantot, lai turp varētu bēgt ikviens, kas ir kādu nogalinājis.

⁴ Un tā lai notiek ar to, kas kādu nogalinājis: kas uz turieni bēgs, tas paliks dzīvs, ja tas savu tuvāku netīši nositis un ar to nav bijis ienaidā nedz vakar, nedz aizvakar; ⁵ ja kāds ietu ar savu tuvāku mežā kokus cirst un viņš atvēztu savu roku ar cirvi, lai cirstu koku, bet dzelzs cirvis nomuktu no kāta un skartu tuvāko tā, ka tas mirtu, tad tāds cilvēks lai bēg uz vienu no šīm trim pilsētām, ka viņš paliek dzīvs, ⁶ lai asinsatriebējs, kad viņa sirds ir iekaisusi, nedzenas pakaļ tādām cilvēkam un to nepanāk, jo ceļš ir garš, un ka tas viņam neatņem dzīvību, jebšu viņš nav nāvi pelnījis, jo nav bijis ienaidā ar cietušo ne vakar, ne aizvakar.

⁷ Tāpēc es tev pavēlu, sacīdams: nošķir sev trīs pilsētas.

⁸ Un, kad Tas Kungs, tavš Dievs, paplašinās tavas robežas, kā Viņš taviem tēviem to ar zvērestu ir apsolījis, un tev dos visu to zemi, ko Viņš solījis dot taviem tēviem, – ⁹ ja tu visu šo bauslību turēsi un visu to pildīsi, ko es tev šodien pavēlu, ka tu To Kungu, savu Dievu, mīli un staigā visas savas mūža dienas Viņa ceļos, – tad tu varēsi sev pielikt klāt vēl trīs pilsētas pie šīm trim pilsētām, ¹⁰ lai nenoziedzīgas asinis netiktu izlietas tavā zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos par īpašumu, un lai asinsvainā nepaliek uz tevis.

¹¹ Bet, ja kāds vīrs ienīst savu tuvāku un glūn uz viņu un pret to ceļas, un viņu sit, ka tas mirst, un tad bēg uz vienu no šīm pilsētām, ¹² tad viņa pilsētas vecajiem, kur viņš pieder, ir pēc viņa jāsuāta un viņš no turienes ir jāpaņem atpakaļ un jānodod asinsatriebēja rokās, lai mirst.

¹³ Lai tava acs viņu nežēlo, bet tev ir jāizdeldē nevainīgi izlietas asinis no Israēla, lai tev labi klātos.

¹⁴ Tev nebūs pārcelt ežas sava tuvāka tīrumā, kuras viņa priekšteči likuši tavā īpašumā, ko tu iemantosi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, lai tu to mantotu.

¹⁵ Viens vienīgs liecinieks nevar celties pret kādu cilvēku par kādu noziegumu un grēku, ko viņš grēkojis, bet pēc divu vai triju liecinieku vārdiem lieta lai tiek pacelta.

¹⁶ Bet, ja kāds ļaunprātīgs liecinieks ceļas pret kādu, lai liecinātu par viņa pārkāpumu, ¹⁷ tad lai nostājas abi vīri, kuru starpā ir nesaskaņas, Tā Kunga priekšā, priesteru un tiesnešu priekšā, kas tanī laikā būs.

¹⁸ Un tiesneši lai lietu pamatīgi izmeklē, un, ja tad izrādās, ka liecinieks ir viltus liecinieks un ka viņš ir devis nepatiesu liecību pret savu brāli, ¹⁹ tad jums būs viņam tā darīt, kā viņš bija nodomājis darīt savam brālim; tā tev būs iznīdēt ļaunumu no sava vidus.

²⁰ Bet pārējie lai dzird un bīstas un lai vairs nedara tik ļaunu darbu kā šo tavā vidū.

²¹ Tad nu lai tavas acis nelūkojas žēlodamas: dzīvību pret dzīvību, aci pret aci, zobu pret zobu, roku pret roku, kāju pret kāju.

20. nodaļa

¹ Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un ieraudzīsi zirgus un kara ratus un ļaužu vairāk nekā tev, tad nebīsties no viņiem, jo Tas Kungs, tavš Dievs, ir ar tevi, Viņš, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes.

² Un, kad jūs esat tuvu kaujai, tad lai iziet priekšā priesteris un lai runā uz tautu šādus vārdus: ³ klausies, Israēl, jūs šodien ejat karā pret saviem ienaidniekiem. Lai jūsu sirds nepaliek bailīga, nebīstaities un nebaiļojieties un neliecieties iztrūcināties viņu priekšā!

⁴ Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir tas, kas iet ar jums, lai par jums karotu ar jūsu ienaidniekiem un jūs izglābtu!

⁵ Tad lai virsnieki saka tautai šādus vārdus: ja ir jūsu starpā kāds vīrs, kas uzcēlis jaunu namu un nav to iesvētījis, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš karā nemirst un cits viņa vietā to neiesvēta.

⁶ Un, ja ir kāds vīrs, kas ir dēstījis vīna dārzu, bet nav vēl baudījis tā augļus, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš karā nemirst un cits nebauda viņa augļus.

⁷ Un, ja ir kāds vīrs, kas saderinājies ar sievu, bet to nav vēl apņēmis, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš karā nemirst un cits viņa līgavu neapņem.

⁸ Pēc tam lai virsnieki tālāk runā uz tautu un lai saka: ja ir kāds vīrs, kas bīstas un kuram ir bailīga sirds, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš sava brāļa sirdi neiebaudītu kā sava paša sirdi.

⁹ Un, kad virsnieki būs beiguši runāt uz tautu, tad lai karaspēka virsnieki tiek iecelti par tautas vadoņiem.

¹⁰ Un, kad tu nonāc pie kādas pilsētas, lai pret to karotu, tad piedāvā tai mieru.

¹¹ Un, ja tā pieņems mieru un tev atvērs, tad lai visi ļaudis, kas tur atrodas, tev dod meslus un lai kalpo tev.

¹² Bet, ja tā mieru nepieņem, bet taisās ar tevi karot, tad aplenc to.

¹³ Un, kad Tas Kungs, tavs Dievs, to nodos tavā rokā, tad nokauj visus vīrus, kas tur ir, ar zobena asmeni.

¹⁴ Bet sievas un mazos bērņus un lopus, visu, kas vien ir atrodams pilsētā, to ņem sev kā kara laupījumu un izbaudi visus labumus no šā sava ienaidnieka laupījuma, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis.

¹⁵ Tā tev būs rīkoties ar visām pilsētām, kas ir tālu no tevis un kas nav šo tautu pilsētas.

¹⁶ Turpretī šo tautu pilsētās, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot, tev nevienu dzīvu dvēseli nebūs atstāt dzīvu.

¹⁷ Bet deldēdams izdeldē hetiešus un amoriešus, kānaāniešus un ferisiešus, hīviešus un jebusiešus, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis.

¹⁸ Lai tie jūs nemācītu darīt visu, ko tie dara savu dievu labad, ka jūs negrēkotu pret To Kungu, savu Dievu.

¹⁹ Kad tu ilgāku laiku turēsi aplenkumā kādu pilsētu, lai to iekarotu un ieņemtu, tad neiznīcīni viņas kokus, cirvi tiem pielikdams; jo tu no tiem ēdīsi, tādēļ necērt tos nost; vai tad koks laukā ir cilvēks, kas varētu no tevis paglābties nocietinātā pilsētā?

²⁰ Un tikai tos kokus, par kuriem tu zini, ka tie nedod neko ēdamu, tos tu noposti un nocērt; no tiem tu vari arī celt ielenkuma nocietinājumus pret to pilsētu, kas ir ar tevi sākusi karot, līdz tu būsi to uzvarējis.

21. nodaļa

¹ Kad atrod kādu nosistu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, lai tu to iemantotu, un tas guļ uz lauka, bet neviens nezina, kas viņu ir nositis, ² tad taviem vecajiem un taviem tiesnešiem ir jāiziet laukā un ir jāizmērī attālums līdz tām pilsētām, kas ir nokautā apkaimē.

³ Kura pilsēta ir nokautam vistuvākā, tās pilsētas vecaji lai ņem no liellopiem teli, ar ko vēl nav strādāts un kas nav vēl jūgu vilkusi.

⁴ Tad šīs pilsētas vecaji lai noved teli tekoša strauta ielejā, kur netiek nekas ne darīts, ne sēts, un tur strauta ielejā lai tie lauž telei sprandu.

⁵ Tad lai pieiet priesteri, Levija cilts dēli, jo Tas Kungs, tavs Dievs, viņus ir izraudzījis Viņam kalpot un svētīt Tā Kunga Vārdā un pēc viņu vārdiem izšķirt ikvienu tiesas lietu un izlīdzināt ikvienu vainu.

⁶ Un visi šīs pilsētas vecaji, kas nokautam vistuvāk dzīvo, lai mazgā savas rokas pār to teli, kurai ir laužts sprands strauta ielejā, ⁷ un viņi lai atbild un saka: mūsu rokas nav izlējušas šīs asinis, un mūsu acis neko no tā nav redzējušas.

⁸ Piedod, ak, Kungs, Savai Israēla tautai, ko Tu esi atpestījis, un nepielīdzini nevainīgas asinis Savas Israēla tautas vidū. – Tad viņam būs piedots par šīm asinīm.

⁹ Tā tu izdeldēsi no sava vidus nevainīgas asinis, darīdams, kas ir taisnīgi Tā Kunga acīs.

¹⁰ Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un Tas Kungs, tavs Dievs, viņus nodos tavā rokā, ka tu tos saņemsi gūstā, ¹¹ un tu ieraudzīsi gūstekņu vidū skaistu sievu, un viņa tev patiks, un tu viņu

gribētu ņemt sev par sievu, ¹² tad tev viņa jānoved savā namā, un lai viņa noskuj kailu savu galvu un lai apgriež savus nagus, ¹³ un viņa lai novelk savas gūsteknes drēbes no sava auguma un lai sēž tavā namā un apraud savu tēvu un savu māti vienu mēnesi, un pēc tam ej pie viņas un esi viņai par vīru, un viņa lai ir tava sieva.

¹⁴ Bet, ja viņa tev nepatīk, tad atlaid viņu, kur viņa grib, bet par naudu pārdot tu viņu nepārdod, nedz izturies pret viņu varmācīgi, jo tu viņu esi pazemojis.

¹⁵ Ja kādam vīram ir divas sievas, viena mīlēta, bet otra nemīlēta, un ja mīlētā un nemīlētā viņam dzemdētu dēlus, bet pirmdzimtais dēls būtu no nemīlētās, ¹⁶ un ja tad vienā dienā viņam būtu saviem dēliem jādala mantojums, tad viņš nevar padarīt par pirmdzimto mīlētās dēlu nemīlētās dēla vietā, kas ir īstais pirmdzimtais, ¹⁷ bet viņš lai atzīst nemīlētās dēlu par pirmdzimto un lai dod tam divkārtīgu tiesu no visas viņam piederīgās mantas, jo tas tiešām ir viņa spēka pirmais, tam pieder pirmdzimtā tiesības.

¹⁸ Ja kādam vīram ir spītīgs un nepaklausīgs dēls, kas neklausa ne sava tēva, ne savas mātes balsij un tie viņu ir pārmācījuši, un viņš tomēr tiem neklausa, ¹⁹ tad viņa tēvam un viņa mātei to būs sagrābt un novest pie savas pilsētas vecajiem un pie savas pilsētas vārtiem, ²⁰ un tie lai saka savas pilsētas vecajiem: šis ir mūsu spītīgais un nepaklausīgais dēls, viņš neklausa mūsu balsij, viņš ir rijējs un dzērājs.

²¹ Tad visiem viņa pilsētas iemītniekiem tas ir jānomētā ar akmeņiem, ka viņš mirst. Tā tev jāiznīdē ļaunums no sava vidus, ka viss Israēls to dzird un bīstas.

²² Un, ja kāds vīrs ir apgrēkojies, ka viņš ir pelnījis nāvi, un to nonāvē un pēc tam pakar pie koka, ²³ tad lai viņa miesas nepaliek pa nakti pie koka, bet aprakdams aproc tās tanī pašā dienā, jo pakārtais ir Dieva lāsts, un tu nedrīksti šo zemi padarīt nešķīstu, kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu.

22. nodaļa

¹ Kad tu redzi tava brāļa vērsi vai avi nomaldījušos, tad nepamet to, bet vezdams atved to savam brālim.

² Bet, ja tavs brālis nedzīvo tavā tuvumā un tu to nepazīsti, tad tev būs tos pārdzīt savās mājās, lai tie paliek pie tevis, kamēr tavs brālis tos meklē, tad tu tos viņam atdosi.

³ Gluži tāpat tev ir jārikojas ar viņa ēzeli, tāpat tev ir jārikojas ar viņa drēbēm un tā tev ir jārikojas ar visām pazudušām lietām, ko tavs brālis ir nozaudējis, bet ko tu esi atradis; nenovērsies no tā.

⁴ Kad tu redzi sava brāļa ēzeli vai vērsi, ka tie ir uz ceļa pakrituši, nenovērsies no tiem, bet palīdzi viņam tos piecelt.

⁵ Vīriešu drēbes nebūs sievietei valkāt, nedz vīrietim apvilkt sieviešu drēbes, bet visi, kas to dara, dara Tā Kunga, sava Dieva, acīs negantību.

⁶ Kad tu iedams savā ceļā atrodi putna ligzdu kādā kokā vai uz zemes, kur ir izšķīlušies mazuļi vai olas, un putnu māte sēž vai nu pār mazuļiem, vai arī uz olām un tās perē, tad tu nedrīksti ņemt putnu māti kopā ar putnēniem, ⁷ bet māti palaizdams palaid brīvībā, bet bērnus tu vari ņemt sev, lai tev labi klātos un tu ilgi dzīvotu virs zemes.

⁸ Kad tu sev uzcel jaunu namu, tad darini arī apmali savam jumtam, ka tu neuzkrauj kādu asinsvainu pār savu namu, ja kāds no tā nokristu.

⁹ Tev nebūs apsēt savu vīna dārzu ar divējādu sēklu, ka visa tava sētā raža un visi tava vīna dārza augļi netiek iedalīti svētumam.

¹⁰ Tev nebūs ar vērsi un ēzeli kopā art.

¹¹ Tev nebūs valkāt pusnātnas drēbes, kas būtu saauktas kopā no vilnas un liniem.

¹² Tev būs darināt pušķi sava apmetņa četriem stūriem, ar ko tu sevi apsedz.

¹³ Kad vīrs ņem sievu un iet pie tās, bet pēc ienīst ¹⁴ un tai ceļ neslavu, un par to izpauž ļaunas valodas, sacīdams: es gan šo sievu esmu ņēmis un tai arī esmu tuvojies, bet es to neatradu jaunavīgu, – ¹⁵ tad šis jaunās sievas tēvam un mātei būs viņu ņemt līdz ar pierādījumiem, ka viņa bijusi nevainīga, un šie pierādījumi jārāda pilsētas vecajiem pie vārtiem.

¹⁶ Un tad lai jaunās sievas tēvs saka vecajiem: es savu meitu iedevu šim vīram par sievu, bet viņš to ienīdis, ¹⁷ un redzi, viņš tai ir cēlis neslavu, teikdams: es pie tavas meitas neatradu jaunavības pazīmes, – bet šie nu ir pierādījumi, ka mana meita ir bijusi jaunavīga. – Tad lai viņi izklāj tās drēbes pilsētas vecaju priekšā.

¹⁸ Tad pilsētas vecajiem šo vīru būs ņemt un viņu pārmācīt.

¹⁹ Un tie lai piespriež viņam naudas sodu simts sudraba seķeļus, un viņi lai dod šo naudu jaunās sievas tēvam, tāpēc ka tas par šķīstu Israēla meitu bija cēlis kauna pilnas valodas, un viņa lai paliek tam par sievu; tas viņu nedrīkst atlaist visu savu mūža dienu.

²⁰ Bet, ja valodas bijušas patiesas un viņa nav atrasta šķīsta jaunava, ²¹ tad lai tie izved jauno sievu pie viņas tēva nama durvīm un lai viņu nomētā ar akmeņiem tās pilsētas vīri, ka tā mirst, tāpēc ka viņa ir

tādu kauna darbu pastrādājusi Israēlā, netiklību piekoptama sava tēva namā. Tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.

²² Ja kāds vīrs tiek atrasts, kas guļ pie cita vīra sievas, tad tiem abiem būs mirt, gan vīram, kas pie tās sievas gulējis, gan tai sievai. Tā tev būs izdeldēt ļaunumu no Israēla vidus.

²³ Kad kāda meitene, vēl būdama jaunava, ir saderēta kādam vīram un kāds cits vīrs to sastop pilsētā, un tas pie viņas guļ, ²⁴ tad jums tos abus būs izvest ārpus pilsētas vārtiem un nomētāt viņus ar akmeņiem, lai tie mirst: meiteni tādēļ, ka tā nav saukusi pēc palīga pilsētā, un vīru tādēļ, ka viņš ir piesmējis otra saderētu līgavu. Tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.

²⁵ Bet, ja kāds vīrs sastop saderēto meiteni uz lauka un viņš to pārvar un pie tās guļ, tad lai tas vīrs, kas pie tās ir gulējis, pastrādādams varas darbu, mirst viens pats.

²⁶ Bet meitenei neko nedari; meitenei nav nekāda nāves grēka, jo tas ir tāpat, kā kad vīrs celtos pret kādu otru, tam uzbruktu un viņu nokautu; tāpat tas ir arī šinī gadījumā, ²⁷ jo viņš to ir sastapis laukā, un tā saderētā meitene varbūt arī brēca, bet tur tai nebija neviena glābēja.

²⁸ Bet, ja kāds vīrs sastop meiteni, kas ir jaunava un kura vēl nav saderināta, un to sagrabj un pie tās guļ, un tie tiek atrasti, ²⁹ tad tas vīrs, kas pie viņas ir gulējis, lai dod meitenes tēvam piecdesmit sudraba seķeļus, un tā lai kļūst viņam par sievu, tāpēc ka viņš to ir piesmējis; tas viņu nedrīkst atlaist visu savu mūžu.

23. nodaļa

¹ Nevienš lai neņem sava tēva sievu, nedz arī atsedz sava tēva apsegu.⁶⁹

² Nevienš, kam kaunums sadragāts vai kas kastrēts, lai nenāk Tā Kunga draudzē.

³ Nevienš, kas ārlaulībā dzimis, lai nenāk Tā Kunga draudzē, pat arī viņa desmitā paaudze lai nenāk Tā Kunga draudzē.

⁴ Nevienam amonietim un nevienam moābietim nebūs nākt Tā Kunga draudzē, pat viņa desmitā paaudze lai nenāk; tie nemūžam lai nenāk Tā Kunga draudzē, ⁵ tādēļ ka viņi nav nākuši jums pretī ar maizi un ar ūdeni uz ceļa, kad jūs izgājāt no Ēģiptes, un tādēļ ka viņi bija saderējuši pret tevi Bileāmu, Beora dēlu, no Peoras Mezopotāmijā, tevi nolādēt.

⁶ Bet Tas Kungs, tavs Dievs, negribēja uzklaut Bileāmu, un Tas Kungs, tavs Dievs, pārvērta tev lāstu par svētību, tādēļ ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi mīlēja.

⁷ Tādēļ nemeklē nedz viņu mieru, nedz viņu labklājību visās tavās dienās – nemūžam.

⁸ Nenievā edomieti, jo viņš ir tavs brālis; nenievā ēģiptieti, jo tu pats esi bijis piemītējs viņa zemē.

⁹ Bērni, kas tiem piedzims trešā augumā, lai nāk Tā Kunga draudzē.

¹⁰ Kad tu izej no karapulku nometnes pret saviem ienaidniekiem, tad sargies no ikvienas ļaunas lietas.

¹¹ Ja tavā starpā ir kāds vīrs, kas ir nešķīsts, jo tam ir naktī kas noticis, tad lai viņš iziet ārpus nometnes; viņš nedrīkst tūliņ atgriezties nometnē; ¹² bet pret vakaru lai viņš mazgājas ūdenī, un, kad saule ir norietējusi, tad lai viņš nāk atpakaļ nometnē.

¹³ Lai tev ir vieta ārpus nometnes, kas būtu noejamā vieta, ¹⁴ un lai tev kopā ar pārējiem ieročiem būtu arī lāpsta; un, ja notiks, ka tu būsi bijis sevis pēc, tad ar to izroc bedri un apraus un apber to, ko tu esi uz lauka atstājis.

¹⁵ Tas Kungs, tavs Dievs, staigā tavas nometnes vidū, lai tevi glābtu un lai tavus ienaidniekus nodotu tavās rokās; tāpēc tavai nometnei būs būt svētai, lai Viņš pie tevis neierauga nekādu kauna lietu un lai Viņš no tevis nenovēršas.

¹⁶ Neizdod kalpu, kas no sava kunga ir bēdzis un pie tevis ir paglābies, viņa kungam.

¹⁷ Viņš lai dzīvo pie tevis tanī vietā, ko viņš sev izraudzīs, kādos tavos vērtos, kas viņam vislabāk patīk; tev nebūs viņam darīt pāri.

¹⁸ Lai nebūtu nevienas netikles Israēla meitu vidū, un lai nebūtu netiklu vīru Israēla dēlu vidū.

¹⁹ Tev nebūs nest nedz netikles, nedz netikļa algu Tā Kunga, sava Dieva, namā, ne pēc kāda solījuma ne, jo tās abas ir Tam Kungam, tavam Dievam, negantība.

²⁰ Tev nebūs prasīt augļus no sava brāļa: nedz augļus no naudas, nedz augļus no pārtikas, nedz augļus no visādām lietām, ko vien var uz augļiem aizdot.

²¹ No sveštautieša tu vari prasīt augļus, bet savam brālim ne, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētītu pie visa, ko tavas rokas dara tanī zemē, uz kuru dodies, lai to iemantotu.

²² Kad tu esi solījis Tam Kungam, savam Dievam, kādu solījumu, tad nekavējies to pildīt, jo Tas Kungs, tavs Dievs, to no tevis prasīdams prasīs, un tas tev būs par grēku.

⁶⁹ V.E.: Šis pants krievu Bībelē pieder iepriekšējai nodaļai, un šajā nodaļā numerācija attiecīgi nobīdīta.

²³ Bet, ja tu solījumu līdz galam neizteiksi, tad tev tas par grēku nekļūs.

²⁴ Kas no tavām lūpām iziet, to turi un pildi, itin kā tu esi Tam Kungam, savam Dievam, labprātīgi solījis, ko ar savu muti esi izteicis.

²⁵ Kad tu ej sava kaimiņa vīna dārzā, tad tu vari ogas ēst, cik tev tīk, kamēr tu esi paēdis, bet savā traukā tev nebūs neko likt.

²⁶ Un, kad tu ej sava kaimiņa labības druvā, tad gan tu vari ar roku noplūkt vārpas, bet tev nebūs pielikt sirpi pie sava kaimiņa pļaujamās labības viņa druvā.

24. nodaļa

¹ Ja kāds ņem sievu un kļūst tai par vīru, bet tad notiktu, ka tā neatrod vairs labvēlību viņa acīs, tādēļ ka tas atradis viņā kādu kauna lietu, tad lai viņš raksta tai šķiršanās rakstu un iedod to viņai rokā un izraida viņu no sava nama.

² Un tā lai atstāj viņa namu un kļūst citam vīram par sievu.

³ Bet, ja arī šis otrs vīrs no tās novēršas un arī raksta viņai šķiršanās rakstu, iedod to viņai rokā un izraida no sava nama vai arī kad otrs vīrs mirst, kas bija viņu apņēmis par sievu, ⁴ tad viņas pirmais vīrs, kas viņu bija izraidījis, to nevar ņemt atkal par sievu pēc tam, kad tā kļuvusi nešķīsta, jo tā ir negantība Tā Kunga priekšā, un tev nebūs apgānīt to zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par mantojumu.

⁵ Kad vīrs ir ņēmis jaunu sievu, tad lai viņš neiet karapulkos un viņam lai neuzliek nekādu darba pienākumu; veselu gadu lai viņš paliek brīvs savā namā un iepriecina savu sievu, ko viņš ir apņēmis.

⁶ Nevienš lai neņem ķīlā ne roku dzimavas, ne arī virsējo dzirnu akmeni, jo tāds ir ņēmis ķīlā dzīvību.

⁷ Ja kādu pieķer, kas cilvēku zog no saviem brāļiem, no Israēla bērniem, un izturas pret to varmācīgi un pārdod, tad šis zaglis lai mirst, un tev to ļaunumu būs izdeldēt no sava vidus.

⁸ Sargies no spītālības, ka tu visu ievēro un dari, ko priesteri levīti tev mācīs; kā es esmu tiem pavēlējis, tā turiet to un dariet.

⁹ Piemini, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir darījis Mirjamai ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes.

¹⁰ Kad tu kaut ko aizdod savam tuvākam uz parāda, tad tev nebūs iet viņa namā, lai ņemtu kādu ķīlu.

¹¹ Tu paliec ārā stāvēt, un lai tas vīrs, kuram tu uz parāda aizdod, pats iznes tev ārā ķīlu.

¹² Taču, ja viņš ir nabags, tad tev nebūs ar viņa ķīlu apgulties, ¹³ bet atdodams atdod viņam ķīlu, kad saule riet, ka tas apsedzas ar savu apmetni un tevi svētī. Tas tev būs par taisnību Tā Kunga, tava Dieva, priekšā.

¹⁴ Neapspied trūcīgu algādzi un nabagu, vai nu viņš ir no taviem brāļiem, vai no taviem svešiniekiem, kas vien atrodas tavā zemē un tavos vārtos.

¹⁵ Vēl tanī pašā dienā dod viņam viņa algu, iekāms vēl saule nav norietējusi, jo viņš ir nabags un viņa dvēsele gaida uz to; ka tad viņš nesauc uz To Kungu par tevi un ka tas tad tev nekļūst par grēku.

¹⁶ Tēviem nebūs tapt nonāvētiem dēlu dēļ, un dēliem nebūs tapt nonāvētiem tēvu dēļ, bet ikviens lai mirst pats par saviem grēkiem.

¹⁷ Nepārgrozi svešinieka un bāreņa tiesu un neņem ķīlā atraitnes drēbes.

¹⁸ Piemini, ka tu esi bijis vergs Ēģiptē un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi no turienes ir atpestījis; tādēļ es tev pavēlu visu šo darīt.

¹⁹ Kad tu labību pļausi savā tīrumā un aizmirsīsi kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties, lai to paņemtu, bet lai tas paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī katrā tavā roku darbā.

²⁰ Kad tu savu olīvkoku nopurināsi, tad otrreiz zarus nepārmeklē; lai tas paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei.

²¹ Un, kad tu lasīsi ogas savā vīna dārzā, tev nebūs tās vēlreiz lasīt, bet lai tās paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei.

²² Un piemini, ka tu pats esi bijis vergs Ēģiptes zemē; tāpēc es tev pavēlu tā darīt.

25. nodaļa

¹ Kad starp vīriem ir kādas nesaskaņas un tie nāk pie tiesas, tad lai pār tiem spriež tiesu: taisnais lai tiek attaisnots, bet netaisnais lai tiek notiesāts.

² Un, ja vainīgais ir pelnījis sitienus, tad lai tiesnesis liek tam nomesties zemē un, viņam klāt esot, tam dot sitienus skaitā, pēc viņa vainas.

³ Viņam var dot četrdesmit sitienus, ne vairāk, ka, to vairāk sitieniem sitot, tavs brālis netiktu pazemots tavās acīs.

⁴ Vērsim, kas labību min, tev nebūs purnu aizsiet.

⁵ Kad brāļi kopā dzīvo un viens no viņiem nomirst un tam dēla nav, tad tā mirušā sieva lai nekļūst par sievu kādam citam, svešam vīram, bet lai viņas vīra brālis iet pie viņas un ņem sev par sievu un tai dara, kas vīra brālim pienākas.

⁶ Un pirmdzimtajam, ko viņa dzemdēs, viņam būs dot sava nomirušā brāļa vārdu, lai tā vārds netop izdzēsts no Israēla vidus.

⁷ Bet, ja šis vīrs nevēlas ņemt sava brāļa sievu, tad lai viņa brāļa sieva iet pie vecajiem vārtos un lai tiem saka: mans vīra brālis liedzas atkal uzcelt savam brālim vārdu Israēlā, viņš negrib darīt, kas vīra brālim pienākas.

⁸ Tad lai pilsētas vecaji viņu aicina un lai ar viņu runā; ja viņš uz to pastāv un saka: es nevēlos viņu ņemt, – ⁹ tad lai viņa brāļa sieva pieiet klāt pie viņa un, vecajiem to redzot, lai tā nomauc viņam no kājas sandali un lai iesplauj viņam sejā, un viņa lai atbild un saka: tā lai notiek tam vīram, kas sava brāļa namu negrib uzcelt.

¹⁰ Un viņa vārds lai tiek Israēlā nosaukts – baskāju nams.

¹¹ Kad divi vīri, brāļi, kaujas savā starpā viens pret otru un piesteidzas viena vīra sieva, lai glābtu savu vīru no tā rokas, kas tam sit, un viņa izstiepj savu roku un stipri sagrauj sitēja kaunumu, ¹² tad tev būs viņai to roku nocirst, un tavas acis lai viņu nežēlo.

¹³ Tev nebūs divējādus atsvarus turēt savā somā – lielus un mazus, ¹⁴ tev nebūs turēt savā namā divējādu labības mēru – lielu un mazu, ¹⁵ bet lai tev ir pilnīgs un taisns svars, un lai tev ir pilnīgs un taisns mērs, lai tu ilgi dzīvo zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos; ¹⁶ jo ikviens, kas to dara, ikviens, kas dara netaisni, tas Tam Kungam, tavam Dievam, ir negantība.

¹⁷ Piemini, ko tev darīja amalekieši ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes, ¹⁸ kā viņi stājās tev ceļā un kāva tos aizmugurējos, visus nespēcīgos aiz tevis, kad tu bijī piekusis un noguris, un tie nebijās Dieva.

¹⁹ Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, reiz būs tev devis mieru no visiem taviem ienaidniekiem, kas tev ir visapkārt tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, dos tev iegūt par īpašumu, tad amalekiešu piemiņu tev būs izdzēst apakš debesīm. To neaizmirsti!

26. nodaļa

¹ Un notiks, kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod iemantot, un tu būsi to dabūjis un tur dzīvoši, ² tad tev būs ņemt no visiem zemes augļiem pirmo ražu, ko tu ievāksi no savas zemes, kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod, un likt grozā un iet uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs, lai tur mājotu Viņa Vārds.

³ Un tev būs iet pie priestera, kas tanī laikā būs, un viņam sacīt: es šodien apliecinu Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, ka es esmu ienācis tanī zemē, ko Tas Kungs, mūsu tēvu Dievs, mūsu tēviem ir apsolījis ar zvērestu dot.

⁴ Tad lai priesteris ņem grozu no tavas rokas un lai viņš to noliek Tā Kunga, tava Dieva, altāra priekšā.

⁵ Un tev jāatbild un jāsaka Tā Kunga, sava Dieva, priekšā: mans ciltstēvs bija aramiešu klejotājs, un viņš nogāja uz Ēģipti un mita tur kā svešinieks ar nedaudz ļaudīm, kas tur pieauga par varenu, stipru un lielu tautu.

⁶ Bet ēģiptieši darīja mums ļaunu, tie mūs apspieda un mums uzlika smagus darbus, ⁷ un tad mēs sākām brēkt uz To Kungu, savu tēvu Dievu, un Tas Kungs paklausīja mūsu balsij un ieraudzīja mūsu bēdas, mūsu grūtumu un mūsu nomāktību; ⁸ un Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes ar stipru roku un ar izstieptu elkoni, ar lielām izbailēm, ar zīmēm un brīnumiem; ⁹ un Viņš mūs ir vedis uz šo vietu un mums ir devis šo zemi – zemi, kur piens un medus tek.

¹⁰ Un nu tagad, redzi, es esmu atnesis zemes pirmos augļus no tās zemes, ko Tas Kungs ir man devis. Tad tev tos būs atstāt Tā Kunga, sava Dieva, priekšā un pielūgt To Kungu, savu Dievu, ¹¹ un tev jābūt priecīgam par visu to labo, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev un tavam namam ir devis, tev un tavam levītam, un tavam svešiniekam, kas ir tavā vidū.

¹² Un, kad tu būsi pabeidzis nodalīt desmito tiesu no visas savas ražas trešajā gadā, kas ir desmitās tiesas upura gads, un tu būsi devis levītam, svešiniekam, bārenim un atraitnei, ka tie tavos vārtos ēd un ir paēduši, ¹³ tad tev būs Tā Kunga, sava Dieva, vaiga priekšā sacīt: es to, kas ir svētīts, esmu iznesis no sava nama un esmu to devis gan levītam, gan svešiniekam, gan bārenim, gan atraitnei pēc visām Tavām pavēlēm, ko Tu man esi pavēlējis, – Tavus baušļus es neesmu ne pārkāpis, ne aizmirsis.

¹⁴ Es neesmu no tā neko ēdis savās bēdās un neesmu no tā neko atrāvis, kad biju nešķīsts, un es no tā neesmu arī neko devis mirušajiem; es esmu klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij un esmu darījis, ko Viņš man ir pavēlējis.

¹⁵ Raugies lejup no Savas svētās vietas, no debesīm, un svētī Savu Israēla tautu un šo zemi, ko Tu esi mums devis, kā Tu ar zvērestu mūsu tēviem esi apsolījis, – zemi, kur piens un medus tek.

¹⁶ Šodien Tas Kungs, tavs Dievs, tev pavēl šos likumus un šīs tiesas pildīt; tad nu turi tos un dari no visas savas sirds un no visas savas dvēseles.

¹⁷ Šodien tu esi Tam Kungam sacījis, lai Viņš ir tev par Dievu un ka tu staigāsi visur Viņa ceļos, turēsi Viņa likumus, Viņa baušļus un Viņa tiesas un klausīsi Viņa balsij.

¹⁸ Un Tas Kungs tev šodien ir sacījis, ka tu Viņam esi par īpašuma tautu, kā Viņš to bija teicis, un ka tu turi visus Viņa baušļus ¹⁹ un ka Viņš tevi augstu cels pār visām tautām, ko Viņš ir radījis, ka tu būtu pagodināta, slavīnāta un teikta un būtu par svētu tautu Tam Kungam, savam Dievam, kā Viņš ir sacījis.»

27. nodaļa

¹ Un Mozus un Israēla vecaji pavēlēja tautai, sacīdami: «Turiet visus šos baušļus, ko es jums šodien pavēlu.

² Un, kad jūs iesit pār Jordānu tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad uzcel lielus akmeņus un nobalsini tos ar kaļķiem, ³ raksti uz tiem visus šos baušļus pēc tam, kad tu būsi pārcēlies un iegājis tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, – zemē, kur piens un medus tek, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, bija solījis.

⁴ Un, kad jūs pāriesit Jordānu, tad jums būs šos akmeņus, kā es jums šodien pavēlu, uzcelt Ēbala kalnā un tos nobalsināt ar kaļķiem.

⁵ Un tur tev būs uzcelt altāri Tam Kungam, savam Dievam, altāri no akmeņiem, un tev tos nebūs apstrādāt ar dzelzi.

⁶ Tev būs uzcelt Tā Kunga, sava Dieva, altāri no neapcirstiem akmeņiem un uz tā upurēt dedzināmos upurus Tam Kungam, savam Dievam; ⁷ tev arī būs upurēt kaujamos pateicības upurus, un tur ēst un priecāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.

⁸ Raksti uz šiem akmeņiem visus šīs bauslības vārdus jo skaidri.»

⁹ Un Mozus un levītu priesteri runāja uz visu Israēlu, sacīdami: «Ņem vērā un klausies, Israēl! Šodien tu esi kļuvis par Tā Kunga, sava Dieva, tautu.

¹⁰ Tāpēc tev būs klausīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij un pildīt Viņa baušļus un Viņa likumus, ko es jums šodien pavēlu.»

¹¹ Un Mozus pavēlēja tanī dienā tautai, sacīdams:

¹² «Pēc tam kad jūs būsit pārcēlušies pāri Jordānai, tad šie lai nostājas uz Garicima kalna, lai svētītu tautu: Simeons un Levijs, Jūda un Isašars, Jāzeps un Benjamīns; ¹³ bet šie lai nostājas uz Ēbala kalna un lai saka lāsta vārdus: Rūbens, Gads un Ašers, Zebulons, Dans un Naftalis.

¹⁴ Tad lai sāk levīti un skaļā balsī paziņo visiem vīriem Israēlā: ¹⁵ nolādēts lai ir tas vīrs, kas darina kādu izgrieztu vai izlietu elka tēlu, kas Tam Kungam ir negantība, amatnieku roku darbs, un kas to slepenībā uzceļ! – Un visa tauta lai atbild un saka: āmen.

¹⁶ Nolādēts, kas negodā savu tēvu un savu māti! – Un visa tauta lai saka: āmen.

¹⁷ Nolādēts, kas pārceļ sava tuvāka robežas! – Un visa tauta lai saka: āmen.

¹⁸ Nolādēts, kas aklu noved neceļā! – Un visa tauta lai saka: āmen.

¹⁹ Nolādēts, kas sagroza svešinieka, bāreņa un atraitnes tiesas! – Un visa tauta lai saka: āmen.

²⁰ Nolādēts, kas guļ pie sava tēva sievas, jo viņš ir atsedzis sava tēva apsegu! – Un visa tauta lai saka: āmen.

²¹ Nolādēts, kas kopojas ar lopiem! – Un visa tauta lai saka: āmen.

²² Nolādēts, kas guļ pie savas māsas, sava tēva meitas vai savas mātes meitas! – Un visa tauta lai saka: āmen.

²³ Nolādēts, kas guļ pie savas sievas mātes! – Un visa tauta lai saka: āmen.

²⁴ Nolādēts, kas savu tuvāku slepeni nosit! – Un visa tauta lai saka: āmen.

²⁵ Nolādēts, kas ņem uzpirkšanas dāvanas, lai izlietu nenoziedzīgas asinis! – Un visa tauta lai saka: āmen.

²⁶ Nolādēts, kas netur šīs bauslības vārdus un kas tos nepilda! – Un visa tauta lai saka: āmen.

28. nodaļa

¹ Un, kad tu klausīdams klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un turēsi visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi jo augstu cels pār visām zemes tautām, ² un pār tevi nāks visas šīs svētības, un tās tevī piepildīsies, jo tu būsi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij: ³ svētīts tu būsi pilsētā, un svētīts tu būsi uz lauka.

⁴ Svētīts būs tavas miesas auglis, un svētīts būs tavas zemes auglis; svētīts būs tavu lopu auglis, tavu liellopu un tavu sīklopu pieaugums.

⁵ Svētīts būs tavs grozs, un svētīta būs tava abra.

⁶ Svētīts tu būsi ieiedams, un svētīts tu būsi iziedams.

⁷ Un Tas Kungs tavus ienaidniekus, kas vien pret tevi celsies, nonāvēs tavā priekšā: pa vienu ceļu tie pret tevi izies, bet pa septiņiem ceļiem tie no tevis bēgs.

⁸ Un Tas Kungs pavēlēs svētībai, ka tā būs ar tevi tavās klētīs un pie visa, pie kā tu liksi savu roku, un Viņš tevi svētīs tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos.

⁹ Tas Kungs tevi cels Sev par svētu tautu, kā Viņš tev to ar zvērestu ir apsolījis, ja tu turēsi Tā Kunga, sava Dieva, baušļus un staigāsi Viņa ceļus.

¹⁰ Un visas zemes tautas redzēs, ka tu esi nosaukts pēc Tā Kunga Vārda, un tās bīsies no tevis.

¹¹ Un Tas Kungs tevi pārpilnībā vairoš tavā miesas auglī, tavā lopu auglī un tavā zemes auglī tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, bija ar zvērestu apsolījis taviem tēviem tev dot.

¹² Un Tas Kungs tev atvērs Savu labumu krātuvi, debesis, lai dotu savā laikā lietu tavai zemei un svētītu visu tavu roku darbu, un tu aizdosi daudzām tautām, bet pats neaizņemsies.

¹³ Un Tas Kungs tevi noliks par galvu, bet ne par asti, un tu būsi arvien augšā un nekad lejā, ja tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, ko es tev šodien pavēlu turēt un pildīt.

¹⁴ Un nenovērsies ne no viena no šiem vārdiem, ko es jums šodien pavēlu, ne pa labi, ne pa kreisi, ka tu nesekotu citiem dieviem un tiem nekalpotu.

¹⁵ Bet, ja tu neklausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij, neturēsi un nepildīsi visus Viņa baušļus un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu, tad pār tevi nāks visi šie lāsti, un tie tevi skars.

¹⁶ Nolādēts tu būsi pilsētā, un nolādēts tu būsi uz lauka.

¹⁷ Nolādēts būs tavs grozs, un nolādēta būs tava abra.

¹⁸ Nolādēts būs tavas miesas auglis un tavas zemes auglis, un tavu liellopu un tavu sīklopu pieaugums.

¹⁹ Nolādēts tu būsi ieiedams, un nolādēts tu būsi iziedams.

²⁰ Un Tas Kungs pār tevi sūtīs lāstu, bailes un briesmas pie ikkatra tavu roku darba, ko tu darīsi, līdz tu tapsi iznīcināts un ātri iesi bojā savu ļauno darbu dēļ, jo tu Mani esi atstājis.

²¹ Tas Kungs tev zūsūtīs mēri, līdz Viņš tevi pilnīgi izdeldēs no tās zemes, kuru tu ej iemantot.

²² Un Tas Kungs tevi sitīs ar diloni, ar drudzi, ar karsoņiem, ar lielu karstumu un ar zobenu, ar labības sausuma rūsu un ar dzeltējumu, un tie tevi vajās, līdz tu aiziesi bojā.

²³ Un debesis pār tavu galvu būs kā varš, bet zeme zem tavām kājām būs kā dzelzs.

²⁴ Un Tas Kungs dos tavai zemei lietus vietā pīšļus un pelnus, tie nāks no debesīm pār tevi, līdz tu būsi izdeldēts.

²⁵ Un Tas Kungs tevi noņems zemē sakautu tavu ienaidnieku priekšā: pa vienu ceļu tu pret viņiem iziesi, bet pa septiņiem ceļiem tu no viņiem bēgsi, un tu būsi par biedinājumu visām zemes ķēniņu valstīm.

²⁶ Un tavs līķis kļūs par barību visiem debesu putniem un visiem zemes zvēriem, un nebūs neviena, kas tos aizdzīs.

²⁷ Un Tas Kungs tevi sitīs ar Ēģiptes augoņiem, ar uztūkumiem, ar kraupi un kašķi, no kā tu nevarēsi sevi izdziedēt.

²⁸ Un Tas Kungs tevi sitīs ar vājprātību, ar aklumu un ar sirds stulbumu, ²⁹ ka tu pat dienas vidū grābstīsies kā akls, kas grābstās tumsā, un tavos ceļos tev neveiksies, bet tu būsi tikai apspiests un aplaupīts visu savu mūžu, un glābēja nebūs.

³⁰ Tu saderināsies ar sievu, bet cits vīrs pie tās gulēs; tu sev uzcelsi namu, bet tu tanī nedzīvosi; tu dēstīsi vīna dārzu, bet augļus tu nebaudīsi.

³¹ Tavs vērsis tiks nokauts tavu acu priekšā, bet tu no tā neēdīsi; tavs ēzelis tev tiks nolaupīts tavu acu priekšā, un tev to neatdos atpakaļ; tavi sīklopi tiks nodoti ienaidniekiem, un glābēja nebūs.

³² Tavi dēli un tavas meitas tiks nodotas citai tautai; tavas acis to redzēs un caurām dienām pēc viņiem īgs, un tavās rokās spēka nebūs.

³³ Tavas zemes augļus un visus tava darba augļus ēdīs tauta, ko tu nepazīsti, un tu būsi apspiests un satriekts visu savu mūžu.

³⁴ Un tu kļūsi ārprātīgs, redzēdams to, ko tavas acis skatīs.

³⁵ Un Tas Kungs tevi sitīs ar ļauniem augoņiem uz ceļiem un lieliem, ka tu kļūsi neizdziedināms no savām kāju pēdām līdz tavai galvas virsai.

³⁶ Tas Kungs novedīs tevi un tavu ķēniņu, ko tu pār sevi iecelsi, pie tādas tautas, ko nedz tu esi pazinis, nedz tavi tēvi, un tur tu kalposi citiem dieviem, kokam un akmenim.

³⁷ Un tu kļūsi par biedēkli, nievu vārdu un apsmieklu visām tautām, kurp vien Tas Kungs tevi vedīs.

³⁸ Tu gan izsēsi tīrumā daudz sēklas, bet maz ievāksi, jo siseņi to apēdīs.

³⁹ Tu gan dēstīsi vīna dārzus un tos apstrādāsi, bet nedz vīnu tu dzersi, nedz ražu novāksi, jo tārps to nograuzīs.

⁴⁰ Tev būs gan olīvkoki visās tavās robežās, bet tu nesvaidīsi sevi ar eļļu, jo tava eļļas koka augļi nobirs.

⁴¹ Tu gan dzemdīnāsi dēlus un meitas, bet tie tev nepaliks, jo tos aizvedīs gūstā.

⁴² Visus tavus kokus un visus tavus zemes augļus apēdīs kaitēkļi.

⁴³ Svešinieks, kas mīt tavā vidū, celsies pār tevi augstāk un augstāk, bet tu grimsi zemāk un zemāk.

⁴⁴ Viņš tev aizdos, bet tu viņam neaizdosi, viņš būs galva, bet tu būsi aste.

⁴⁵ Un visi šie lāsti nāks pār tevi, tie tevi vajās un skars, līdz tu tiks izdeldēts, tāpēc ka tu neesi klausījies Tā Kunga, sava Dieva, balsij, un neesi turējis Viņa baušļus un Viņa likumus, ko Viņš tev pavēlējis.

⁴⁶ Un tie taps par zīmēm un par brīnumiem gan tev, gan taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem, ⁴⁷ tāpēc ka tu Tam Kungam, savam Dievam, neesi kalpojis ar prieku un ar labsirdību, kad tev visas lietas bija pārpārim.

⁴⁸ Un tu kalposi saviem ienaidniekiem, ko Tas Kungs pret tevi sūtīs, izsalkumā un slāpēs, kailumā un visu lietu trūkumā; un Viņš liks dzelzs jūgu uz tavu kaklu, līdz Viņš tevi izdeldēs.

⁴⁹ Tas Kungs sūtīs pār tevi tautu no tālienes, no zemes galiem, kas metas virsū kā ērglis un kuras valodu tu nesaproti, ⁵⁰ briesmīgu tautu, kas vecos necienīs, bet jaunos nesaudzēs.

⁵¹ Un tā ēdīs tavu lopu augļus un tavas zemes augļus, līdz tu būsi izdeldēts: tā neatstās tev nedz labību, nedz vīnu, nedz eļļu, nedz tavu liellopu, nedz tavu sīklopu pieaugumu.

⁵² Un tā tevi ielenks visos tavos vārtos, līdz sagrūs tavi augstie un stiprie mūri, uz kuriem tu paļāvies, visā tavā zemē; tā tevi ielenks visos tavos vārtos visā tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis.

⁵³ Un tu ēdīsi pats savas miesas augļus, savu dēlu un savu meitu miesas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev devis, apspiestībā un postā, ar ko tavi ienaidnieki tevi spaidīs.

⁵⁴ Un vīrs tavā vidū, kas bijis izlutināts un dzīvojis pārpilnībā, nenovīdīgi raudzīsies uz savu brāli un uz sievu pie savām krūtīm, un uz saviem bērniem, kas tam atlikušies, ⁵⁵ un viņš nevienam no tiem nedos no savu bērnu miesas, ko viņš ēd, tāpēc ka viņam nekas nav atlicis tanī apspiestībā un postā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs visos tavos vārtos.

⁵⁶ Un izlutināta un izsmalcināta sieva tavā vidū, kas nevīžoja pat savas kāju pēdas pie zemes likt savas izsmalcinātības un savas izlutinātības dēļ, tā tagad nenovīdīgi raudzīsies uz vīru pie savām krūtīm, uz savu dēlu un uz savu meitu, ⁵⁷ nenovēlēdama nevienam nedz tikko no viņas iznākušo augļu apvalku, nedz bērnus, ko tā dzemdējusi; jo viņa tos ēdīs slepeni tanī apspiestībā un postā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs visos tavos vārtos.

⁵⁸ Ja tu neturēsi visus šīs bauslības vārdus, kas rakstīti šinī grāmatā un nebīsies Tā Kunga, sava Dieva, godības pilnā un baismīgā Vārda, ⁵⁹ tad Tas Kungs negaidīti sūtīs pār tevi un taviem pēcnācējiem sērgas, lielas un ilgstošas sērgas un ļaunas un ilgstošas slimības.

⁶⁰ Un Viņš liks nākt pār tevi visām Ēģiptes sērgām, no kurām tu bīsties, bet tās tev pielips.

⁶¹ Un Tas Kungs liks nākt pār tevi visām slimībām un visām sērgām, kas šinī bauslības grāmatā nav rakstīti, kamēr Viņš tevi nebūs izdeldējis.

⁶² Un maz atliks no jums, kas jūs savā skaitā bijāt tik daudz kā debess zvaigznes, tādēļ ka tu neesi klausījies Tā Kunga, sava Dieva, balsij.

⁶³ Kā Tam Kungam bija prieks jums labu darīt un jūs vairot, tāpat Tam Kungam būs prieks jūs nonāvēt un jūs izdeldēt, un jūs tiksit izrauti no šīs zemes, kuru tu ej iemantot.

⁶⁴ Un Tas Kungs tevi izkaisīs starp visām pasaules tautām, no viena zemes gala līdz otram zemes galam, un tur tu kalposi citiem dieviem, ko nedz tu, nedz tavi tēvi nav pazinuši, – kokam un akmenim.

⁶⁵ Un tu neatradīsi miera šo tautu vidū, un arī tavai kāju pēdai nebūs vietas atpūtai, jo Tas Kungs tur tev dos drebošu sirdi, izīgušas acis un izmisušu dvēseli.

⁶⁶ Un tava dzīvība karāsies mata galā, un tu baiļosies nakti un dienu, un tu nebūsi drošs par savu dzīvību.

⁶⁷ No rīta tu sacīsi: kaut būtu vakars, – bet vakarā tu sacīsi: kaut būtu rīts, – no tām sirds izbailēm, ar ko tu baiļojies, un to skatu dēļ, ko tavas acis redzēs.

⁶⁸ Un Tas Kungs tevi vedīs ar laivām atpakaļ uz Ēģipti pa ceļu, par kuru es esmu tev sacījis: tev nebūs to nekad vairs redzēt! – Un tur jūs gribēsīt sevi pārdot saviem ienaidniekiem par vergiem un verdzenēm, bet pircēja nebūs.»

⁶⁹ Šie ir derības vārdi, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis noslēgt ar Israēla bērniem Moāba zemē, klāt pie derības, ko viņš jau bija noslēdzis ar tiem pie Horeba kalna.⁷⁰

29. nodaļa

¹ Un Mozus sasaukdams sapulcināja visu Israēlu un tiem sacīja:⁷¹

² «Jūs esat redzējuši visu, ko Tas Kungs jūsu acu priekšā ir darījis Ēģiptes zemē faraonam un visiem viņa kalpiem, un visai viņa zemei,³ tāpat arī lielos pārbaudījumus, ko tavas acis ir redzējušas, tās lielās zīmes un brīnumus.

⁴ Bet līdz šai dienai Tas Kungs jums nav devis sirdi, ka jūs saprastu, acis, ka jūs redzētu, un ausis, ka jūs dzirdētu.

⁵ Es jums esmu licis četrdesmit gadus staigāt pa tuksnesi; un jūsu drēbes mugurā jums nav nodilušas, un tavas sandales nav nodilušas tev kājās;⁶ maizi jūs netikāt ēduši, nedz vīnu, nedz reibinošus dzērienus dzēruši, lai jūs to atzītu, ka es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

⁷ Un, kad jūs atnācāt šinī vietā, tad Sihons, Hešbonas ķēniņš, un Ogs, Basanas ķēniņš, cēlās pret mums, lai karotu, bet mēs tos sakāvām,⁸ un mēs paņēmām viņu zemi un devām to par mantojumu rūbeniešiem un gadiešiem un Manases pusciltij.

⁹ Tad nu turiet šos derības vārdus, dariet tos, ka jums labi veiktos visā, ko vien jūs darīsīt.

¹⁰ Jūs visi šodien stāvat Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, jūsu vadītāji – jūsu cilšu galvenie, jūsu vecaji, jūsu virsnieki – ikkatrs Israēla vīrs,¹¹ jūsu bērni, jūsu sievas un tavs svešinieks, kas ir tavas nometnes vidū, no tava malkas cirtēja līdz tavam ūdens smēlējām,¹² lai tu stātos ar To Kungu, savu Dievu, derībā un Viņa zvērestā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, šodien ar tevi noslēdz,¹³ ka Viņš tevi šodien ceļ par Savu tautu un ka Viņš būs tev par Dievu, kā Viņš to ir sacījis tev un ar zvērestu apsolījis taviem tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.

¹⁴ Taču ne ar jums vien es slēdzu šo derību un šo zvērestu,¹⁵ bet, kā ar jums, kas šodien šeit ar mums stāvat Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, tā arī ar tiem, kas šodien ar mums šeit nestāv.

¹⁶ Jūs taču zināt, kā mēs dzīvojām Ēģiptes zemē un kā mēs izgājām no to tautu vidus, kuru zemes jūs esat šķērsojuši,¹⁷ un jūs esat redzējuši viņu negantības un elkus no koka un akmens, no sudraba un zelta, kas viņiem bija.

¹⁸ Lai nav jūsu vidū ne vīra, ne sievas, ne dzimtas, ne cilts, kuru sirds šodien novērstos no Tā Kunga, mūsu Dieva, un ietu kalpot šo citu tautu dieviem; lai nav starp jums nevienas saknes, kas nes indīgus augļus un vērmeles.

¹⁹ Un lai nenotiek, ka, šos lāstu vārdus dzirdot, kāds savā sirdī svētījas un saka: man klāsies labi, jebšu es staigāšu pēc sava stūrgalvīgā sirdsprāta. Un tā ietu bojā gan apūdeņota zeme, gan sausa.

²⁰ Tas Kungs par tādu neapzēlosies, bet pret tādu degs Tā Kunga dusmas un bardzība, un visi lāsti, kas ir rakstīti šinī grāmatā, gulsies uz viņu, un Tas Kungs izdzēsīs viņa vārdu apakš debess.

²¹ Un Tas Kungs viņu nošķirs postam no visām Israēla ciltīm pēc visiem derības lāstiem, kas rakstīti šinī bauslības grāmatā.

²² Bet nākamās paaudzes, jūsu bērni, kas pēc jums celsies, un svešinieks, kas nāks no tālas zemes, redzēdami šīs zemes mocības un viņas sērgas, ar ko Tas Kungs tai licis sirgt, sacīs:²³ sērs un sāls, izdegusi ir visa viņu zeme; tur nesēj, tur neaug, un zāle tur nezeļ, jo tā zeme ir izdeldēta, gluži kā Sodoma un Gomora, kā Ādama un Ceboima, ko Tas Kungs izdeldēja Savās dusmās un bardzībā, –²⁴ un tad visas tautas jautās: kādēļ Tas Kungs šai zemei tā ir darījis? Kādēļ šīs lielās karstās dusmas?

²⁵ Tad sacīs: tādēļ ka tie ir atmetuši Tā Kunga, savu tēvu Dieva, derību, ko Viņš ar tiem bija noslēdzis, kad Viņš tos izveda no Ēģiptes zemes,²⁶ un tie gāja un kalpoja citiem dieviem un pielūdza tos dievus, ko viņi nepazina un ko Viņš tiem nebija piešķīris.

²⁷ Tāpēc Tā Kunga dusmas iedegās pret šo zemi un Viņš lika nākt pār to visiem lāstiem, kas ir rakstīti šinī grāmatā.

²⁸ Un Tas Kungs viņus izstūma Savās dusmās un nikumā un ar lielu bardzību no viņu zemes, un Viņš tos meta kādā citā zemē, kā tas šodien ir.

²⁹ Noslēpumainās lietas visas pieder Tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas mums un mūsu bērniem mūžīgi – pildīt visus šīs bauslības vārdus.»

⁷⁰ V.E.: Krievu Bībelē šis pants pieder nākošajai nodaļai, un tur numerācija attiecīgi nobīdīta.

⁷¹ V.E.: Krievu Bībelē šeit nesākas jauns pants, tāpēc tālāk numerācija atkal sakrīt.

30. nodaļa

¹ «Un, kad tas viss nāks pār tevi, svētība un lāsti, ko es tev lieku priekšā, un tu tos nopietni ņemsi pie sirds visu tautu vidū, starp kurām Tas Kungs, tavs Dievs, tevi būs izkaisījis, ² un tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, tu un tavi bērni, un klausīsī Viņa balsij ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli, ko es tev šodien pavēlu, ³ tad arī Tas Kungs, tavs Dievs, atjaunos tevi no gūsta un būs žēlīgs pret tevi, un tevi atkal savāks kopā no visām tautām, starp kurām Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir izkaisījis.

⁴ Jebšu tavi izraidītie būtu pašā debess galā, tad tomēr Tas Kungs, tavs Dievs, arī no turienes tevi savāks kopā un arī no turienes Viņš tevi atdabūs.

⁵ Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi vedīs atpakaļ uz to zemi, ko tavi tēvi bija iemantojuši, un tu to iemantosi, un Viņš tev darīs daudz laba un tevi vairoš vairāk nekā tavus tēvus.

⁶ Un Tas Kungs, tavs Dievs, apgraizīs tavu un tavu pēcnācēju sirdi, ka tu mīlētu To Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un ar visu savu dvēseli, lai tu dzīvotu.

⁷ Un Tas Kungs, tavs Dievs, liks visus šos lāstus uz taviem ienaidniekiem un uz taviem skauģiem, kas tevi vajā.

⁸ Bet tu atkal klausīsī Tā Kunga balsij un pildīsī visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu.

⁹ Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi bagātīgi svētīs ikvienā tavā roku darbā, tava klēpja augļus, tavu liellopu augļus un tavas zemes augļus, jo Tas Kungs atkal priecāsies par tevi tavā labumā, tāpat kā Viņš priecājās par taviem tēviem, ¹⁰ ja tu klausīsī Tā Kunga, sava Dieva, balsij, turēdams Viņa baušļus un Viņa likumus, kas ir rakstīti šinī bauslības grāmatā, un ja tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.

¹¹ Jo šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu, nav tev nedz pārāk grūts, nedz par tālu; ¹² tas nav debesīs, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ kāps debesīs un mums to paņems un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt?

¹³ Tas nav arī viņpus jūras, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ celsies pāri jūrai un mums to atvedīs un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt?

¹⁴ Nē, tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, lai tu to pildītu.

¹⁵ Redzi, es šodien lieku tavā priekšā dzīvību un labumu, nāvi un ļaunumu.

¹⁶ Es tev šodien pavēlu To Kungu, savu Dievu, mīlēt un staigāt Viņa ceļus, turēt Viņa baušļus, Viņa likumus un Viņa tiesas, ka tu dzīvotu un vairotos, un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētītu tanī zemē, uz kuru tu dodies, lai to iemantotu.

¹⁷ Bet, ja tava sirds novērsīsies un nepaklausīs, bet tu ļausies pavesties, lai pielūgtu citus dievus un kalpotu tiem, ¹⁸ tad es jums šodien saku, ka jūs noteikti iesit bojā; un jūs ilgi nedzīvosit tanī zemē, uz kuru tu tagad ej pāri Jordānai, lai tur nonāktu un lai to iemantotu.

¹⁹ Es šodien piesaucu debesīs un zemi kā lieciniekus pret jums, ka lieku jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību, ka dzīvotu gan tu, gan tavi pēcnācēji, ²⁰ mīlēdams To Kungu, savu Dievu, paklausīdams Viņa balsij un Viņam pieķerdamies, jo Viņš ir tava dzīvība un tavu dienu garums, ka tu dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs taviem tēviem, Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, ar zvērestu ir apsollījis dot.»

31. nodaļa

¹ Tad Mozus gāja un sacīja šos vārdus visam Israēlam.

² Un viņš tiem sacīja: «Šodien es esmu simts divdesmit gadus vecs, es vairs nespēju nedz iziet, nedz atnākt, un Tas Kungs man ir sacījis: tev nebūs iet pāri šai Jordānai!

³ Tas Kungs, tavs Dievs, Viņš pats ies pāri tev pa priekšu, Viņš izdeldēs šīs tautas tavā priekšā, un tu viņus iemantosi. Jozua, tas ies tev pa priekšu pāri, kā Tas Kungs to ir pavēlējis.

⁴ Un Tas Kungs viņiem darīs tāpat, kā Viņš ir darījis Sihonam un Ogam, amoriešu ķēniņiem, un viņu zemei, tos Viņš ir izdeldējis.

⁵ Kad Tas Kungs nodos viņus jūsu priekšā, tad dariet ar viņiem pēc tās pavēles, ko es jums esmu pavēlējis.

⁶ Esiet stipri un droši! Nebaiļojieties un nebīstaities no viņiem. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, Viņš iet ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs.»

⁷ Un Mozus atsauc Jozuu un viņam sacīja visa Israēla priekšā: «Esi stiprs un drošs! Jo tu ievēdīsi šo tautu tanī zemē, ko Tas Kungs ar zvērestu ir apsollījis dot viņu tēviem, un tu to sadalīsi viņu starpā kā mantojumu.

⁸ Un Tas Kungs, Viņš iet tev pa priekšu un Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs, nebīsties un nebaiļojies.»

⁹ Un Mozus uzrakstīja šo bauslību un deva to priesteriem, Levija dēliem, kas nesa Tā Kunga derības šķirstu, un visiem Israēla vecajiem.

¹⁰ Un Mozus tiem pavēlēja, teikdams: «Ik pa septiņiem gadiem, kārtējā atlaides gadā Būdiņu svētku laikā, ¹¹ kad viss Israēls nāks rādīties Tā Kunga, tava Dieva, priekšā tanī vietā, ko Viņš pats Sev izraudzīs, tad tev būs šo bauslību skaļi lasīt priekšā visam Israēlam, ka visi to dzird.

¹² Un sapulcini tautu, vīrus un sievas, bērnus un svešiniekus, kas mīt tavos vārtos, ka viņi dzirdētu un mācītos un bītos To Kungu, jūsu Dievu, un turētu un darītu visus šīs bauslības vārdus, ¹³ un arī viņu bērni, kas vēl to nezina, dzirdēs un mācīsies bīties To Kungu, jūsu Dievu, visu to laiku, kamēr jūs dzīvosit tanī zemē, uz kuru jūs ejat pār Jordānu, lai to iemantotu.»

¹⁴ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Redzi, tavs laiks ir klāt, ka tev jāmirst; atsauc Jozuu, un nostājieties Saiešanas teltī, un Es viņam pavēlēšu!» Tad Mozus un Jozua gāja un nostājās Saiešanas teltī.

¹⁵ Tad Tas Kungs parādījās teltī mākoņu stabā, un mākoņu stabs stāvēja Saiešanas telts durvīs.

¹⁶ Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: «Redzi, tu dusēsi pie saviem tēviem, un šī tauta celsies un metīsies netiklībā ar svešiem dieviem šinī zemē, kurā viņi ieiet, bet Mani tie atstās un atmetīs Manu derību, ko Es ar viņiem esmu noslēdzis.

¹⁷ Tad Mana bardzība iedegsies pret viņiem tai dienā, un Es tos atstāšu un paslēpšu Savu vaigu no viņiem, un tie tiks aprīti, un daudz ļaunuma un daudz bēdu nāks pār viņiem; un tad viņi sacīs tanī dienā: vai ne tādēļ nācis šis ļaunums, ka nav mana Dieva manī?

¹⁸ Bet Es noteikti paslēpšu Savu vaigu no viņiem tanī dienā visa tā ļaunuma dēļ, ko viņi ir darījuši, pievēršdamies citiem dieviem.

¹⁹ Un tagad rakstiet sev šo dziesmu un māci to Israēla bērniem, un ieliec to viņu mutē, ka lai šī dziesma ir Man liecība pret Israēla bērniem.

²⁰ Jo Es tos ievēdīšu tanī zemē, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis viņu tēviem, – zemē, kur piens un medus tek; un, kad tie ēdīs un paēdīs, un uzbarosies, tad tie pievēršīsies citiem dieviem un tiem kalpos, bet Mani atmetīs un laužīs Manu derību.

²¹ Kad nu tiem uzies daudz ļaunuma un daudz bēdu, tad šī dziesma tiem atbildēs un būs viņiem kā liecība, jo šo dziesmu neaizmirsīs viņu pēcnācēju mutes. Jo Es zinu viņu domas, kas tiem jau šodien ir, pirms Es esmu viņus ievēdījis tanī zemē, kā Es esmu ar zvērestu apsolījis.»

²² Tad Mozus rakstīja šo dziesmu tanī dienā un to mācīja Israēla bērniem.

²³ Bet Viņš pavēlēja Jozuam, Nūna dēlam, un sacīja: «Esi stiprs un drošs, jo tu ievēdīsi Israēla bērnus tanī zemē, ko Es esmu viņiem ar zvērestu apsolījis; un Es būšu ar tevi.»

²⁴ Un notika, kad Mozus beidza rakstīt šīs bauslības vārdus grāmatā, līdz bija pabeidzis, ²⁵ tad Mozus pavēlēja levītiem, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, sacīdams:

²⁶ «Ņemiet šo bauslības grāmatu un lieciet to blakus Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirstam, lai tā ir liecība pret tevi.

²⁷ Jo es pazīstu tavu nepaklausību un tavu stūrgalvību. Redzi, kamēr es vēl šodien esmu dzīvs jūsu vidū, jūs esat neklausīgi pret To Kungu; cik vēl vairāk pēc manas nāves.

²⁸ Sapulciniet pie manis visus jūsu cilšu vecajus un savus virsniekus, lai es saku tos vārdus, viņiem dzirdot, un pret tiem piesaucu par lieciniekiem debesis un zemi.

²⁹ Jo es zinu, ka pēc manas nāves jūs grēkosit un nogriezīsities no tā ceļa, ko es jums esmu pavēlējis; un tas ļaunums jums notiks nākamā laikā, jo jūs darīsiet to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs, Viņu sadusmodami ar savu roku darbu.»

³⁰ Tad Mozus, visai Israēla draudzei to dzirdot, teica šīs dziesmas vārdus, līdz tie bija pabeigti:

32. nodaļa

¹ «Uzklausiet, debesis, un ļauj man runāt, un zeme lai dzird manas mutes vārdus!

² Līsti lejup kā lietus, mana mācība, un pili kā rasa, mana valoda, kā lietus uz zaļumu un lāses uz zāli!

³ Jo es slavēšu Tā Kunga Vārdu: dodiet godu mūsu Dievam!

⁴ Viņš ir klinskalns, un pilnīgs ir Viņa darbs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa; Dievs ir uzticams un bez viltus, Viņš ir taisns un patiess.

⁵ Pret Viņu ir apgrēkojušies; tie nav Viņa bērni, bet, sev par kaunu, nikna un netikla cilts.

⁶ Vai jūs Tam Kungam tā atmaksājat, tu ģeķīgā un neprātīgā tauta? Vai Viņš nav tavs tēvs, kam tu piederi, kas tevi radījis un veidojis?

⁷ Piemini senās dienas, ņem vērā gadus no audzes uz audzi! Vaicā savam tēvam, tas tev to pastāstīs, prasi saviem vecajiem, tie tev to teiks: ⁸ kad Visuaugstais tautām dalīja viņu daļas un kad Viņš šķīra cilvēku bērnus citu no cita, tad Viņš noteica tautām robežas pēc Israēla bērnu skaita.

⁹ Jo Tā Kunga daļa ir Viņa tauta, un Jēkabs ir Viņa mantības mēraukla.

¹⁰ Viņš to atrada tuksneša zemē, briesmīgā kaušanas tuksnesī; Viņš to glabāja un par viņu gādāja, un Viņš to sargāja kā Savu acuraugu.

¹¹ Kā ērglis, kas savus bērnus vedina no ligzdas, kas izpleš savus spārnus pār viņiem, ņem viņus pie sevis un nes uz saviem spārnieniem, ¹² tā Tas Kungs viens pats ir viņus vadījis, un sveša dieva nebija ar viņu.

¹³ Un Viņš tiem lika celties pāri zemes augstumiem, un Viņš tos ēdināja ar lauku augļiem, Viņš tos mīloja ar medu no klints un ar eļļu no viscietākā akmens, ¹⁴ ar sviestu no govīm un pienu no kazām līdz ar jēru taukiem, un Basanas auniem un āžiem ar taukām nierēm, ar tīriem kviešiem, un vīna ogu asinis tu dzēri, vīnu.

¹⁵ Kad Ješurūns aptaukojās, viņš spēra, – tu kļuvi treksns un tukls, un resns, – tad viņš atstāja Dievu, savu radītāju, un nicināja savas pestīšanas klinti.

¹⁶ Tie Viņu dusmoja ar svešiem dieviem, ar savām negantībām tie Viņu kaitināja.

¹⁷ Tie upurēja ļauniem gariem, bet ne Dievam, tiem dieviem, ko tie nepazīna, tiem jauniem, kas agrāk nav bijuši un ko jūsu tēvi nav bijušie.

¹⁸ To klinti, kas tevi dzemdināja, tu atstāji, un tu aizmirsi Dievu, kas tevi ir radījis.

¹⁹ Un, kad Tas Kungs to redzēja, Viņš dusmās atmeta Savus dēlus un Savas meitas, ²⁰ un Viņš teica: Es paslēpšu Savu vaigu no viņiem un skatīšu, kāds būs viņu gals, jo tā ir netikla tauta, bērni bez ticības.

²¹ Tie Mani dzeldināja ar saviem nedieviem, tie Mani dusmoja ar saviem nīcīgajiem dieviem; tā arī Es viņus dzeldināšu ar netautu, ar kādu ģeķīgu tautu Es viņus sadusmošu.

²² Jo uguns ir iedegusies no Manām dusmām un degs līdz apakšzemes dziļumiem, un aprīs zemi ar tās augļiem, un aizdedzinās kalnu pamatus.

²³ Es krāšu ļaunumu pār viņiem, Es raidīšu Savas bultas pret viņiem.

²⁴ Badā tie izģindīs un sērgās tie izdēdēs un iznīks; un Es vēl pret viņiem sūtīšu zvēru zobus un pīšļos līdējas čūskas indi.

²⁵ Ārā tos postīs zobens, bet iekšā – šaušalas, kā jaunekli, tā jaunavu, kā zīdaini, tā sirmgalvi.

²⁶ Es varētu teikt: Es viņus izputināšu, Es izdzēsīšu viņu piemiņu starp cilvēkiem, – ²⁷ ja Es nebītos, ka viņu ienaidnieki Mani sadusmotu, ka viņu vajātāji nesaprazdami sacītu: mūsu roka bija tā varenā, un ne jau Tas Kungs visu to darījis.

²⁸ Jo tā ir tauta bez padoma, un tiem nav saprašanas.

²⁹ Kaut viņi būtu tik gudri un kaut viņi saprastu, kaut viņi ieraudzītu savu galu.

³⁰ Kā viens var vajāt tūkstošus, un kā divi var likt bēgt desmittūkstošiem? Vai ne tāpēc, ka tā klints tos ir pārdevusi, un nevis Tas Kungs tos ir nodevis?

³¹ Patiesi, viņu klints nav tāda kā mūsu klints; par to mūsu ienaidnieki paši ir spriedēji.

³² Jo viņu vīna koks ir no Sodomas vīna koka un no Gomoras laukiem; un viņu vīnogas ir indes ogas, un viņu ķekari ir rūgti.

³³ Viņu vīns ir pūķu siekalas un nāvējoša odžu žults.

³⁴ Vai tas nav Manī paslēpts un apzīmogots Manā padomā?

³⁵ Man pieder atriebšana un atmaksa, kad viņu kāja slīdēs; jo tuvu klāt ir viņu posta diena, un tas, kam jānāk, steigšus tuvojas.

³⁶ Jo Tas Kungs tiesās Savu tautu, un par Saviem kalpiem Viņš apzēlosies, kad Viņš redzēs, ka spēks viņu rokās zudis, un tiklab stiprais, kā arī vājais ir nieks.

³⁷ Un tad Viņš sacīs: kur ir viņu dievi, klints, uz ko tie cerēja?

³⁸ Kur ir tie, kas ēda viņu upuru taukus un dzēra viņu dzeramo upuru vīnu? Lai viņi ceļas un jums palīdz, ka jums būtu patvērums.

³⁹ Nu redziet, ka Es, Es tas esmu, un nav neviena dieva, vienīgi Es! Es nonāvēju, un Es daru dzīvu, Es ievainoju, bet Es dziedinu, un nav glābēja no Manas rokas!

⁴⁰ Jo Es paceļu Savu roku pret debesīm un saku: patiesi, ka Es dzīvoju mūžīgi, ⁴¹ kad Es trīšu Savu zobena zibeni un Mana roka turēs tiesu, tad Es atkal atriebšos Saviem ienaidniekiem un atmaksāšu tiem, kas Mani ienīst.

⁴² Es dzirdināšu Savas bultas ar asinīm – un Mans zobens rīs miesas – ar nokauto un gūstīto asinīm, ar asinīm no ienaidnieku vareno galvām.

⁴³ Gavilējiet, tautas, par Viņa tautu! Jo Viņš atriebj Savu kalpu asinis, Viņš atriebjas Saviem pretiniekiem un apzēlojas par Savu zemi un par Savu tautu. –

⁴⁴ Un Mozus nāca un teica visus šīs dziesmas vārdus, visai tautai to dzirdot, viņš un Jozua, Nūna dēls.

⁴⁵ Kad Mozus bija beidzis runāt visus šos vārdus uz visu Israēlu, ⁴⁶ tad viņš tiem sacīja: «Lieciet pie sirds visus šos vārdus, ko es jums šodien apliecinu, ka jūs pavēlat saviem bērniem turēt un darīt visus šīs bauslības vārdus!

⁴⁷ Jo tas jums nav tukšs vārds, bet ir jūsu dzīvība un ar šo vārdu jūs ilgi dzīvosit tanī zemē, uz kuru jūs ejat pāri Jordānai, lai to iemantotu.»

⁴⁸ Un Tas Kungs runāja uz Mozu tanī pašā dienā:

⁴⁹ «Kāp Abarima kalnājā Nebo kalnā, kas atrodas Moāba zemē pretī Jērikai, un skati Kānaāna zemi, ko Es došu Israēlam par īpašumu.

⁵⁰ Un tu mirsi uz tā kalna, kurā tu kāpsi, un tu tiks piepulcināts savai tautai, tāpat kā Ārons, tavs brālis, nomira Hora kalnā un tika piepulcināts savai tautai, ⁵¹ tādēļ ka jūs pret Mani grēkojāt Israēla bērnu vidū pie Meribas ūdeņiem Kadešā, Cina tuksnesī, un tādēļ ka jūs Mani neatzināt par svētu Israēla bērnu vidū.

⁵² Tu gan iztālēm redzēsi to zemi, bet tu tur neieiesi, tai zemē, ko Es dodu Israēla bērniem.»

33. nodaļa

¹ Šī ir svētība, ar ko Mozus, Dieva vīrs, pirms savas nāves svētīja Israēla bērnus.

² Un viņš sacīja: «Tas Kungs ir nācis no Sinaja, un Viņš no Seīra ir uzausis pār tiem; Viņš ir atspīdējis no Pāranas kalniem un ir nācis no desmittūkstošiem svēto vidus; no Viņa labās rokas – bauslības uguns pār tiem.

³ Patiešām, Viņš mīl tautas! Visi Tavi svētie ir Tavā rokā; tie noliecas pie Tavām kājām un saņem no Taviem vārdiem.

⁴ Mozus mums ir pavēlējis bauslību, Jēkaba draudzes īpašumu.

⁵ Tas Kungs kļuva par ķēniņu Ješurūnam, kad tautas galvenie sapulcējās kopā ar Israēla ciltīm.

⁶ Rūbens lai dzīvo un nemirst un arī neviens viņa vīrs!»

⁷ Un par Jūdu viņš sacīja: «Uzklausī, Kungs, Jūdas balsi un ved to atpakaļ pie viņa tautas. Ar savām rokām viņš tos aizstāv, un esi Tu viņam palīgs pret viņa ienaidniekiem!»

⁸ Un par Leviju viņš sacīja: «Lai Tavi tumīmi un urīmi pieder Tavam svētajam vīram, ko Tu esi pārbaudījis pie Masas, ar ko Tu strīdējies pie Meribas ūdeņiem, ⁹ kas par savu tēvu un par savu māti sacīja: es viņus nepazīstu, – kas savus brāļus neievēroja un negribēja pazīt savus dēlus, jo sargāja Tavu vārdu un turēja Tavu derību.

¹⁰ Viņi mācīs Tavas tiesas Jēkabam un Tavu bauslību Israēlam; tie liks kvēpināmās zāles Tavā priekšā un dedzināmos upurus uz Tava altāra.

¹¹ Svētī, Kungs, viņa spēku, un lai viņa roku darbs Tev patīk! Sadragā gurnus tiem, kas pret viņu ceļas un kas viņu ienīst, ka tie vairs nevar celties!»

¹² Un par Benjamīnu viņš sacīja: «Tā Kunga mīlais, tas dzīvos pie Viņa drošībā, Viņš to apsegs ik dienas, un tas mitīs starp Viņa kamiešiem.»

¹³ Un par Jāzepu viņš sacīja: «Tā Kunga svētīta lai ir viņa zeme ar visu labāko no debesīm, ar rasu, un ar dzelmēm, kas dus apakšā, ¹⁴ ar visu labāko, ko saule nes, un ar visu labāko no mēness, ¹⁵ ar visu labāko no vecveciem kalniem un visu labāko no mūžīgiem pakalniem, ¹⁶ ar visu labāko no zemes un viņas pilnuma un ar Tā labvēlību, kas mita ērkšķu krūmā, – lai tā nāk pār Jāzepa galvu un pār galvu kronēto, pār to, kas izraudzīts no savu brāļu vidus!

¹⁷ Viņa stiprums ir kā vēršu pirmajam, un viņa ragi ir kā sūbra ragi, ar tiem viņš sabadīs visas tautas līdz zemes galiem; šie ir Efraima desmittūkstoši, un šie ir Manases tūkstoši.»

¹⁸ Un par Zebulonū viņš sacīja: «Priecājies, Zebulon, savā gājumā, un tu, Isašar, savās teltīs!

¹⁹ Viņi sauks tautas kalnā, un tur tie upurēs taisnības upurus, jo tie izsūks no jūras bagātības un smiltīs apslēptas mantas.»

²⁰ Un par Gadu viņš sacīja: «Slavēts lai ir Tas, kas liek Gadam izplesties! Viņš guļ kā lauva un saplosa gan elkoni, gan galvu.

²¹ Viņš izraudzījās sev pirmā tiesu, jo tur viņam bija nolikta vadoņa daļa; un viņš nāca ar tautas galveniem un darīja Tā Kunga taisnību un Viņa tiesas līdz ar Israēlu.»

²² Un par Danu viņš sacīja: «Dans ir jauns lauva, viņš izlēks no Basanas.»

²³ Un par Naftali viņš sacīja: «Naftalim ir labvēlības diezgan un Tā Kunga svētības papildnam, tas mantos jūru un dienvidu zemi!»

²⁴ Un par Ašeru viņš sacīja: «Ašers lai ir svētīts starp dēliem, lai viņš ir apzēlotais brāļu vidū, un lai tas mērc savu kāju eļļā!

²⁵ Dzelzs un varš lai ir tavs aizslēgs, un, cik ilgi tu dzīvo, tik ilgi lai tev ir miers!»

²⁶ «Neviens nav kā Ješurūna Dievs, kas brauc pa debesīm, lai tev palīdzētu un Savas varas augstumos pa mākoņiem.

²⁷ Mūžīgais Dievs ir patvērums, un pāri ir mūžīgas rokas; un Viņš aizden ienaidnieku no tevis un saka: izdeldē!

²⁸ Tā Israēls dzīvos drošībā un viens; Jēkaba aka ir nošķirta labības un vīna zemē, un viņa debesis pilinās rasu.

²⁹ Svētīgs tu esi, Israēl! Kas ir tāds kā tu? Tu Tā Kunga izglābta tauta! Viņš ir tavas palīdzības vairogs, un Viņš ir tavas uzvaras zobens; tavi ienaidnieki tev izdabās, bet tu mīdīsi kājām viņu augstieņu svētnīcas.»

34. nodaļa

¹ Tad Mozus devās no Moāba klajuma augšup Nebo kalnā, Pizgas kalnājā, pretī Jērikai, un Tas Kungs viņam rādīja visu Gileādas zemi līdz pat Dana novadiem ² un visu Naftaļa, Efraima un Manases zemi, un visu Jūdas zemi līdz pat vakara jūrai, ³ Negebu un Jordānas ieleju, un palmu pilsētas Jērikas dziļo leju, līdz pat Coārai.

⁴ Un Tas Kungs sacīja viņam: «Šī ir tā zeme, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, teikdams: taviem pēcnācējiem Es to došu! Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni!»

⁵ Tā Mozus, Tā Kunga kalps, nomira Moāba zemē, kā Tas Kungs bija sacījis.

⁶ Un Viņš to apglabāja ielejā, Moāba zemē iepretim Bet-Peoram, un neviens nezina viņa kapa vietu līdz pat šai dienai.

⁷ Un Mozus bija simts divdesmit gadu vecs, kad viņš nomira; viņa acis nebija palikušas tumšas, un viņa dzīves spēks nebija zudis.

⁸ Un Israēla bērni apraudāja Mozu Moāba klajumos trīsdesmit dienas, tad raudu un sēru dienas par Mozu beidzās.

⁹ Un Jozua, Nūna dēls, bija pilns gudrības gara, jo Mozus bija uzlicis savas rokas uz viņu, un Israēla bērni viņam klausīja un darīja, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

¹⁰ Un tāds pravietis Israēlā vairs necēlās kā Mozus, ko Tas Kungs būtu atzinis vaigu vaigā.

¹¹ Neradās arī neviena viņam līdzīga pēc tām zīmēm un brīnumiem, ko Tas Kungs viņam kā Savam sūtnim Ēģiptē faraona un viņa kalpu, un visas viņu zemes priekšā bija pavēlējis rādīt, ¹² un arī ne pēc stiprās rokas un visiem apbrīnojamiem lieliem darbiem, ko Mozus bija darījis visa Israēla acu priekšā.

VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numurētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamatteksts ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VECordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenās pārstāvniecības Internetā bija vietnes: <http://vekordija.blogspot.com/> – latviešu grāmatām; <http://vecordija.blogspot.com/> – krievu grāmatām.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L-BIBLE1	1
Bībele	1
MOZUS GRĀMATAS	1
10. GENESIS	2
1. nodaļa	2
2. nodaļa	3
3. nodaļa	3
4. nodaļa	4
5. nodaļa	5
6. nodaļa	6
7. nodaļa	6
8. nodaļa	7
9. nodaļa	8
10. nodaļa	8
11. nodaļa	9
12. nodaļa	10
13. nodaļa	11
14. nodaļa	11
15. nodaļa	12
16. nodaļa	13
17. nodaļa	13
18. nodaļa	14
19. nodaļa	15
20. nodaļa	17
21. nodaļa	17
22. nodaļa	18
23. nodaļa	19
24. nodaļa	20
25. nodaļa	22
26. nodaļa	23
27. nodaļa	24
28. nodaļa	25
29. nodaļa	26
30. nodaļa	27

31. nodaļa.....	29
32. nodaļa.....	30
33. nodaļa.....	31
34. nodaļa.....	32
35. nodaļa.....	33
36. nodaļa.....	34
37. nodaļa.....	35
38. nodaļa.....	36
39. nodaļa.....	37
40. nodaļa.....	38
41. nodaļa.....	39
42. nodaļa.....	40
43. nodaļa.....	42
44. nodaļa.....	43
45. nodaļa.....	44
46. nodaļa.....	45
47. nodaļa.....	46
48. nodaļa.....	47
49. nodaļa.....	48
50. nodaļa.....	49
11. EXODUS.....	50
1. nodaļa.....	50
2. nodaļa.....	50
3. nodaļa.....	51
4. nodaļa.....	52
5. nodaļa.....	53
6. nodaļa.....	54
7. nodaļa.....	55
8. nodaļa.....	56
9. nodaļa.....	56
10. nodaļa.....	58
11. nodaļa.....	59
12. nodaļa.....	59
13. nodaļa.....	60
14. nodaļa.....	61
15. nodaļa.....	62
16. nodaļa.....	63
17. nodaļa.....	64
18. nodaļa.....	65
19. nodaļa.....	66
20. nodaļa.....	66
21. nodaļa.....	67
22. nodaļa.....	68
23. nodaļa.....	69
24. nodaļa.....	70
25. nodaļa.....	71
26. nodaļa.....	72
27. nodaļa.....	73
28. nodaļa.....	73
29. nodaļa.....	75
30. nodaļa.....	76
31. nodaļa.....	77
32. nodaļa.....	78
33. nodaļa.....	79
34. nodaļa.....	80
35. nodaļa.....	81
36. nodaļa.....	81

37. nodaļa.....	83
38. nodaļa.....	83
39. nodaļa.....	84
40. nodaļa.....	85
12. LEVITICUS.....	87
1. nodaļa.....	87
2. nodaļa.....	87
3. nodaļa.....	88
4. nodaļa.....	88
5. nodaļa.....	90
6. nodaļa.....	91
7. nodaļa.....	91
8. nodaļa.....	93
9. nodaļa.....	94
10. nodaļa.....	95
11. nodaļa.....	95
12. nodaļa.....	97
13. nodaļa.....	97
14. nodaļa.....	99
15. nodaļa.....	101
16. nodaļa.....	102
17. nodaļa.....	103
18. nodaļa.....	104
19. nodaļa.....	105
20. nodaļa.....	106
21. nodaļa.....	107
22. nodaļa.....	108
23. nodaļa.....	109
24. nodaļa.....	110
25. nodaļa.....	111
26. nodaļa.....	113
27. nodaļa.....	114
13. NUMERI.....	116
1. nodaļa.....	116
2. nodaļa.....	117
3. nodaļa.....	118
4. nodaļa.....	119
5. nodaļa.....	121
6. nodaļa.....	122
7. nodaļa.....	123
8. nodaļa.....	125
9. nodaļa.....	126
10. nodaļa.....	127
11. nodaļa.....	128
12. nodaļa.....	129
13. nodaļa.....	129
14. nodaļa.....	130
15. nodaļa.....	132
16. nodaļa.....	133
17. nodaļa.....	134
18. nodaļa.....	135
19. nodaļa.....	136
20. nodaļa.....	137
21. nodaļa.....	138
22. nodaļa.....	139
23. nodaļa.....	140
24. nodaļa.....	141

25. nodaļa.....	142
26. nodaļa.....	143
27. nodaļa.....	144
28. nodaļa.....	145
29. nodaļa.....	146
30. nodaļa.....	147
31. nodaļa.....	148
32. nodaļa.....	149
33. nodaļa.....	150
34. nodaļa.....	152
35. nodaļa.....	152
36. nodaļa.....	154
14. DEUTERONOMIUM.....	155
1. nodaļa.....	155
2. nodaļa.....	156
3. nodaļa.....	157
4. nodaļa.....	158
5. nodaļa.....	160
6. nodaļa.....	161
7. nodaļa.....	162
8. nodaļa.....	163
9. nodaļa.....	163
10. nodaļa.....	164
11. nodaļa.....	165
12. nodaļa.....	166
13. nodaļa.....	167
14. nodaļa.....	168
15. nodaļa.....	169
16. nodaļa.....	170
17. nodaļa.....	170
18. nodaļa.....	171
19. nodaļa.....	172
20. nodaļa.....	172
21. nodaļa.....	173
22. nodaļa.....	174
23. nodaļa.....	175
24. nodaļa.....	176
25. nodaļa.....	176
26. nodaļa.....	177
27. nodaļa.....	178
28. nodaļa.....	178
29. nodaļa.....	181
30. nodaļa.....	182
31. nodaļa.....	182
32. nodaļa.....	183
33. nodaļa.....	185
34. nodaļa.....	186
Satura rādītājs.....	187